

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِكُنَّا نَبُو النَّبَا فَأَكْبَرْنَا صَلَّيْ عَلَيْهَا عَلَى بَعَاهَا
 فَهَرَبَتْ سَيِّدُهَا

فَكَرَّ خَلِيفَ فَاطِمَةَ وَكَارَتْ	فَعَيْنُ رُؤُوفٍ لَانَ فَاطِمَةَ	ذَكَرَ اسْمِي وَكُنِيَ الْقَتَا
فَاطِمَةَ صَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهَا	عَلَيْهَا الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ	فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ
ذَكَرَ فَضِيلَتِ فَاطِمَةَ بِرَّ	ذَكَرَ هَجْرَتِ فَاطِمَةَ	ذَكَرَ زَوْجَ بِحْبُوتِ بُولِ عَدْرَا
مُرَبِّهَا عَلَيْهَا السَّلَامُ	عَلَيْهَا السَّلَامُ تَكَرُّبُهَا	بَاغِي مَرْضَى عَلَيْهَا السَّلَامُ
خَوَسَكَامِي عَلَى فَاطِمَةَ إِذَا	ذَكَرَ زَوْجَ فَاطِمَةَ بَاغِي	خُطْبَةُ رَجُلٍ بِحُكْمِ خُدَا
مَرْسُولِ خُدَا صَلَّي اللَّهُ عَلَيْهِ	بِحُكْمِ خُدَا وَنَدَى السَّمَانِ	جَلِيلِ رَاقِي بِحْبُوتِ فَاطِمَةَ
ذَكَرَ زَوْجَ فَاطِمَةَ بَاغِي عَلَيْهَا	خُطْبَةُ سَوْخُدَا وَنَدَى	خُطْبَةُ عَلَى عِلَالِ السَّلَامِ
السَّلَامُ مِنْ زَوْجِهَا	زَوْجِ فَاطِمَةَ بَاغِي	بِحُكْمِ مَرْسُولِ خُدَا
ذَكَرَ زَوْجَ فَاطِمَةَ زَوْجَهَا	شَرَحَ أَوَّلَ عِلَالِ عِلْسِ	ذَكَرَ زَوْجَ فَاطِمَةَ
بَاغِي مَرْضَى عَلَيْهَا السَّلَامُ	خُصِيَّةَ	عَلَيْهَا السَّلَامُ
أَرْجُو زَوْجَ جَانِ مَطْمَهِرَا	ذَكَرَ سَخْنِ كَرْدَنِ مَرْيَمِ	ذَكَرَ حُوبِ نِكَاحِ زَوْجَانِ
ذَكَرَ زَوْجَ فَاطِمَةَ	بَاغِي عَلَيْهَا السَّلَامُ	بِرَّ عَلَى رَهْدِ جَانِ فَاطِمَةَ
زَوْجِ إِيهَادِ مَرْيَمَ فِي جِلَّةِ	كَلَّمَ مَرْسُولِ خُدَا وَرَفُضَا	ذَكَرَ حُلِيِّ أَنْزَمَ مَعَاشِرَتِ فَاطِمَةَ
بِهَيْبَتِي فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ	عَلَى مَرْصُومِ بَاغِي عَلَيْهَا السَّلَامُ	بَاغِي عَلَيْهَا السَّلَامُ
ذَكَرَ لِحْوَالِ فَاطِمَةَ زَوْجَانِ سَوْ	ذَكَرَ شِعَا عَلَى خُطْبَةِ فَاطِمَةَ	بِصْنِ رُؤُوفِ اللَّهِ فَدَا عِيَالِهَا
خُدَا صَلَّي اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ	بِغَسَلِ رُؤُوفِ الْقَتَا	بِفَاطِمَةَ صَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهَا
ذَكَرَ حُلِيِّ أَنْزَمَ فَاطِمَةَ	أَشْعَا فَاطِمَةَ مِنْ رُؤُوفِ	ذَكَرَ مَوْجِدَاتِ نَوَافِ فَاطِمَةَ
فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ	خُدَا صَلَّي اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ	بَعْدَ أَنْزَمَ مَرْسُولِ خُدَا صَمَ

زکریا فتن عمر بن الخطاب علی دد بیعت علی با ابوبکر	بک عمر بن الخطاب فتنه بن فاطمه منقطع	ون و آورد علی بن ابی طالب بن فاطمه از خانه مسجد
زکریا فاطمه از خانه مسجد و خطاب علی علیه السلام	اجتاج علی علیه السلام با ابوبکر	کلام مقدس ابن ابی طالب غفاری
کلام ببرد الا سکنی	بیعت علی علیه السلام با ابوبکر	زکریا غصب کند از فاطمه علیهما السلام
زکریا اخراج عمال فاطمه از فتنه	زکریا خطبه فاطمه را خراج با ابوبکر	کلام ابوبکر در حوا خطبه فاطمه
اجتاج فاطمه علیها السلام با ابی بکر	کلام ابوبکر با فاطمه علیهما السلام	خطاب فاطمه با جماعت مهاجران انصار
اشعاف فاطمه در قفس رسول خدا و صلوات الله علیه	خطاب فاطمه با علی نه مشکات از ابوبکر	جوابی بر ابوبکر فاطمه علیهما السلام
خطاب ابوبکر با مردم در اصلاح امر حق از کلمات فاطمه	مکتوب علی علیه السلام با ابوبکر	امد علی بمجا از برای استرداد فتنه
زکریا بکانون عند	خبر بکانون مظلومین فاطمه	مدتی از فاطمه بعد از پیغمبر
مدتی زندگانی فاطمه بعد از رسول خدا	از این گفتن بدل حکم فاطمه	خبر بکانون مظلومین فاطمه میشود
خبر بکانون مظلومین در روز کن	زکریا مصحف فاطمه علیهما السلام	خبر بکانون مظلومین نور بر فاطمه می شود

حَدَّثَ طَلَبُ كَبِيرِ فَاطِمَةَ فِي مَنِّ حَسَنِينَ مَرَا	نَ كَرِ خَوَابِ فَاطِمَةَ وَسُورِ أَوْ مَرَّ مَهْشَتِ	كَلَامَاتِ فَاطِمَةَ بَاغَايَشِ نَ خُشْرِ طَلَحَةِ
نَ كَرِ كَثْرَتِ بُكَاءِ فَاطِمَةَ بِرَّ وَ أَيْتِ فَضْلِهِ	أَشْعَا فَاطِمَةَ مَرَّ كَثْرَتِ بَغْيِ مَرَّ	سُورِ كَوِ اِبْرِي فَاطِمَةَ يَدِ وَ مَرَّ شَبَّ النَّخْشِ
نَ كَرِ نِيَامِي وَ نَالِدِي بَغْيِ اِبْرِي فَاطِمَةَ	كَلَامَاتِ فَاطِمَةَ مَرَّ جَوَانِ كَلَامَاتِ اِبْرِي اَمْدَلِ	نَ كَرِ نَالَ تَقُولِ عَدْلِ فَاطِمَةَ مَرَّ هَرَا اَعْلِيهَا
كَلَامَاتِ فَاطِمَةَ بَاغَايَشِ مَرَّ وَ صَيَّتِ	اِبْرِي خَوَابِ اِبْرِي كَوِ اِبْرِي فَاطِمَةَ مَرَّ اَبْنِهَا	اَمْدَلِ اِبْرِي كَوِ عَمْرِي فَاطِمَةَ عَلَيْهِهَا السَّلَامُ
عَلَانِ عَنَّا سُرْعِي الْمَطْلَبِ فَاطِمَةَ مَرَا	عَظَامِي فَاطِمَةَ بَاغَايَشِ بَغْيِ مَرَّ وَ بَغْيِ هَا شَمِ	وَصَيَّتِ فَاطِمَةَ بَا عَلَى عَلَيْهِ السَّلَامُ
حَالِ اخْضَا فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ	وَصَيَّتِ فَاطِمَةَ صَلَوَاتِ اللّٰهِ عَلَيْهَا	غُلِ اِبْرِي مَرَّ عَلِيٍّ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ
أَشْعَا عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَصِيْبَتِ فَاطِمَةَ	سَلَامِ عَلِيٍّ بِبَغْيِ مَرَّ بَعْدَ اِبْرِي مَرَّ فَاطِمَةَ	غَيْرِمَتِ عَمْرِي اِلِخْطَابِ مَرَّ نَبَشِ قَبْرِ فَاطِمَةَ
أَشْعَا عَلِيٍّ مَرَّ مَرَّ فَاطِمَةَ	نَ كَرِ اَبْنِي مَوْضِعِ قَبْرِ فَاطِمَةَ	نَ كَرِ مَدْعُ فَاطِمَةَ وَ نَالِ وَاَتَاتِ فَاطِمَةَ
نَ كَرِ اَوْ اِلَى اَحْمَدِ فَاطِمَةَ سَلَامِ اللّٰهِ عَلَيْهِم	نَ كَرِ اَوْ اَوْ صَدَقَاتِ فَاطِمَةَ عَلَيْهِ السَّلَامُ	نَ كَرِ تَظْلِمِ فَاطِمَةَ مَرَّ قِيَامَتِ
كَانَ فَضَائِلِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ	نَ كَرِ فَضَائِلِ فَاطِمَةَ سَلَامِ اللّٰهِ عَلَيْهَا	اَكَا هِي فَاطِمَةَ بَعْلَمَ مَا كَانَ وَ مَا يَكُونُ

نَزُّوا لَنَا مَدْرَسَةً بِدُعَايِ فَاطِمَةَ	نَزُّوا لَنَا مَدْرَسَةً فَاطِمَةَ مَرْيَمَةَ	نَزُّوا لَنَا مَدْرَسَةً بِدُعَايِ فَاطِمَةَ
ذِكْرُ مُحَمَّدٍ بِنِوَرِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ	ذِكْرُ صَحْبِهِ جَبْرِ جَامِعِ	ذِكْرُ مُحَمَّدٍ بِنِوَرِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ
ذِكْرُ مَكَامِ الْأَخْلَاقِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ	ذِكْرُ صِفَاتِ كُنُوزِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ	ذِكْرُ مَكَامِ الْأَخْلَاقِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ
طَرَفُ تَوَسُّلِ جُنتِ بِقَاطِمَةَ بِرَأْيِ مَدْرَسَةِ خَائِمَةَ	ذِكْرُ زِيَارَتِ فَاطِمَةَ بِهَرَا صَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهَا	ذِكْرُ تَعْبِيهِ فَاطِمَةَ بَعْدَ نَمَازِ طَرَفِ قِرَآئَتِ مِيقَرُودِ
ذِكْرُ عَالَمِ فَاطِمَةَ بَعْدَ نَمَازِ عَصْرِ قِرَآئَتِ مِيقَرُودِ	ذِكْرُ عَالَمِ فَاطِمَةَ بَعْدَ نَمَازِ مَغْرِبِ قِرَآئَتِ مِيقَرُودِ	ذِكْرُ عَالَمِ فَاطِمَةَ بَعْدَ نَمَازِ عَصْرِ قِرَآئَتِ مِيقَرُودِ
ذِكْرُ عَالَمِ فَاطِمَةَ بَعْدَ نَمَازِ بِامدادِ قِرَآئَتِ مِيقَرُودِ	ذِكْرُ عَالَمِ فَاطِمَةَ بَعْدَ نَمَازِ بِامدادِ قِرَآئَتِ مِيقَرُودِ	ذِكْرُ عَالَمِ فَاطِمَةَ بَعْدَ نَمَازِ بِامدادِ قِرَآئَتِ مِيقَرُودِ

نصديقي كنت كه جناب شريعت ملا رذی العز والافتدار علام فقام جامع المعقول
والمقول حاوي الفروع والاصول العالم الرباني والفاضل الصمد السيد المجتهد
وسند المحققين ملاذ الانام حجة الاسلام افان الله افا سيد صادق مجتهد طباطبائي
ادام الله بقاءه بر صحت اخبار واحاديث اين كتاب بارك مرقوم فرموده اند

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والصلاة والسلام على محمد وآله الطيبين الطاهرين المعصومين
انا بعد بر انر ملاحظه ومطالعه ونظر در اين جزوا ناسخ التواريخ كه ناليف جناب مستظا
صاحب مراتب مقامات جامع فضائل وكمال الانبياء الفضلاء المتبعين وعمدة الادباء
المتدبرين مؤمن المحضين الخافين المتخلصين بهر الملقب بلسان الملك فقه الله تعالى
وجعل كل يوم من ايامه خير لمن يهاضيه در احوال نصيبه كبري وتبول عذراء فاطمة زهرا
صلوات الله وسلامه عليها وعلى آلهما وبناها وبناتها اولادنا سعادتنا راضيه ضبتها
دخلنا تحت انظاره مطهره باستقصا مراتب الانبياء والارواح طيبه مقالاد فضائله
وكلمات المنفذة معصوم وادان مصائب المتخذة مظلوم وبرق اكل فائمه واشتمنا
بر معافاته صحح عبارات انفسه فصيحنا زما حد حكمه وانار واخيرا منقبة قائم الزمان نفعنا ونعم ان
براي كذا انام از خواص عوالم في هر كاه بطبع برسل خصوصاً باضم ففصل در بكران بان كدر
احوال اهل بيت اطهار وائمة صلوات الله وسلامه عليهم من الملك الجبار نفعنا ونعم ان
افلام بر اين عمل خبر اكل واعظم خواهد بود حرر الاقل الجاني محمد صادق بن محمد هادي الحسيني

في ثلاثا ناسع وعشرين من محرم الحرام ١٢٩٤ هـ

جلد چہارم از کتاب وقوم ناسخ التواریخ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله المتعالی عن وصف الواصفین ونعت التاعین المستغنی عن الثناء والتحمید
المتبری من الاطلاق والنقید المنقذ من التعطیل والتشبیہ المنزه عن كل صفة
حتى التزویہ والصلوٰی والسلام علی من شرفه الله بالتشرف العظیم والاكرام العیم
محمد بنی العزیز الذکریم وعلی وصیہ وصهرہ ونصیرہ ونصرہ وظہیرہ وظہیرہ
علی امیر المؤمنین وعلی غریبہ الظاہرین الی یوم الدین **وبعد**
چنین منکوبید بندہ افرینند ماہ وهور کھرجا کر شافنا منصور محمد بنی
لبن الملک مستوازل ہوان اعلی کہ پادشا پاکدین پاکدل خسرو دیا نوال عادل
نازل فرزند شمس سلطنت برازندہ ناج و تخت خلافت مخزن عواطف متواتر
معدن عوارق متکاملہ مصباح شبنام شہر یاری مقبلا کلسنا جہاندار کار
نامہ مفخر جمید بارنامہ ماثور شیدا السلطان بن السلطان الخاقان بن

الحاقان السلطان صاحبقران (ع) ابوالمظفر ناصرالدین پادشاه قاجار

ملك ناصر الدين شاه نامور خداوند تخت و كلاه و كمر

پدر پرورد شهریار بزرگ كهرد و كمر پادشاه سترك

همدان بلند استاخال است همان كه نشان مینا قبرا است

لا زالت وابنه رفوعه و دولته مبوعه منت خدا پر اگر اكون يك قرن ميگذرد
كه شهریار كی می دار كه خداوند دولتش را قرون متتابعه قریب فرما بداند اظلمت
جهانیان و مالک کرباب طبعه پر اینانست لها پیشكه نافه تراز كنش بود خرم راز
بشت كشت خوف و خست از قلوب برخواست و خست و دشت از نفوس
بر ناف روزگار سور و سلو اقام نعیم و نعمت فرار سپید مردم صفر الكین
زین کاس شدند کدبان شکم خواره اما س كشتند جامها كمر باس زد بخت و دیباچ
خانهای خشت و كل بلور و زجاج كشت با اینهمه شهریار دیندار و در طریق ملاهی نبود
و حرصا الی محبوبك هم وقت خاسر مبارك را در ترویج دین مبین و شریعت مستبصر
كاشنه و اولیای و لك و مقبران حضرت را بكنكم علمای اسلام و تقویم احكام خبر
الانام باز داشته این بنده ضعیف را در تمام این قرن مبارك بروایع نعم و بدایع كرم
تسریف فرموده و از زیان قاصی و دانه و ضرر و نادی حاضر اسوده خاطر عموده چنگ
هسته قدر اریقت بیرون از تفریط محل و افراط محل در و فایع دین مبین و فضایل اهل
رسول مبین و مصنف مؤلف كذا شتم در تقدیم این خدمت بینك نامی نبوی عجل الله و ابواب
اجلا خاص شاهنشاه است زیرا كه اگر شاهنشاه مبین را تربیت نفرمود و نعمت مقرر
نداشتی از دواهی روزگار و حوادث ذیل و فشار هر كس خاطر بد بین خدمت نتوانستیم كاشت

جلد چهارم از کتاب قوم ناسخ التواریخ

۱۲

وسطی نکاشت و این سه من بند و انا جان دوتن و زبان زد هر است که گفت که کوم
 و بای و کوم که توان گفت شهر یا که توان گفت و در کار است از خدا می خواهند که سلطنت
 شاهنشاهی داد و در این شهر دهد و در این شهر دهد و در این شهر دهد و در این شهر دهد
 ز کتب ناسخ التواریخ و کتاب جلد که ناسخ التواریخ و کتاب جلد که ناسخ التواریخ
 مکتوبه که در این کتاب نوشته اند و آن که هزار و دویست و نود و چهار سال از هجرت
 میکند و چهارده جلد از مصنف و مؤلفان من بد حلیه نلیق و تملیق یافته و این
 جمله هشتصد هزار و دویست و هشتاد و یک کشته و از این کتاب جلد استخوان طبع و انطباع
 آمده جلد اول از کتاب اقل حاوی خلایق است و بدو خلقت عالم تا ولادت عیسی می
 و باز می نماید و قایع تمام می بیند از انبیا و مرسلین و وجه و سلاطین و حکمای
 سالها و عمرهای محققین اولیا و موحدین و جلد دوم از کتاب اول متخلص بدو
 ولادت عیسی تا هجرت محمد مصطفی و باز می نماید و قایع اقبال سبعة و جانداران خدا
 اربعه را و سیم جلد اول است از کتاب قوم گذارنده و قایع مصطفی از مبتدا هجرت تا
 منها و خلعت باز می نماید و جلد احوال احوال سیر و خبر سول خدایا از غزوات
 معجزات و معظورات و مباهات اسامی صفات و کلمات و جلد چهارم در ذکر احوال
 خلفاست و انشور شد در پنج کتاب نخستین کتاب ابی بکر بن ابی قحافه و دیگر کتاب عمر بن
 الخطاب و دیگر کتاب عثمان بن عفان و دیگر کتاب خطاب سول هاشمی نسب
 و دیگر کتاب ابی سله عرب و جلد پنجم تاریخ سلاطین و جاریه است که باز می نماید
 نسب جاریه و انا با جاران و یاران دوزخی پنج کتاب نخستین مدد سلطنت محمد حسن بادشاه
 و دیگر کتاب سلطنت انا محمد شاه و دیگر کتاب سلطنت خان مغفور فتحعلی شاه و دیگر

کتاب شامش امیر و محمد شاه و دیگر کتاب سلطنت ملک الملوک عجم و ارث بهیم جم
زینب نایب و نیکین محبی دین مبین صاحبقران ناصر الدین پادشاه که هواده را بنش منسو
و در نه منش مهور یاد جلد ششم کتاب بر همین العجم است که تا کون پانصد سال میکند
که شعر عجم فایده نشناختند و صبح از سقیم ندانستند همگان دستخوش اغلو ط شد
و کلمات غلط بکار بستند من بند این زخم را بر خویش نهادم و بحیال دور اندیشی
استقصا و استقراء بکار بستم تا هر که را خدای مجلیقت دانش آفرید و در طبیعت او
انوار پلنش نهاده اگر این کتاب را استادان و درون نظم اشعاعا آموزگار خوانند و شعر و
شاعری کران سنک خواهند شد و با شعر اینین هم اهنگ خواهند رفت لکن جماعتی
بزیوی فهم این نکات قیفر اندازند و تفسیر این کلمات اینفیه را خواهند بباله بوی
جمله شل شوند و بر داه ابا بطل و در کلمات موزون را شعر خوانند و کلید و در داند
و کفری که از خاست خلق و شراست خلق ناسدند و این کالای نفیس را کاسد خواهند
ما را ضرر روزیانی نیست بشره که وصل افتاب نخواهد رفت و تو باز از افتاب کما
کو بر و خال پیچور و خار میباش با جمله این شش جلد بشری طبع یافته اما ان مجلد است
که هنوز بجلیه طبع محلی شده بدینگونه است جلد هفتم کتاب مظهر الجایب اسد الله
الغالب است محرر بنود هزار بیت و معنوی به فق کتاب بخشین کتاب جمل و شرح حال نا
و دیگر کتاب به شرح حال فامطین و دیگر کتاب خوارج و شرح حال مار فین و دیگر کتاب
شهادت و دیگر کتاب احوال مبغضین و دیگر کتاب کلمات اقصا و جلد هشتم شرح
حال بول عذر لوسیده الشافطی الزهراء سلام الله علیها و جلد نهم شرح حال
حسن محبیه و دیگر احوال افعال و اقدین و بیان احوال اولاد و احفاد انصحر جلد دهم

و دیگر
احادیث
و دیگر

جلد چهارم از کتاب فم ناسخ النواسخ

کتاب سیدالتهما از بدو ولادت نادر و زاهدت و خاصه مخاوم و معاویه بعد از
 حسن مجتبی با مختصر جلد نازدهم کتاب سیدتجاه علیه السلام صلاوات الله الی یوم النشأ
 جلد دوازدهم کتاب اینیه جهات که مشتمل است بر پنجاه هزار اسم از سلاطین و حکما و
 عرفا و فقها و اطبا و امرا و اعیان و قضا و مخاوم و مدعیان امامت و مهدویت و مفاد
 استادان کیمیا و خوش نویسا انواع خطوط و شعرای عربی شعرا عجم و ادیان مختلفه
 عالمیان و تغییر سال و زمان هر یک از این اشاعی و جلد پیرودهم کتاب جنک
 التواریخ است که معلق از کتب عربیه و فارسیه و مصنفات متفرقه کونا کون است
 جلد چهاردهم دیوان اشعاع من بنده است مکشوف باد که اشعار من بنده که هزار
 صد هزار شعر شمار نمیرفت از اینجه پبست هزار بیت بالنقاط و انتقاد لختیا کردم
 و چنان دانستم که این منتخب را باید دیوان قضا بدهر یک از شعر باستانا بمنزله امتحان
 در گذرانی کران سنک ترا بد چند آنکه کتب تواریخ و احادیث من بنده از دیگر کتب
 فروخته دارد این کتاب را نیز برد یکدوا و بر فراز است اگر کسی زاد این سخن شک در پی
 در خاطر ثقیله اندازد من بنده حاضر از برای مخاوم و موازنه لاجرم واجب میکند که
 مدتی بحلبه مرانه در آید و اگر تواند قصبه التبق بر بابد خواستادم که در ضمن بیود
 نلاید و دراز بخواید و قرع با جسد نکند و حامل خیل من مید نشود با بحله اشعاری که
 در آغاز جول و بدو سخن زانیه در هم پیوستم مخشین به دفتر مشق بود که بتحقیق و
 تمییز عری محققین و اولیای موحدین بزبان پهلوی رقم کردم و دیگر تارخ عالم را
 از هبوط آدم تا بعثت خاتم النبیین بشیوه و شصت فردوسی پارسی و دردم اگر چند
 زاده خاطر در نزد مرد شاعر معتزله فرزند اند لکن من بنده چون تقریر این صنفا

فرود مکان خوشتر از چشم از فرزندان پند پوشتیدم و خطر فریب در کشیدم
 هر سخن که دهم پیوندم اگر بیاتق بگرم و نپسندم بسوزم در آتش بشوم در آب
 اکنون با سر سخن ایتم چون شعله از مشتقان شد با اینکه بلند و از دهن چون سوز
 سبب بود از خلبه انطباع و ذیبت طبع دور ماند بلکه چون مادر محار و شاد رخ
 افتاد اینوقت تو ایست بر کبری و خدر علیا محجوبه سلطنت مستوره دولت و بعه
 عفت صنعه عصمت شید بیا ان قضا و انصاف ان انعم عفا انیل لدوله
 العلیه العالیه از بر ابقای دولت ملک الما و ک عجم و ارث تخت و تاج فرید و نجم
 ناصر الدین پادشاه که حفظ یزدان شهنشاه و توجه اهل بیست همراه باد کتاب قبول
 عزرا و انسیه حوزا فاطمه الزهراء سلام الله علیه ما را امر و مقرر فرمود با محله
 طبع و انطباع محلی دارند و من بنده این چند شعر را از منظومات خوشتر در مدح و شایسته

اوسرودم و قی هله

انیس و انشا هنر و شسته ها	فرشته یوسفی و فرشته یوسفی
خیم حرمت و از فرشته چون	خیم ششم بر بند دیکش با
کیمی یوسف و دوشمنه زامد	زاستنا عفاش هنر با خبال
محالی از پند و شیخ نیست مکر	خیال او که بر اندیشه صورت محال
اگر چه ناکد اینهم به طعنه است	و عصمتش نکر اند بر اینه تمثال
بصحاها خورد ادب و دزد	بیت و دین پادیده نقد بحال
نماتش سواست چه از پنا	نه امثالش دیده کسای از دنبال
وجود او که همیشگی است	نشان ایستنی ایند معال

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تذکره اول بتول اعدا آسیده الشافا طند الی هرا عم
صلی الله علیها وعلی آلهای وعلیها وعلیها

مکتوب باد که نور محمد وال محمد عنوان کتاب کثرت و طغرای منشور و مؤیدان
اوست نمایان بخش و تابش بخشین اگر چند حادث است گاهی نبود که نبوا اگر چند ممکن
با واجبیان می نداد اگر چند صادر است با مصداق واسطه نیاید لکن با این مرتبت
از حضرت غیبیست دور است باد و در باش غیبت مجبور ممکن با واجبی و زک و اب
للتراب رب الارباب اگر چه سیدانیا در صدر سزای لولا که بود در پیشگاه
غیبی بتش ماعرفنا که کوید و قی من بنده این شعر انشاد کرده ام

ز غیب چون بشناس خود و انشاد ازان شنایم پدید شد ما
لفای حق می نامی ندانم و نشا که ظهور محمد شدن خشنه لفا
می شاهد غیب نبی نشا مثل یک دو واسطه بودها شا

کتاب الحضر فاطمه علیها السلام

مفاد ظام لخدمه مفاد باطن غیب نبی سینا و ان سونین است

از اینجمله مکشوفات است که اگر چند ولادت فاطمه در شمار ما و سال و مذار زمانست لیکن ماه و سال در مبدا و متهم مدتش از باب و کیان بی نام و نشان چنانکه صادقال محمد در کتاب معانی الانبیا از سید برار صلی الله علیه و آله خبر میدهد قال قال رسول الله خالق نور فاطمه قبل ان یخلق الارض و السماء فقال بعض الناس یا نبی الله فلیست هی انسیة فقال فاطمه خود او انسیة قال خلتها الله عز و جل من نوره قبل ان یخلق آدم اذ كانت الارواح فلا خلق الله عز و جل آدم عز و جبت علی ادم و قبل یا نبی الله و این کانت فاطمه قال کانت فی حقه تحسب العرش لو یا نبی الله فما کان طعمها قال الشیخ و التلمیذ و التمجید میفرماید رسول خدا فرمود خداوند خلق کرد نور فاطمه را از ان پیش که خلق کند آسمان و زمین را بعضی از اصحاب عرض کردند یا رسول الله فاطمه انسیه نیست فرمود فاطمه خود ای انسیه است و داخل دنیایا فرید از نور خویش از ان پیش که ادم را بسا فریدد کافی که ادم را بسا فریدد نمود و ارگشت نور فاطمه بر وی گفتند یا رسول الله فاطمه در کجا میزیست فرمود در حقه جای داشت و در تحت ساق عرش میزیست گفتند طعام او چه بود فرمود شیب و هلیل و تمجد فلما خلق الله عز و جل آدم و اخرجه من صلیبه و احب الله عز و جل ان ینزلهما من صلیبه جعلهما نقاعة فی الجنة و انزل بهما جبرئیل فقال فی السلام علیک ورحمة الله وبرکاته یا محمد قلت و علیک السلام ورحمة الله حبیبی جبرئیل فقال یا محمد ان ربک السلام فلما هی السلام و الیه بعود السلام قال یا محمد ان هذین نقاعة اهدیهما الله عز و جل لیک من الجنة فاخذتهما و ضمتها الی صدرک میفرماید و قتی یا فریدد خداوند ادم را و مرا از

جلد چهارم از کتاب و ناسخ التواریخ

صلب و بر آورد و دست داشت که نیز از صلب من فاطمه را بادی کند لاجرم نور او را در
 بصورت بیبی بر آورد و جبرئیل از او ببرد من حاضر ساخت و مرا سلام داد و جواب داد
 انگاه گفت یا محمد تو را پروردگار تو سلام می رساند که من سلام از دوست معا و ذی سلام
 بدوست گفت یا محمد همانا این بیبی است از بیست که خداوند بسوی تو هدیه فرستاد
 بیبی را بگویم و بر پیشه خود میچسبانم قال یا محمد یقول الله جل جلاله کلمه افضل
 قرأت نور اساطع و قرع غنیه فقال یا محمد مالک لا تأکل کلمها ولا تحفظ فان ذلک
 النور المنصوره فی السماء وهی فی الارض فاطمه فلت حبیبی جبرئیل و لم یستطیع السماء
 المنصوره و فی الارض فاطمه قال سمیت فی الارض فاطمه لانهما فطمت شیهة من النار
 و فطم اعدائهما عن حبها وهی فی السماء المنصوره و ذلک قول الله عز وجل یومئذ
 یفرح المؤمنون بنصر الله ینصر من یشاء یعنی نصر فاطمه لیحییها ابو نفع جبرئیل عرض کرد
 ای محمد خداوند پیغمبر را بد بخور این بیبی چون بشکافتم از میان نور می در لغای آمد
 شد چنانکه من بر میبدم جبرئیل گفت یا محمد چیست تو را که بخوری بخور و بهم مکن زیرا که
 این نور منصوره است در آسمان و فروغ فاطمه است در زمین که من اید و دست جبرئیل از بر
 چهره او در آسمان منصوره نامند و در زمین فاطمه عرض کرد در زمین فاطمه نام یافت
 از مهر آنکه شیخا خود را از انش و رخ باز میدارد و اعدای خود را از حب خود دفع میدهد
 و در آسمان منصوره نامید شد بمغادره مبارکه و یومئذ یفرح المؤمنون بنصر الله
 یعنی نصر من یشاء یعنی نصر فاطمه لیحییها خلاصه معنی این کلاما انک فاطمه علیها السلام
 دوستان خود را نصر میفرماید و فرحان و شادان میسازد چون سطر ای زنده است
 و سبقت نمودش که کار نامه اول و اینه از انست سطورا اما انکون با سرخی ایم و کلام

سَأَلُوا الْأَنْبِيَاءَ فَأَجَابَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

19

انحضرت داد اینها را که زنده اند و خداوند سبحان و دستخواران غیر قادر الذانت بنمایم
لها ناقصه ترویج خدیجه علیها السلام زاد رجلا دوما از کتاب اول فایح التواریخ فایض
مفان قمارن ساختم دیگر دیگر از غواصین بود که با الحله چون رسول خدا خدیجه را
کاپین بیت برای خویش را آورد مردان قریش که بستر انرا که شرک و شقاق و بتد
اجال کفر و نفاق بودند و با انحضرت لبثت لبث میباشند و اسب فرزند خاصه
میباشند زنان خود را از وافت مجالت خدیجه منع نمودند و از استینا موالفت
و استیلا الصفت دفع دادند چنانکه صدوق در اما لی خویش سند بفضل بن عمر
قال قلت لابی عبد الله کیف کان ولاده فاطمه فقال نعم ان خدیجه لما تروج بهما
رسول الله صلى الله علیه و آله هجرتهما ثوبه مکه فکن لا یدخلن علیها ولا یکن
علیها ولا یرکن امرءة تدخل علیها فاستوحشت خدیجه لذلك وکان جوعها و انحرافها
حذرا علیها فیکوید در حضرت را بعباد الله بعض ما نیندم که حکویره بود و فاطمه
فرمود گاهی که رسول خدا خدیجه را ترویج فرمود زنان مکه از او بر میدند و هیچگاه
بر وی در نیامدند و او را سلام ندادند و هیچ زن را بر ای و آمد و شد نکند
از بروی خدیجه علیها السلام قرین و حشمت و حشمت کث و خوف و خشیت و بر رسول
خدای بود بدینگونه روزی که زید را پیدا تاب فاطمه علیها السلام حامل گشت و انحضرت در
دم با ماد را غار سخن نمود و مادر را بر مکر و هتاه صبری فرمود و خدیجه را
از رسول خدا پوشیده میداشت این بود تا روزی که رسول خدا انرا نزد و آمد
سخن فاطمه را با ماد را صغیر فرمود فقال لهما یا خدیجه من تحلی ثیبن قالت
الجین الذی فی بطنی فحلی ثیبی و یوئس فرمود با خدیجه را چه کس سخن میکند

جلد چهارم از کتاب رقم ناسخ التواریخ

عرض کرد این کودک که در شکم دارم مؤمن است و با من حدیث میکند قال
یا خدیجه هذا جبرئیل فیئیسر فی انھا انشی و انتھا التکلیف الظاهر المأمور و ان الله
تبارک و تعالی سيجعل نسلی منها و سيجعل من نسلها ائمة و سيجعل لهم خلفاءه فی
ارضه بعد انقضائه و حیه فرمود اینجد بجزایبک جبرئیل است بشارت میدهد
که این دختر است پاکیزه و فرخنده زود باشد که از فضل و امامان بادیدار و درویشا
از انقطاع و حرم و روز زمین خلفای خویش گردانند پس خدیجه شاکام بر پشت قاشکا
ولادت فاطمه بر سیدنا چا خدیجه کس نزد یک زنان قریش و بنی هاشم فرستاد که نزد من آمد
و ان پرستاری که در چنین هنگام زنان بکار می بندند مرغی را برد و زبانش کشند
ما تورادند و انخواهیم کرد چه صلاح و صواب دیدند و ابکار نبستی و نصایح ما را بچیزی
نفرمودی و بکنم ابوطالب که بی ثمر و ثروت بود نشوی که قری خدیجه از زبانش از زده
و اند و سزا که کت این هنگام چهار زن کندم کون و بلند قامت که باز زن نبی هم
مانند بودند از دردمند خدیجه از دیدار ایشان بهمناء شد و قالک خدیجه
لا تخشینی یا خدیجه فان رسول ربک الیک یخبر لخوانک اناسا و هدیة استی بک
مراحم و هدیة فقیلت فی الجنة و هدیة مریم بکث غمران و هدیة کلم اخذ موسی برغان
بشأ الله الیک لکنی عنک ما نلی النساء من النساء یکش از ان زنان گفتیم کن
اینجد بچه ما فرستادگان پرور و کار توایم بسو تو ما خواهران توایم اینک من سارام
و این یک سببه خرم مراحم که در پیوست دبهشت و ان یک مریم دختر عمر است و ان دیگر
کلم خواهر موسی عمر است خداوند ما را بوی تو کسل نمود تا مباشرت تو با شیم چنگا
زنان مرزنانرا انگاه یکش از ایشان جانب میمن گرفت و تنی در پشافت سه دیگر بدیش

سُحُوفُ الْأَحْيَاءِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

رَوَى خُدَيْرُ بْنُ شُعْبَةَ وَجَعَلَ فِيهِ نَحْوَ ثَلَاثِينَ حَدِيثًا فِي فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ ظَاهِرَةٌ
مُطَهَّرَةٌ مَتَوَلِّكُنَّ مِنْ وَاحِدَةٍ دُرُودِ جَمْعِهِ بِقِسْمِ جَدَائِ الْأَحْزَادِ بُوْدُ دُرُوسِ شَهْرٍ
رَوَيْتُ وَهَبُ بْنُ نَهْسٍ نَحْوَ ثَلَاثِينَ حَدِيثًا فِي فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ وَوَرَدُ رَسُولِ خُدَادِ
مَدِينَةِ رُوْدُ وَشَبَّهِ دَوَاذِمِ شَهْرِ رَجَبِ الْأَوَّلِ بُوْدُ دُرُوسِ شَهْرٍ هَزَارِ وَدُرُوسِ شَهْرٍ
سَالِثِي وَهَشْتَاةٍ وَبَيْتِ وَرُوْدُ وَكَرْبِ هَشْتَاةٍ ثَمَنِي وَابْنِ قُرَيْشٍ كُنْهِمِ
مَدَّتْ عُمَرُ فَاطِمَةَ فَسَكَّامِ وَرُوْدُ مَدِينَةِ هَشْتَاةٍ وَبَارِدَةِ مَاءٍ وَأَنْدَ رُوْزِي بِدَاكُونِ
بِاسْمِ بْنِ رُوْمِ فَلَمَّا سَقَطَ إِلَى الْأَرْضِ أَشْرَقَ فِيهَا النَّوْرُ حَتَّى دَخَلَ بَيْتَ مَكَّةَ
وَلَمْ يَبْقَ فِي سُرْقِ الْأَرْضِ وَلَا فِي غَرْبِهَا مَوْضِعٌ إِلَّا أَشْرَقَ فِيهِ ذَلِكَ النَّوْرُ وَدَخَلَ عَشْرَتِ
الْحُجُورِ الْعَيْنِ كُلِّهَا حَيْثُ فِيهَا صُنُوفُ الْجَنَّةِ وَابْرِيْقُ مِنَ الْجَنَّةِ وَفِي الْأَرْضِ
مَاءٌ مِنَ الْكُوْنِ حَتَّى وَلَّيَتْهُمَا الْمَرْءَةُ الَّتِي كَانَتْ بَيْنَ يَدَيْهَا فَفَكَهْنَهَا بِمَاءِ الْكُوْنِ
وَأَخْرَجَتْ خُرْقَتَيْنِ بَضَائِعَ مِنْ أَسَدٍ بَضَائِعَ مِنَ اللَّبَنِ وَطَيَّبَ رِيْحًا مِنَ الْمِسْكِ وَتَعَبَّرَ
فَلَقَّنَهَا بِأَحَدِهِ وَقَعَّعَهَا بِالثَّانِيَةِ مِمَّنْ هَابِدٍ وَفِي فَاطِمَةَ رُبْعُ مَادِرٍ بِرُزْمِيلِ بَدِ
بَيْتِ مَكَّةَ شَرْقِيٌّ نُوْرُكَشْتِ دُرُوسِيٍّ وَغَرْبِيٍّ مَوْضِعُ نَمَانْدَا لَا أَنْكَ أَرْشَعُهُ مِنْ نُوْرِ
مِبَادِلِ تَابَانَاكُ شَدَائِنِ هُنْكَامِ دِهْنِ حُجُورِ الْعَيْنِ دَرَامِدُ وَبَاهِرِيٍّ طَشِيٍّ أَزْفَرُوسِ
وَابْرِيْقِيٍّ أَزَابِ كُوْرُ بُوْدَانِ بِكَ كَرْدِيْشِيٍّ رُوِيٍّ فَاطِمَةَ حَايِ أَشْتَانِ طَشِيٍّ وَابْرِيْقِيٍّ رَاوُكُوْدِ
وَفَاطِمَةَ وَابَا أَبِ كُوْرُ بَشْتِ دُوْخَرِ مَسْفِيْدَةٍ أَزْشِيرِ مَسْفِيْدَتَرِ وَازْشَكِ مَسْفِيْدَتَرِ
بُوْدُ بَرَاوَرِ دِيْكَرِ لِيْجَايِ فَاطِمَةَ بَكَارِ بَشْتِ وَبَا أَنْ دِيْكَرِ سُرُوتِ مِبَارَكِيٍّ وَخَفُوْدِ أَشْتِ
تَمَّ اسْتِطْفَافُهَا فَطَفَّتْ فَاطِمَةُ بِاللَّهَادِيْنِ وَقَالَتْ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ أَلِيَّ
رَسُولَ اللَّهِ سَيِّدُ الْأَنْبِيَاءِ وَأَنَّ عَلِيَّ سَيِّدُ الْأَوْصِيَاءِ وَأَنَّ لِيْ سَادَةَ الْأَسْبَاطِ

جلد چہارم از کتاب فی مرنا سخی النوار مج

۲۱

چون از فاطمہ خواستار تنطق گشت آغاز سخن نمود و گفت شهادت میدهم بوحدا نیکی
و نبوت پدرم محمد مصطفی و وصایت شوهرم علی مرتضی و سبادت خردندانم ائمه
هدی انکاء بر انجاعت اسلام داد و هوایک بنام یاد کرد و بر رو او تسلیم فرمود پس
دادند اهل اسمانها بعضی مر بعضی را بودند فاطمہ و نور در آسمان پدیدار شد که آنان
زمان فرشتگان دیدار نکرد و بودند و قال لیسوة خذنها یا خدیجة طاهره
مطمئنه زکوة مہ و نه بورد که فی ہمارے تسلیم ہاقتنا و کہما فرجہ مسلیقہ و الفہما
تہما فادتر علیہا فکان فاطمہ بنتی فی البوم کا بنی الصبی فی الشہر و بنتی فی الشہر کا
بنتی فی السنہ انکاء زمان گفتند ای خدیجہ بکیر این پاک و پاکیزہ زکوة مہ و نه را مینا
باد او و نقل او پس خدیجہ شادان و فرحان فاطمہ را ما خود داشت و پستان مبارک در
دھانتر گذاشت و اورا شیر بخوراند و فاطمہ روز چنان بالید میشد کہ دیگر کو دکان
ماہی مایہ بدان نموی نمود کہ دیگر کو دکان بسالی بد و مصباح الانوار نیز اینچند
بد بگونه رقم یافتہ و دیگر بد اما صد و وعیون التجار از حضرت رضا علیہ السلام
روایت قال قال النبی لما عرج بی الی السماء اخذ بیدی جبرئیل فادخلنی الجنة
فناولنی من رطبہا فاکلته فتحول ذلک نطفہ فی صلبی فلما هبطت الی الارض
واقعت خدیجہ و حملت بی فاطمہ ففاطمہ حوراء انسیہ فکلما استشف الی رائحة
الجنة شممت رائحة ابنتی فاطمہ مہر فاید رسول خدا فرمود کاہی کہ من باہمان
عروج دادم جبرئیل دست مرا ما خود داشت و در بہشت در آورد و از خود کاہی
مرا داد و من بخوردم پس نطفہ گشت در صلب من چون از آسمان فرود شد و با خدیجہ
ہم بتر گشتیم بی فاطمہ حامل گشت و فاطمہ حوراء انسیہ گشت لاجرم ہر کاہ مشت را بتر گشت

در احوال حضرت فاطمة عليها السلام

میشوم فاطمه را میبویم در احتجاج بنابر انجذبت بدین گونه وارد است

ذکر کنی و اسماء و القاب فاطمه را سلا علیها

کنای از حضرت زینب است ام الحسن و دیگر ام الحسن و سید بکرام الحسن چنانچه ام الائمه
پیغمبر ام ایها ششم ام السبطین اما اسماء و القاب حضرت را روایت ابو جعفر الفقی فاطمه
النبول المحصان الحرة السیدة العذراء الطاهرة الزکیة الراضیة المرضیة
المحدثة مریم الکبری الصدیقة الکبری و در اسمان حضرت را النوریه التماویة
الحانیة کوبند الصدیقة بالافوال و المبارکة بالافعال و الطاهرة بالافعال
الزکیة بالعدالة و الرضیة بالمفاله المرضیة بالدلالة المحدثة بالثقة و
الحرة بالنفقه و السیدة بالصدقة الحنان بالمشان النبول الزمان الزمراء
بالافعال مریم الکبری بالستر فاطمة بالسر فاطمة بالبر النوریه بالشهادة
التماویة بالعبادة الحانیة بالزهادة العذراء بالولادة الزاهدة الضیفة
العابدة الرضیة المرضیة المتهجدة الشیفة الفانسه العفیفة سیدة
النواجب حبیبة الرحمن المحیبة عن خزان الجنایة صفیة الرحمن استخیر
قره عین جمیع خلایق اجمعین واسطة العند بین سیدات العالمین مظلة
بین بک العرش یوم الدین ثمر النبوة ام الائمة و هرة فؤاد شفیع الامة
الزمراء المحرمة الغرة المحننة المکرمة محتالفة الخضراء الافیة الحوراء
النبول العذراء سیدة النساء وارثة سید الانبیاء فیرثه سید الاوصیاء فاطمة
الزمراء الصدیقة الکبری راحه روح المصطفی حاملة البلوی من غیر فرع
ولا شکوی و صاحبة شجرة طوبی و من ازل فی شانها و شان زوجها و اولادها

جلد چهارم از کتاب قام ناسخ التواریخ

سوره هل ان ابنه النبی وصالحه الوصی وام السبطین و جد الاثمه و سیده
 فشا الدنیا و الاخرة زوجة المرتضی والدته المحبب ابنته المصطفی السیده المفودة
 الکبریة المظلومة الشهیة السیده الوشیة شفقتہ مریم ابنته محمد الاکرام لفظه
 من کل شرا علونه بكل خبر المنعونه في الانجیل الموصوفه بالبر والتجلیل دره صفا
 الوحی التزیل حدھا الخلیل مادھا الجلیل خاطبھا المرتضی بامر المولی جبرئیل
 فیکر فضایل فاطمه فضیل المختصر بمرا علیها ما سلم
 و فقی و رساله اسرار الانوار فی مناقب الامام الاطهار شعری چند در مدح منقبت
 فاطمه علیها السلام گفته ام در این کتاب مبارک نیز در کارش یافت

جفت حید سبیل پیغمبر
 شیر مردان چو شیر نیم تنگ
 برا و مرد نیم زن دانند
 ز فیتک مرد دجھان و فرد
 عصمتش بانک بر فرشته زند
 جز بیزدان نبند سلام علیک
 دو جھانش چو خاک و خاکستر
 انکه رست از جھان فدا کند
 ز جھان فدا لک این قدر کرده است
 کوهر پاک خواهر لولا کنت
 مادر حق و پدر یازده حر

صدف کوهر شیر و شیر
 دخر مصطفی اگر چه زنت
 زن اگر چید نیم مردانند
 شیر یزدانش که نبود مرد
 همتش از خزان برشته کند
 دجھان بود از جھانش لیک
 از جھان دیده بر جھان داوود
 انکه حبت از جھت فدا میکند
 این قدر تو جھت کرده است
 زینجهان و زین جھان پاک است
 کوهر حق صد بیارده در

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

ابن خبر از بن بدیه بمایرسد قال البتة ان ملك الموت خرج فاستظرفه الى
 رسول جبرئيل فجل انبته الغنى فقال لها يا بنتي احفظي عليك فانك بعثك في
 انبلك معي في الجنة منكوبه فكنكم استقال رسول خدای از جهان قائم باری و
 فرمود ملك الموت مرا خیر ساخت اگر خواهم سفر انچه باكم و اگر نه بجای مانم
 از این خبر غشی بر فاطمه عاوض گشت و نیم رفت که به هوش مغشی علیها کرد و
 خدا فرمود اید خرم خوشتر دارا باش ها ناو و شوهر تو و فرزندان تو با من هست
 خواهید بود بمقام امیر مبارکه از الله بشارت بکلیه منته اسمها المبع علی بن مریم
 و جهمها فی الدنيا والاخرة و من المفضلین خداوند بشارت و دعا بشارت و میرا
 بولادت علی و بشارت و فاطمه را بولادت حسن و حسین چنانکه در حدیث وارد است
 ان النبی بشرها عند ولادة كل منهما بان يقول لها ایهنك ان ولدتي ما مایئو
 اهل الجنة و اكمل الله تعالى ذلك فعقبها یعنی رسول خدا بشارت و فاطمه را بولادت
 حسن و حسین باینکه در حدیث آمده است و میفرماید ای فاطمه بخشاید نور و ولادت الحامی سید اهل
 باشد و خداوند تکمیل کرد این نعمت را بر فاطمه که از ولادت او اتم هدیه علیها السلام این
 بگذرد که متولد شدند قوله و جعلها کلفة ناقة فی عقیبه اعلمتم يرجعون یعنی
 امیر المؤمنین علی علیه السلام قال ابو عبد الله كانت مدة حملها تسع ساعات و قد
 فاطمة الحسن و الحسين و بينهما مائة سنة انه هر صادق ال محمد میفرماید مدت حمل
 نه ساعت بود و میان ولادت حسن و حسین بروایی شش ماه است واجب میکند که زحمات
 فاطمه زیادت بوده است از مریم و مریم دختر عمران است فاطمه دختر محمد و سر مردم با بدست
 قوله تعالى انك امرء موعظک ربك في ذلك ما في بعثي محررا فقبل مني

جلد پنجم کتاب فی مناسبات النوازل

اِنَّكَ اَنْتَ التَّيَّعُ الْعَلِيمُ مَيِّمٌ فَاَيُّ ذَنِّ عِمْرَانَ كَمَا دَرَمِيمٌ بُوْدُ عَرَضُ كَرْدِ اِي بِرُوْدِ كَارِ
 مِنْ نَذَرِ كَرْدَمُ وَبَرْدِ مَتَّ هَادِمُ اَكْرَابِ جِنِينَ كَمَا دَرَبَطِ اِدَمُ بِسَرِ بَاشْدِ اَوْدَا حَرْدِ اِدَمُ وَ
 مَعْتَكِفُ مَسْجِدِ وَنَافِرُ طَاعَتِ خُدا وَنَدِ فَرْمَايَمُ اِي بَارِ خُدايِ اَزْ مَنِ بِيْزِ بِرِ تَوْسُوْا وَدَانَا
 فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّي وَضَعْتُهَا اُنْثَىٰ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتُ وَلَكِنَّ الذَّكَرَ
 كَالْاُنْثَىٰ وَاِنِّي يَتَمَيَّنُهَا مَرْيَمُ وَاِنِّي اَعْبُدُهَا يَا لَيْكَ وَذَرِيَّتَهُمَا مِنْ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ كَا هِيَ
 مَا دَرَمِيمُ حُلْ فَرُ كَلْدَاشْتِ فَتَكْرِيْبِ كِيْ اَنْ جِنِينَ كَمَا دَرَشْكَمُ دَاشْتِ دُخَيْرِيْ بَرَامِدِ وَخَيْرِ
 هَلْ اَتَبْدِ بِرِ نَبَاشْدِ لَكِنْ تُوْدَا نَانُوْىِ بَرَا نِجِهَ بَسَنْدِ دَارِيْ مِنْ اُوْرَا مِيْرِمُ مَسْمُوْىِ اَشْتَمُ وَبَا
 فَرُ نَدَانِشِ نَبَاشْدِ تُوْ كَلْدَاشْتَمُ هَمُ اَكُوْنُ كُوْتَمُ اَكْرُ رَسُوْلُ خُدا بَا اَنْ فَضْلُ كِيْ بَرَا فَرُ نِشِ
 دَاشْتِ دَرُوْ قِ فَاطِمَةُ نَدَرُ كَرُ فَرُوْدِ كِيْ بَا ضَعَا فَاضِلُوْ بُوْدُ بَرَا نِجِهَ مَا دَرَمِيمُ بَرْدِ مَتَّ هَادِ
 وَنَدَرُ مَرِيْمُ اَزْ قَبْلِ مَا دَرُ بُوْدُ وَنَدَرُ كِيْ اَزْ قَبْلِ بَدِ بَاشْدِ دَرُ فَرُ نِشِ دُوْ جِنَانَ خُدا
 بُوْدُ دَرُ تَفْسِيْرِ ثَعْلَبِيْ مَدُ كُوْرَا شْتِ كِيْ چُوْنِ خَدِيْجَةُ فَاطِمَةُ حَامِلُ شْتِ عَرَضُ كَرْدِ اِيْجَدِ اَوْدِ
 اَفْرِ بَلَدِ قَرِيْبِ مِنْ دَرُ حَضَرِ تُوْ اَزْ رُوْجِهَ عِمْرَانَ اَفْرِ وَنَشْتِ وَفَرُوْىِ مَثَرُ نِشِ حُجْدِ اَصْحَرَانَ
 حَوْصَلَهَ حَسْبِ اِيْرُوْنِ مِنْ اِيْنِ فَرُ نَدَرِ اَحْمَرُ كَرْدَمُ خُدا وَنَدَرُ رَسُوْلِ خُوْشِيْنِ اَوْ حِيْ فَرُ شَدَا كِيْ
 كِيْ بَا خَدِيْجَةُ بَكُوْىِ مَسْبُ بَا اَزْ اَوْىِ كِيْ اَوْ صَقِيْ مِنْ وَبَرُ كَرْدِيْ مِنْ اَزْ اَدَكَرْدِيْ مِنْ اَزْ دُوْخِ اَسْتِ
 وَمَا دَرَا مَامَانُ شْتِ خَدِيْجَةُ كَفُ بِلَانَ شَادِ مِيْرِمُ مَا دَرَا صَفِيَا وَ اَمَامَانُ شْتِ هَمَا نَا حَرُ اَنْكَسِرَا
 كُوْنِيْدِ كِيْ اَزْ مَسْجِدِ اِيْرُوْنِ تُوْدُوْ دُخُرِ تُوْ اَوْدِ حَرُ شَدِ چَرُ شَرُطِ مَلَا زَمَتِ مَسْجِدِ طَهَارُ شْتِ اِيْنِ
 اَيَامِ كِيْ رُفَانِ خُوْنِ اَلُوْدِ شُوْنَدِ مُطَهَّرِ نَبَاشْدِ اَزْ اِيْجَانُ شْتِ كِيْ اَنَا نِيْ مَا دَرَمِيمُ كِيْ عَرَبِ اَوْدَا حَسَنَه
 كُوْ بِلِ چُوْنِ نَذَرُ كَرْدِ كِيْ فَرُ نَدَرِ اَحْمَرُ رِيْ كَنْدِ شُوْ هَرِشِ عِمْرَانَ كَفُ اِيْ اَنَا نِيْ تُوْ جِهَ اِيْ كِيْ دَرُ شْكَمِ
 جِهَ اِيْ بَاشْدِ كِيْ دَرُ جِهَ اُوْرُ دِيْ چُوْنِ بَرُ زَبَانَ اَوْ كَلْدَاشْتِ بُوْدُ فَتَقَبَّلَ مَنِيْ مَسْأَلِ اَوْبَالِجَابِ

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

مفر و ن گشت چنانکه خدای مهربان بید قنبر بشارت داده بود که ما را بقیه الحسن و زینب ما را بنا نماند
و گفت آنها از گریه بیهوش شدند و خداوند بگوید بفرستی که مریم مقیم مسجد باشد و
ملارفت مسجد نماید و او را به خبر و خبری نشود و نماداد و گفت آن امر او را بر کتبا گذاشت
و گفت آن امر فاطمه را و رسول خدا بود و روشن است فضیلت گفت آن رسول خدا بر هر
گفت آنی و دیگر گفت آن بستم و بست گفت آن دل واجب دیگر آنکه و لا و لا علی
از بیم دزدان جاهل بود و حسن و حسین بر فطره اسلام از فاطمه متولد شدند
و دیگر آنکه خداوند مریم را سلام داد و سلامتی که در بطن است که می داد و هیچ
خوف و خستگی و بخاطر او راه نمی کرد لکن فاطمه را که می رسید از حال خل و وضع آن که طری
سلامت می بارد یا هلاکت از اینجاست که مسلمانان را در زبوم بدر بفرستگان فضیلت
بود چه ایشان در بیم و امید بودند و بفرستگان مکشوف بود که مقول میخواستند
قوله کما فنادیمهم من تحتها الا شتر فی قد جعل ربک تحتک سیرا یعنی هنگام
وضع حمل علی از زیر پای مریم نداد و داد که ای مادر غمناک میباش که پروردگار از زیر پای
تو طری جاری فرمود و قال البقی یا فاطمه ان الله یرضی لرضاک لکن پیغمبر و مؤمنان
خداوند راضی میشود از رضا تو و او را این شلخت و از برای مریم گفته شد و البقی
احصنت فرجها فنفخنا فیهم من دوحنا و جعلنا لها و ابنها آیه للعالمین پیغمبر
چون مریم از فرنا نیست خویشین دار بود بعضی از روح خویش را در میبندیم در وی و فرزند
ابتی کردیم از برای عالمیان اما فاطمه خامسه ال عباسه و حیرشیل خرم باها نمیکند خبر
از خمسه ال عباسه آنکه میگوید من مثلی و آنا ساد من خمسه یعنی از حیرشیل که نام او
روح است نفخه در مریم میداد شد و روح تمامت در فرود متربک هر یک از ال عباسه

جلد چهارم از کتابت و نسخ النوازل

چنانکه در مقام توحیدش گفت من ششم خدای غیبیام و از مشنونات مریم است و هفتمی اله است
 یحیی الخلدی قاطع علیک وطبا جنتی یعنی مرا که بوی خود درخت خرمای خوشبوی
 ناسبز و نابود و فرود پذیرد بر تو خرمای ناز و فکلی و شیرین و قری عیب پس بخور و
 یاشام از آب کواری و دشمن ساز چشم را و حرم دار خاطر را بفرزند از چند و تنی
 نخل خشک و آوردن حرم ناز از این جمله مترک مریم باز نموده می باید تواند چنانکه
 فاضل عجلای بر این گفته است آن هر و نخله بجای بودند آنکه از عدم بوجود آمدند زیرا
 که ازینان اثری بماند چون علامات و آیات بکرم مانند و مخرج و موضع
 تنور و افساد و مجرور و دشمنی نشان اثر و صلاح خبر کانه مشهود است ناز بر آن
 حدیث مریم حله و قد من الماء در خبر است که یکروز ام ایمن باده مرشک آنکه غرض کرد
 کیار رسول الله فاطمه را بشودادی و او را اشاری که تشریف عرفسانت فرمودی
 فقال یا ام ایمن لم تکنین فان الله تعالی لما زوج فاطمه علیا امر انجل الخیر
 ان تسرعیکم من حلیها و حلها و یا قوتها و درها و نمره و یا و استبرقها فاخذوا
 فیها ما لا یسلمون فرمود ای ام ایمن از در کذب سخن مکن کاهی که خداوند فاطمه را با
 کابین بست فرمان داد تا افزون از هند سر حنا از حلی و حلل و یا قوت و در و در و در
 و استبرق برایشان نثار کردند و بنور ربیان مکانی شربت مریم است و او حله بود چنانکه
 خدای فرماید و اذ قالت الملائکه یا مریم ان الله اصطفیک طهره و اصطفیک
 علی نساء العالمین یعنی ناید کن کاهی که جبرئیل با کوهی از فرشتگان مریم را گفتند
 ای پرستنده خدا و ندهما فاخذوا و ندهما و ندهما و ندهما و ندهما و ندهما و ندهما و ندهما
 مسجد اقصی و پاکیزه ساخت از هر ناشایست و بول فرمود از حیض و نفاس و بر کرد

در اجازت حضرت فاطمه علیها السلام

۲۹

تورا از زنان عهد نو و به شوهر بنفحه جبرئیل تورا فرزند داد هم نامراد از زنان
 عالمین زنان عهد مریم است چنانکه بنی اسرائیل را فرمود یا بنی اسرائیل اذکروا نسیئته
 التي اتعنت علیکم واتی فضلتکم علی العالمین میفرماید ای بنی اسرائیل
 فراموش نگذارید آن نعمتها که مرثدا را عطا کردم و شما را بر کنیزان بر عالمیان یعنی بر مرثدا
 که در عهد شما و معاصرین شما بودند بر مسلمانان قوله تعالی ان الله اصطفی آدم و
 نوحا و ال ابراهیم و ال عمران علی العالمین ذوقیه بعضهنا من بعض و الله سمیع
 علیم یعنی خداوند بر کنیزانم را و نوح را و ال ابراهیم را که اسمعیل را سختی و کولاد
 ایستاد که امامان و پیغمبران و فرزندان ایشان بودند که بعضی از بعضی یاد میدادند
 تا با هم انبیا و ستیدا و صیبا روایت ابن عباس را بودند و از رسول خدا فرمود ال ابراهیم
 منهم و ال عمران علی علیه السلام خداوند ایشان را بر عالمیان تفضل داد یعنی بر مرثدا
 و از ال ابراهیم و ال ابراهیم و ال عمران علیه السلام و ال عمران علیه السلام و ال عمران علیه السلام
 لقوم فی غیرها فلیسلم علیهم سبعون الف من المقریین و ینادونهم بما
 نادى به الملائکه مریم فیقولون یا فاطمه ان الله اصطفیک و صهرک و اصطفیک
 علی نساء العالمین رسول خدا فرمود فاطمه سیده زنان عالمیان است از اولین تا آخرین و
 هیچکس استثناء نفرمود پس مکتوبات فاطمه بر مریم و دیگر زنان عالم میفرماید
 کاهی که فاطمه در محراب عبادت ایستاده میدو و هفت هزار مرتبه تکبیر برود و درودی
 فرستند و او اندر میدهند بدانچه ملائکه مرثدا و میگویند یا فاطمه خداوند بر
 کنیز تورا و پاکیزه ساخت و بر کنیزان عالمیان قوله تعالی کما ادخل علیها نازکها
 الحراب وجد عندها رزقا قال یا مریم انی لک هدا فاک سور عنید الله ان الله

جلد چهارم از کتاب فائز النوار

رَزَقَ مَرْيَمَ بِعِجْرٍ حَبِيبٍ مِيقَاتٍ مَبْدُوهٍ كَرِيمٍ دُرِّ حِلٍّ مَدْدُورٍ وَاجِدٍ
 كَرِيمٍ رَاقٍ دُرِّ بَابٍ بُدْخُورٍ وَخُورٍ دُرِّ مِثْكَرٍ زَكْرِيَّا رَاقٍ مَدْكُفٍّ هَالِكٍ
 اِنْ طَعَامٍ رَاقٍ كَرِيمٍ كَرِيمٍ كَرِيمٍ كَرِيمٍ كَرِيمٍ كَرِيمٍ كَرِيمٍ كَرِيمٍ
 اَنْكَرٍ مِثْكَرٍ مِثْكَرٍ مِثْكَرٍ مِثْكَرٍ مِثْكَرٍ مِثْكَرٍ مِثْكَرٍ مِثْكَرٍ
 رَزَقَ اِبْدَاعٍ وَاخْتِرَاعٍ فَرُودٍ وَنَاكَاهٍ بِيَا فَرِيدٍ بِلَكَّةٍ دَلَالَتٍ بَكْرَتٍ شَكْرٍ كَدَارِيٍّ مِيكَدٍ
 چنانکه مردی گوید امر و فخر و اندر مراد و همی رود داد و کما قال قل كل من عند الله
 لكن اذ برای زهر علیه السلام از اخبار کثیره و احادیث متواتره چون حدیث مقدار
 و خبر طایر و رمان و عنب و تفاح و سفرجل و جزایان چنانکه عنقریب در فضایل المختصر
 بشرح میر و دوا از این اشیا فاطمه مجرور و بعد از آدم و حوا هیچ افزیدی و از زنان این
 مکان نبود و از این اشیا توانست رزق یافت در حدیث ابن ابی شیبہ رَحِمَهُ اللهُ عَلَیْهَا
 وَهِيَ فِي مَصْلَاهَا وَخَلْفَهَا جَنَّةٌ يَقُورُ دُخَانُهَا فَأَخْرَجَتْ فَاطِمَةُ الْجَنَّةَ فَوَضَعَهَا
 بَيْنَ أَيْدِيهَا فَسَأَلَ عَلَى لَكَ هَذَا فَأَلَّكَ هُوَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَرَزَقَهُ إِنْ اللَّهُ بَرٌّ
 مَرْيَمَ بِعِجْرٍ حَبِيبٍ یعنی رسول خدا بر فاطمه در آمد و آن حشر در مصلای خود بود
 و در رفای او جفنه در غلیان بود و در خان آن بالا می گرفت پس فاطمه آن جفنه را بر
 داشت و نزد رسول خدا و علی گذاشت امیر المؤمنین فرمود و این طعام را بدست کسی
 عرض کرد از فضل خدا و رزق او و همانا خداوند بیرون حصار و رسید هر که را بخواهد
 گرفتیم که مریم رزق یافت از پشت فاطمه علیها السلام خلق شدند از رزق پشت او
 الْحَدِيثُ فَأَوْتَى جِبْرِيلُ رُبْعَةً مِنْ رُطْبِهَا فَأَكَلَهَا فَتَحَوَّلَتْ ذَلِكَ نُطْفَةً فِي صُلْبِ
 رَسُولِ اللَّهِ مِيقَاتٍ مَبْدُوهٍ كَرِيمٍ دُرِّ حِلٍّ مَدْدُورٍ وَاجِدٍ

رَحْمَةُ الرَّحْمَنِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۳۱

نظفه كثر دصلب من بطنی فاطمه ازان نظفه صورت و رست و مرمر اخلاوند و تربیت
موضع قرآن فلاح فرموده و فاطمه را در اختیار بیست نامت و هزار و بیست و یک
بر فضیلتی چنانکه ابن ابویه مذکور بولد فاطمه آورده و خداوند مریم دختر عمران را
میساید اینجا که میفرماید اَللّٰهُ اَحْصَتْ فَرْجَهَا اَرَادَہُ مَبْکَدٌ بِہِیْنِ کَلِمَہٗ عَفَاثَہِیْمَا
نہ ملامت شود و آوردن فرزندان را و حال آنکه احادیث متکثره و اخبار مشهوره
در مدح مزاج و طبع ولد و دم عز و بت و ارادانت خدا در حق فاطمه و او را
او میفرماید اِنَّمَا یُرِیدُ اللّٰهُ لَیْسَ عَنَکُمُ الْوَجْهُ اَمَلُ الْبَیْتِ وَ یُعِظُمُ رُکُوعُ
تَظْہِیْرُ اَوَائِیْمَا اَزْ اَہْلِ الْاَیْمٰی وَ اَسْتَوْدَعُہٗ بِاَکْ و بآئینه ساختن شعر رسول الله
حسان بن ثابت میگوید

وَ اِنْ مَرَّہُمْ اَحْصَیْتَ فَرْجَهَا وَ جَاثَتْ یَعِیْسٰی کَیْدُ الْاَعْجَبِ
فَقَدْ اَحْصَیْتَ فَاطِمَہَا وَ جَاثَتْ یَسِیْرُ نَبِیِّ الْاَمَلِ
زکر کبر فاطمه علیها السلام از آنکه حضرت عیسی مرتبر گردید

فاطمه علیها السلام چنانکه شرح رفت روز جمعه بیستم شهر عادی از ده در سال
شهر را رود و بیست شائزه بعد از هبوط آدم مژگن داشت چون پنج سال از عمرش گذشت
سپری شد مادرش خدیجه علیها السلام و دراع چنانکه گفت چنانکه در مجلد دوم از کتاب
مرقوم افتاد و رسول خدا بعد از هبوط آدم مژگن آورد و او را بدست مبارک و نجاست
و باز خانه شد فاطمه علیها السلام بگردید و رسید و بدید و میگفت مادر من کیجاست
بغیر نا سخن ندانم ناگاه که جبرئیل در رسید و گفت خداوند میفرماید فاطمه را از
سلام برسان و بگو مادر تو در خانه است از آنکه که میبانه از رخا و است و میبانه

هجرت
فاطمه از
مکه آمد

جلد چهارم از کتاب قام فاسخ التواریخ

افغانه از یاقوت سُخت خانه او در بین خانه اسیر خیم دُختر عمرانت چون پیام خدایا
فاطمه اصغانه و دُغرض کرد اِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّلَامُ وَمِنْهُ السَّلَامُ وَآلِیْهِ تَعُوذُ السَّلَامُ
و انحصار بعد از فوت مادد دُجبر بد و همی زینت کا هی که هنگام هجرت فرا زادند و غیر
بشریحی که در کتاب سول خدا مرقوم افتا با هفتک مدینه از مکه بیرون شد و طی مشا
گرد و مدینه رسید و در حمله فبا فرود شد چند کی بر عرض رسانیدند که از اینجا مدینه
باید کوچ داد زیرا که مردم مدینه در مرصد انتظار میقم اند رسول خدا فرمود تا بر آمدنم
با من پیوسته نشو و اود مدینه نخواهم شد و ابو و اقلیشی را بحضرت امیر المومنین رسول
فرستاد و او را مکشوب کرد و فرمان داد که از مکه طریق مدینه بسیار دعا علیه السلام
ساخته سفر شد و وضعاً مسلمین را فرمود تا هیچ راه کردند و فاطمه و دختر رسول خدا
و دیگر فاطمه بنت اسد مادر خود را و دیگر فاطمه و دختر زینب بنت عبدالمطلب الهی را و تا
سفر مدینه را عزیمت دوست کردند و از برای هوای هوای خود بیاخته و راحله خانکر
و پوشیده از مردم از مکه بیرون شدند ابو و اقلیشی و امین بر نام امن چون بمکه بودند
که مبادا قریش از قفای ایشان ناخن کنند و زیاده برسانند شتر فواطم را بتجیل و تسرب
همی راندند علی علیه السلام ابو و اندرا گفت اِرْفُقُوا بِالنِّسْوَةِ اَبَا و اِفْدِلْنَهُنَّ مِنَ الضَّعْفَانِ
یعنی زنان را بدین سرعت و عجلت کوچ مده ایشان را توانا که اینگونه زحمت نیست ما را از
قریش که اهل حق نمیرسد و این شعر را بفرمود

لَا شَيْءَ إِلَّا اللَّهُ فَأَرِضْ هَتَكَا تَكْفِيكَ رَبِّ النَّاسِ مَا أَهْتَكَا
این بکف و طی طرفی همی فرمود چون بزرگ خجنان رسیدند جناح مولا علی خارت
امیه با هفت سوار بر سپید و از کرد راه باناک برانحصار زد و گفت اَصْنَعْتَ أَنْكَ يَا

تو
ست

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۳

عَدَارُ نَاجٍ بِالتَّوْفِ اَزَجَّ لَا اَنَالَكَ فَعِنِّي كَانُ دَارِي كَرِيْمَانِي اَبْنِ زَنَانِ دَا بَا خَوْجِ
دَفْنِ طَرْنُونِ مَرَجْتِ سَارِ عَلِي فَرْمُودِ اَكْرَمِ رَجْعَتِ مَدَمُ چِه نَوَانِدُ كَرْدِ كَفْتَنْدُ نَا كَوَارِ نَوَا دَارِي
مَرَجْتِ خَوَاهِيَمُ دَا دَعْلِي عَلِيَه السَّلَامُ دَا اَنْ خُشَمُ زَبَانِه زَوْنِ كَرُفْتِ وَ چُونِ شِيَرِ دَر خِيَمِ دَر
مِيَانِ اَهْلِ خَوِيَشِ وَ اِنْجَاعَتِ دَا بَسَا جَنَاحِ چُونِ اَبْنِ بَدِيدِ تَبِيعِ بَرَا اِيْشِيَتِ وَ اَسِيْبِ بَرَا اَكْبِيَتِ
وَ اَزْ كَرْدِ رَاهِ مَشْيَرِ بَرِ سَرِ عَلِي فَرْمُودِ اَوْرُدِ اَمِيرِ الْمُؤْمِنِيْنِ بِي تَوَلَدِ دَر سَلَخْنِه تَبِيعِ اَزْ دَر خِيَتِ
بَكْرِيَتِ وَ بَرَكْتِ اَوْ فَرْمُودِ اَوْرُدِ چُنَا نَكِه سَوَارِ دَا دَوْنِمِه سَاخْتِ اَسْبَلِ اِيْنِ زِيْرَا خُشَكِ كَرْدِ اَنَا
اَسْبِ بَرَا نَدِ دَر دِيْنِ رُوِي سَوَارِ اَبْنِ شِعْرِ قَرَا اِيْتِ

خَلَوُ اسْبَلِ الْجَاهِدِ الْجَاهِدِ اَلَيْتُ لَا اَعْبُدُ عِبْرَ الْوَالِدِ

اَنْ دِيْ كَرِ سَوَارِ اَبْنِ بَدِيدِ نَدَا اَزْ هَا بَرِ كَرُفْتِ وَ كَفْتَنْدِ اَغْنِ عَنَّا يَا بَنَ اَبِي طَالِبِ
عَلِي فَرْمُودِ مَن بَكُو شِعْرِ خَوِيَشِ كُوْجِ مِيْدَمُ وَ هَر كُنِ بَرِ مَن دَا بَدَا اَوْرَادِ سَخُوَشِ نَبِغِ تَبِيعِ
خَوَاهِيَمُ سَاخْتِ سَوَارِ اَبْنِ لَحْنِي بَا زِيْرِ شُدْنِدِ وَ اِنْخَضَرْتِ طَرْنُونِ ضُجْنَانِ پِيْشِ اَشْتِ اَمِ
اَبْنِ بَاتَقَا قَضَعْنَا مُسْلِمَانِ دَر ضُجْنَانِ بَا اَمِيرِ الْمُؤْمِنِيْنِ پُوسْتِه شُدْنِدِ وَ شَبَا
نَا بَا مَدَا دَعْلِي بَا فَوَاطِمِ ثَمَازِ بَكْدَا شَتِ بَدِ سَكُونِه رَاهِ دَر سَبَرِ دَا بَا خَصَرِ رَسُوْلِ اَمَدِ
بَغِيْرِ اَزْ دِيْدَا رَا وَ شَا دَا خَا طَرِ كَشْتِ وَ اِيْنِ اِيْه مَبَارَكِه رَا كَرْدِ حَقِ اَوْ فَرْمُودِ شُدِه قَرَا اِيْتِ كَرْدِ
وَمِنْ النَّاسِ مَنْ بَشَرِي نَفْسَه اِبْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَؤُوفٌ بِالْعِبَادِ وَ اَبْنِ
اِيْه مَبَارَكِه اَنَا كَاهِ دَر حَقِ عَلِي فَرْمُودِ شُدِ كِه نَفْسِ خَوِيَشِ نَدَا يِ بَغِيْرِ فَرْمُودِ وَ بِنَا يِ اَوْ
بُخَسْتِ بَغِيْرِ ثِيْلِ بَرَا لَبْنِ اَوْ بِنَشْتِ وَ هَمِي كَفْتِ مَتَجِ مَتَجِ مَن مِثْلِكَ يَا بَنَ اَبِي طَالِبِ
يَا هِيَ اللَّهُ لَيْتَ اَلَمْ لَا يَكُنْ كَهْ عُنِي اِيْ سَبَرِ اَوْ طَالِبِ كَيْسْتِ مَانِدِه تُو كِه خَدَا وَ نَدِ هَسَا
نِيْ كَنْدِ بَا نُوْرِ فَرِيْشِيْ كَانِ بَا اِلْجَاهِ اِيْ نَوْقِ بَغِيْرِ رُو كِه بَا اَمِيرِ الْمُؤْمِنِيْنِ اَوْرُدِ وَ قَالِ يَا عَلِي اَنْتَ

در خیم یعنی بدخوی

خنخاخ یعنی

فخری یعنی
معجزه و نبی
نام کو گفت
ز دین بگفته

جله کتاب و نام نسخ التواریخ

۳۴

أَوَّلُ هَذِهِ الْأَيَّامِ وَمَنْ أَتَى نَفْسَهُ إِيْمَانًا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَوْفَى بِعَهْدِ اللَّهِ
 وَرَسُولِهِ وَآخِرُهُمْ عَهْدُ رَسُولِهِ لَا يُجِزُّكَ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِلَّا مُؤْمِنٌ قَدِ امْتَنَعَ
 اللَّهُ قَلْبَهُ لِلْإِيْمَانِ وَلَا يَخْصُصُكَ إِلَّا مُنَافِقٌ أَوْ كَافِرٌ يَعْنِي أَيُّ عَلَى تَوَلَّى مُصْداقًا يَه
 وَمَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ دِينِيَانِ بِخُدا ورسول خدا واول كس ناست در هجرت بسو خدا
 ورسول خدا و آخر كس ناست در ناستدن عهد با رسول خدا دوست نمیدارد نورسود
 بدانكس كه چنان من دندست است مكر مؤمنی كه خداوند قلب او را از برای ایمان
 امتحان كند رانیده و دشمن نمیدارد و نورامكر منافق و كافر من بنده در كتاب رسول خدا
 بدین معنی شرحی رفتم كردم كه اول خونى كه از كافران بدست مسلمانان ریخته شد خون عمر
 حضرتى بود و ناان زمان حكم چهارم سپیده بود و واجب ميكند كه این حدیث ضعیف باشد
 مكر آنكه گوئیم بخون جناح از باب چهارم بود بلكه از درد دفاع مقول كشت و بیدى كونه
 نیز ذوات كرده اند كه رسول خدا كاهى كه در قبا افتاد است دیدن حادثه را و باور افغ
 كه از اكرمه انحصار بود بانصده رهم و دوشتر داد و فرمان كرد كه بگو مكه شوند فاطمه
 علیها السلام و ام كلثوم و سوده بنت زعمه و اسماء بنت زید و مادر او ام ایمن را برداشته
 بمیدینه آوردند چون راه پیش داشتند و ميكردند عید الله بن ابی بكر مراد و خود ام
 رومان و دو خواهر خود اسماء از ان الطافین غایبه را برداشته با تقاضای ایشان كوچ را
 و طلحه بن عبد الله نیز با ایشان پیوسته این وقت امجاد ان الطافین عبد الله بن زبیر
 حامل بود و بعد از ورود بقبایحمل فرو گذاشت بالجمله از ان پس كه رسول خدا بمید وارد شد
 و بخانه ابویوب نزول فرمود و ایشان را در خانه كه در پهلوی مسجد كرده بود جای داد
 خود نیز از خانه ابویوب انصاری بیرون شده بدینجا منتقل و متوجه بل فرمود

رفع بفتح زاء
 معجم و صیم مفتوح
 و عین مملو
 رومنا باری
 متعلقه بر وزن
 طوفان

رَأَى الْجَوَانِحَ خَيْرَ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

فَوَكَّرَ بَيْتُ بَيْتٍ بَتُولَ عَذْرَا فَاطِمَةَ هَلْ أَبَا عَلِيٍّ حَرَّمَ صَلَاتُ اللَّهِ عَلَيْهَا

از این پیش مرقوم افتاد که ولادت فاطمه علیها السلام در روز جمعه بیستم شهر جمادی الثانی
 شهر رابودیت هشت سال بعد از هبوط آدم صلی علیه السلام بود و نزول موسی خدا
 در مدینه روز دوشنبه دوازدهم شهر ربیع الاول شهر رابودیت شانزده سال
 شمسی بعد از هبوط آدم بود و از روز و روز فاطمه مدینه تا اول شهر رجب سال دوم
 هجرت که ماه ترمیج فاطمه را علی بود یکسال و ده روز قمریست و چون سالها شمسی را
 بسال قمری نقل کنیم عمر فاطمه در وقت زفاف نه سال و سه ماهی خواهد بود و این در
 صورتیست که بیستم جمادی الاخره مطابق میل تنس بر ج حمل باشد و این معنی جوست
 احادیث و نواریج با اختلاف سخن کرده اند بزیادت از این تحقیق و تدقیق واجب نمیکند
 اکنون با سر سخن بدهم بشیخ مفید و ابرط و مسر و جماعتی از علمای ترمیج انحصار را در سال
 سیم هجرت در شب شنبه بیست یکم محرم رقم کرده اند و جماعتی پس از وفا خواهرش زینب
 در عشار اول شوال بعد از غزوه بدر کبری گفته اند و کبری همی سه شنبه ششم ذی حجه
 گفته اند و بعضی خطبه انحصار را در شمره وصال و وفاتش را در سال دوم هجری و مدینه
 رقم کرده اند و برخی زفاف حضرت را یکسال بعد از هجرت در ماه صفر محرم رقم کرده اند و بعضی
 از اهل سنت جماعت بر این رفته اند که فاطمه هنگام زفاف هیجده سال زعفر مبارکش
 برفته بود و این سخن از اینجا باید آمد که اگر فاطمه هنگام زفاف نه ساله بودی
 اما حسن علیه السلام را در ده سالگی و در و این احدی و بیرون عادت نداشت
 لیکن از پیغمبر زادگان شکنی نباید گرفت خاصه فاطمه علیها السلام زیرا که کار عجرا
 از تصورات عقل و ادب این انصوی تراست انکه که بر وقوع معجزه کردن نهاد و واجب

ترجمه
 فاطمه را علی
 علیه السلام

جلد ششم از کتاب فایده التواریخ

۳۶

میکنند که از تحولات عقاید و تحقیقات عقلا در پی هندی با جمله در منافان شهر آشوب
 ام سلمه و سلمان فارسی علی بن ابیطالب مرویست که کافیه فاطمه در آن کرم مدرک زانرا
 و دریافت مشاوره که در خود خطبه شایسته خواستاری بود بزرگان قریش که خداوند
 تر و صاحب فضیلت که کثرت ثروت بودند و سبقت اسلام داشتند که در آن روز و منی
 افراشته در یک از اینها از محو به حاجت برده برگرفت و مکنون خاطر را بر منصفه شه
 چهارم رسول خدا ای وی ای بکر بیا اینچنانکه از خسام مبارکش نفرین غضب بداد و بکشت
 و اگر نه آثار روح را منتظر اشکار میگردید و بکر بن ابوقحافه نیز محصور و سوار فغان
 فاطمه را اندکرم ساخت و در آن باب خواستاری نمود پیغمبر در پاسخ فرمود تزییح فاطمه
 جز محکم حق صورت نخواهد یافت ابو بکر چون این بشنید بکسر سخن نکرد و بزد عمر بن الخطاب
 شایسته گفت و صورت حال را مکتوب داشت عمر گفت ای ابو بکر مگر ندانستی که رسول خدا
 دست بر سینه انداخته و گذاشت یحیی باشد که پیغمبر فرزندان فاطمه را با تو کاپین نخواهند
 ابو بکر گفت هان ای عمر بن کوفه ای که تو فاطمه را تقدیم خطبه کنی تواند شد که رسول
 خدا مثلک تو را با اجابت مقرون از عمر بدین سخن مغرور گشت و پیغمبر را تقدیم
 خدمت نمود و عرض حاجت فرمود و در پاسخ آن سخن شنید که ابو بکر شنید بی تو
 طریق در لجب پیش داشت و ابو بکر را از آنچه دید و شنید آگاهی داد ابو بکر گفت ای عمر
 است حاجت تو را نیز بدیزه نکشت بخیره سود امیر باشد تا به بنیم از عجایب فضا حیرت
 اند این بیونا بکر و ابو بکر و عمر و سعد بن معاذ انصاری در مسجد رسول خدا ایستادند
 و از هر کوفه سخن در افکندند تا حدیث فاطمه پیوست ابو بکر گفت بزرگان قریش فاطمه
 خواستار شدند و رسول خدا کار او را ابو حنیف خدا حوائث فرمود لکن هنوز علیه السلام

فَاِذَا جَاءَ فَاطِمَةُ بِالسَّلَامِ

۳۷

فقد تم خطبه او و انصهرم غم نداد بخنان میدانم که علی را عدم بضاعت مانفد انفاها
 این خلعت میکند و نیز این یعنی برین روشن است که رسول خدا فاطمه و الزهرا علیهما
 داشته پس عمر بن خطاب سعد بن معاذ را گفت صواب است که ادراک خدمت علیکم
 و از این قصه او و ایما کاها اینم اگر بسبب قلل الهمیه وصول مال را نلفی غیر با
 ما از اسعاجا جود و امعا نخواستیم ناست این بگفت و برخواست با اتفاق سعد بن
 معاذ و عمر بن خطاب بر طلب علی شتاب گرفت و انصهرم را در فخلستار و از انصهرم
 کرد و انیوقت علی علیه السلام با شتر خویش آب هشی کشید و فخلستار انصهرم را بر اسب
 هشی ساخت نادمه نزد فرات و معاش بومیه را ساختنکی کند چون علی علیه السلام
 ایشان را دیدار کرد فرمود از کجا می آید و از چه درید بجا شد دیدار بوکر گفت یا ابا
 الحسین خضایل و علو فضایل تو را هیچ افشرد ندارد و سبقت و قدمت
 تو را هیچ کس نکار نشوند و قرب و قرابت تو بار رسول خدا از همه کس پیشتر است
 هانا اذ اکابر قریش و صنادید قبایل کمتر کن بجای ماند که در حصر رسول خدا
 بخوانداری فاطمه بان نکشود و پیغمبر یا نبی همکان را بحکم و حی حواله فرستد چنان
 دانم که فرستادن سنا و بهای نام تو بر وزن شود اکنون واجب میکند که در طلب آن
 بقاعد نور و از اطهار انچه مستور است ما خویشین داری نفرماید علی علیه السلام
 از اسعاجا اینکلمات اب و چشم بگردانید و قال یا ابا بکر لقد هیئت منی سائکنا
 و انقضت منی اکثر کثرتنا غافلا والله ان فاطمه لموضع رعبه و ما مثل
 قد عن و مثلها غیر انا هم معنی من ذلک فلهذا ان السید فرمود ای ابو بکر جنبش
 دادی چیز را که در من ساکن بود و از خواب برانگیختی امیر را که در من قائم بود

جلد چہارم از کتاب فی سنیہ النبی

۳۸

سوکند با خدای که فاطمه محل دفعی است از برای میل و رغبت و رکن بکنی است در
خورم و خفاوت و مثل من هرگز از چون اوئی سناکت و صابر نشیند جز این نیست
که نلت مال مرا از وصول مال دفع میدهد او بیکر گفت یا ابا الحسین چیست این سخن
میزبانان همانا دنیا و اندوخته دنیا در نزد خدا و رسول بشتری نبرد و واجب میکند
که وصول منی را ساختنی کنی و برگردن از دو سوار شو که جرم علی از کشیدن اب باز ایستاد
و شتر خویش را بخانه او رده عقال بر نهاد و مؤنه خویش را در پوشید و طریق سراسر
پیغمبر پیش است چون طی ضربت کرد در سری بگوید پیغمبر در خانه ام سلمه بنده
امیه بن المغیره الخزومی جای است چون ام سلمه بانک سنان را از اصغاف نمودند
در داد که گفت بر در سراسر رسول خدا فرمود برخیز ای ام سلمه و فتح باب کن این
انگشت که خدا و رسول و دو سنان دارند ام سلمه گفت پدرم خدا را فدای تو باد
اینم که گفت قبل از دیدار او را بدین هنجار میسخت فقال له یا ام سلمه هذا
رجل لبس بالخرق ولا بالتریق هذا الخی و ابن عقی و احب الخ لوالی فرمود هو را باش
ای ام سلمه این مرد است که در او در صعبا توان و فائز است و است نیت و در کارهای
سخت است باشد او است برادر من و پیغمبر من و محبوب ترین خلق در نزد من ام سلمه چون
این بشنید بر حست و شتاب زد مچنان رفت که بیم لغزش و برادر آمدن بود پدر و بگوید
حجاب خویش تمواری گشت و علی را آمد و رسول خدا را سلام داد و جواب است و پدرش
روی پیغمبر برای پرده تیش ساخت و سیر بر پنداخت و بر زمین نکران بود چنانکه
مکتوف می افتاد که او را حاجتی است و حیا او را از اظهار حاجت دفع میدهد رسول خدا
فرمود یا ابا الحسن چنان مینماید که از برای استعا حاجتی نبرد من ششانی باز در سرم

هنگام معنی یاه
و رؤس آ
خوف نیت مایه
و کسری میچه
مردی از ضعف
کام نبرد یا بیکدیگر
بگذارد
ترق نفع نون
و کسری میچه توان
و است ایگوند
نعمت
نعمت
نعمت
نعمت
نعمت

تَلْحِظُوا لَنَا حَضْرَتَكُمْ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

و حیا از اظهار آن چهره بر یافتی اکنون بگو چه خواستی که خواست تو همگان در نزد من
 با جاب مقبولت عرض کردم باینست ای تو دانائی که مرا هنگام کودکی از پدرم ابوال
 و مادرم فاطمه پنداشتد ما خود داشتی و بعد از خود دادی و بعد از خود مؤثر فرمودی
 تو مرا از پدر و مادرم پنداشتی بودی خداوند مرا قبول تو هدایت کرد تا از جرئت کربا و اعما
 من گرفتار بودم و در هائی جسمم از فرزند و خنده دنیا و آخرت من تو باشی بیک دوست
 میبارم چنانکه خداوند بازوی مرا با نواستوار داشت از برای من و وجهم و سرای
 بدست شود لاجرم بر غایت غم محض تو شتاب گرفتم باشد که فاطمه خدیجه خود را با من کاین
 بندی چون علی علیه السلام سخن پای آورد روی مبارک رسول خدای از فرخنده شاد
 در خفا گشت و خندان خندان گفت یا ابا الحسن ایاجهزی اند و خنده داشته باشی از
 برای کاین فاطمه عرض کرد پدر و مادرم فدای تو باد بر هر چه من دارم تو دانای مرا از کجا
 دینیوی تمسک و زردی و شکر است رسول خدا فرمود یا علی تو را از شمشیر گزین نهانند
 چه با شمشیر چنان بایند کرد و باشند در حضرت و به نخل و کار اهل بایند ساخت و در سفر
 بحال حمل بایند پرداخت به کاره از برای ترویج فاطمه پسند باشند من بدین بهمان
 راضی میشوم خرسند باشی یا ابا الحسن علی علیه السلام عرض کرد نعم فدای ابی و ای
 بترتیم قاتلکم ثم نزل مبهوض النبی مبارک الظاهر رسید الامر صلی الله علیه
 یعنی پدر و مادرم برخی تو باد مرا بوصول از و بشارت دادی تو همواره بگو خوی
 دستوده نفس مبارک بحث رسید الامر بوده فقال رسول الله البشیر یا ابا الحسن
 فان الله عز وجل قد زوجکمها من السماء من قبل ان ازوجک فی الارض لقد ربط
 علی فی موضع من قبل ان تابی منی ملک من السماء له وجه شتی و اخیحة شتی و اد

برخی تو باد یعنی
 فدای تو باد

جلد دوم از کتاب و مباحث التوریه

۱۳۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ قَالَ لِي السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ابْنُ بَابٍ بَابِ
التَّحِيلِ وَطَهَارَةِ النَّفْسِ قُلْتُ مَاذَا لَيْسَ لَكَ قَالَ لِي يَا جِبْرِيلُ أَنَا سَيِّطَانُ الْمَلِكِ
الْمُؤَكَّلُ أَحَدُ قَوَائِمِ الْعَرْشِ سَلْتُ بَنِي عَزْرَجَلٍ أَنِ يَأْذَنُوا لِي فِي شَارِكِكَ وَهَذَا جِبْرِيلُ
فِي أَثَرِي يُخَيِّرُ بَيْنَ بَنِي عَزْرَجَلٍ بَيْنَ بَنِي عَزْرَجَلٍ بِكَرَامَةِ اللَّهِ عَزْرَجَلُ ابْنُ كَلْبَاتٍ بَغْلَانِي حِينَ أَمْدَرْتُ
خُذْ أَمْرُ مُوَدَّ شَاد وَشَاد خَوَارِ بِشَارِي عَلَى هَامَا خُذْ أَمْرُ دَرَسِمَا فَاطِمَةُ رَدَّ كَاحَ نَو
دَوَابِدِ اَزَانِ بِشَرِّ كَمِنْ اِرَادَ دَرِزْمِينَ بَاتُوكَا بَيْنَ بِنْدَمٍ وَهَيْجَانِ اَزَانِ بِشَرِّ كَمِنْ تَوَدُّ
مِنْ جَاخِرِ شَوْخِ قُشْتِ اَزَا سَمَانِ بَرْمِنْ رَا سَدَكُ اَقْرُونِ اَزْ حَوْصَلِهِ حَنَاجِهِرُ هَوَا بِالْمُشْتَا
وَهَمَانِدَا وَهَرُ كَمِنْ مَلِكِي نَبْدَا بُوْدَمُ بَرْمِنْ رَا سَلَامُ دَادُ وَكُفْتُ شَا بِشَارِي حَجَلُ بَاخْلَامُ
وَطَهَارَتِ نَفْسِ كُفْتُ هَمَانِ اِي مَرِيشَرَانِ كَدَامُ اَسْتُ كُفْتُ مِنْ سَيِّطَانِ بَكْمِنْ اَزْ مَرِيشَتِكَا
وَبَكِي اَزْ قَوَائِمِ عَرْشِ اَمْرُ كَلَامُ اَزْ خُدَايِ سَلْتُ كَمِنْ كَمِنْ رَا خَصَفَ نَمَا بِدُ وَحَامِلِ اِي بِشَاد
فَرْمَا بِدَا نَمُرْدَه تَرَوُجُ فَاطِمَةُ رَا بَاعِلِي دَرِ اِي حَضَرِ بَعْضِ رَسَامِ اِي بَكِ جِبْرِيلُ بَرَا اِي
مِيرْمَدِ وَنَوْرَا اَزْ كَرَامَتِ بَرُوْدَكَا رَا كَمِي مِيدَهْدُ قَالَ اَللَّيْ قُمَا اَسْتَمَّ كَلَامُ حَيٍّ
هَبْطَ عَلَيَّ جِبْرِيلُ فَقَالَ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ يَا بَنِي اللَّهِ اَللَّهُ تَعَالَى
فِي يَدِي حَرِيرَةٌ بَضَاءٌ مِنْ حَرِيرِ الْجَنَّةِ وَفِيهَا سَطْرَانِ مَكْتُوبَانِ بِالنُّورِ رُسُولُ خُدَا
مُبْفَرْمَا بِدَهْوُزِ سَخْرِ سَيِّطَانِ اِيْلَ نَهَابِ نَرَفْتَه بُوْدَكُ جِبْرِيلُ دَرَسَبْدِ وَرَا سَلَامُ دَا
وَبَا رَهْ حَرِيرِ سَبْدَا اَزْ حَرِيرِ جَنَّتِ دَرُ مَتَمِنْ نَهَابِ وَرَانِ حَرِيرِ دَوَسْطَرِ اَزْ نَوْرِ مَكْتُوبِ
كُفْتُ اِي جِبْرِيلُ اِي حَرِيرِ جَنَّتِ هَا بِنِ خَطُوطِ نَوْرَا اَزْ كَجَاسَتْ كُفْتُ اِي حَجَلُ خُدَا وَنَبْدَا بِرِيشَتِ
بَلَنْدِ مَبْنِ مَشْرِفِ وَمَطْلَعِ شَدُو نَوْرَا اَزْ اَفْرِيقِ اَخْتِيَا كَرْدِ وَبَرَسَا لِكْرَنْدِ دَا اَشْتِ وَكُفْتُ
دَبَكْرُ نَكْرَانِ اَزْ رُكُشْتِ وَبَرَكَنْدَا اَزْ بَرَايِ تَوْبَرَا دَرُ وَزَبَرِي وَصَاحِبِ دَامَادِي وَخَزَنُو

شاد خواره یعنی
شاد و کنان

در الحوائج خضر فاطمه علیها السلام

۳۱

فاطمه را با او کاینست گفت چنانچه خبر شد و من هذا الرجل فقال لي يا محمد احوالك في الدنيا وابن حاتم في النيب علي بن ابي طالب ميفر ما بل كنتم ابدوست من خير شيل ان مردك گفت برادر خود در دنیا و بر سر تو است در تراد و نيب یعنی علی بن ابي طالب همانا بچكم خداي و جل شير طوبی حامل حلی و حلل کشت و هشتاد و نيب است و بر سر تو است و حورالعین بهر شفت و نيب کرفت و خداوند فرمان داد فرشتگان را در آسمان چنانچه بر باب بيت المعمور انجن شوند و از فرزندان بنو و دوازده نفر از عبود دهند و همچنان فرمان رفت که رضوان مبرک است که از نور بود بر باب بيت المعمور نصیب و ان منبر بود که ادم صفي عليه السلام در روز عرض اسما بر فرشتگان بران منبر خطبه کرد و انکا فرشته را از حجه که راجل نام داشت وحی فرستاد که بران منبر صعود دهد و خدا را بتجید و تجمید بسناید و بدانچه شایسته است شناساید و در دنیا فرشتگان راجل ندانند که او طلائع میان از همگان فاضلتر بود پس بر منبر برآمد و خدا را بحد و ثنایست و در تقدیر کرد اسماها از در هیبت و فرحت بحرکت مدق و انشاد کردند پس راجل بدین خطبه ابتدا کرد قال الحمد لله الاول قبل اوليته الاولين الباقي بعد فناء العالمين ثم الحمد لله اذ جعلنا ملائكة روحانيين و لم يولدوا من قبله من العوالب و له على ما اقم علينا شاكرا من جناتنا من الذين في السموات و اسكننا في السموات و قربنا الى الشرافات و جعلنا الهة للسموات و جعلهم متساوین و متساوین في قدرته و قبحه الباسط رحمة الولا فتمت جل عن اهل الارض من المشركين و تعالى عظمته عن اولي الممن راجل خدا را سپاس بگفت و شکر فرستاد که ما فرشتگان روحانی بر یو بیت خدا

مرحمت من
کمال نبوت
ارایش

منبر

الهم عكر
افراط الشهوة
في العامة
لا يملعين
الاكل

جلد چهارم از کتاب قوم ناسخ التوریه

اذعان دارم و شاکریم که محبوب داشت ما را از ذنوب مستور داشت از عیب و مسکرات
 از اسماء و قریبت ادب بر داشت باز داشت زشمه و اورعیت و بقتل و بیخ و خاکی
 که دخت و فخر کرده است و انور است از الحاد مشرکین و کذب ملحدین از این
 کلمات آغاز این فقرات فرمود اخیار الملک الجبار صفوة کرمه و عبد صلیه
 لایمیه سیده النساء و بنت خیر النبیین و سید المرسلین و امایم المتقین و صلوات
 جله مجل مجل بر ائمه الصاحبه المصطفی و دعوائه المبادر الی کتب علی بن ابی طالب
 النبوی بنیة الرسول و جله مفر ما بد بادشاه جبار اختیار کرد صفوة کرمه و عبد
 یعنی علی بن ابیطالب از برای کثیر خود سیده زنان عالمیان دختر پترین پیغمبران و
 استوار بن جبل المین محمد مصطفی را بارشته رضین علی مرتضی قال جبرئیل ثم اوحی
 الله الی ان اعقد عقد النکاح فاتی قد زوجت امی فاطمة بنت جبرئیل محمد عبید
 علی بن ابیطالب فعدت عقد النکاح و انهدت علی لیل الایة اجمعین یعنی
 خداوند جبرئیل را وحی فرستاد که فرزند عقد نکاح را همان من تزویج کردم فاطمه
 کثیر خود را که دختر محبوب من محمد است از برای عبد خود علی بن ابیطالب پس محمد را
 عقد نکاح را پشاهد کبر فم بجمه فرشتگان را و شهادت خود را درین حریره رقم کردند
 جبرئیل عرض کرد چون اینکار بسای رفت خداوند مرا فرمان داد که این حریره را بر تو عرضه
 دارم انگاه خاتم مشک بر زنم و بنزد رضوان بودیغ بسپارم بالجمله بعد از شهادت
 فرشتگان بمزاجت علی و فاطمه خداوند امر کرد که شجره طوبی محل خود را از حلی و حلل بجمه
 نثار کرد و فرشتگان بر چیدند و حور العین بر گرفتند و یکدیگر را تاقیامت هدا
 کنند و بدان

مباهات فرماید

کشد و بدان

در آخوالاحضر فاطمه علیها السلام

زکریا بیچ فاطمه با علی علیه السلام

چون خداوند جل جلاله فاطمه را در آسمان با علی کا پیر بست جبرئیل را فرمان داد که سلام مرا
جنب من برساند و او را بگوید که من فاطمه را در آسمان با علی عقد بستم تو نیز او را با علی
تزیین کن و ایشان را بشارت بگوید بد و غلام زکی نجیب طاهر طیب خیر فاضل در دنیا
و آخرت چون رسول خدا این کلمات الصغیر فرمود علی علیه السلام را طلب داشت شرح
اینجمله یا وی بگذاشت آنگاه فرمود ای ابوالحسن سوگند با خدا می کنم آن فرشته بر دریا
و دریا نماند تا گاهی که حکم خدا بر او بشیر کردم هم اکنون طریق مسجد پیش دار که از آنجا
تو خواهم شتافت و نور خواهم دریافت و بر خای قبا بل و صنادید طواف فضایل تو را
بر خواهم شمرم چنانکه چنان تو و دیدگان دوستان در دنیا و آخرت روشن گردانم
علی علیه السلام از نزد رسول خدا پیرو نشد و در خیر است که از آن پس سخن فاطمه را فرمود
که علی تو را از من خواسته آمده است فاطمه در پاسخ سخن نکرد و خاموش نشست رسول
خدا روان گشت و فرمود الله اکبر سکوت او را واپس از رضا او میکند از اینجا است که
فقه های عامه معتقدند که چون ولی دختر کبیره خود را بشوی خواهد داد معتقد است
استیذان از دختر و سکوت دختر از او است بالجمله گاهی که علی طی طریق مسجد پیش
ابو بکر و عمر بر سر راه او انتظار میبردند تا او را دیدار کنند و بدانند کار بر چه قرار
چون علی یاد بد شد بجلت او را پذیره کردند و پریشان نمودند علی فرمود رسول خدا
فاطمه را با من کا پیر بست و مرا الهی داد که خدای در آسمان این عهد استوار بست و هم
الکون از دنیا در میسر ایشان اظهار هیچ و مستر کردند و هم در زمان رسول
خدای در رسید و بلال را فرمان داد تا نامها را و انصار را اینچنین بلام حجه

در تزیین فاطمه
با علی

جمله کتاب و نام النورین

۳۴

قبایل و مران طوافت بمحض رسول خدای دعوت کرده اینجا نزل بیا و است
 پس پیغمبر بر منبر صعود داد و خدا پرستیان و سنا پیش فرستاد انکاه گفت ملایم و سنا
 صنادید قریش فاطمه را از من بترط زنا شوئی خواستار شدند من در پاسخ گفتم سوگند
 یا خدای من سینه امال شما را بدست هر دو منع نفرموده ام بلکه شما را خداوند
 اشغال رد سوال فرموده اینوف جبرئیل فرود شد و گفت یا محمد اِنَّ اللَّهَ جَلَّ
 جَلَّالَهُ يَقُولُ لَوْلَمْ اَخْلُقْ عَلَيْكَ اَلْمَا كَانَ لِفَاطِمَةَ اَبْنَتِكَ كَوْنًا عَلَى خَيْرٍ اَلْاَرْضِ اَدُمُ
 قَرْنٍ دُونَهُ بِفَارِسِی جَنین می باشد خداوند میفرماید اگر علی را نیافریدم از برای فاطمه
 دختر تو از ادم ابوال بشر تا بامداد محشر شوئی و هر سحر بدست نمیشد و از این حدیث
 مکشوف می افتد که از تمامات اینها و جمله اوصیا هیچ آفرید را مکانت و منزلت علی
 نبوده و نمی تواند بود و هیچ زنی در آفرینش خدای اینها را فاطمه نیامده و نمیتواند آمد
 و از اینگونه احادیث در کتب عامه و خاصه فراوان دیده شده بالجمله رسول خدای
 فرمود اِنَّهَا النَّاسُ اَنَانِي مَلَكٌ فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ اِنَّ اللَّهَ يَقْرَأُكَ السَّلَامَ وَيَقُولُ
 لَكَ فَدَرَجَتٌ فَاِطْمَئِنَّ عَلَيَّ فَرَجَها مِنْهُ وَقَدْ اَمَرْتُ شَجَرَةَ طُوبَى اَنْ تَحْمِلَ
 الدُّرَّ وَالْيَاقُوتَ وَالْمَرْجَانَ وَاَنْ اَهْلُ السَّمَاءِ قَدْ فَرَحُوا بِالدَّلِيلِ وَسَيُؤَلِّقُ مِنْهَا
 وَلَدَانِ سَيَدَا سَبَابِ اَهْلِ الْجَنَّةِ فَاَبَشِرْ يَا مُحَمَّدُ فَتِلْكَ خَيْرُ الْاَوَّلِينَ وَالْاٰخِرِينَ رَسُوْلُ
 خدا فرمود ای مردمان فرشته خداوند بر من فرود آمد و گفت یا محمد خداوند تو را سلام
 میرساند و میفرماید من تزویج کردم فاطمه را با علی تو نیز او را با علی تزویج کن و فرمود
 کردم شجره طوبی را که حمل درو یاقوت و مرجان کند از این رو اهل آسمان شاخاقل
 شدند و زود باشند که فاطمه و فرزند بیاورد که سید جوانان اهل طشت باشد

راحو الاخصر فاطمه عليها السلام

۴۵

بشارت باد تورا ای محمد که پسرین اولین و آخرین از شیخ صدوق مرویست بپنا رسول الله
جائز کرد داخل علیه ملک له اربعة وعشرون و معها فقال له رسول الله صلی
جبرئیل و لم ازل فی هذه الصورة فقال الملك لست بجبرئیل أنا محمود بن
الله عز وجل ان اخرج النور من النور قال من یمن فقال فاطمه من علی قال فلما
ولی الملك ذابین کیفیه محمد رسول الله صلی و صیه فقال رسول الله منکم کتب
هذا من کتبک فقال من قبل ان یخلق عز وجل آدم باثنتین و عشرين الف عام بعد
کاهی که رسول خدا نشسته بود فرشته بر سر در آمد که اورا بپست چهار چهره بود
فرمود ابد و ست من جبرئیل تورا هرگز بدین صورت بداند و نکردم عرض کرد من جبرئیل
نبیستم من محمود که خداوند مرا مبعود داشت تا نور را با نور تو می کنم فرمود کدام نور را
با کدام نور عرض کرد فاطمه را با علی رسول خدا میفرماید چون آن فرشته طریقه را چسب
گرفت در میا هر دو کف و نیکویم محمد رسول الله علی وصیه مرقوم بود گفت کدام وقت
این کلمات در میا هر دو کف تو رفتم گفت عرض کرد بپست دو هزار سال و آن پیش
که آدم مخلوق کرد و علمای اهل سنت و جماعت نیز این حدیث را بطریق عدیده بدینگونه
آورده اند جز اینکه نام آن فرشته را بجای محمود صائیل رقم کرده اند و نیز این حدیث
نموده اند که اورا بپست سر بود و در هر سر هزار زبان داشت و دستها و از هند
اسمانها و انداز زمینها بزرگتر بود و در میا هر دو کف او بعد از شهادتین علی بن
ابیطالب مقیم النجاة مرقوم بود هم اکنون با سر سخن رویم رسول خدا از فراتر
فرمود ایها الناس جبرئیل بر من در آمد و مرا الکی داد که خداوند جلجل را اسما فاطمه را با
علی تزویج بپست و فرشتگان را بچهار کوه گرفت و فرمان داد تا من نیز در زمین فاطمه را

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

ندرت و حکمت نادرجیا بگفت و تعظیم دین و تکریم رسول امیر را بنمود و مناکحت
مصاهرت را بستود و شرفه از لوح محفوظ و لوح محو و اثبات مکتوب داشت و فرمود
خداوند ببارش و تعالی مرا فرمان کرد که تزیین کنم فاطمه را با علی لاجرم تزیین کردم
او را با علی بچهار صد مثقال سیم ای علی راضی شدی که امیر المؤمنین عرض کرد راضی
شدم از خدا و از رسول خدا این پیغمبر دعا کرد او را بجمع شمل و مساعدت بخت و
کثرت فرزندان طاهر انگاه پیغمبر از منبر برآمد و بنیست در کتاباکی سند
بصادق آل محمد پیوسته میشود قالی قال رسول الله انا بشر مثکم لکم ارجح فیکم
وانزوحکم الا فاطمه فان تزویجها نزل من السماء خطبه رسول خدا فرمود من
بکن همانند شما ام باشم از من پندم و از شما زن میگیرم الا فاطمه که خداوند او را در
کاین بسته و دیگر از این عباس مرید است در قول خدای مفرماید و هو الذی خلق من آلک
بشر فجعله نسبا وصهرا میگوید خداوند بیضا مکنونه میافرید و از او در صلب آدم
جای داد و از صلب آدم در صلب شیث و از صلب شیث در صلب یوش و از صلب یوش
در صلب قینان مخپول داد بدینگونه از اصلا است کرام در مطهرات احرام نقل فرمود چون
در صلب عبدالمطلب قرار گرفت از او نیمه ساخت نهی در صلب عبد الله و نهی در صلب
ابوطالب جای کرد پس از عبد الله محمد و از ابوطالب علی با بد امدانیت قول خداوند
که فرمود و هو الذی خلق من آلک بشر فجعله نسبا وصهرا و فاطمه نیز بیج علی
در آمد پس علی از محمد است و محمد از علی است حسن و حسین و فاطمه نیز ابوطالب است
و علی ماد است اکنون با سر سخن ایتم رسول خدا گفت ای علی برخیز و فاطمه را از هیز
خویشین خطبه کن پس علی برخاست از خطبه فرات کرد الحمد لله شکر الانعمه و انعمه

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

جله چهار کتاب قم ناسخ التواریخ

۴۸

وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ شَهِادَةً بَتَلَّغَهُ وَرَضِيَهُ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَوةً تَرَفَعَتْ وَتَحْلِيهِ
وَالنِّكَاحُ نَحْوَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ بِهِ وَرَضِيَهُ وَبَجَلَسْنَا هَذَا قَضَاءُ اللَّهِ وَأَمْرٌ فِيهِ وَقَدْ
رَوَّجَنِي رَسُولُ اللَّهِ ابْنَتَهُ فَاطِمَةَ وَجَعَلَ صَدَاقَهَا دِينَارِي هَذَا وَقَدْ رَضِيَتْ بِذَلِكَ
فَأَسْأَلُوهُ وَأَشْهَدُ وَأَخْتِ خَدَا بِرَأْسِكَ نَعْمَتْ وَصَفَتْ وَحَدَّثَتْ سِتَائِي وَنِيَّائِي
كَرِفَتْ وَمُصْطَفَى بَارِدٍ وَفَرَسًا وَفَرَجًا وَمَنَاسِكِي بِالْحُكْمِ وَبِجُوبَتِي وَنَاسِيَتِي
بِرِضَائِي خَدَا وَفَضْلًا خَدَا بِأَزْمَدَانِ كَاهِ فَرْمُودِ رَسُولِ خَدَا فَاطِمَةَ دَخَرِ خَدَا بِأَكْمَلِ
بِتِ زَرَةِ مَرَا بَصْدَاقِ أَوْ بَسَدِ بَرَفَتْ وَمَنْ بَذَلَنْ رِضَا دَادِمِ شَمَا اِمْرُومَانِ اَزْ رَسُولِ
خَدَا بِرَسِيدِ دَاخِرِ كُوبِدِ كُوشِ دَارِدِ وَكَوَاهِ بَاشِيدِ مَسْلَمَانِ عَرْضِ كَرْدِ نَا اَزْ رَسُولِ
اللَّهُ تَقَرَّرَ بَرَأَيْنِ قَصْرِ حَنِينِ اِسْتِ فَرْمُودِ جَزِينِ نَبِتِ بَرِ بَرِ دَاشْتِ وَكُنُشْدِ
بَارِكُ لَهَا وَعَلَيْهَا وَجَمِيعِ شَمْلُهَا اِنْكَاهِ رَسُولِ خَدَا بِرِ بَرِ سَرِ خَوِشِ كَرِفَتْ بَرِ
مَجْلِسِ اَنْصَرِ رَسُولِ اللَّهِ اِلَى اَزْوَاجِهِ فَاَمْرُهُنَّ اَنْ يَدْفَقْنَ لِفَاطِمَةَ فَضْرَتِ بِالْاَنْوَارِ
يَعْنِي چُونِ رَسُولِ خَدَا بِرِ اِمْرِ اَمْدِ زَوْجَاتِ مُطَهَّرَاتِ اَفْرِمَانِ دَادِ نَا اَزْ بَرِ اِي فَاطِمَةَ
دَرِ بِنِ سَرُورِ شَادِ مُدَاوِفِ دَنْدِ بِالْحِلْمِ رَسُولِ خَدَا چُونِ بَرِ دَلِ فَاطِمَةَ رَسِيدِ اَوْرَا
كَرِيَانِ وَبَرِ مَانِ يَافَتْ فَقَالَ مَا يُمَكِّيكِ قَوْلَ اللَّهِ لَوْ كَانَ فِي اَهْلِ بَيْتِي خَيْرٌ مِنْهُ رَحِمَهُ
وَمَا اَنَا وَزَوْجَتِكَ لَكِنَّ اللَّهَ زَوْجَتِكَ وَاصْدَقَ عَنْكَ الْحَمْدُ مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ اَرَارَ
فَرْمُودِ جَزِينِ اَمْرِ اَنْدِ تَوْرَ اَسُو كُنْدِ بَا خَدَا اَلْكَرْدِ دِيَا اَهْلِ بَيْتِ مَنْ كَسِ نَبُو كَرِ اَزْ عَلِي بُوْدِ تَوْرَا اَوْرَا
كَ اَبَرِ رَجْمِ لَكِنْ خَدَا اِي تَوْرَ اَزْ رَوِجِ كَرْدِ وَصَدَاقِ تَوْرَ اَبْجَمِ دَنِيَا مَقَرَّدِ اَشْتِ چُنْدِ كَرِ اَمَانِ
دِزْمَنِ بَا يَنْدِ اَسْتِ وَهَمْ دُخْرِ اَسْتِ كِهْ خَدَا وَفَدِ بَعِ دَنِيَا رَا بَصْدَاقِ فَاطِمَةَ بَا زَادِ بَرِ اَشْتِ
وَدُوزِ خَرِ اَنْزِ دَرِ اَزَا اِي مِهْرِ اَوْنِهَا نَا دَشْمَنَانِ رَا بَدَانِ كِيْفَرِ كُنْدِ وَدُوسْتِ اَزَا دَاشِ فَرْمَا بَدِ

بَرِ مَانِ بَعْدِ
حَالِ وَاَنْدِ
هَكِيْنِ

كِيْفَرِ كَا فَا بَدِ
كُوِيْنِ

بَا دَاشِ دَ اَشْتِ
مَعْمُورِ جَزَا اِي
خَوِلْتِ

در حال حضرت فاطمه علیها السلام

۴۹

و در زمین مهر انحضرت مشهور پانصد درهم است چنانکه انا بخیر است نیز استقامت
 میشود که خدای رسول وحی فرستاد اِنِّیْ جَعَلْتُ خَلَجَیْهِمْ عَلَیْ عَلَیْهِ السَّلَامُ نَسْرَ
 الدُّنْیَا وَ تِلْكَ الْجَنَّةُ وَ جَعَلْتُ لَهَا فِی الْاَرْضِ اَرْبَعَةَ اَنْهَارٍ اَنْهَارِیْنَ وَ نَبِیْلٍ مَّحْمُودٍ
 وَ نَهْرٍ مَّاءٍ وَ نَهْرٍ بَلَّحٌ فَرَجَیْهِمُ اَنْتَ یَا حَمْدُ یَحْمِلُ مِائَةَ دَرْهَمٍ تَكُونُ سِتْرًا لِّمَنْ تَاکُ
 میفرماید من خمس دنیا و تِلْكَ بَسْتُ اَبْمَهْرٍ فَاطِمَةُ دَامَ وَ دَرْدَمِیْنِ چنانچه بر او خا
 او نه مدام بخسین نه فرات دوم نبل مصر و بکر هزان چندانم خراج و بلخ و قوای
 کاپن فاطمه و در زمین پانصد درهم سیم خالص مقربدا و راستی باشد از برای امت
 نو و در آن زمان پانصد درهم سیم خالص معادل بود باقیست دو شتال نه نخود
 و توان که در این زمان سه تومان و یک هزار و پانصد بنار نامند اما پانصد هم
 و خالص در زمان ما نیست و اند فو مانت لکن چون قیمت طلا و نقره بر مگر می افتد
 نیست و مختلف میشود نمیتوان بر مبلغی معین محقق است بالجمله رسول خدا فرمود
 یا ابا الحسن بر خیز و این درع حطیمیه را بموض بیع در آورده بکما انما از من حاضر
 علی علیه السلام ان درع را بیا زار آورد بروایتی عثمان بن عفان میچشماسد و فدا
 درهم بخرد بروایتی چون عثمان درع را ابتیاع نمود و بکما از ابدا و درع را بخونا
 داشت قَالَ یا ابا الحسن اَسْتُ اَوْ لَیْسَ بِکَ اَنْتَ اَوَّلِیُّ بِاللَّهِ اَوَّلِیُّ بِنَبِیِّهِ فَاِنَّ
 الدِّنَارَ هَدِیَّةٌ مِّنِّیْ اِلَیْكَ عُمَانُ کَفَتِ اَیُّ اَبُو الْحَسَنِ مِنْ شَایِسْتِه نَزَا تَوْنِیْمِ در
 داشتن درع و نوشا شسته نَزَا تَوْنِیْمِ در داشتن درع این درع را نیز من هدیه کردم
 و خدمت تو پس علی درع را نیز برگرفت و بجای از این بگوشه ردای خویش را بست
 رسول آورد و پیش نهاد و مکتوب داشت که این مبلغ چندانست و رسول خدا نیز بر سرش نهاد

فصل مهر فاطمه
 ازین نخاله بکسر است
 مهر و آن و تِلْكَ
 و آنرا علی واسط
 و اسفل و هو کور
 و اسفل و هو کور
 من شتر

حطیمیه منسوب
 بقیل حطیمیه بحار
 از قبایل غنم که در
 نیکو ساختند و گویند
 این درع و حطیمیه
 گفتند از بهر آن بود
 که شمشیر چون بر آن
 میرسید شکنه
 میشد

جلد چهارم از کتاب قس ناسخ التواریخ

۵

و دست مبارک فرار برده قبضه از آن بر گرفت و بلال را داد و فرمود از برای طمعه بهای
غالیه و بوی خوش کن و آنچه میجای ماند ابو بکر را سپرد و فرمود بصالح و صواب دید
خویش چهار قاطر را ساختگی کن و بعضی از اصحاب را فرمان داد که با تقاضای ابو بکر بیازار
شوند و در بیع و شریک با او همدست باشند لکن از صواب دید و تجاوز ننمایند بر واپس
آن زد که ابو بکر را سپرد و دویست درهم بود و بر واپس و بهر از آن زر را بهما بوی خوش
کردند و چهار قمر برای ساختن نهادند با الجماله ابو بکر با دستگیری اصحاب
بیازار آمد و پیر هنی بهفت درهم و مقنعه پیمه دارم مجرب و قطیفه سیاق
که تمام بدن را کفایت پوشش نداشت نیز ابتداء نمود و تختی منرمل و ملفف
بشریطه و آن رسی است که از پوست خرما بافته باشند خریداری نمود و دیگر دو نفر
از کنان مصر که خوشبوی از لیس خرما و آن دیگر از پشم غنم آکنده بود و چنانچه بالشت از پشم
که در طایفه باغ کرده بودند نیز خوشد و بالشت آکنده از پشم و دو بالشت از لیس خرما
آکنده بود و دیگر پرده از صوف و حصیر هجری و دست آسی و باطیه از نخ اس
مشکی و کاسه چوبینی برای شیر و مشربیه از پوست روس و وارید بیزی و دو بازو
از سیم و ظرف از خرف سبز بهاداد و فراهم آورد پس پاره از آن اشیاء را ابو بکر و با
دیگر اصحاب حمل داده در حضرت رسول فرو نهادند پیغمبر با دست مبارک آن جملة
تغایب همی فرمود و همی گفت بَارَكَ اللَّهُ لِأَهْلِ الْبَيْتِ و بروایتی چون چشم پیغمبر بر آن
اشیاء افتاد ب د چشم بگردانید و سر بر آسمان برداشت و گفت اَللّهُمَّ بَارِكْ لِقَوْمِ حَبْلِ
الْبَيْتِ اِنَّمَا الْخَرْفُ يَعْنِي بِرِوَاكٍ مَبَارَكٍ بَدَارُ اِزْبَارِ قَوْمِي كِه اَثَاتُ الْبَيْتِ اِثْنَانِ هَكَذَا

الفراش ما
بیش

همچر روز شجر
نام شهر است
بحرین و نام قریه
ایت دیدند

از خرق است

وَأَحْوَالُ الْحَسَنِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

وَكَمْ زَفَافٌ مَبُولٌ عَدُّ رَافِطِهِ فَرَامِئًا لِلَّهِ عَلَيْهَا

چون عقد عقد فاطمه با علی علیه السلام اسوار آمد و ثانیات ایت پرداخته
گشت علی علیه السلام بچشم شرم و از دم در حضرت رسول خدا نام فاطمه را بر زبان میبرد
یکایک کار بدینگونه میشت زوجات مطهرات رسول خدای رخد مثل امیر المومنین
انجمن میشدند و عرض میکردند چند زفاف فاطمه را بنا خبر خواهری گذاشت که از دم پیغمبر
داری رخصت شمر ما نادرحضرت رسول سخنی درانگنیم علی فرمود روا باشد که جو
ایشان بگرد پیغمبر در آمدند و از میان او ام سلمه عرض کرد یا رسول الله اگر خدیجه
زنده بود خاطرش بزفاف فاطمه خرم میگشت و چشم فاطمه بدیدار شوهر روشن میشد
و علی نیز خواستار اهل خویش است ماهمکان شادمان و شادخواره ایم این تعطیل
توصیف از چه دراست چون نام خدیجه کوش زد پیغمبر شداد بچشم مبارک بگذا
ثم قال خدیجه و ابنی و مثل خدیجه صدقنی چنین گدینی الناس و از دینی قلی
بیر الله و اعاننی علیه یمینا ان الله عزوجل امرنی ان اشر خدیجه بکذب
فی الجنة من قصب الزمر ذی لا صحب فیها ولا نصیب فرمود کجاست مانند خدیجه
تصدیق بر مرا گاهی که مردمان تکذیب کردند مرا و مساوان که در دین خدا
با من بمال اعانت نمود و خداوند فرمان کرد مرا بر اینکه بشارت بدهم خدیجه را
بخانه در بهشت از قصب زمر که مصوفت از اضطرار ایشان و محفوظ است از
بلیت و بلا ام سلمه عرض کرد یا رسول الله هرگز نام خدیجه بر زبان نرفتم جز اینکه
بدینگونه سخن کرد بد خداوند جمع کند ما را با او در درجا بخت پیغمبر فرمود متوقع
چنانست که علی خود از من خواهند شد و ناگون از من خواستار و وجه خویش

۵۱

زفاف فاطمه
با علی علیه
السلام
پرداخته از او
است یعنی
میتوان کرد و هم
یعنی نابود کرد
المواذنه المساو
والمعاونه

صحب یقین صاد
مهمله و خانی
مفهومه یعنی
راضی است
خفت
نصب بدین
بلاراکونند

جلد چہاں کتاب و نام النوائج

۵۲

نشاء علیہ السلام عرض کرد الخیاؤم یعنی یا رسول الله این هنگام رسوخدا
 زوجات مطہرات فرمود کہسوا لا یبغی و این عتی فی حجرہ بنت ابی ذر
 من و پسرم من در سری من وثانی بن بنت کعب مکسوبا کہ در بعضی از روایات آن
 سلمه عرض کرد کدام وثاق را از بن بنت باید کہ فرمود حجره خوشتر از آن و زنان دیگر را فرمود
 حجره ام سلمه را بیا و اشید و این بتزد من بندہ درست نیاید چہ هنوز ام سلمہ در خانہ
 شوہر خویش ابو سلمہ بود و در سری ہم حجرہ نہ داشت و مؤلف تاریخ خلیفہ
 ابن متصدق این امر را اسماء بنت عمیس انستہ و این نیز بحث نادرست است چہ
 بنت عمیس با شوہر خویش جعفر طیار هنوز در حبشہ جا داشت و بعد از فتح خیبر حضرت
 رسول آمد و اجبیکند کہ ما شرح اولاد عیسی را بر نگاریم و حجاب این التماس را از کونیم
 ہما نا عمیس بن سعد بن الحارث بن تمیم بن کعب بن مالک بن ثحافہ بن عامر بن معاویہ
 بن زید بن مالک بن فہر بن وہب الخثعمیہ را سہ خربود مختار بن ہما کہ زوجہ
 جعفر بن ابیطالب بود کہ بعد از فتح خیبر با جعفر ہمہ بندہ آمد و او از جعفر در حبشہ سہ
 پراورد اول عبد الله دوم خون سہ دیگر محمد نام داشت و بعد از نہ ہما و جعفر
 ابو بکر اورا بجا الہ نکاح در آورد و محمد بن ابوبکر از دست و بعد از ابو بکر علی علیہ السلام
 اورا کاہین بست و پسراورد کہ یکی نام داشت و نام دختر دوم عمیس سلمی بود و او
 در سہ احقرہ بن عبد المطلب بن زہرہ و از حمزہ دختر آورد کہ امامہ نامیدہ میشد
 و بعضی نام اورا امہ اللہ دانستہ و بخطارفنہ اند چنانکہ در کتاب رسول خدا در
 قصہ عمرہ القضاء باز نمودیم و بعد از شہادت حمزہ شد ابن سام بن الحادث للشی
 اورا نکاح بست و از وی و پسراورد یکی عبد الله و ان دیگر عبد الرحمن و ان دختر عمیس کہ

شرح اولاد
 عیسی

در الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

۵۳

در شب فاطمه ملازم سرای او را داشت و آنقدر شد که سلیج بود و خرمسیر
 عیسای سلامه نام داشت و او زوجه عبد الله بن کعب الخثعمی بود و نام مادر این سرختر
 هند دختر عوف بن زهیر بن الحارث است از قبیلہ کنانہ و این هند از آن پیش که حلاله
 نکاح عیسی و این زوجه حارث بن حزن بن جبیر و هلالیه بود و از حارث بن زهره
 دختر داشت مخمبین میهنی که نیز ویج رسول خدا در آمد دوم لبابه الکبری
 او مکتبی بام الفضل بود و در سرای عباس بن عبد المطلب جای داشت و در خرمسیر
 لبابه الصغری نام داشت و او زوجه و یاد بن عبد الله بن مالک الهلالی بود و این
 جمله مکتوب افنا که متصدک فاطمه امما بنت عیسی نبوده و آنقدر شد که سلیج و خرمسیر
 اسما که زوجه حمزه نبوده باشد فاضل مجلی میگوید بیجا است امما بنت عیسی مکتب اسما
 بنت یزید بن الکحل الانصاری باشد و نیز مکتوب افنا که آن هنگام ام سلمه در سرای
 رسول خدا و ثانی و بدین نداشت و آنقدر شد که ام سلمه باشد چه ام سلمه مادر
 انس بن مالک است زیرا که انس خادم رسول خدا بود و مادرش بدین سرای نیز
 خدمت پذیر بود و مکتب رسول خدا بام سلمه فرمان کند تا وفاق فاطمه را بیاید
 و کتاب تجرید فلم ام سلمه نام سلمه نوشته باشند و الله اعلم بحقایق الامور اکنون
 چون در بیشتر از احادیث خطاب بام سلمه رفته و نیز اقامت ما میکنیم و میگوئیم و آنقدر
 بود که بحکم خویشاوندی روزی چند ام سلمه حاضر این خدمت بوده اکنون با سر سخن
 رویم ام سلمه با فاطمه گفت یا از طیب خوش چیزی ذخیره کرده باشی گفت ری
 شیشه از عطر حاضر ساخت که پاره در کف ام سلمه گذاشت و او را هرگز این را بچه
 بمشام نرسیده بود گفت این چیست و از کجاست فاطمه فرمود و روید و حیه کلی بر رسول

جلد چهارم از کتاب قرم فایح النوار

۵۴

خداوند آمد پیغمبر را فرمان کرد که آن وساده را از برای غم خود گسترده کن من
 یک مردم و او بنشیند کاهلی که پروند چینه از جامه او فرو ریخت رسول خدا
 فرمود فراهم کن و بدو عرض کردم چیست فرمود عنبریت که از بر جبرئیل فرو ریخته
 و بر او نفاطمه ام سلمه را میخ داد که این عرق رسول خداست که در خوابهای قبایل از
 بدن مبارکش ماخوذه داشته درین شبته انباشتم مع القصه رسول خدا فرمود
 یا علی طهار کل خود مپاش کن و اینک در نزد مانان و گوشت حاضر است بر نشسته
 خرماء و روغن کشت فراهم آورده بنزدیک من حاضر کنی لاجرم علی آن جمله را
 حاضر ساخت پیغمبر استین برزد و آن خرماء را در کشت و روغن هریه کرد
 با گوشت نان فراوان بنزد علی گذاشت و فرمود هر که از خواهی بخور کن امیر المؤمنین
 جانب مسجد گرفت ستوده داشت که جماعتی حاضر و گریه غایب باشند پس بر
 مکان بلند برآمد و ندا داد که ای جماعت مهاجر و انصاری از هر ولیه فاطمه حاضر
 شوید خداوند باناب انحصار را بر تمامت مردم مدینه بشناسد مهاجر و انصاری
 گروه از پس گروه در رسیدند افزون از چهار هزار تن اینچنین شدند علی علیه السلام
 از نو خود خاص و عام و قلت طعام پریشید و شرمناک بود پیغمبر فرمود یا علی ای
 مکن انی سادعو الله بالبرکة همانا من خدا را میخواهم تا این طعام را وافی و کافی
 همه کند بالجملة مردمان فراهم آمدند و از آن بخوردند و بیاشامیدند و دعا
 خیر یکفند و برفتند و آن طعام کاستی نپذیرفت اینوقت پیغمبر کاسها شکوف
 بخواست و هر یک از زوجهات مطهرات را کاسه آکنده از ولیمه بهر فرستاد و درجی یک
 طلب کرد و از ولیمه بپاکند و فرمود این بهر فاطمه و شوهر اوست تا کاه فروشدن

نکته
 فایح

کَاحْوَالِ الْأَنْحُسَةِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۵۵

افتاب ینکار بکران رسیده اینوقت رسول خدا ام سلمه را حکم داد که فاطمه را حاضر
 گنم ام سلمه رفت و فرحب فرمان فاطمه را بیاورد و عرق از دم از رخسار کنز و دان
 بود و در رفتن او در هر قدمی میگردید چنانکه بیهوشی رفت که بروی در افتاد رسول خدا
 فرمود اَقَالِلِ لِلَّهِ الْعُسْرَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ یعنی خداوند در دنیا و آخرت
 از تو بکمر داند چون در پیش روی پیغمبر ایستاده شد رسول خدا آن ردای که برقع
 چهره فاطمه بود برکشید تا علی علیه السلام چهره او را نظاره کرد انکاه دست فاطمه را
 بگرفت و در دست علی نهاد و فرمود بَارَكَ اللَّهُ لَكَ فِي ابْنَةِ رَسُولِ اللَّهِ يَا عَلِيُّ
 الزَّوْجَةُ فَاطِمَةُ وَيَا فَاطِمَةُ نِعَمَ الْبَعْلُ عَلَيَّ یعنی با علی مبارک کند خدا دختر پیغمبر را
 از برای تو که بهترین زن است ای فاطمه بهترین شوهران علیست اکنون بگو منزل
 خویش روان شود و نام حاضر نشوم بایکدیگر سخن نمکنید و فرمان داد فاطمه را
 عبدالمطلب و تمام مباح را و انضاد رجعت فاطمه روان شوند و آغاز مشورت
 فرمانند و تکیه گویند و از کلمات الهی و حرکات عجیب پیر هتید که خداوند بدو
 رضاء دهد پس دست فاطمه را بگرفت روان شد و او را بر ناف سوار نمود و بر قفا
 بر بنده شهبانست که دلدل نام داشت پیغمبر از پیش روی فاطمه مشی میفرمود
 و جبرئیل از زمین و میکائیل از آسمان بود و هفتاد هزار فرشته از دنبال تبارک
 تقدیر کمان راه در میزد و شمشیر حوراء بر اثر فاطمه میشتافتند تا عالم
 ست و جماعت از جابرین بهره روای میکنند که در شب فاطمه زمام بغله شهبان
 بدست جبرئیل بود و امیر ایل دکان گرفت و میکائیل از دنبال و هسپا بود پیغمبر
 تصویر جامه فاطمه را میفرمود و این ملائکه دیگر فرشتگان تکیه میکردند و این

تصویر راست
 دو دست برابر
 (دست)

جلد چهارم از کتاب رقم ناسخ التواریخ

۵۶

تکبر تا قیامت در میان انجاعت از دست بجای ماند و همچنان سلمان نیز زمام بغله شهباد داشت حمزه و عقیل و جعفر و اهل بیت از قنای فاطمه رها بودند و از این پلش نکاشتیم که جعفر در این جماعت حاضر نبود اما بنی هاشم با شمشیرها کشید بودند و زو جبا پیغمبر از پیشرو فاطمه برخیز میخواندند چنانکه ام سلمه این اشعار را فرمود

میفرمود

مِنْ بَعْدِ اللَّهِ جَارَانِي وَأَشْكُرُهُ فِي كُلِّ حَالٍ
وَأَذْكُرُ مَا أَلَمَّ رِزَالِي مِمَّنْ كُفَّ مَكْرَهُ وَأَفَاتِ
وَقَدْ هَذَا نَابَعْدَ كُفْرٍ وَقَدْ أَفْتَنَّا رَبَّ السَّمَوَاتِ
وَبَرْنِ مَعَ خَيْرِنَا أَلْوَدِي نَعْدُ بَعَائِي وَخَالَاتِ
بَابِتْ مِنْ فَضْلِهِ ذُو الْعِلِّ بِالْوَحْيِ مِنْهُ وَالرَّسَالِ

و غایت این سخنان در هم پیوسته گفت

بِأَسْوَدَ اسْتَرْنَ بِالْمَخَاجِرِ وَأَذْكُرُ مَا يَحْسَنُ فِي الْحَافِرِ
وَأَذْكُرُ رَبَّ الْوَالِدِ قَدْ خَصَّنَا بِدِينِهِ مَعَ كُلِّ عَبْدٍ شَاكِرِ
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى أَفْضَالِهِ وَأَتَكْرَّمُ الْعَبِيدَ الْقَادِرِ
بِرَبِّهِمَا فَإِنَّهُ أَعْلَى ذِكْرُهَا وَخَصَّهَا مِنْهُمَا بِطَهْرٍ طَاهِرِ

و خصر بدین اشعار بخود فرمود

فَاطِمَةُ خَيْرُ نَسَاءِ الْبَشَرِ وَمِنْهَا وَجْهٌ كَوْجَةِ الْقَمَرِ
فَضْلُكَ اللَّهُ عَلَى ذِي الْأَوْدِي بِفَضْلِ مَنْ خَصَّ بِالْإِيَّامِ
وَوَجَّكَ اللَّهُ فَقِي قَاضِيًا أَعْنَى عَلَيَا خَيْرٌ مِنْ فِي الْحَضَرِ

از جبرئیل
نیز قیامت
در قنای فاطمه

نفسه الله كنع
كأنه نفس

آیه یک سخن تمام
از قرآن مجید ای
وایان می آید
زبور بعضی الکنا
جمعه ز بر بزم
زای معبر

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۵۷

فَرِحَ جَارَانِي بِهَا أَفْهًا كَرِهَتْ بَيْتُ عَظِيمِ الْخَطَرِ

معاذ اتم سعد بن معاذ این شعر قرائت نمود

أَقُولُ تَوَلَّيْنَاهُ مَا بَيْنَهُ وَادْكُرُ الْخَيْرِ وَابْدِيهِ

مُحَمَّدٌ خَيْرُ نَبِيٍّ أَدَمَ مَا بَيْنَهُ مِنْ كَبِيرٍ وَمِنْ تَبِيهِ

بِقَضِيلِهِ عَرَفْنَا زُنْدَنَا فَاللَّهُ بِمَا خَيْرٍ مُجَازِيهِ

وَنَحْنُ مَعَ بَيْتِ نَبِيِّ الْأَمَّةِ ذِي شَرْفٍ قَدْ مَكَّنَتْ بَيْنَهُ

فِي ذُرْوَةِ شَاخِجَةِ أَصْلَاهَا مَا أَرَى شَيْئًا يُدَانِيهِ

و دیگر زنان نخستین شهرت از این اجوزها را مکرر قرائت میکردند و تکبیر

میکنند تا بدرون سگرا در آمدند و علی علیه السلام با نقای فاطمه در خانه

اتم سلیم در آمده بنشینند و بر حسب حکم پیغمبر لب از منی فرو بستند باز در شمر

و چهار مرد و آن نکران زمین بودند تا کاهی که رسول خدا بر سپید و بنشین

فاطمه را فرمان داد که مقداری آب حاضر کن فاطمه برخواست و کاسه چوبین خود را

بر آب کرده بیاورد پیغمبر جوته از آن آب مضمضه کرده و دیگر باره در کاسه ریخت

از آن پس نخنی از آن آب بر سر فاطمه نثار کرد و فرمود رو کنی من او و مقداری دریا

هر دوستان مبارکش را فشانند انگاه باره دو میا هر دو گفتن پاشید و فرمود

اللَّهُمَّ هَذَا ابْنَتِي وَحَبِّ الْخَلْقِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى وَهَذَا ابْنِي وَحَبِّ الْخَلْقِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى

اجعلك لك وليا و بك حقيقا و بارك له في اهله یعنی ای پروردگار من اینک

فاطمه دختر من است و محبوبترین خلق است در من ای پروردگار من آن دیگر برادر من

علیت محبوبترین خلق است و نزد من ای پروردگار من علیرا خاص خویش و

تبر یعنی کبریا

دوره بضم زال

مجدد کسر ن میخ

بلند کسر طریش

دُرُوه الشی اعلای

شیخ لکجل اعلای

وطال

جلد چهارم از کتاب قرم ناسخ النور مج

۵۸

فرمود و دستار خویش کرد و مبارک کن از برای و اهل و در انکا مهر و ایل
داخل شو بر اهل خود که خدای بر تو مبارک کند و از نزد ایشان بیرون شد و
در را بگرفت و بگفت طهر کما و طهر تکلم انا سلیم لمن سالکم و حرب لمن حاربکم
استودعکم الله و استخلفه علیکم فرمود که پاک و پاکیزه افرید خداوند شما را
و مطهر خواست نسل شما را و من از در اشتی و صلح با کسی که با شما از در اشتی است
محارب منانم با کسی که بقصد شما طریق مقاتلت و محارب سپارد و بود و بخت
میکند از شما را و در نزد خداوند و خدا بر اخیلفه میگردانم بر شما و بگردانم بر شما
بجبرین بلیغیان و بجبرین یقینان و از اینکلمات تفسیر فرمودند آیه مبارکه مرج
البحرین بلیغیان را و مکتوف استند که این دو بحر بیرون علی و فاطمه نیست و در با
مداد زفاف پیغمبر بر علی و فاطمه درآمد و کلاه از شیر پا خود آورد و فاطمه را داد و فرمود
بیا شام که بدرت ندای تو کرد و با علی فرمود بیا شام که بر سرمت بر خیزد و بشود و بر
سه روز بحیره ایشان عبورند و در روز چهارم اهنک حجره ایشان فرمود و سلیمنت
عین خشیه را بر در حجره دیدار کرد فرمود اینجا چکنی زیرا که مرد بدین حجره آمد است
عرض کرد با بی انت و ای پدر و مادرم خدا تو را بد من حاضر خلعت خلدی بچه بودم که
که در لجن میگفت و را که این یافته عرض کردم این که به چلیست تو سیده زنان انجیا
روجه پیغمبر آخر الزمانی بلسان پیغمبر نثار شد یا فخرت فرمود از آن میگویم که زن از آن
در شب ناف جوئی است که قصه آن بدنش زنا ناکداشته میشود فاطمه کودکت
بهناکم که مبادا در انجام حوائج او زنی شایسته بدستیا شد عرض کردم ای سیده من
دست نهادم که اگر از زمان بجای باشم ایند تپسای برم اکنون مجسم انعم که با

در حق لاجضر فاطمه علیها السلام

۵۹

حاجه حکم کرده ام و هر واحد می کند که هکام بناف مردان و دین را برای ائمه
 حوائج ایسان حاضر باشد من هر از هر قصا حوائج فاطمه بدست آمده ام قال قصه
 الله لك حوائج الدنيا والاخرة بهر فرمود خداوند حاضر شما تورا در دسا
 و احترت فضا می باید در آن وقت که بهر با سلی ملت عجم می کرد و سلیه
 ما فاطمه بر پیشانی اندر بود چون با ملک رسول خدا را اصعا نمودند اهاک نفی
 کردند بهر بداد کرد که شمار می من سو کند است که محال خود و بر جا خود باشد
 و هیچاد را مدور و راز سر ایشان بنشت و هر دو می سارک را در میا ایشان
 در آورد علی می است فاطمه پای چپ را ما خود دانسته بر سبب خود می باید
 و ادراک بر دو سلامی به مات نمودند را میا که صادق محمد می بر ما بدلا غیره
 الحلال بعد قول رسول الله لا تحزنوا ما شئنا حتى ارجع اليكم انا فاما اهل
 بکم تمامه افراس فرمود واحد می کند که مرد ما در حال اندیشه غیرت را ساحت
 بر داسد در این که رسول خدا علی و فاطمه را فرماد که ما یکدیگر سخن می گید تا من رجا
 در ام و کاهی که در آمد هر دو می سارک را در میا ایشان در آورد ما کلمه ارا بر پیش
 علی را فرمود و عائ را از حاضر کن در دما حاضر ساحت رسول خدا سه کرد در ان
 ندید و روحی را یا با کنا حکا و ارا بر تراشت فرمود اما که علی احکم داد که جریه
 ارا بر اب سیاشام و پا ده محای کد را میجر را میای کد است رسول خدا و کرب
 و بر سر سببه علی را میابد و قال اذهب الله عنك الرخص يا ابا الحسن
 و طهرتك تصم من امر مودای او الحسن خداوند تورا در هر لایتن باشد بهر بال و
 با کبره دارد و دیگر ناره اب طلب کرد و میگوید فاطمه را بر قریف فرمود و ان کلاما

جلد پنجم کتاب فم الف الف الف

۶

ذکر نیکو گفت
نیز با علی

در حق او نکرار کرد این وقت فرمود یا علی ساعتی نخانه بیرون باش چون بیرون شد
روی با فاطمه آورد و گفت بدخترک من چو نت شوهر تو عرض کرد یا رسول الله انب
که علی در فراش من جای داشت شنیدم که زمین با او سخن میکرد بترسیدم پیغمبر
این بشنید سجده شکر گذاشت و چون سر برداشت فرمود ای فاطمه شاد خوار
کامکار باش که خداوند شوهر تو را از جمیع افرینش برگزیده و نیز خرم دل باش
بفرزندان طیب طاهر و دانسته باش که خدای امر کرده است زمین را از شرق
تا مغرب آنچه در زمین واقع شود بمعرض او برساند فاطمه عرض کرد علی فاضلتر از
همه شوهرهاست چرا بکنه زنان قریش گویند پیغمبر مردی فقیر را بمصاهرت
اختیار کرد رسول خدا فرمود ای دخترک من پدر تو در شمار فقرایست و شوهر
تو را فقیر توان شمرد همانا زمین خراب و دفا بن خود را بتمامت بر من عرض دادند
و جزو بزرگی درگاه و قریب اله را خواستار نکشتم چون آنچه پدرت میداند تو دانستم
باشی از کم و بیش دنیا و آرسنه باشی اما شوهر تو در اسلام پیشی دارد و بر هر کس از
علم پیشی دارد و جلش از همه جهان بزرگ تر و قیاس تراست خداوند از تمام افرینش
دوم در برگزیدگی پدرت و آن دیگر شوهر نیست انکه علی را طلب فرمود
گفت ادخل بینک و الطوبى لزوجک و از حق همافان فاطمه بضاعتی
بویائی مایه ها و شیرینی مایه ها استودعکم الله و استخلفه علیکم فرمود
داخل شود در خانه خود و با خاوند رفق باش باز و جودها نانا فاطمه پاره از تن بر
من آم میبارد مرا چیزی که او را متالم میداد و من بچاند مرا که او را میبارد و نشا
خاطر میداد مرا چیزی که او را نشا خاطر سازد و من شمارا در نزد خداوند بود

ویره و پوره
بمعنی خاصه

رَأَى الْجَوَّالَ خَيْرًا فَاَطَمَ عَلَيْهَا السَّلَامَ

۶۱

گذاشتم و خداوند را از جانب خود بر شما بخلیفتی برداشتم علی عرض کرد یا رسول الله
 سو کند با خدا هرگز فاطمه را دهنه غضبنازم و او را بکراهتی در تعب نیندازم
 ناگاه می کرد و دایم همان کویم و فاطمه نیز بام غضبناز میاید و عصیان من نفرماید
 إِنَّ اللَّهَ أَوْحَى إِلَى رَسُولِهِ قُلْ لِفَاطِمَةَ لَا تَغْضَبُنِي فَإِنَّهُ إِذَا غَضِبَ غَضِبْتُ
 لِعَظِيمِهِ یعنی ای محمد فاطمه را بکوی از عصیان علی پر هیز چه اگر او غضب کند من از
 غضب او غضبناک میشوم و صاحب کتاب فرمود من الانبیا و کرام از بزرگان علما اهل سنت
 و جماعت است این حدیث است سند باین عباس بن موسی می داد اَنَّ النَّبِيَّ قَالَ لِعَلِيَّ يَا
 عَلِيُّ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ زَوَّجَكَ فَاطِمَةَ وَجَعَلَ صَدَاقَهَا الْأَرْضَ فَمَنْ مَسَّ عَلَيْهَا
 مَبْغِضًا لَكَ شَيْءٍ عَلَيْهِمْ سَاحِرًا مَعْنَى رَسُولُ خُدا اعلی را فرمود با علی خداوند فاطمه را
 با تو تزویج کرد و زمین را بصداق او مقرب داشت پس هر کس با تو بکین باشد و
 بر زمین شکی کند شکی او بر زمین حرام است ابن شهر آشوب از صادق علیه السلام روایت
 میکند قَالَ حَرَّمَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَيَّ النِّسَاءَ مَا دَامَتْ فَاطِمَةُ حَيَّةً فَلَمْ يَكُنْ
 قَالَ لِأَهْلِهَا إِلَّا يَحْضُرُ فَرَمُودُ خُدا و اندر حرام ساخت نکاح زنان را بر علی چندانکه فاطمه
 زنانه باشد را وی گفت سبب چه بود فرمود از برای آنکه فاطمه هرگز نکاح نکند و بگوید
 آنکه این معنی دلالت میکند بر جلالت شان و منع محال آنحضرت و نیز شیخ صدوق گوید
 قَالَ رَسُولُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَارَكَ وَلَعَا الْخَابِئِي وَبَيَّنَّ عَلِيٌّ بِرَأْيِطَائِكَ رَدَّجَهُ
 مِنْ قَوْفِ سَبْعِ مَمَوَاتٍ وَأَشْهَدُ عَلَى ذَلِكَ مُقَرَّرٌ مَا لَكَ بِهِ وَجَعَلَهُ لِي وَصِيًّا
 وَخَلِيفَةً فَعَلَى مَنِّي أَنَا نَسْتَحِبُّهُ نَحْبِي وَمُبْغِضُهُ مَبْغِضِي وَأَنَّ الْمَلَائِكَةَ الْقَرِيبَ
 إِلَى اللَّهِ يَحْبِبُّهُ رَسُولُ خُدا میفرماید خداوند در میان من و علی عهد برادر بست و خیر

شیخ
 محمد
 باقر
 مجلسی
 صاحب
 کتاب

حَدَّثَنَا الْكَاتِبُ وَمُتَابِعُ النَّوَابِخِ

۶۲

مراد فرزند هفت آسمان بزرگ او مقرب داشت و فرشتگان مقرب با جملة کواه گرفت
 و علی را وصی من و خلفه من گردانید پس علی از من و من از علی میباشم دوست و دوست من
 و دشمن و دشمن من است و علی انکس است که فرشتگان مقرب بدست اوین محبت او در
 حضرت حق تقرب جویند رسول خدا چون از اینکلام پیرداخت برخاست تا از سر
 بیرون شود فاطمه عرض کرد ای پدر خدمت خانه از توانائی من افزون است خادمت
 فرمای تا مراد انجام خدمت عانت کند رسول خدا فرمود اگر خواهی بهتر از خادمی
 با تو عطا کنم فاطمه هنوز خاموش بود که علی فرمود بلی فاطمه نیز عرض کرد بلی یا رسول الله
 پیغمبر فرمود در هر بامداد سی و سه مرتبه سبحان الله بگوئی و سی و سه مرتبه الحمد لله
 و سی و چهار مرتبه الله اکبر این جمله صد مرتبه بر زبان میگذارد و هزار حسنه در این
 عمل بد و خدای بدین کلمات تم دنیا و آخرت را کفایت میفرماید پس علی و فاطمه و هیچ
 بامداد این کلمات را نرک نکشند و نیز در خیر است که هنگام نزاع فاطمه جبرئیل را فوجی
 فرشتگان در آمد بحدیثه بنی سله من التملاء و یجها کعک و مؤود و زید بن
 هدیه هدیه جبرئیل و قلب من بیده سفر حله فتنه ما نصفین و اعطی علیاً رخصاً
 و قال هدیه هدیه من الجنة الیک ما یفارس جبرئیل اید که جبرئیل از آسمان هدیه
 فرود آورد آن سبد آکنده از نان و خرما و مور و حبث بود و از سیوهها هشت تن
 در دست داشت از ادو نیمه کرد نیمه را بعلی و نیمه فاطمه را داد و گفت این هدیه است خاص
 از هشت خدا و نیز جبرئیل حله از هشت برای فاطمه آورد که همان بانهاست دنیا میران
 مبرخ چون آن جامه را پوشید زنان فرشت در جبرئیل شدند و عرض کردند این از
 کجاست فاطمه فرمود از نزد خدا است هم در خبر است که بعد از زفاف دو رکعت فاطمه

نزل الهدیه
 بهشت برای
 فاطمه

سکه نقره سید
 گویند
 کلمه خوانان
 مؤدوئی از
 خوانان

در این کتاب

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

در حضرت رسول عرض کرد یا رسول الله ما ندع شیئا من رزقه الا ورعته من المساكين
 فقال لها يا فاطمة اني خطي في اخی ذین عنی ذان خطاه خطی ذان خطی لخطایک
 فقالنا عوذ بالله من خط الله وخط رسول الله یعنی فاطمه عرض کرد یا رسول الله علی
 السلام از خورش و خوردنی چیزی در خانه بجای نیکدار و هر چه بدست می کند بر فقرا
 و مساکین میسر می کند رسول خدا فرمود ای فاطمه ای ختم می انکیزی بر برادر و بر غم من
 و حال آنکه ختم او ختم من است و ختم من خدا بر او ختم می آورد فاطمه عرض کرد بپا هند
 می شوم بخدا از ختم خدا و ختم پیغمبر خدا بعضی از محققین گفته اند که سوره مبارکه
 هل انی روشن اهل بیت فرود شده و خداوند دان سوره مبارکه از روضه
 رضوان فراوان یاد فرموده و از حورالعین اجلال الفاطمه را می نشانی مذکور نشانی
 استقبالاتی از ابو صالح حدیث می کند فی قوله تعالی واذ النفوس روجت
 میگوید هیچ مؤمنی نیست که در قیامت چون از پل صراط عبور دهد جز آنکه خداوند
 او را چهار زن از زنان دنیا با او ترویج کند و هفتاد حور به او حوریت بجا بیند
 در او را از علی بن ابیطالب بزرگوار شود و فاطمه است در دنیا همچنان در انوار سیر
 شود و فاطمه است از زنان دنیا اگر با علی خواهد بود لکن در بهشت هفتاد هزار
 حورا با او خواهد بود و هر حورائی را هفتاد هزار خادم است در کتاب این شاهین
 ابن عباس از سلمان فارسی حدیث می کند میگوید در حضرت رسول خدا حاضر بود
 کاهنی که اب بر دستها مبارک می بخت ناگاه فاطمه علیها السلام درآمد و بگریه
 رسول خدا ای سباز که بر سر او نهاد و قال ما یبیک لا ابکی الله تعینک یا
 حوزیه فرمود ای حوزیه این که به چیت خدا آنکه می اندخیم تو را عرض کرد در عجب

النزاع النقم
والفریق

جلد چهارم از کتاب و مرقا سنخ التواریخ

۶۴

از زمان قریش عبودادم و ایشان محضبات بودند چون مرادیدار کردند بکلمات
 ناسود و مراد و پیرغم مراد هان زدند فرمود چه گفتند و چه بشنید که عرض کرد که
 گفتند بخدا و خرد را بر روی که از هر قریش جوان فقیر و مسکین نبود کاین بست
 لها و الله یا بیتی ما زجبتک و لکن الله زوجک من علی فرمود سو کند با خدای
 ابد خرمین تو را با او کاین بستم بلکه خداوند تو را با او تزویج کرده انا بسیار کر از
 بزرگان قریش تو را خواستار خطبه شدند و من نپذیرفتم و امر تو را با خدای باز
 گذاشتم و خواستاران را پاسخ نگویم بپناصلت یوم الجمعة صلوة الفجر اذ یوم
 حقیقت لک لا تکر و اذ ایچ پی خیر علی و معه سبعون صفا من الملائكة متوجین
 مفرطین مد ملجین فقلت ما هذ الفعفة من السماء یا اخی جبرئیل فقال یا
 محمد ان الله عز وجل اطلع الی الارض اطلاعة فاختار منها من الرجال علیا
 و من النساء فاطمة فزوج علی فاطمة من علی فرقت راسها و بکمت بعد بکامها
 و قالت رضیت بمارضی الله و رسوله میفرماید کاهی که نماز با مد اجمعه را
 میکنم بآن حرکت و نشکان را اصغاف نمودم اینوقت جیب من جبرئیل دید
 شد و با او هفتاد صفت از فرشتگان موافقت داشتند و همگان با نواج و گوشواره
 و بازو بند بودند گفتیم چیست این تفعفه که از اسمان فرامی رسد گفت ای محمد خدا من
 و جل کوش تا کوش ارض را نگران شد و از میان مردان علی را و از میان زنان فاطمه را
 اختیار نمود و فاطمه را با علی کاین بست چون سخن بدینجا آورد فاطمه سر برداشت
 پس گریستن بیتی فرمود و عرض کرد رضا دادم بدینا خرد خدا و رسول بود فقال
 از بیدار یا فاطمة فی علی نغمة قالت بلی قال لا یرد علی الله عز وجل و کان اکرم

کلام
 خدا با فاطمه
 در قضا
 علی
 متوجین یعنی با نواج
 مفرطین یعنی با گوشواره
 مد ملجین یعنی با
 بازو بند و جبرئیل
 یعنی بازو بند

در احکام الحائض و ما طهر علیها السلام

۶۵

مِنَا أَرْبَعَةٍ أَحْيَ صَالِحٍ عَلَى نَاقَتِهِ وَعَمِيَ خَسِرُوا عَلَى نَاقَتِي الْعَصْبَاءُ وَأَنَا عَلَى الْبَرِّ
 وَبَعْدَ ذَلِكَ عَلَى تَبَاتٍ طَالِبٍ عَلَى نَاقَتِهِ مِنْ تَوْفِ الْجَنَّةِ رَسُولُ خَدَافَرُ وَمِنْهَا هِيَ
 أَفْزُونُكُمْ رَغِبْتُ تَوْرًا بَاعِي فَاطِمَةَ عَزْرِكُمْ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ فَرَمُودَ وَارِدَ مَيْشُودَ وَخَدَا
 عَزْرُ جَلِ هِجِ سَوَادِي كَرَامِي تَوْرًا مَاجَهَارَتِنِ بَرَادِ دَمِ صَالِحٍ كَرَمُودَ نَاقَتِ خَوِثُنِ بَاشَدِ
 وَتَمَّ مِنْ حَمْرَةٍ كَاهِي كَرَمُودَ عَصْبَاءُ مِنْ بَرِشْنَه بَاشَدِ وَمِنْ كَاهِي كَرَمُودَ بَرِاقِ بَاشَدِ وَتَمَّ
 تَوْعِي بَرِاقِ كَاهِي كَرَمُودَ بَرِاقِ كَاهِي كَرَمُودَ بَرِاقِ كَاهِي كَرَمُودَ بَرِاقِ كَاهِي
 اللَّهُ صَفْتَانِ نَاقَتِ رَاكِبِي تَوْرًا حَمْرَةٍ خَدَا قَالَ نَاقَتُ خَلِيفَتٍ مِنْ تَوْفِ اللَّهِ
 عَزْرُ جَلِ مَدْبُجَةٍ الْجَبِينِ صَفْرَاءُ حَمْرَاءُ الرَّاسِ مَوْدَاءُ الْحَدِيقِ تَوْرًا هَمَامِي
 الذَّهَبِ خَطَامُهَا مِنَ اللَّوْلُؤِ الرُّطْبِ عَيْنَاهَا مِنَ الْبَاقُوْتِ وَيَطْمُهَا مِنَ الْبَزْجِ
 الْأَخْضَرِ عَلَيْهَا قَبْطَةٌ مِنَ اللَّوْلُؤِ بَيْضَاءُ يَرَى بَاطِنُهَا مِنْ ظَاهِرِهَا وَظَاهِرُهَا
 مِنْ بَاطِنِهَا خَلِيفَتٍ مِنْ عَفْوِ اللَّهِ عَزْرُ جَلِ نَاقَتِ الشَّافَةِ مِنْ تَوْفِ اللَّهِ سَبْعُونَ رُكْنًا
 بَيْنَ الرُّكْنِ وَالرُّكْنِ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ يُسَبِّحُونَ اللَّهَ بِأَنْوَاعِ التَّسْبِيحِ لَا يَمُرُّ عَلَى مَلَأَةٍ
 مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِلَّا قَالُوا مِنْ هَذَا الْعَبْدُ مَا أَلَمَّ بِهِ عَلَى اللَّهِ عَزْرُ جَلِ أَنْزَاهُ نَبِيَّ أَمْرٍ سَلَا
 أَوْ مَلَكًا مُقَرَّبًا أَوْ حَامِلَ عَرْشٍ أَوْ حَامِلَ كُرْسِيِّ قَبَادِي مُنَادِي مِنْ بَطْنِ الْعَرْشِ
 أَبْنَاءُ النَّاسِ لَيْسَ هَذَا بِنَبِيِّ مُرْسِلٍ وَلَا مَلَكٍ مُقَرَّبٍ هَذَا عَلِيٌّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ
 قَبْدَرُونَ بِجَالِ أَرْجَاءُ لَا يَقُولُونَ إِلَّا لِلَّهِ وَنَا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ حَدَّثَنَا قَامُ نَضْدِ
 وَفَقِيحُوا قَامُ نَضْدِ وَالَّذِينَ يُحِبُّونَهُ تَعَلَّقُوا بِالْعَرَفَةِ الْوُثْقَى كَذَلِكَ يُحِبُّونَ فِي
 الْأَخْرِقَةِ رَسُولُ خَدَافَرُ مَوْدَاءُ بَاشَدِ زَوْفُ خَدَا أَفْرِدَه هَرْدِي وَهَلُوشِ بَدِيَا جُوشِدِ
 أَلَمَاشِ زَدَنَامِ كَلَكُونِ رَاسِ سِيَاخِمِ قَوَائِمِشِ أَزْهَبِ نَابِجِاشِ زَلُولِ خَوِشَابِ

خطام معنی
 حمام است

جلد چهارم از کتاب و منهاج التواریخ

۶۶

چهارم ایشان از یاقوت احمد شکیباز زبیر جلد اخضر و قبه برپشتاوست از مروارید سفید
که دروش از بیرون و بیرونش از درون دایره باشد از عفو خداوندانه شده و این ناف
این زنانه های خدا از اهفتاد و یک است و میان هر یکی فلک یکی هفتاد هزار فرشته
خدا بر آن کون و ناسخ گویند عبور نمیدهد بر هیچ جماعتی از فرشتگان جز آنکه گویند
که است این بنده خدا که خداوندش چندین کرامی میدارد و یا پیغمبر مرسل یا ملکی مقرر
یا برادرند عرش یا حامل کرمی است از درون عرش نداد در مبرس که آنها الناس این
پیغمبر مرسل و فرستاد و مقرب است این علی بن ابیطالب است پس مردان گروه از پیغمبر
و فوج از پس فوج بجز او میبارد و میجویند و میگویند انا لله و انا الیه وارجعون
حدیث کردند تصدیق نمودیم نصیحت کردند نپذیرفتم انان که دوستدار او بودند
چنانکه در عروه الوثقی زدند و همچنان در آخرت بدان خوی انکسار کشند بکار او
رسول خدا سخن آمد و فرمود یا فاطمه الا ازید که فی علی رغبه فالت زید فی یا ابد
قال النبی ارجع علی اکره علی الله من هرون لان هرون اغضب موسی و علی
لم یغضب فی قط و الذی بعث اباک بالحق نبیا ما غضبت علی یوم ما قط و ما
نظرت فی وجهه علی الا ذهب الغضب عنی یا فاطمه الا ازید که فی علی رغبه فالت
زید فی یا نبی الله قال هبط علی جبرئیل و قال یا محمد افر علیا منی السلام السلام
فقامت فالت فاطمه رضی الله ربنا و ربک یا ابا نبی و یا بن عی تعلقا و لیا
فرمود یا فاطمه اگر خواهی بیاد کن که رغبت تو را با علی عرض کرد بریادت فرمای فرمود
همانا علی در نزد خداوند گرامی تر است از هارون چه هرون بغض او را و موسی را
و علی هرگز مرا خشم آگین نشاخنه سو کند بد آنکس که پدر تو را از در راستی به پیغمبر

وَأَحْوَالُ أَنْتَ حَضَرَ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

فرستاد هرگز رعایت نمی کنند ام و هرگز در روی علی قناره نکرده ام چرا که ختم من بشم
شکسته و غصه من فرو نشسته بگر باره فرمود ایضا طایفه خواستاری که در عتب نور با
علی انجمنه تر سازم عرض کرد خواهند ام یا بنی الله فرو و جبرئیل بر من فرو نامد
و گفت ای محمد علی را سلام برسان پس با طمه بای خاتمه عرض کرد که
رضا دادم بخوانست حدای که برود و کار است و بر صباوای پدر که پیغمبر خدائی و ما
بسیاریم و که سویی من
و در آن افرید کار است
و در کتاب علل الشرائع سید بابوهریره ششمی میگوید نماز با مداد را بار و خدای
کذا شتم امگاه پیغمبر بر خاست و روان شد و سخن اندو هساک بود و ما بیرون از قفای او
روان شدیم چون سب سب را فاطمه رسیدم رسول خدا علی را بگریب کرد و پیش روی باب
بر خاک بچینه است پیغمبر در کنار او بنست و کردار حامه او بنست و یقول فَمَقْدَاكَ
إِنِّي وَأَنْتَ يَا أَبَا نُرَابٍ فرمود بدو و ما درم ندای تو یا دای ابو نر اب دست علی را بگرفت
و داخل بر ای شد زمانی در بر نکتست که با ملک خنده ایثار الصغا نمودیم و رسول خدا
بیرون شد بوجبه مشرف عرض کردیم یا رسول الله پدر روی سراسید ما قلب بر زمان و
را مکه بار و شادمان فقال كَيْفَ لَا أَفْرَحُ وَقَدْ أَصْلَحَ مِنْ أَمِينٍ قِيَامَاتِ أَهْلِ الْأَرْضِ
إِلَى أَهْلِ الثَّمَادِ فرمود چگونه شاد خاطر نباشم و حال مکه اصلاح نمودم میاد و گویا
که محبوب ترین مردم زمین اند و نزد اهل بیت ما فاضل مجلی میگوید اخباری که دلالت
بر منار غنی و فاطمه میکند محفوظ و مصلحتی است که ما ستران را نمیدانیم و همچنان غنی
الشرایع فطال با سناد خویش میگوید در میان علی و فاطمه و لال صفار اکدر و باد بد

مجلس ششم
در بیان احوال
و احوال

جله چهارم از کتاب قیامناسخ التواریخ

۹۱

پرسول خدا بر ایشان درآمد از برای پیغمبر فراموشی بکنند آنحضرت بخت و عیال
در جانب راست و فاطمه در جانب چپ ایستاد و پیش علی را بگرفت و بر فراز سر خویش
نهاد و دست فاطمه را نیز ماخوذ داشت بر فراز سر گذاشت و بداشت آن کدورت را
مرتفع ساخت عرض کردند یا رسول الله داخل شد محزون و برآمد گسروند و قال ما
یَمْنَعُنِي وَقَدْ أَصْلَحْتُ بَيْنَ اثْنَيْنِ أَحَبَّ مِنْ عَلِيٍّ وَجَبَّهِ الْأَرْضُ إِنِّي شَيْخٌ صَدُوقٌ
میگوید این خبر در نزد من نماند و من است زیرا که در میان علی و فاطمه آن منازعه عادت
نمیشود که حاجت با صلاح رسول خدا افتد و نیز در علل التواریخ سند باین دروغها
پیوسته میشود میفرماید من و جعفر بن ابیطالب گاهی که بیجا نبیست هجرت نمودیم
کثیر که خدمت جعفر را هدیه کردند که چهار هزار درهم بها داشت گاهی که باز مدینه
ستدیم آن کثیر را جعفر بن ابیطالب را هدیه فرستاد و او ملازم فاطمه را
داشت بگریز فاطمه درآمد و سر ایستاد و من بدو گفتم و آن کثیر گفت عرض کرد
یا ابا الحسن یا او طهری مضاجعت بکرد فرمود که والله چنان نیست که نوعی اندیشی
عرض کرد در خنثی و ما فاطمه را بمرتل پدر خواهیم رفت امیر المؤمنین اجازه فرمود پس جامه
پوشید و برقع درافکند و او را هفت خدمت پیغمبر فرمود این وقت جبرئیل فرمود
قَالَ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ اللَّهَ يَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ وَيَقُولُ لَكَ إِنَّ هَذِهِ فَاطِمَةُ فَدَأْبَكَ
تَشْكُو عَلَيْنًا فَلَا تَقْبَلْ مِنْهَا فِي عِلِّيٍّ مَسْئَلًا كَفْتُ بِمُحَمَّدٍ خَلَدُوا نَدَوُا سَلَامَ مِيرِثًا
و میفرماید این فاطمه در میرسد و از علی شکایت میکند شکایت او را در حق علی
میدهرم در این وقت فاطمه درآمد فقال لها رسول الله جِئْتِ تَشْكِينِ عَلَيْنًا فَالْتَأَمِي
وَدَيْ الْكَعْبَةِ فَقَالَ لَهَا الرَّجُلُ إِلَيْهِ فَقَوْلَهُ وَنَمَّ الْفَتَى لِرِضَاكَ رَسُولَ خَدَا فَرَمُودِ طَلَبِ

دع افق الله
بغیر فرمود
بنی مود را
بدشوار

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۶۱

امدی تا از علل آغاز شکایت کنی عرض کرد اری قسم بخدای کبیره فرمود باز شو و علی را بگو
 من زحمت خود دار و رضا تو اختیار کردم پس فاطمه مراجعت نمود و سرگرت گفت یا آبا
 الْحَسَنَ رَغِمَ أَنْفِي لِمَ رَضَاكَ ابْنُ قَوْتٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَكَأَنَّ فَاطِمَةَ أورد فقال لها شكوا
 إِلَى حَبِيبِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَأَسْأَلُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ أَشْتَمَ إِلَهُهُ يَا فَاطِمَةُ إِنَّ
 الْجَارِيَةَ حُرَّةً لَوْ جَرَّ اللَّهُ وَأَنَّ أَرْبَعَ مِائَةِ دِرْهَمٍ الَّتِي فَضَّلْتُ مِنْ عَطَايَةِ صَدَقَ عَلَى
 فَقَرَأَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ فَرَمُودَ فَاطِمَةَ شَكَايَتِ مَرَامُودِ دُوسَمِنْ وَجِيبِ مِنْ سُو
 خدای بزرگ چه بسیار ناگوار است بر من که انی خاطر رسول خدا گواه کنم خدایا
 که این جاریه در راه خدا از ادات و چهار صد درهم اعطای من که بجای مانده
 خاص مساکن مدینه نمودم این بگفت و جامه در پوشید و اهنک خدمت رسول
 خدا فرمود اینوقت جبرئیل فرود آمد فقال يَا مُحَمَّدُ إِنَّ اللَّهَ يَقْرُؤُكَ وَيَقُولُ لَكَ
 قُلْ لِعَالِي قَدْ عَطَيْتُكَ الْجَنَّةَ بِتَقِيَّتِكَ الْجَارِيَةَ فِي رِضَا فَاطِمَةَ وَالتَّارِيَةَ بِرَبْعَةِ
 دِرْهَمٍ الَّتِي تَصَدَّقْتَ بِهَا فَإِنَّ دَخِلَ الْجَنَّةَ مِنْ شَيْءٍ بِرَحْمَتِي وَأَخْرَجَ مِنَ النَّارِ مَنْ شِئْتَ
 يَجْعَلُ عَنْدَهَا قَالِ عَلَى أَنَا قَسِيمُ اللَّهِ بَيْنَ الْجَنَّةِ وَالتَّارِ جَبْرِئِيلُ عَرْضَكَ دَاخِلُ
 خداوند سلام میرساند تو را و میفرماید علی را بگو که من هشتاد و دو رخ را با تو
 عطا کردم در ازای ازادی جاریه بر رضا فاطمه و چهار صد درهم که صدق کرده
 پس هر که را میخواهی بر نیز و رحمت من داخل بهشت میکنی و هر که را خواهی بقوت عفو
 من از دوزخ نجات میدهم مکشوف باد که تشریف عصمت در حفظ انبیاء و ائمه اطهار
 از ارتکاب صغیره و کبیره حصار محکم تراز فلک اطلس است که هیچ چیز قابل خرف
 و خلل نیست اگر مایلند بریم که در دنیا علی و فاطمه که مرکز پاره عصمت اند بختی

جلد چهارم از کتاب قرآن فاطمه الزهرا

و من از غنی باد بد آمد واجب میکند که کم و بیش یکی ظالم وان دیگر مظلوم باشد
و این معنی در مراتب عقل و در اندیشه صورت نمیدهند اما ادراک امثال من بنده بد
فهم اینگونه احادیث نادر است و این شکفت باشد کلمات ائمه اطهار که حامل مروت
عزیده و اسرار کثیره است ما چه دانیم که هر وقتی چه مصلحتی اندیشیده اند و چه گفته
سخنیده اند الا آنکه گوئیم هر چه از انبیا گفتند صدقنا و امتا
که بعضی از قاصد احوال فاطمه زهرا و اولاد و سنی خدا فاطمه زهرا و سنی خدا
چون در غزوه احد رسول خدا رحمت فراداد بد و زخمها گران یافت خبر شما
انحضرت در مدینه مشهور گشت چنانچه تن از زنان و نزدیکان اهل بیت در طلب
حال پیغمبر اسیر و پریشیده خاطر از مدینه بیرون شتافتند بشری که مددکار رسول
خدا و فم شد تخمین فاطمه علیها السلام انحضرت را با آنها جراحت ریافتان تن در کربا
در بر کشید و بهاها بگریست چشم پیغمبر بر گونه مبارک بدو بدین هنگام علی علیه
باس پر خورشاب همی کشید و فاطمه سر و رو پیغمبر را از خون همی شست چون خون از غلظت
نمیشت پاره حصیر بدست کرده بپوخت و جراحت را با خاک گران به بست و از آن پس
رسول خدا آن زخمها با استخوان پوسیده دوده می خواند تا نشان آن جراحت بجای
نماند چون از این کارها پیر و اخشد علی علیه السلام شمشیر خود را بفاطمه داد و این شعر

قرائن کرد

أَفَاطِمُ هَذَا الشَّيْفِ غَيْرُ ذِمَّتِهِمْ
فَلَسْتُ بِرَعْدٍ وَلَا بِلِسْتِمِ
لَعَنَ فِي لَقْدَاعِ عَدُوٍّ فِي نَصْرِ لَحْدِ
وَطَاعَةِ رَبِّ الْعِبَادِ عَلِيمِ
أَرِيدُ ثَوَابَ اللَّهِ لِأَمْرِ عَمْرٍ
وَرِضْوَانَهُ فِي جَنَّةِ وَنَعِيمِ

در کربا
فاطمه زهرا
پیغمبر

شهادت
فاطمه زهرا
استعمال
رعد و برق
نرسیده
اعلان
الرجل صا و لعل

در کربا
خطاب
بفاطمه

وَلَا تُجَاهِلُوا الْإِسْلَامَ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

١٧

وَكُنْتُمْ أَمْرًا بَيْنَهُمَا إِذَ الْحَرْبُ كَثُرَتْ وَقَامَتْ عَلَى يَدَيْ غَيْرِ مُسْلِمٍ
 أَمَّتْ بَنُ عَجْدٍ الدَّارَ حَتَّى جَحَنُ يَدِي رَوْنَقُ قُرَى الْعِظَامِ صَبِيحٍ
 فَعَادَ وَهُوَ بِالْفَلَجِ فَارَقَتْ عِبَادِي بَيْنَ يَدِي وَكَلِمٍ
 وَسَبَقِي بِكَيْفٍ كَالْتِهَابِ الْفِتْنَةِ أَحْرَبُهُ مِنْ عَائِقٍ وَصَبِيحٍ
 فَنَازِلَتْ حَتَّى قَضَى رَجَبُ جُجُومٍ وَأَشْفَيْتُ مِنْهُمْ صَدَّ كُلِّ حَلِيمٍ
 أَمِيطِي دُمَاءَ الْقَوْمِ غَدُ فَنَانَهُ سَقَى آلَ عَجْدٍ الدَّارَ كَأَنَّ خَبِيمٍ

چون امیرالمومنین ابن اسحاق فرات کرد رسول خدا فرمود و خطبه بایفاطه فقط دادی تمام
 ما علیه یعنی ایفاطه ما خود دار شمشیر و اگر شوهر تو انچه بر دمت داشت و گذاشت
 و خداوند باطل را برین ببردست و باهمال نباهی ساخت پس فاطمه شمشیر علی را بکمر زد
 الايش خون پاک و پاکیزه نمود و دیگر در غزه خندق بشیر کرد و کتاب رسول خدا
 مرقوم افتاد بعد از قتل عمر بن عبد و دامیرالمومنین ذوالفقار را با امام حسن داد و فرمود
 کرد که این شمشیر را بفاطه بابت داد تا از الايش خون پاک بشود و حسن ن تیغ را بنزد
 فاطمه آورد و انحصار پاک بشت باز داد لکن فقط از خون زد و ذوالفقار را بجا ماند
 چون بنزد علی باز آورد فرمود اگر فاطمه ذوالفقار را بشت است این نقطه خونین
 چیست قال النبی یاعلی سأل الفقار یخرجک فمصره وقال البس قد غسلتک
 فمصره من دم الرجس البس فانطق الله الشیف فقال بلی و لکنک ما فلتک فی اجتر
 الی الملائکه من عمر بن عبد و قد فامر فی ربه فشریت هذه النقطة من دمه وهو
 حظی منه و لا تنصیبنی یوماً الا و رأیت الملائکه صلت علیک رسول خدا و
 یا علی از ذوالفقار بر سر کن تا تور الکحی دهد علی السلام ذوالفقار را جنبش داد و

تیمواری بول
 ممره الممر
 او حفت
 فلم عشت علی
 المذنب
 آمنت و فسد
 ردق الشیف
 ماله و حشر
 الفری الفتح
 حوزة فقه
 علم السیاسة
 مضیغ العظم
 و تحفر
 فادرة اری تکرار
 فو کونو سید
 الفض الکمر
 مال فقر
 کلیم معنی حج
 الصمیع العظم
 الادی بلولم
 العنق

انصی سید
 سله

جله حکما از کتاب روم ناسخ التواریخ

۷۲

فرمود تا تو را قاطع از پلیدیها پاک نشانی نقطه خونین چیست اینوقت خداوند
ذوالفقار را گویا ساخت و هرگز مبعوض ترا از عمر و بن عبد و داد و نذر و فرشتگان
با من نكشند باشی پس خداوند فرمان کرد مرا تا با من از این نقطه از خون او بخورم و این
بهره و نصیب من افتاد و هیچگاه مرا برود دشمن کشیده نداشتی چرا اینکه فرشتگان
بر تو درود فرستادند

تقوی نفس فدا
بفطرت

ز که تقوی نفس جوی فدا فدا فدا اولی انخص علیک التلم

مختصه فقر می شود
جای و مملو و فتح
یا بی تحاشا و متا
مصله شد

شرح فتح فدا که در ذیل قصه فتح خیبر در کتاب رسول حکما مرقوم افتاد در این کتاب
مبارک نیز عجلانی نگاشته خواهد ها اما گاهی که رسول خدا ایجاب خبر طی طریق فرمود
محبصه بن مسعود حارثه را فرمان داد که جانب فدا پیش باز در جھوان فدا را
با میدان مقابلت یا قبول جزیت دعوت نماید چون محبصه این خبر برسانید جھوان
در پاسخ گفتند هنوز قبل قبیله و حرب و عمای قوم غامریه و یاسر و حارث که از حرم
پلنگ قحط کرده اند و از پستان بیکان شیر خورده اند باده هزار مرد و زن از قضا
در قلعه نطاة ساخته جنگ اندام چار اسیر طاعت فرود آوریم و طریق طاعه گیریم
محبصه چون این بشنید اندک مراجعت نمود و گفتند و در چند با شما با بزرگان
خویش سخن بشوید و در اندازیم و چند تن در صحبت تو بنزد محمد کلیل سازیم و روزی که
خبر فتح حصن ناعم و قتل سکنان قلعه برسد مردم فدا راهو بزرگ فرا گرفت
محبصه و گفتند اگر این سخنان که بیرون ادب بر زبان ما رفت از محمد پوشیده داد
تو را از روز و زبور تو انکر کنیم محبصه گفت من توانم چیزی از رسول خدا می پوشیده
داشت اینوقت نون بن یوشع را با چند کس از مشایخ جھود در صحبت محبصه روان ساختند

در اجلاص حضرت فاطمه علیها السلام

۷۳

و خود بخصانت حصار برداختند که اگر محمد مثلک فرسناد کان را با جایت فرو نهد
 روز چند خوشتر داری توانند کرد رسول خدا در پاسخ فرسناد کان ایشان فرمود که
 من شمار دست بازدم و درین قلعه بجا گذارم کافی که قلعه ها را بجا متکشاده باشم ^{فرمود}
 شما چه خواهید بود گفتند شکستن لشکرهای ما و کثودن قلعه ها ما امری مختصیر نیست
 چه ما ابواب قلعه ها را استوار کنیم و مفاصل ابواب را ما خود داشته ایم و ابطال حال را
 بحفظ و حرارت بجا داشته ایم پیغمبر فرمود تا آن مقابل دوا حاضر کردند و بعضی ایشان گویانند
 انگاه فرمود اینک کلیدهای حصارهای شماست اینجا عت چنان دانستند که در بان
 و کلید را او حیات کرده و کلیدها را بنزد رسول خدای فرساده از وی پرسش
 کردند که ای الله من این کلیدها را در صندوق استوار نهادم و در دستم و چون اینها را
 ساحر میدانم دفع سحر را در ابواب تو تسلیم کنم و اینچند بر این مقابلت قرار دادم
 و در صندوق را خاتم بر زدم و در زمان آن صندوق را حاضر ساخت و مهر بر کرد
 و سر بکشود و آن مفاصل را نیافتند جهودان شکفته ها گرفتند و رسول خدا را گفتند
 کدام کس این مفاصل را با تو آورد فرمود آنکس که الواح را بهوسیله او دید یعنی جبرئیل از این
 امر شکست چندین ایمان آوردند و در حصار بگشودند و کار بمصالحت کردند و رسول
 خدا علی را بفرستاد تا کتاب مصالحت بدست او نكاشته آمد بدان شرط که حواصط
 فدا که خامر رسول خدا باشد و لشکر بقصد فدا کوچ ندهد پس آنکس که ایمان آورد
 پیغمبر خمس مال را در ما خود داشت آنکس که از اسلام روی برافست مالش را بچهار
 مضبوط فرمود و چون فتح فداک بنیر و سپاه سواره و پیاده نبود بتمام خاص و غیر
 و این امر مبارک دلالت بر این معنی تواند داشت وَمَا آتَاكَ اللَّهُ عَلَى سَوْلٍ سُبْحَانَكَ

بادانرا به بعضی
 مکاتبات

حواصط بمعنی دیوار
 و بمعنی نشان
 حواصط بمعنی
 باغ و نشان

اَوْحَيْنَا عَلَيْهِ مِنْ خَبَرٍ وَلَا يَكْفِي لَكَ اللَّهُ لَبِئْسَ مَا تَرْسُلُ عَلَىٰ مَنْ كُفِّرَ وَآلَهُ عَلَىٰ
 كُلِّ نَفْسٍ فَدَرَسُوا مَا آتَاهُ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِلَّذِينَ آمَنُوا
 وَالنَّبِيِّينَ وَالْمَسْكِينِ دَابِرُ السَّبِيلِ لَكُمْ لَا يَكُونُ دَوْلَةٌ بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا أُنِيتُمْ
 الرِّسُولُ فَتُخَذَ لَهُ وَمَا تُنَاصِيكُمْ عَنْهُ فَأَنذَرُوا قَاتِلُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ مِنْهُمْ
 انْجَزَ مَلِكٌ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُرْسِلُوا رَسُولَكُمْ فَذَلِكُمْ مَوَارِدُكُمْ وَمَا كَانَ شَأْنُكُمْ فَخَرَجَ
 شَكْرُكُمْ رِزْمًا سَخَنًا فَذَلِكُمْ طَلَبُكُمْ وَنَصِيحَةُكُمْ فَاتَّكَلُوا بِكُمْ لَأَجْرِكُمْ مِنْ غَنَائِهِمْ فَخَافُوا
 خَالِصَةً وَرَسُولُكُمْ مَقَرَّاتٍ مِنْكُمْ فَخَوَّشُوا وَنَدَانِ بَعْضُهُمْ وَمَا كُنْ أَيْشَانُ مَا
 دَرَمَانُ فَوَافَقُوا رَدَّ دَسْتِ بَدَسْتِ زَوْدِ بَسِ انْزَاكُمْ بَعْضُهُمْ بَدَلُ فَرَمَانِ مَا خُذُوا دَرَمَانِ
 وَكَرْمَانِ دَسْتِ مِيَاغَالِدِ بَنُوفِ جَبْرِئِيلُ فَرَمَانِ دَسْتِ رَسُولِ خُذُوا بِرَأْسِكُمْ دَادِ بَعْضِ
 كَرْمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدَانِ بَدَلِ وَابْنِ آيَاتِ مَبَارَكِ بِيَا وَرَدِ قَارِئِ الْقُرْآنِ
 حَقُّهُ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ
 الْمُفْلِحُونَ چُونِ جَبْرِئِيلِ اِبْنِ خَبَرِ بِيَا وَرَدِ كَرْمَانِ بَدَلِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا بِرَأْسِكُمْ
 عَرْضِ كَرْمَانِ بَدَلِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا بِرَأْسِكُمْ دَادِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ
 فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ فَرَمَانِ
 چُونِ جَبْرِئِيلِ اِبْنِ خَبَرِ بِيَا وَرَدِ كَرْمَانِ بَدَلِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا بِرَأْسِكُمْ
 عَرْضِ كَرْمَانِ بَدَلِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ
 فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ فَرَمَانِ خُذُوا وَنَدِ بَعْضِ

فی الجواز حضرت فاطمه علیها السلام

۷۵

از من باتوازد معادلات و مبارات بیرون شوند جلالت ما بیازند و خصوصتها
 بیاغازند و فدا را از تو بازستانند انگاه فرمود تا بزرگان اقوام و معارف اصحاب
 حاضر شدند و در حضور ایشان حوایط فدا را با هر ملک و مال که در آن داشته
 ماخوذ داشته بود بنسلیم فاطمه مقرر فرمود پس و شقه نکاشت که فدا با شما
 مال و خواسته خاص فاطمه و فرزندان و حین است پس فاطمه دستش
 فراداشت آن اموال و اطفال که خاص و کشت بر مسلمانان بخش کرد و هر سال
 باندازه قوت خویش از فدا ماخوذ میداشت و آنچه فاضل بود بر مسلمانان
 قسمت میکرد چنانکه در مستقصی بعضی از مؤلفات علماء مرقوم است و همچنان
 بسیار که از علمای خاصه عامه در این سخن هداستانند که رسول خدا فدا را
 بفاطمه همه فرمود و در روز کار خویش تجر فدا داد و عامل فاطمه ضبط فدا
 هم کرد و گاهی که رسول خدا و داعیها گفت ابو بکر عامل فاطمه را از فدا
 معزول داشت خود عامل گماشت چنانکه افشاء الله عن قریب شرح احتجاج فاطمه

با ابو بکر مرقوم میگردد

ذکر جلالت آن فاطمه علیها السلام هنگام رحلت رسول خدا صلی الله علیه و آله

چون هنگام رحلت رسول خدا فرارسید غزوات ابل بصورت اعزایه بود و سر حاضر
 شد و بابش را گفت اَلَسَّامُ عَلَیْکُمْ اَهْلَ بَیْتِ النَّبُوَّةِ وَ مَعْدِنَ الرِّسَالَةِ وَ یَخْتَلِفُ
 الْمَلَائِکَةُ رَحْمَتِ خدای بر شما باد و رخصت میداد و ما فاطمه بر بالین رسول خدا
 جای داشت چون این ندا بشنید پاسخ داد که پیغمبر را پیروی ملائکات نیست دیگر
 بامره ندا در داد و اجازت جست همان پاسخ شنید در کمرتیم بانگی هولناک

ذکر بعضی
 از وفایع
 احوال
 فاطمه

جلد چهارم از کتاب قرآن فایز النوار

در انداخت و اذن دخول خواست از بانگ و مرم خانه را از سر و در اندام افتاد و در
 خدای یلغوثی آمد و چشم بگشود و گفت چه پیش آمد شما را صورت حال را بر عرض نمایند
 فرمود ای فاطمه اینی با که سخن میگوید عرض کرد الله و رسوله اعلم فرمود این ملک است
 این کاس لذات و قاطع شهوات فاما زاپوه کند کودکان بدلت بپوشی افکند جاع را
 بر آکند فاطمه فریاد برداشت که و آمدیناه خربت الدین پیغمبر دست فاطمه را فرار کرد
 و بر سینر مبارک میچسبید و در میان چنان بپوشیدن بود که گوئی بد بکسر سر او بپوشید
 فاطمه بر پیش او گفت ای ابناء یا بیخ نشیند عرض کرد چنان من ندای تو باد با من نکر آن
 و سخن بگوی پیغمبر چشم بگشود و گفت بد خرم از آغاز کربتن مکن که فرشتگان آسمانها
 کربتن تو کربان میگردند و اشک از چهره فاطمه میسترد و بشارت مهرداد و میفرمود
 الهی فاطمه را در حرمان شکایت بخشا و او را گفت چون مرا مقبوض دارند بگوی انا لله و انا
 اليه راجعون هانا هو کس را در هر مصیبتی عفو هست فاطمه عرض کرد یا رسول الله چه کردی
 جبر عوض تو تواند بود و پیغمبر همچنان چشم فرو خوا بایند فاطمه گفت و کربا باه فرمود بعد از
 هیچ کرب بر پدر تو در دنیا بد یعنی در آفرای هیچ اندیشه نماند انگاه فاطمه را فرمان کرد که
 حسن و حسین را حاضر کن ایشان در آمدند و سلام دادند و در پیش پیغمبر زانو زدند
 و چون در پیغمبر نکر پسندید بدانگونه کربتند که مردم سزا و بیرون سزا بای هاله افغان
 کربتن نمودند پس پیغمبر ایشانرا پیش خواست اما حسن و حسین بچهره پیغمبر نهاد و امام حسین
 سر بر سینر انحضرت گذاشت رسول خدا ایشان را بپوشید و بپوشید و در حرمت
 و محبت ایشان وصیت فرمود بایحله چون خاتم انبیاء و داع جمعا گفت و بشر حکم در کتاب
 رسول خدا مرقوم شد از کارش و دفن انحضرت بر راختند مردمانی بایحله از کنار قبر پدر

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۷۷

فاطمه علیها السلام آمدند و این عزت و تسلیم پای بردند فاطمه فرمود رسول خدا را
بخاک سپرد بدو عرض کردند جز این نگردیم فرمود چگونه شمارا دل داد که آن جسد پاک را با خاک
بنیاد بشد و حال آنکه او بنی الرحمن و مصداق لولا لئلا خلقت الافلاک بود گفتند خد
رسول خدا ما نیز سوگوار و غمزد کامیم لکن از فرمان خدا اگر نه نیست انوقت فاطمه
بگریه زیارت قبر پدر و شرافت مشی خاک از مرد مبارک برگرفت بر دهن کارکنان
و فرادان بگریه بنالید و این شعر فرات کرد

مَا ذَا عَلَيَّ مِنْ تَرْبَةٍ أَحَدٍ أَنْ لَا يَتَمَّ مَكَارِهُنَّ غَوَالِيَا
صَبَّتْ عَلَيْكَ مَصَائِبُ لَوَائِمِهَا صَبَّتْ عَلَى الْأَيَّامِ حُرُونُ لَبَائِمِهَا

بعضی گویند این دو شعر منسوب بامیرالمؤمنین است و فاطمه در زیارت قبر پدرانش فرمود
و این دو بیت دیگر نیز بنویساده است

قَسِيَتْ عَلَى زَقَرِهَا عَجُوبَةً يَا لَيْتَهَا خَرَجَتْ مَعَ الزُّفَرَانِ
لَا خَيْرَ بَعْدَ ذَلِكَ فِي الْحُجُوبِ وَإِنَّمَا ابْكِي خَافَةً أَنْ تَطُولَ حُجُوبِي

بالجمله هر که شعر خوانست گفت در مرثیه رسول خدا توانی بخش چنانکه در دعا خود بشنود
این یازده نیز فاطمه در مرثیه پدر فرمود

إِذَا شَدَّ شَوْفِي زُرْتُ بَرَكًا أَنْوَحُ وَأَشْكُو لَا أَرَاكَ بَحَارِي
فَالسَّكْرَانِ الصَّخْرَةِ عَلَيَّ الْبُكَاءُ وَذَكَرَكَ أَنَا فِي جَمِيعِ الْمَصَائِبِ
فَإِنْ كُنْتُ بَعِي فِي الزَّوَالِ بَعِيًا فَكَأَنَّكَ عَنْ قَالِبِ الْحَزَنِ بَعِيًا
زُرْتُ مَصَابِيحَ نَوَافِلِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا كَلَامُ الْبَارِئِ خَلَقَ اللَّهُ عَلَيْهَا

قصبه سفینه بنی ساعده و تنیر خلافت ابو بکر را بجهت خفا و در کتب مختلفه مرقوم افتاد و اختلاف

اشعاف فاطمه
در مرثیه رسول
خدا

عوالیج
فاطمه

مرثیه
فاطمه

بردن علی را بمجداد برای جنت با ابوبکر پروانه عامه و خاصه در کتاب غلامان قوم داشتیم در این
 کتاب مبارک شریفه نیز روایت علمای شیعی نکاشته اند از سلمان فارسی مردی که چون
 رسول خدا بدگر سرای نفل و منجول ساخت و علی علیه السلام بکف و در آن جسد مبارک
 برداخت ابوبکر برادر بزرگ خلیفه بنی هاشم و مردم با او بیعت کردند سلمان بتدریک علی علیه السلام
 آمد امیر المؤمنین فرمود اول کس که بود که با ابوبکر بیعت کرد سلمان جماعتی از آنجا فرمود
 بشمار گرفت مانند عمر بن الخطاب مغیره بن شعبه و بشیر بن سعد و ابوعبیده و سالم موی
 ای حدیث و معاین جیل امیر المؤمنین فرمود ایشان را نمیگویم اول کس که در فراز منبر ابوبکر
 کمر بستد کس بود عرض کردند انم و لکن ^{تأخرا} بنحی که یثرب و کاعلی عاصه بین عتبه بنی تهمنه
 الذمیر صعد الی راس اول من صعد و خرو و هو یسبح و یقول الحمد لله الذی لم یمنی حق الیک
 فی هذا المكان ان یطیدک بسطاطه جاییه ثم قال یوم یوم یوم آدم گفت چو فرشتگان
 شدم که بر عصا خویش متکی بود و در میان عینین او سجاده نکرستم اول کس بود که بر حسن کرد
 و بر منبر برآمد و بر کردار افتاد و بگفت گفت سپاس خدا را که مرا بجای گذاشت تا نور
 در جای پیغمبر نکرستم اکنون دستم فراده تا با تو بیعت کنم ابوبکر بیعت بکشد و او دست
 ابوبکر زد و گفت یوم یوم یوم آدم این بگفت و از منبر برآمد و از سجده بیرون ناخست علی فرمود
 ان ابلیس بود هما تا شیطان آدم را بفریقت تا قصد شجره منهیه کرد از بیعت برافزاد
 شجره منهیه از دو مقام ولایت مطلقه بود که خاص علی و او را دوست چون آدم از دو کوه این
 موهوبه مطلقه کرد و خواست امتزاج مکانی علی شد موجب هبوط او از جنان گشت
 و این از وسویدای قلب او بود لکن ابوبکر بصورت غضب مقام علی کرد از آنجا است که منیجا
 آدم را از آن اول خوانند و کردار ابوبکر را معاضد دانند هما تا شطرا از این روز بد

التجارة أثر
السيوف الحجة

جلد چهارم از کتاب قسَم ناسخ التواریخ

روز نشستیست چه اگر آدم مغرور نکشت و از بهشت و در بهشت این مردم بزه کار پدید
 نکشند و این کفر و طغیان که منتها امار و ادماشیتا بود صورت نیست در خلیفت که روز
 رحلت پیغمبر از زمان ابله بر صورت مغرورین شیعیه برآمد فقال ایها الناس لا تجعلوها
 کبر وایتة ولا قهر وایتة و تسعوها انتفع فلا تردوها فی بنی هاشم فتنظرونها الجبال
 فریاد برداشت که ای مردمان را بر سر سلطنت خلافت بگذار تا کاسه و جبار بر کار مکنند
 و بنی هاشم را در این کار دست مدهند تا بحکم وراثت منظر اولاد و احفاد ایشان باشد
 دست باز دهند تا کار مرشاهین را با حسن کرد مع القصة چون ابو بکر جلیب خلیف
 در پوشید علی علیه السلام یودنا کافی کرد یکی جهان را فرو گرفت پس قاطع را بر جاک
 بر نشاند و دست حسن و حسین را فرو گرفت و بر ابواب بیوت مهاجر و انصاریان
 و بر در هر سرای ایستاده شد و خداوند خانه را نصرت خویش دعوت کرد و بر وضع
 و شریف حجت تمام فرمود و از تمام امت چهل و چهار تن برداشت نهادند که طلب
 حق المختصر کار توانی و مساحت نکنند فامرهم ان یضیحو اکره محققین و دشمنان
 معهم صلواتهم لیبایعوه علی الموت پس ایشان افرمان کردند که با دادان سرهای
 خویش را از موی بسترند و صلاح جنگ و جهاد با خود بگیرند و با المختصر بر مرکب بکنند
 یعنی بر از جهاد بایند تا کشته گردند چون میادامن برچید و سفید بساط بکشد مردم چرا
 خویش نرسیدند و از هول و هرب است از طلب کشتیدند و بیرون چهار کس که سنان
 را بود و مغلداد و زبیر بن العوام بود بر در سر اعلی کس حاضر نشدند بکریز المیزان
 کار بدینگونه فرمود و ایشان را بگویند هتیم عزم داد همچنان پیمان بشکنند و سر نهان
 در بنیادند لاجرم امیر المؤمنین بخانه نشست و در بر روی و وارد و صادر بست و جمع و

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

41

ترتیب قرآن کریم برداخته از انبوی ابوبکر کس بدو فرستاد که با مردم متابعت کن و با من
بیعت نمای و سق جماعت فرمود و پانچ گفت من موکند با کرده ام کرده ام بردوش
نهفتم رجوا از بر نماز نظاره بیرون خانه نکند تا کاهی که قرآن خدای را بنظم و ترتیب
فرام نهادم ابوبکر در و چند خاموش نشست تا کاهی که علی قرآن را فرام کرد
و با خوشن بجد آورد و با او بلند داد داد الدین کفر و اوصد و اعن مسیل الله
احمل اعلم یعنی بیرون ابوبکر کافر شدند و از طریق حو بکشتند بر عباس کفیل با
الحسن بر سخن از هر چه کردی فرمود ای از قرآن قرائت کردم عرض کرد هانا اینها امری
بود فرمود چنین است ان الله يقول فی کتابه و ما انکم الرسول فخذوا و احذروکم
عنه فانتبهوا و اما نا خداوند در قرآن کریم آورده که بدانچه پیغمبر فرمان کرد بسید و پسر
از آنچه منهی داشت باز ایستاده ان ای بر عباس هیچگاه شنید باشی که رسول خدا
ابوبکر را بخلفی ستوده باشد عرض کرد هرگز خبر بوی تو و سیت فرمود گفت هر با من
بیعت نکردی عرض کرد چه توانستم کرد مردم بجمعه را ابوبکر گرد آمدند و من یکتن از ایشان
بودم فرمود که اجتمع اهل العیال ائمتنا فینتم و مثلکم مثل الذی استوفدنا و انک
اضائت ما حوله ذهب الله بنورهم و ترککم فی ظلمات لا تبصرون و هم یحیی قلوبهم
لا یرجون فرمود چنان را ابوبکر گرد آمدند که فی اسرا بیل بر کوساله سار هم
اکنون شما در بلاد افتادید و مانند انکس باشید که آتی بر افروزد و اطراف خویش را
روشن سازد پس خداوند ان ضیاء را از ایشان بستاند و ایشان را در ظلمت نشاند
چنانکه کور و کر و کنگ بمانند و بیرون شدن نتوانند پس رو با هم هاجر و انصا آورد
و با علی شوند و داد که ای مهاجر و انصا من بعد از رسول خدا از خنجر بغیل او برد خنجر

اینها معنی
اعلام است

حاجات الزکات کتاب فی ما نسخ التورین

۱۲

و کارکن و در حق نیز با ختم انکاء قرآن را از حضرت شاکر و کاف و رفاع فراهم آوردیم و شما
 نیز بل و تا و بل و تا و منسوخ و در ثوب و احدی که آدم هیچ اینی بر رسول خدا فرود شد
 جز اینکه مر جامع بودیم و هیچ اینی بجای نماند جز اینکه پیغمبر بر من فرشت نمود و تا و بل و تا
 آموز کاری فرمود شما را یا کاهلیم تا فرما کنید گفت ما غافل بودیم و علی ما را الکی
 نداد و بنصر خود دعوت فرمود و حق خود را فریاد ما میاورد و عمر بن الخطاب چون اصفا
 اینکما نمود و بمنال شد که مبادا خاطرها را بر آشوبد و مردم را بشویند فقال له اغنا
 ما معنار من القرآن ثم نادى عونا اليه گفت از قرآن آنچه ببارسیده ما را مستغنی میدارد
 از آنچه تو دریم آورده مردمان دم در بستند و پاسخ نگفتند علی چون این بدید باز خانه
 و از آشوی عمر بن عبد ربک ابو بکر آمد و گفت خلیفنی بر تو راست نشود تا کاهی که در طاعت
 تو را گردن نهند و با تو بیعت نکنند هم اکنون کس بد و فرست و او را حاضر کن و بلیا
 این امر را با بیعت و استوار فرمای ابو بکر فرمان گردناتی رواند و بر باب برای
 علی ایستاده گفت و دعوت ابو بکر را بعضی رسانید و گفت خلیفه رسول خدا تو را
 مبطلب علی در پاسخ فرمود چه بسیار و دروغ بر رسول خدا گفتا نا ابو بکر و پیران
 او که در پیرامون او نیند همگان دانستند که خدا و رسول مرا بخلیف پیغمبر گذاشت فرست
 ابو بکر این بشنید و باز شد و او را الکی داد بکر باره ابو بکر کس بعلی فرستاد و بکر
 باره پیام داد علی فرمود هنوز از عهد پیغمبر و ما داد از بر نکند نشئه که عهد او را از
 پس پشت انداختند سو کند با خدای که ابو بکر میداند خلافت خاص من است
 همانا ابو بکر هفتم کس است که در عهد پر خم بر من با مارت مسلمان سلام داد انکاه
 با اتفاق عمر و حضرت رسول بعضی رسانیدند که امر الله و رسول الله فقال

در حواله حضرت فاطمه علیها السلام

۸۲

اَلَمْ يَرْسُلَ اللَّهُ نَبِيًّا مِّنْ قَوْمِكَ وَمِنْ رَّسُولِهِ اَنَّهُ اَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَوَسِيْلُ الْمَلِكِينَ
وَصَاحِبُ لَوْاءِ الْفَرَجِ الْخَجَلِيِّ وَيُقْعِدُهُ اللَّهُ عَرْوَةً كُلَّ يَوْمٍ الْفَيْعَةِ عَلَى الصِّرَاطِ قَلْبِ
اَوَّلِيَاءِ الْحَقِّ وَاعْدَانَهُ النَّارَ فَرمود ابو بکر و عمر در حضرت رسول بعض
رسايدند که ايا اين امر است علی بر امت بحکم خدا و رسول است فرمود خزين نبست
از جانب خدا و رسول فرمود علی امير المؤمنين و سيده ملين صاحب لواء محمود است
او خداوند روز قيامت بر صراط قشيم ميفرمايد تا دوسا افزا در بهنجای
دهد و دشمنان را بدو زخ انکند چون فرستاده ابو بکر باز شد و اينکلمان را
باز گفت هم در بست و دگر سخن نکرده ان روز بپارفت و روز دگر چون مجداز
مهاجران و انصا انکند گفت ای ابو بکر چند کار توانی و قساع خواهی کرد
کس بجای نما ند که جل بيت تو برو گران باشد جز علی مرتضی و حق چند کس بطلبش
بفرست خواه بفرست خواه برضا همگان را حاضر کند ابو بکر گفت از بر انکند هم انچند
گرايشه بپدا می گفت انکند فقند حاضر است او مر که با غلظت طبع و شرافت
بود و نسب از طلفای بنی عدی بن کعب داشت
ز کبري نرسد انکند علی بن ابی طالب انچند چنانچه بحال سو خدا است
چون ابو بکر از کلام ابن الخطاب نصميم غم داد که علی علیه السلام را در طلب بيت
گند فقند و ابا جماعتی فرمان کرد که بخانه علی رود و او را طلب کند فقند برفت و علی را
بارنداد فقند باز شد و خبر باز داد عمر گفت ای فقند اجازت علی را چکنی به رخصت
بدرون سر شو و علی را با خود بیا و فقند برفت این کثرت نیز بار یافت و باز نشا
وازیرون سرای ابو بکر را الهی فرستاد که فاطمه بکند و کنز رختن نخواستیم کرد که شما

من
عمر بن الخطاب
علی بن ابی طالب
فاطمه بنت محمد

جلد چهارم از کتاب و ترجمه تاریخ التواتر

بخانه من در اشد عمر دشمن شد و قال ما لنا وللتقاء گفت ما را باز زمان و زمانه
 با ما چکار است در زمان فرمان کرد که گروهی را وانگیختند و همدان را بر سر فاطمه
 آمدند عمر بن الخطاب بانکه در دادگری علی بیرون شو و با خلیفه رسول خدا بیعت کن و
 اگر نه افس بدین برای در زخم و پاک بوزانم فاطمه برخاست گفت یا عمر ما را و لك فقال لا فتح
 الباب و لا اخرجنا عنكم بئسکم گفت یا عمر ما را و ما نبتی الله قد دخل علی بنی فاطمه و
 ای عمر خود با ما این مختاصمست مجاریت چیست در پاسخ گفت رسرای بکشی اگر نه
 این خانه را بر شما انش در میزنم و پاک میوزانم فاطمه گفت ای عمر از خدا نمیروی به اجازت
 من بخانه من در می آئی عمر انست کس در برو او نخواهد کثود در غضب و فرمان کرد تا فاطمه
 حجاب خود کرد و افس بر در سر بر افروختند چون نخی بوخت با پای زد و میفکند و پنجا
 در دفت فاطمه از پیش روی او درآمد فصاحت یا رسول الله فریاد برداشت که ای پدای
 رسول خدا ما را در بیا به خطاب بشم خود را با غلاف بر آورد و بر پهلوی فاطمه بر زد بگر
 باره آنحضرت ناله بر کشید و بدو با استغاثت نام برد در این کثرت تازیانه بر آورد
 و ذراع فاطمه را بپاز زد فنادت یا رسول الله لیکن ما خلفک ابو بکر و عمر بنیاد و داد که
 ای رسول خدا بد مختلف بودند از پس فابو بکر و عمر از خدای و گذشتند و از دین بکشند
 اینوقت افس خشم علی در کانون خاطر زیانه زدن گرفت برجست کربان عمر را بگرفت و او را
 سخت بر زمین بکوفت و پی و کرد و او را در هم فشرد چنانکه گفتی خواست و زکارش در این
 جهان بمران ارد فقال و الذی کرم محمد با النبوة یا بنی حنظل لولا کتاب من الله سبق
 و ما عهد الی رسول الله لعلک انک لا تدخل بنی اگر قضا و قدر خدای از در حکمتی که
 خود را ندانفته بود و عهد رسول خدای بر وقت من فرود نیامد میدانی که برای من

سَاحِرُ الْأَشْجَرِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۸۵

در آمدن نوافل ع چون خوشترن ما ساند صیگه نگریت که در زیر چشمتان بری نشسته اند
اسیر است بجای آنکه بدین روز سر او ندانست غایت بر دقت کجاست ابوبکر شایسته است
حال باز گفت ابوبکر را ندانم رفت که بناد اعلیٰ یا تیغ کشید از سر او نواز و بجای
با او پیوسته کرد ندانم حدیثی که گفتد قنذ را فرمان داد که عجلت کن در نکران باش
اگر حلی خواهد از خانه بیرون شود بروی انجام کیند و او را ما خود دارید و اگر این توانید
و از دفع آن عاجز ماندن سرای الفز در زید و پاک بوزایند قنذ باز شنافت و مردم را
از حکم ابوبکر با کاما بنده شد و در مآفقت هم دست انجانه علی در رفتند و نخستین شهر
المنحصر را بر بودند و بر آنحضرت غلبه جستند و یکبار گردن او کردند و کسان کسان
طریق مسجد پیش داشتند فاطمه علیها السلام بر باب بیکر ابا بشاد مردم را از قصد خویش دفع هر
قنذ پیش ناخت و با ناز و انراش چنان بزد که مانند مایع علامتی بر بازوی مبارکش بادید آمد
و بعد از وفات آنحضرت هنوز آن علامت بجای بود و آنحضرت پیش داشت علی از عید است قنذ
بجای مردم در بار شک فاطمه چنان فشار داد که استخوانهای پاهاش در دم شکست و این چنین کرد شکم ما
و پیغمبر او را محسن نام گذاشت سقط شد و بر این عمر بن الخطاب با اتفاق پیغمبر و بن شبیه
در بر شکم فاطمه نشاند و فرزندش را شهید کرد تا بیرون رفت توانائی از فاطمه بیرون رفت و دست او را باز
داشت بالجملة علی را چنان کسان کسان بمجدا آوردند خالد بن ولید و ابوعبیده و صالح و مغیر
بن جیحل و عیبه بن شبیه و اسید بن حضیر و بشیر بن سعد و دیگر مردم از مهاجر و انصار در
ابو بکر این بودند علی علیه السلام فرمود اما والله لو وقع سيفي في يدي لم اكنم اذ كنتم لم تقبلوا
الي هذا ابدا والله ما ألوم نفسي في جهادكم ولو كنت املك من آل ابي بن رجل آخر
جماعتكم ولكن لعن الله اقواما باليهونتم خذلوني فرمود سوگند ما خدا اگر تیغ بدست داشتی

جلد پنجم از کتاب قرآن فاشح التواریخ

۸۶

واجازت مبارزت یافتی بر شما کشف حاجت داد که ترویج بر طبعان نداشتند و جهاد با
شما را واجب می نمودم اگر چه چل کس با من همدست بود لکن خداوند در آن کفایت خود
انجمنی اگر با من بیعت کردند آنکام مرا بخشید و کذاشتند ایستادند ابوذر غفاری از کافران
حزب دست بردست خویش زد فقال لَبَّيْكَ يَا سَيِّدُ الْقَوْمِ قَدْ عَادَتْ بَايِدُنَا نَائِبَةً كَأَنَّ
بِكُلِّ رَدِّ بَكْرٍ مَثَرُهَا مَا بَدَتْ مَا لَزِمَ جِهَادُكُمْ مَبْكُثٌ مَعْدَا كَفْتُ لَوْ شَاءَ اللَّهُ
عَلَيْهِ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ اَكْرَمَ عَلَى خَواصِّنِي جَلَا وَنَدَارًا بَرْدُ فَعْدِ دُشْمَانِ خَواندِي سَلَامًا لَكَ
مَوْلَايَ اَعْلَمُ بِمَا مَوْفِيهِ مَوْلَايَ مِنْ بَرِّ خَفِيَّاتٍ اَدْوَمُ مَصَالِحِ اَنْ زَمَادَا نَزَائِسِ اِنْ قَضَى
بود که خواجه سیه تن هیچ کس را در جهاد از اسلام و فرمان برداری از خدای و رسول بجز تو
نمی داند و علیه السلام خبر میدهد قال كَانَ النَّاسُ اَهْلَ رِدَّةٍ بَعْدَ الَّذِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
اَلْاَنْثَةُ فَرَمُوهُ مَرَّةً بَعْدَ اَرْسُولِ خَدَاهُ مَكَانَ كَا فَرَشَدَ نَدَا اَسَهِ تَنْ عَرْضَ كَرُونَد
یا بن رسول الله ان سرزن کیانند فقال مَقْدَادُ بْنُ اَسْوَدَ وَاَبُو ذَرٍّ الْعَفَّارِيُّ وَسَلَامُ
الْعَفَّارِيِّ ثُمَّ عَرَّفَ النَّاسَ بَعْدَ بَيْتِهِ ثُمَّ لَحِقَ اَبُو سُرَّانٍ وَغَارُ وَشَيْبَرٌ وَاَبُو عَمْرٍو وَقال اَعْلَمُ
الَّذِينَ دَارَتْ قُلُوبُهُمُ الرَّحَى اَبُو اَنْبِيسَةَ وَابْنُ اَبِي اَوْسَى جَاوَا بِاَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
مَنْ كُنْهَا نَبَايَعَ وَذَلِكَ قَوْلُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَمَا مُحَمَّدٌ اِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ
اِنَّ مَاتَ وَقِيلَ اَنْفَلَيْتُمْ عَلَيَّ الْعَقَابَ بِكُمْ فَرَمُوهُ اَنْ سَرَزَنَ كَرَمُ نَدَنَدَ مَقْدَادُ بْنُ اَسْوَدَ
وَابُو ذَرٍّ غَفَّارِيُّ سَلَامُ اَنْ فَرَمُوهُ اَنْ سَرَزَنَ كَرَمُ نَدَنَدَ مَقْدَادُ بْنُ اَسْوَدَ
بَدَانَسَنَدَ اِنْ جَمَاعَتُ اَنْ تَنْتَدِ كَرَامِيسَادِ اِنْ بَرَايَنَانِ كَرَمُ نَدَنَدَ مَقْدَادُ بْنُ اَسْوَدَ
تَا اَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ اِنْ بَعَثَ نَكَا شَتَنَدَ وَخَدَا وَنَدَنَدَ اِنْ بَرَايَنَانِ كَرَمُ نَدَنَدَ مَقْدَادُ بْنُ اَسْوَدَ
مَنْ كُنْهَا نَبَايَعَ وَذَلِكَ قَوْلُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَمَا مُحَمَّدٌ اِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ

در اخوال این حضرت فاطمه علیها السلام

۸۷

شود از پس او کار دیگر کند کنید و از دین بگردید اکنون با سر سخن اینم چون علی علیه السلام را
 بغض از در سر اید بر بردند فاطمه بان جنس و دل شکسته و فقا او بیرون شد و زنان
 هاشم همگان از نفسای و ودان شدند چون نزدیک تبر رسول خدا آمد فقال خلوا
 عن این عتی فوالله انی بعثت محمدا بالحق لیتمن لم تخلوا عنه لانه لانت من شعری و کائن
 تمیص رسول الله علی راسی و لا تمس حنن الی الله تبارک و تعالی فانما فی صلیح باکره
 علی الله معنی و لا الفصیل باکره علی الله من فله فی فرمود دست باز دار پدر
 غم مرا و اگر نه سو کند بد افتد ای که سخن را بر استی فرشتا که خوا خود را بر نشان کنم و
 پیراهن پیغمبر را بر سر افکند و در حضرت یزدان بنایم همانا فاطمه صلیح در نزد خدا عزیزتر از من
 نیست و بچه فاطمه گرامی تر از حسن و حسین باشد بر دایتی فرمود یا ابابکر از زبان ترا
 من رؤیتی و الله لا ان لم نکف عنک لانت من شعری و لا شقن جلیبی و لا بین قبر ابی
 و لا حیض الی بی فاحذت سید الحسن و الحسن علیهما السلام و خرجت فیدبر الیه
 فرمود ای ابوبکر ای خواهی مرا از شوی خود پیوه گذاری سو کند با خدا اگر از علی و باز
 نداری کی خود را بر نشان نه کنم و جب خود را چاک میزنم و بر سر قبر پدر و بنمید ای
 این بگفت و دست حسن و حسین را بگرفت و اهنگت قبر پیغمبر کرد فقال علی علیه السلام سلما
 ادرك ابنة محمد فانی از جلیبی الیه تبارک و تعالی فرمود ای سلمان و حسن پیغمبر را در پای
 که مدینه را نگرانم از دوسو زبر زیر می شود سو کند با خدای اگر چنان کند که
 گوید نه مدینه نباید نه سکنه مدینه بماند سلمان پیش شد و گفت ای خیر پیغمبر خدا و
 پدر ترا رحمت عالمیان فبر پدر ازین غریمت باز ای فرمود ای سلمان نه بدی که اهنگت
 علی دارند و من بر قتل علی صابر توانم بود بگذا و نا از خدای خود داد خوب و بد نام

در اخوال این حضرت فاطمه علیها السلام

جلد چهارم از کتابت قسم ناسخ التوکل مرتب

گفت بهم هر دو که مدینه در زمین فرو شود اینک علی مرا بیوی تو فرستاد و فرمای کرد
که بسو خانه باز شو و گفت اِذَا رَجِعْ وَأَصْبِرْ وَأَسْمَعْ لَهُ وَأَطِيعْ گفت اکنون طاعت
میکم و مراجعت میکنم و شکبائی پشته مبارک سلمان گوید انگاه که فاطمه این کلمات میفرمود
نکریم که زبان دیوارها مسجد از جابر آمد چنانکه مردوانست از ثمران عبور دهد و
چون فاطمه مراجعت کرد دیوارها بجای نشست چنانکه غبار برخاست بر خاشاک ما رسید
مع القصة علی علیه السلام چنان در محضر ابوبکر نشست ربهان در کردن اشک این کلمات
روی ابوبکر کرد فقال یا ابا بکر ما أسمع ما نؤمن علی رسول الله یا حی و یا قیوم منزله
دعوت الناس الی سبیلک اثم سبیلنا یعنی بالامر بامر الله و امر رسول الله و قد کان ففقد
لله الله ضرب فاطمه علیها السلام بالسوط حين حال النبیه و بین زوجها و ارسل الیه
عمران حالت بطنک و بینة فاطمه فاضربها فاجابها فقند الی اعضاد و بینها و دفعها
فکسر ضلعها من جنبها قال قلت جبینا من بطنها فرمود ای ابوبکر چه زود بر رسول خدا
ناخن کردی و سراز فرمان او بدیدی بکدام شایستگی مردم را به بیعت خویش دعوت
کردی نه تو در عذر بزم بفرمان خدا و رسول بامری بیعت نمودی اینک گفت که خدا پیش
لن کند فاطمه را با ناز نایب زد کاهی که میان او و میا می بود و عمر بصر او فرمان داد فاطمه
در پس درپناهنده گشت و او عضاده در رافشار داد چنانکه پهلوی او را بشکست
و طفلی که در شکم داشت سافط ساخت و خبر است که فاطمه از آن روز زیتر و شد
و ناتوان بود تا شهید از جهاد رگدشت بالجمله عمر گفت ای علی چند بن از باطل سخن
مکن و از بیعت با ابوبکر گرانه بخوی فرمود اگر نکم چکنی قالوا نقتلک ذلک و صغارا
فقال انا نقتلون عبدا لله و انا رسول الله قال ابوبکر اما عبد الله فمعه و اما انا

وَأَيُّ الْأَنْبِيَاءِ خَيْرٌ فَاجْعَلْ عَلَيْهَا السَّلَامَ

۸۹

رَسُولِ اللَّهِ فَإِنَّكَ لَبِذَلِكَ كَرِيمٌ نَكُنِي تَوَاتِيمًا خَارِيَةً ذَلَّتْ بِكُمْ
 نَمُودَانِ وَقْتُ بِنْدِ خَدَا بَرَادِرِ رَسُولِ خَدَا رَاكَنَهُ بَاشِدَا بُو بَكِرَ كَفْتُ بِنْدِ خَدَا
 لَكِنْ بَرَادِرِ رَسُولِ خَدَا نَبِيٌّ عَلَى كَفْتُ أَيْ بُو بَكِرَ لَنَا وَبِكَمِي كَمْ بَغِيرِ مَرَارِ بَرَادِرِ نَوُشِ
 خَوَانِدِ وَسِرِ كَرْتِ بِنِ سَخْنِ اَعَادَ كَرْدِ فَقَالَ عَلَيَّ السَّلَامُ أَنَا أَلْحَى بِهَذَا الْأَمْرِ
 مِنْكُمْ وَأَنْتُمْ أَوْلَى بِالْبَيْعَةِ لِي أَحَدْتُمْ هَذَا الْأَمْرَ مِنَ الْأَنْصَارِ وَاجْتَمَعْتُمْ عَلَيْهِمْ بِالْفَرَسِ
 مِنْ رَسُولِ اللَّهِ وَتَأْخُذُونَهُ مِنْ أَفْئِدَةِ الْبَيْتِ غَضَبًا لَكُمْ تَارَعْتُمْ الْأَنْصَارُ أَنْتُمْ أَوْلَى
 بِهَذَا الْأَمْرِ مِنْهُمْ لِمَا كَانَكُمْ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَأَعْطَوَكُمْ الْمَقَاتِلَ
 وَسَلَّمُوا لَكُمْ الْأَمَارَةَ وَأَنَا أَخِي عَلَيْكُمْ بِمِثْلِ مَا اجْتَمَعْتُمْ عَلَى الْأَنْصَارِ وَأَنَا أَوْلَى بِرَسُولِ
 اللَّهِ جَنَابًا وَمِثْلًا وَأَنَا وَصِيُّهُ وَوَزِيرُهُ وَمُسَوِّعُ مِيرِهِ وَعَلَيْهِ وَأَنَا السِّدِّيقُ الْأَكْبَرُ
 أَوْلَى مِنْ أَمْرِهِ وَصَدْرُهُ أَخْبَرَكُمْ بَلَاءَهُ فِي جَهَادِ الْمُشْرِكِينَ وَأَعْرَفَكُمْ بِالْكِتَابِ
 الشَّامِ وَأَقْبَضَكُمْ فِي الدِّينِ وَأَعْلَمَكُمْ بِتَوَاقِبِ الْأُمُورِ وَأَذْبَحَكُمْ لَنَا وَأَنْتُمْ جُنَاكُمَا
 فَكَلَامُ تَارَعْتُمْ هَذَا الْأَمْرَ أَتَضَيُّونَ إِنْ كُنْتُمْ تَخَافُونَ اللَّهَ مِنْ أَنْفُسِكُمْ وَأَعْرَفْتُمْ أَنَّ
 الْأَمْرَ مِثْلَ مَا عَزَّزْتُمُ الْأَنْصَارُ لَكُمْ وَالْأَقْبُوْا بِالظُّلْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ عَلَى فَرَمُودِ مِنْ سِرِّهِ
 تَرَمِ بَدَنِ امْرِئِشُمَا اِجْمَاعِ سِرِّهِ وَارْتِدَادِ بَرَايِ سِجْنِ هَمَانِشُمَا اِنْ اَمْرُ مِجْنِ قَرَابَتِ
 خَدَا اَزْدِشْتِ اَنْصَارًا مَا خُودِ اَشْتِدِجْتِ مِنْ بَاشِمَا اَهْمَانِشْتِ كَمْ شَمَارِ اَبَا اَنْصَارِشْتِ جِهَ قَرَبِ
 وَ قَرَابِ مِنْ بَارِ سُولِ خَدَا اَفْرَزِ اَزْ شَمَاسْتِ مَحَلِّ مَنَافِ مِنْ وَدَرَجَه مَكَانِشْتِ مِنْ رَفِيعِ
 اَزْ شَمَاسْتِ وَمِنْ شَاشِمَنَه تَرَمِ اَزْ بَرَا رَسُولِ خَدَا جِهَ دَرْدَنَدِ كَمْ وَجِهَ دَرْمُودِ كَمْ مِنْ جِهَ
 بَغِيرِ مِنْ وَزِيرِ بَغِيرِ مِنْ خَرَانَه سَرِ بَغِيرِ مِنْ كَجِبَنَه عِلْمِ بَغِيرِ مِنْ صَدِيقِ اَكْبَرِ مِنْ اَوَّلِ اَنْكَسِ
 كَرِ بَغِيرِ اِيْمَانِ اُورِدِ وَتَصَدِّقِ اَوْ كَرْدِ مِنْ نَبِيْ كُورِ اَزْ شَمَاهِمِ اَزْ جِهَ وَشَمَا اَزْمِ بَكَنَابِ

ما راجع الیه

جلد چهارم از کتاب قوم ناسخ التوراة

وست و دانایم بدین و شریعت عالم تریم بطریق مریبان من در سخن حق از شما گویند
و دل من در روز جنگ از شما پاینده تر است با کدام فضیلت در امر خلافت با من
طریق مخالفت بسیار بد اگر از خدای بهم دارم از در انصاف بیرون شوید و حق را
بشنااسید و باز دهید چنانکه انصاف شما را بشناخشند و از طمع و طلب حیا بیروا
و اگر دیگر گونه کار خواهید کرد دانسته و فهمیده رو از انصاف و انصاف بر کاشند
و طریق ظلم و اغتشاس برده اند چون امیر المؤمنین بدین گونه سخن از در صدقه نصیحت
فرمود کذاست عمر بن الخطاب سر برداشت گفت نورا دست باز دارم چند که بچشم
خواه از در طوع و رغبت خواهم از در کلفت و کراهت فقال علی علیه السلام لا یسئلکم الله
و لا شد لله الیوم لیرد علیک عدا اذا و الله لا اقبل قولک ولا احفل بمقامک و لا
ابایع علی گفت ای عمر بن ابی بنی که یک نیمه خود بشو و این اسب حرون را امرو را
و راهوار مینگی که مرا خود سوار شو من گفتار تو را پذیرفتم و نکران محال و معاف
تو نکردم و با ابو بکر بیعت نکنم ابو عبیده گفت این عزم ما قریب است و سبقت تو را و علم
و نصرت تو را انکار نتوانیم کرد لکن توبه جانی و ابو بکر را است ثقل این امر را بهتر تواند
حمل او امر و زاینکار با مضار فتنه است توبه نیز رضا بقضا بد اگر خدا نوازد و اندک گذشت
با تو مار کشند خواهد کرد بد آنکه دو تن از در خلاف با توبه بیرون شود امر و زاینکار فتنه
مکن من انما عربی و عربی در حق توبه است و دانستم فقال امیر المؤمنین با شهادت
الهم اجرین و لا انصا الله الله لا نلسو اعدائکم الیکم فی امری و لا یخیر جاسا
محمد من داره و فقیه یلیه الی ادور که و قریب بودیم و لا ندفعوا الهله عن حبه و مقنا
فی الناس فوالله یا معاشر الجمع ان الله قضی حکم و نلیه اعلم و انتم تعلمون انا

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَكُونَنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ

اَهْلَ الْبَيْتِ اَتَى بِهَذَا الْاَمْرِ مِنْكُمْ اَمَّا كُنْتُ لَأَرَى لِكِتَابِ اللَّهِ الْغَيْبَ فِي ذِكْرِ اللَّهِ
 الْمُضْطَلَّعِ بِأَمْرِ الرَّعِيَّةِ وَاللَّهِ إِنَّهُ لَفِيْنَا الْاَفْيَاقِ وَلَا تَقْبَعُوا الْهَوَى فَرَادُوا مِنْ الْحَيِّ
 بَسْداً وَتَقْبَعُوا قَبْضَكُمْ بِشَرِّ مَنْ حَدَّثَكُمْ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ فَرَمَوْا بِإِجَاعَتِهَا
 وَأَنْصَأَ از خدای بترسید و آن عهد که رسول خدا را امر می بستند از پس ایشان
 و سلطت محمد را از خانه او بجانا خود متوجهل بدید و اهل بیت پیغمبر را از
 حق خود بی بهره میخواستند بجماعت سوگند با خدای که خداوند قضا براند و رسول
 خدا شمارا که بی داد و بر شما نیز مکشوف است که ما اهل بیت بدین امر شایسته تریم منم
 فارسی قرآن و داناتای در مصالح دین و ایمان و توانای در نظام امور و رعیت سوگند
 با خدای که این نیز و با ما است نه با شما باز شد و نفس قدم فرزند که از حق دور تر افتند و
 آن خبر که از پیش او ردید بقدم این شرنا چیز کنید بشیرین سعد انصاری که سبقت در
 بیضا بوی بکر جست و جماعتی از انصا گفتند یا ابا الحسن اگر انصا از آن پیش که با بوی بکر
 بیعت کنند این سخنان را از تو اصغا کردند و کس با تو مخالفت ننمود گفت اَلْحَيُّ
 عَلَيْهِ السَّلَامُ يَا هُوَلَاءُ اَكُنْتُ ارْعُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مُسَجِّحاً لَا اُزِيرُهُ
 وَأَخْرَجُ نَارِي فِي سُلْطَانِهِ وَاللَّهِ مَا خِفْتُ احْدَايَهُمْ وَلَهُ وَيَا زَعْنَابُ اَهْلَ الْبَيْتِ فِيهِ
 وَبِحَجْلِ مَا اسْتَحْلَقُوهُ وَلَا عِلْمُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَوْمَ خُدَيْرٍ
 حُجِّمٌ لَا حُدُجَّةَ وَلَا لِقَائِلَ مَقَالًا قَالُوا اللَّهُ رَجُلًا سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَوْمَ
 خُدَيْرٍ يَرْجُمُ يَقُولُ مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلَيٌّ مَوْلَاهُ اللَّهُمَّ وَالِ مَنْ وَالَاهُ وَعَادِ مَنْ عَادَاهُ
 وَأَنْصُرْ مَنْ أَنْصُرَهُ وَأَحْذِلْ مَنْ خَدَلَهُ أَنْ يَهْتَدِيَ بِمَا سَمِعَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ فَرَمَوْا بِإِجَاعَتِهَا
 بهاجریان و انصار من چنان باشم که رسول خدا را در کفن بگذارم و بجانک سپرده در طلب

یقال بان
مضطلع
بہذا الامر
(ای قوتی)

جلد چهارم از کتاب و م نامح التواهیج

۹۲

سلطان و وزیرین مناوحت سپادم سوکند با خدای کجای غم گرفت که آفریده در خلافت رسول
 خدای یا ما اهل بیت مخالف اغار و آنچه شمار مار و اداشتید رو اوار دندانم که بگذرد
 پذیرم و فرمان رسول خداد و حق من از برای کس جای سخن بهماند پس سوکند میدهم
 با خدای مردی را که در غد پر خم از رسول خدای شنید که فرمود کسی را که من مولا یم علی بن
 مولا ای اوست الهی دوست دار از آنکه دوست دارد علیست و دشمن دار از آنکه دشمن دارد
 و نصرت کن کسی را که نصرت او کند و مخدول دار کسی را که خدایان او خواهد پس آنچه از
 پیغمبر شنیدید شهادت بد هید ز بدن ارقم شکوید دوازده تن از مجاهدین بدر
 کوفتی اند و من کجای نه هادت کردم و بکفران کور شدم بالجمله علی علیه السلام از آن
 سخن بسپا کرد و آنچه رسول خدا در هر مقام در نصرت خلافت او و وصایا و فرموده بود
 فراموش مردم آورد و ایشان گفتند چنین است که تو کوته مکشوف باد که بسط اهتمام و کثرت کلام
 و حمل چندین رحمت و ذلت که با الهی مینماید بر خویش من بینما در طلب سلطنت خلافت
 بلکه افسوس برات میکردم و غم آفت میخورد که بعد از آنکه در نج و شکج که پیغمبر بر تن نهاد و آن
 داد مرگ و مرگ علی مرتضی در جهاد داد نامشکران سالک سالک و حد شدند و کافران
 کلمه توحید بر زبان راندند ای وقت بحاله جلیاب کفر و کفران پوشیدند و در راه هدایت قرآن
 اسلام بکوشیدند انبیا و اولیا که در محبت امت مهربان تر از پدر و مهربان تر از زنده صالح
 چگونه در چنین احد و نه اند و هکین و غنده نشوند لاجرم علی مرتضی در اتمام حجت و تنبیه
 امت چند که توانست و دانست خویشین داری نفرومود اکنون با سر سخن برویم چون الهی
 سخن بسپای برد ابو بکر صحیح تر رسید که مبادا روی مردم از او بکشد و علی را نصرت کنند
 گفت یا علی آنچه گفتی سخن بصدق کردی ما نیز شنیدیم و از بر کردیم و لکن ندانستیم و نه

وَرَأَى الْآلَ بْنَ حُصَيْنٍ فَأُجِبَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

۹۳

اللَّهُ يَقُولُ بَعْدَ هَذَا إِنَّا أَهْلُ بَيْتِ صُلَافَنَا اللَّهُ وَآكِرْنَا وَأَخَارَنَا الْأَمْرَ عَلَى اللَّهِ
 وَإِنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُنْ لِيَجْمَعْنَا أَهْلَ الْبَيْتِ النَّبَوِيِّ وَالْخَلْفَةِ أَبُو بَكْرٍ كُنْتُ بِأَعْلَى مَرَاتِبِي
 كَرَمِي لَكِنْ أَتَيْتُ بَنِي سَخْنَانَ بَغِيرَ فَرَسٍ مُودَعٍ وَأَتَيْتُ أَهْلَ بَيْتِ دَاكِرٍ أَمِيٍّ دَاكِرًا
 مَا الْبَهْمَانِ بِالْخِيَارِ فَرَسٌ وَنَبَوْتُ خِلَافَتِ زَبْرٍ مَا فَرَاهِمُ نِي شُدَّ عَلَى عَلِيٍّ السَّلَامُ وَتَوَدُّ
 هَبْكَ لِي أَصْحَابُ سَوْلٍ خَدَّابَا تَوَدُّ رَاضِعًا ابْنَ كَلِمَةٍ حَاضِرٍ بُوَدَّ عَمْرٍ كُنْتُ بِهَنْكٍ مِنْ حَاضِرٍ بُوَدَّ
 رَسُولُ خَدَّادٍ رُغْزَنٍ نَيْسَتٍ مِنْ بُوَدَّ وَشَنِيدِمُ أَبُو عَيْبِلٍ وَسَالِمُ مَوْلَى أَبِي حَذَفَرٍ وَمُحَا
 بِنُ جَبَلٍ بَزْ شَهَادَتٍ بَادَنَدُ قِيَالٍ عَلَى عَلِيٍّ السَّلَامُ لَقَدْ وَفَيْتُمْ بِحُجَّتِكُمْ الْمَلْعُونَةُ الَّتِي
 قَدْ قَامَتْ عَلَيْهَا فِي الْكُتُبِ إِنَّ نَقْلَ اللَّهِ تَحِلُّ الْأَمَاتِ لَتَوَدُّ هَذَا الْأَمْرَ عَنِ أَهْلِ الْبَيْتِ
 عَلَى عَلِيٍّ السَّلَامُ فَرَمُودِهَا نَوَاكَرٍ دَنَدَنُ بَدَانٍ مَهْمَلٍ وَمَوَاضِعُهُ دُجْجَفَرٍ مَلْعُونَةٍ رَقْمٍ وَبُودٍ
 بَرَزَتْ نَهَادِيدُ كَرِ بَغِيرٍ كُشَنَ شُودِيَادٍ دَاعِ جَهَانٍ كُودِيَادٍ خِلَافَتِ زَاخَانَدَانٍ وَبُكَرَاتِ
 أَبُو بَكْرٍ كُنْتُ بِنِ الْأَرْجَاءِ كَوْنِي رَاكِبًا دَانَسُهُ عَلَى دِي بَزِيرٍ وَسَلَامَانَ وَابُونَ دُودٍ مَقْدَادٍ كَرْدِ
 وَفَرَمُودِ شَمَارِ بَخْدَايِ سَوَكُنْدِ مِيدَهْمُ يَا بَخْرَ ابْنَتِ كَعْفَمُ عَرَضُكَ رَدَنْدُ مَا بُوَدَّ هَمُ كَرِ رَسُولِ خَدَّ
 أَبُو بَكْرٍ عَرَضُ عَيْبِلٍ وَسَالِمُ دُودِ مَعَادِ زَابَانِ بَرِ شَمَرِ دُودِ مَرُودِ أَشَانِ بَدَنُ كُونِ كَنَابِ كَرْدَنَدُ
 عَمَلِ بَسْتَنَدُ كَرِ جُونِ مَنَامِ خِلَافَتِ بَانُونِ كَذَارَنَدُ وَتَوَعَضُكَ دِي يَا رَسُولَ اللَّهِ جُونِ كَا
 بَدَنُ كُونَهُ كُنْتُ حَكِيمٌ قِيَالٍ وَجَدْتُ عَلَيْهِمُ أَعْوَانًا جَاهِدُهُمْ وَتَابُوا لَهُمْ وَإِنْ
 أَنْتَ لَمْ تَجِدْ أَعْوَانًا قَبَايِعَ وَاحِقْنَ دَمَكَ بَغِيرَ فَرَسٍ وَكَرِشْتَوَانِ وَمَعِينٍ بَدَسْتُ كَرْدِي
 بِالْأَشَانِ قَتَالَ مَبْدُودٍ وَجَاهِدَ مَكْنِ وَخَرَجْتُ مِنْ بَسْتَانِ وَكَرِهَ حَفَظَ نَفْسٍ وَكَرِهَ فَرِيدُ كَا
 اَنْكَاهُ عَلَى فَرَسٍ سَوَكُنْدُ بَاخْدَايِ كَرِ بِنِ چَلِ بِنِ كَرِ بَا مَنِ بَسِجَتِ كَرْدَنَدِ عَمَلِ شَكُسْتَنَدُ بَا مَنِ
 بُوَسْتَنَدُ بَا شَمَادِرَاهُ خَلَا جَاهِدَ مَبَكْرِدَمُ وَلَكِنْ آمِنَا وَاللَّهِ لَا يَتَانَا إِلَّا أَحَدٌ مِنْ عَقَبَتِكُمَا إِلَهِي

مبایه

یَوْمَ النِّبَةِ وَفِيَا لِكَلِّبُ قَوْلَكُمْ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ قَوْلَ اللَّهِ أَمْ يَحْدُثُونَ النَّاسَ مَا أَنْعَمَ
 اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ خُذْ آيَاتِنَا الِإِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ آتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا فَالْكِتَابَ النَّبِيِّ
 وَالْحِكْمَةَ آتَيْنَاهُ ذَلِكَ الْخُلُقَ فَتَرَى أَنَّ الْإِبْرَاهِيمَ مِمَّنْ مَعَكُمْ سَوَكُنْدَ بَاخْدَايَ كَمْ تَكُونُ مَكْنُ
 دِوَعِ بَسْتَنَّمَا دَارِ رَسُولِ خُذْ قَوْلَ خُذْ وَنَدَا بِجَا كَمْ مِمَّنْ مَعَكُمْ بَاخْدَايَ كَمْ تَكُونُ مَكْنُ
 بِرَجَبِي كَمْ خُذَايَ بِرَأْيَانِ عَطَاكَ بِأَنْفَضَلِ خُذْ هُمَا نَا وَدِهِمْ مَا بَرَأَفَرِئْدَانِ بِرِهِمْ
 كُنَا وَحِكْمَتِ بِأَدَشَاهِي بِزُكْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ مِمَّنْ مَعَكُمْ بِأَدَانِ كِتَابِ كَمْ خُذْ وَنَدَفَرُ
 بَنُوتِ وَحِكْمَتِ وَعِبَارَتِ أَنْسَنَ بِأَدَشَاهِي خُذْ فَتَرَى أَنَّ الْإِبْرَاهِيمَ مِمَّنْ مَعَكُمْ
 بِرِهِمْ كَمْ دَرِخَاذِ طَعِبْ بَدْعُ عَصَبِ حَقِّ مَا كَرِهَ بِأَدَانِ يَوْفِ مَقْدَادِ بِرَأْفَتِ
 يَا عَلِيُّ أَمْ تَأْمُرُ بِاللَّهِ أَنْ أَسْرَبِي لَأَخْضِرْنَ بَسْفِي وَأَنْ أَسْرَبِي كَفَقْتُ كَفْتُ يَا عَلِيُّ
 خَوَاهِي فَرْمَانِ كَنْ مَوَكُنْدَ بَاخْدَايَ كَمْ فَرْمَانِ دَهِي بِأَشْمِشِ خُوشِ حَبَادِ كَمْ أَكْرَفَا
 دَسْتِ بِأَزْدَامِ عَلِيٍّ فَرْمُودِ دَسْتِ بِأَزْدَامِ عَلِيٍّ فَرْمُودِ دَسْتِ بِأَزْدَامِ عَلِيٍّ فَرْمُودِ
 أَشْمِشِ خُوشِ حَبَادِ كَمْ فَتَرَى أَنَّ الْإِبْرَاهِيمَ مِمَّنْ مَعَكُمْ بِأَدَانِ كِتَابِ كَمْ خُذْ وَنَدَفَرُ
 أَعْلَمُ أَنِّي أَدْعُو فِيمَا وَاعِظُ اللَّهُ دِينًا لَوْ صُنْعْتُ سَبْفِي عَلَى غَنِيٍّ ثُمَّ صَرَبْتُ بِأَدَانِ قَدْ مَاتُوا
 أَنْبُونَ عَلَى أَخِي رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَوَصِيهِ وَخَلِيفَتِهِ فِي أَمْرِ دِينِ
 وَلَدِهِ قَائِمُهُ بِالْبَلَاءِ وَأَقْطُوا مِنْ الرِّخَاءِ مَبْكُودِ مَوَكُنْدَ بَاخْدَايَ كَمْ تَكُونُ مَكْنُ
 فَدَرْتِ أَوْسَتْ كَرَانِ كَمْ دَرِخَاذِ طَعِبْ بَدْعُ عَصَبِ حَقِّ مَا كَرِهَ بِأَدَانِ يَوْفِ مَقْدَادِ بِرَأْفَتِ
 أَشْمِشِ خُوشِ حَبَادِ كَمْ فَتَرَى أَنَّ الْإِبْرَاهِيمَ مِمَّنْ مَعَكُمْ بِأَدَانِ كِتَابِ كَمْ خُذْ وَنَدَفَرُ
 خَلِيفَتِ أَوْسَتْ كَرَانِ كَمْ دَرِخَاذِ طَعِبْ بَدْعُ عَصَبِ حَقِّ مَا كَرِهَ بِأَدَانِ يَوْفِ مَقْدَادِ بِرَأْفَتِ
 دَا زَا سَائِشِ مَعْتِشِ مَا يَوْمِ بِأَشْمِشِ خُوشِ حَبَادِ كَمْ فَتَرَى أَنَّ الْإِبْرَاهِيمَ مِمَّنْ مَعَكُمْ بِأَدَانِ كِتَابِ كَمْ خُذْ وَنَدَفَرُ

کلامی از
بنی امی

کلام
ابن

فی الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

۹۵

اِنَّهَا الرَّمَّةُ الْمُخَيَّرَةُ كَعَدَّتِيهَا مُحَمَّدٌ وَلَهُ عُصْبَانُهَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى اِنَّ اللَّهَ
 اصْطَفَىٰ اٰدَمَ وَنُوْحًا وَاٰلَ اِبْرٰهِيْمَ وَاَلْعِمرَانِ عَلَى الْعَالَمِيْنَ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
 عَلِيْمٌ وَاَلِ مُحَمَّدٍ الْاَخْلَافُ مِنْ نُوْحٍ وَاِلَ اِبْرٰهِيْمَ مِنْ اِبْرٰهِيْمَ وَالصَّفْوَةُ وَالشَّلَالَةُ مِنْ اِسْمٰعِيْلَ
 وَعِترَةُ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ اَهْلُ بَيْتِ النُّبُوَّةِ وَمَوْضِعُ الرِّسَالَةِ وَخُلُفَاءُ الْمَلَايِكَةِ وَهُمْ كَالسَّمَاءِ
 الْمَرْفُوعَةِ وَالْجِبَالِ الْمَنْصُونَةِ وَالْكَعْبَةِ الْمَسْتُوْرَةِ وَالْعِيْرِ الصَّافِيَةِ وَالنَّجْمِ الْهَادِيَةِ
 وَالْجَوْهَرِ الْمُبَارَكِ اَصْنَاءُ نُورِهَا وَبُورِكَ ذُرِّيَّتُهَا مُحَمَّدٌ خَاتَمُ الْاَنْبِيَاءِ وَسَيِّدُ الْوَلَدِ اٰدَمَ
 وَعَلِيٌّ وَصِيُّ الْاَوْصِيَاءِ وَاِمَامُ الْمُتَّقِيْنَ وَقَائِدُ الْغُرَا مُحَلِّبِيْنَ وَهُوَ الصِّدِّيقُ الْاَكْبَرُ
 وَالْفَارُوقُ الْاَعْظَمُ وَوَصِيُّ مُحَمَّدٍ وَوَارِثُ عَلَيْهِ وَاَوَّلُ النَّاسِ بِالْاِيْمَانِ مِنْ نَفْسِهِمْ
 كَمَا قَالَ تَعَالَى النَّبِيُّ اَوَّلُ الْاِيْمَانِ مِنْ نَفْسِهِمْ وَاَزْوَاجُهُ اُمَّهَاتُهُمْ وَاَوَّلُو الْاَوْحَادِ
 اَوَّلِي بَعْضُ فِي كِبَارِ اللَّهِ فَقَدْ مُوْاَمِنَ قَدَّمَ اللَّهُ وَاٰخِرُ وَاَمِنْ اَحْرًا اللَّهُ وَاَجْعَلُوا الْوَلَايَةَ
 وَاَلْوَزَارَةَ لِمَنْ جَعَلَ اللَّهُ كُنْهَ اَيَّتْ اسْمُهُ رَازِيْنَ بِغَيْرِ خِيَايَةٍ فَرُو مَا يَكُنْ فَرُو مَا نَدَى
 دَرْمِيَا عَصِيَا خُودِهِمَا فَاخُذُوْنِدْ بَرَكْتَ اِدَامَ وَنُوْحٍ وَاِلَ اِبْرٰهِيْمَ وَاَلْعِمرَانِ رَابِعًا
 عَالِيًا وَذُرِّيَّتِ اِيْشَانَ اَزْ بَكْدُ بَكْرٍ اَدَامَدَنْدُ وَخُدَاوَنْدُ شَوْنَدُ وَدَانَا سَلَوَنْدُ
 دَارِيْ فَرْزَنْدَانِ اِبْرٰهِيْمَ وَخُلَاصَةُ دَرْمَانِ اِسْمَاعِيْلَ اَنْدُ وَعِترَتِ بِيْغِيْرِ اَهْلِ بَيْتِ
 وَمَوْضِعِ رَسَالَتِ وَحَلِّ اَمْدُ شُدْ فَرْشَتِ كَا سَتَدُ وَاِيْشَانَ مَا سَتَدُ اَسْمَانِ اَفْرَاخَهُ وَكُو
 بِنَاخَهُ وَكَبِيْهَ پُوْشِيْدَه وَچشمِ صَافِيَه وَسِتَارَه قَا بِنْدَه وَشَجَرَه فَرْخَنَدَه اَنْدُ كِه بَا فَرْخِ
 مَشْعَعِ وَرُوغِيْ مَبَارَكَتِ هِمَا نَا مُحَمَّدِ بِيْغِيْرِ اَزْوَاجَتُمْ وَسَيِّدِ فَرْزَنْدَانِ اَدَامَ اَنْدُ
 وَصِيَّ اَوْصِيَا وَاِمَامِ اِبْرٰهِيْمِ كَارَانِ وَسِرْهَنَكِ مَجَاهِدَانِ وَصَدِّيقِ اَكْبَرِ وَفَارُوقِ اَعْظَمِ
 وَوَصِيِّ مُحَمَّدٍ وَوَارِثِ عَلَمِ اَوْسَتِ اَوَّلِي تَصَرُّفَتِ مُوْثَمَانِ رَا اَزْ فَرْوِ اِيْشَانَ وَزَهْمِيْ

اسْمِ بِيْغِيْرِ
 كُنْهَ

او مادر مؤمنانند و خویشان و ندان بعضی اولی بد کردند پس هر که را خداوند عذاب داد
و اگر نه و این گذشت فرمودار باشید ولایت امت و وزارت رسول را بدان که خدا
فرمود بگذارید چون سخن با اینجار رسید عین الخطاب از در خشم و انگیزش غضب
با ابوبکر خطاب کرد که تو بر من بنشین باشی و اینک علی در برابر تو نشسته باشد و با تو
طریق معاد است و مبارات سخن کند و فرما کن تا بایغ سرش بر کمر و حسن و حسین
ایستاده بودند چون این سخن پیشیدند سخت بگریستند علی ایشان را بینه خویش
و فرمود مگر شید پس خطاب بر قتل پدر شما قدرت ندارد ام ایمن حاضر و رسول خدا
حاضر بود از اینکلمات شفته خاطر گشت فرمود داشت قاتل ابابکر ما را
ما ابدتیم خدکم و نفاقکم با و از بلند گفت همان ای ابوبکر چه بسیار دواشکار کرد
ان خد و حسد که در خاطر داشتید عمر گفت ما را باز نماند و زنان را با ما کاری نیست
و حکم داد تا ام ایمن را بزدند و از مسجد برانند تا یوسف بریده الاسلمی بر خاست و قال یا عمر
انبت علی اخی رسول الله و ابی و ولده و انت الذی نفرقت و قریب ما یرک الیما الذین
قال لکن رسول الله انطلق الی علی و سیکمل علیہ و یراه المؤمنین فقلنا کمن امر الله
و امر رسولہ فقال نعم گفت ای عمر یا برادر رسول خدا و پدر و فرزندان او حاضر
میکنی و حمله می افکنی و حال آنکه ما محل و مقام نوراد و پیمان قریش را پیشانییم
با نجر میدانیم آیا تو ابوبکر را نانیستید که در غیر خیم پیغمبر فرمود بر و بد و بر و علی
و بروی با مارت مسلمانان دهد گفتند این امر از خدا و رسول است و موافقین است
ابوبکر گفت ای بریده سخن بر اشی گفتی ولیکن رسول خدا از این ان فرمود که جمیع کلمه
بنی الخلافه و النبوة یعنی از اهل بیت من پیغمبر و خلیفه ایست و شود برید و گفت

کلمه انبیه
الاسلمی

وَأَحْوَالُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

۹۷

سو کند با خدای هرگز رسول خدای بن سخن نغز مود و سو کند با خدای و سهر که نوبت
 نمازم عمر فرمان کرد تا او را بزدند و از مسجد بانوی کردند انکار روی با علی کرد و گفت یاب
 البیطالب بر خیز یا ابوبکر بیعت کن گفت اگر نکم کف سر بر کمر سحریت بر اینگونه
 با او احتجاج کرد و همچنان در همان در کرد و داشت انکار و با قبر رسول خدای کرد
 و گفت یابن اُمّ اِن الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يُفْتَلُوْنِي اِی برادر من همانا این امت
 مرا ضحمت داشتند و نزدیک بود مرا فضل رسانند فقال لَهُ اَبُو بَكْرٍ بَايَعُ فَقَالَ لَهُ
 عَلِيٌّ فَإِنْ أَنَا لَمْ أَبَايَعُ قَالَ أَصِرُّ بِاللَّهِ بَيْنَهُمَا فَرَفَعَ رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ قَالَ لِلَّهِ
 أَشْهَدُكُمْ مَدِيدُهُ قَبَايَعُهُ عِی اَبُو بَكْرٍ گفت ای علی یا من بیعت کن علی گفت اگر نکم
 چکنی گفت با تبع منم چیزی را که حامل چشم خاتمهاست بر اینها مؤمنین بر کوب
 استیاد داشت و عرض کرد اینها پروردگار را شاهد باش امگاه دست بکشد به آنکه
 گفت باز کند و ابوبکر دست بدست محقر زد و بدینقدر در ضا داد و بروائی بن
 عباس بن عبدالمطلب را آکی بودند که اینک علی در زیر شمشیر نشسته است عینا
 مشاب زده در سید و بانک برداشت که با سر برادرم رفت و مدارا کنند بر من
 که او بیعت کند و چون درآمد دست علی را بگرفت و با دست ابوبکر میخ داد است
 علی را و هادند انحضرت دست برداشت و گفت اَللّٰهُمَّ اِنَّكَ تَعْلَمُ اَنَّ النَّبِيَّ قَدْ قَالَ
 لِيْ اِنْ تَوَلَّوْا عَشِيْرَتِيْ فَاَهْدِقُمْ وَهُوَ قَوْلُكَ فِيْ كُنَايَاتٍ اِنْ تَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرًا
 بَعْلُوْا مَا بَيْنَ اِيْ پروردگار من تو میگردا که پیغمبر فرمان کرد مرا که اگر بیست تن
 با تو دست یابند و با بر می کرد با اینجاعت طریق مجادلت سپا و کار میجو و مقنا
 مکن و این فرمان است که در فرمان کریم او داده که بیست تن مرد شکیلا بر دوش کن

سینه
 سینه

جلالها از کتاب قم ناسخ التلخیص

نایب جوید و زمانی آید ای من که برای من بیست تن خدمت شد بالجمله از ایشان
 از یزید بن العوام گفتند بیعت کن گفت نکند و تیغ بدست اندر داشتند و تیغ را بر سر ایشان
 و خالین و لیل و مغیر بن شعبه با جماعتی او را فرود گرفتند و تیغ از دستش بردند و
 بر سینه زدند و شکستند و یزید را میان افکندند عمر بر سینه او نشست فقال
 الزبیر یابن قتهاک اما والله لو ان سبغی فی بلایی لحدیت عقی زبیر گفت ای یزید
 صها که شبیه اگر تیغ من بدست من بود سوگند با خدا ای که هرگز این دلیلی نکرده
 و از من بکوی شک بالجمله از یزید بپایان بیعت کردند و از ایشان سلمان را ماضی
 داشتند و چنان کردند و فشار دادند که چیزی مانند سله از گردنش برآمد و سلسله
 بر تاقند تا بکراحت بیعت کرد انگاه با بودند و خدا بدو را خندان از ایشان نیز

از اینگونه بیعت کردند

فی کسر عتب فذلک انزفاط علیهم السلام

ذکر عصب
فذلک

چنان صواب بنماید که در قصه عصب فذلک برخی از استباکین و کید ابو بکر بر فاطمه
 وحسد و خدا و بر علی بروین اهل سنت و جماعت نکاشته بدین ابی الحدید در شرح
 این خطبه که امیر المؤمنین مردم بصیر و مخاطب داشته میفرماید فی استطاع عند
 ذلک ان یعقیل نفسه علی الله فلیعمل فان اطعموه فی فانی حاکمکم ان شاء الله
 علی سبیل الجندی ان کان دامت شدة و مدافرة و اما فانه قادر کما
 رانی الیاه و ضعیف غدا فی صدقها کما رجیل القین و لو دعیت لئال من غیر فی الت
 ان لم تقبل و لما بعدت منهما الا ولی و الحجاب علی الله میفرماید انکس که توانا باشد
 در نزول نوابی و داهی محدود و فساد و فتن واجب میکند که نفس خود را کام ببرد

در انوار الحضر فاطمه علیها السلام

۹۹

و مفید کند و بکارود بفرمان برداری خداوند و در مراسم بندگی خویشتن داری نکند
پس اگر فرمان پذیر من باشد و خدای خواسته باشد تمام را بوی بهشت کوچ خواهم
داد اگر چند طریقی بهشت پیودن به حمل مصائب شداید تواند بود اما عایشه که ضعف
عقول زنان و در ریافتن و چقدر و حلا و برینه و در سپهر او مانند دلت افشاند آن در
غلیان آمده اگر نه المثل بعد از قتل عثمان عمر بن الخطاب خلیفنی فائز بود با او در قیامت
نمی پدید خود بر قتل عثمان زیادت از همه کردی و ساعی بود و امر و زان کهن و کید
که از من در خاطر داشته او را بمناجرت و مبارزت من گذاشته و من اکنون در راه من
حرمت که در حرم رسول خدا جای داشت باز میگذارم و او را چنانچه از رسول خدا
بخشادم صبر میکنم و طلاق نمیکوم و کفر نمیکوم و انتقام نمیکوم و حسا او را بر روز شمار خدا
جبا و باز میگذارم بالجمله این ابی الحدید گوید اینک ما را از امیر المؤمنین بر شیخ ابویوسف
یوسف بن اسمعیل التمیمی که از اجتهاد علمای معتزله تقصیل به بندادست فراتست که در
و از کین و کبد عایشه پرسش نمودم گفت بمندای مغن و حسا او را بود که بعد از وفات
خدیجه علیها السلام رسول خدای عایشه را کاپین بست و این بر فاطمه فاکو بود چه در
حقیقت عایشه از برای مادر فاطمه طره بود و در مثل است عدالت میا مادر شوهر
وزن پس کزایت از آنکه خویشاوندان شوهر باین طریق مخالفت و عبادت خواهند
داشت و آخر گوید

اِنَّ الْحَمْدَ اَوْلَتْ بِالْحَسَنِهٖ وَاَوْلَتْ كُنْهَها بِالْظَنِّهٖ

و از انصوری محبت رسول خدا با فاطمه زیاده از آن بود که در حوصله گمان کنجد و افزون
بود از محبتی که پدر را از افرزندانست چنانکه در بسیار وقت در مقامات مختلفه کمره

کتبه الفتح و زانی
یا الله برادر
نظم
بکر طایفه
بمعرفه است

جلد چهارم کتاب فی میریای فی التوحید

۱۰۰

بعد که هر فرد از آنها سید دنیا العالمین و آنها عابدان و مومنان و اهل ایمان و اهل اذکار
 مرتفع و الموقفین از دنیا و مافیها و اهل الوقیف عصفوا ابصارکم و العبر فاطمه
 بدین سخن یعنی فاطمه سیده زنان جهان یافت و هم اندر هم دخیل و انت چون در عصر عیسی و در
 از جانب عزیزند و در رسد که ابرم موقف پوشید چه ما خود را از هر آنکه دخیل و سیکر و این
 خبر از احادیث صحیح است و از اخبار مستضعفه و آن را که احاطه علیاها ما کان الا بعد ان
 انکم الله تعالی یاها فی السما و فی الارض و فی الماء و فی الارض و فی الارض و فی الارض و فی الارض
 خداوند او را در آسمانها و در زمینها و در آبها و در خاکها و در هر جا که خواهد خدا بسیار وقت هر فرد
 بوزنی ما یوزنها و یغضبی ما یغضبها و ارضا بضعة منی و یبذلها آری یا یعنی بفرست
 هر که فاطمه را از او کند مرا از او کرد ماست و هر که او را بغضب آورد و زحمت کند مرا بغضب
 آورد و فاطمه را به از من و قطعه از گوشت من من چیزی که او را بداند مرا بداند
 همانا پیغمبر از این کلمات فراوان میفرمود و چند انکیر تعظیم و تحسین فاطمه را فرمود و چند
 حدیث عایشه را فرموده میگفت که مرا داد و در حضرت فاطمه پیشه می نمود و بنزد او علیه
 الشکایت میکرد زنان مدینه در میان فاطمه و عائشه سخن چینی بودند و بیرون رفتن
 دامن میزدند اما عائشه چون شکایت فاطمه را بحضور رسول توانست و چهره انت
 که پیغمبر گوش بدین سخن فرزند هلاجم بزرگ بود بگریه میشد و از فاطمه شکایت میکرد
 و در مثل است و کانت تکریر الشکوی من عائشه و از این سخن در خاطر ابو بکر
 نقل می افتاد و محصل فی نفس ای بکر من ذلک اثر ما تم تر اید تقریر رسول الله
 علی تقریر به و اخبرنا صا فحدث ذلک حسدا له و غطاه فی نفس ای بکر عنه

وَمَا كُنَّا لِنُؤْتِيَهُمْ الْكِتَابَ فَاجْلِدُوا عَلَيْهِمْ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدًا

وَمَا كُنَّا لِنُؤْتِيَهُمْ الْكِتَابَ فَاجْلِدُوا عَلَيْهِمْ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدًا
 گفتن پیغمبر علی را و مخصوص و مقرب داشتن با خود داشتن او را در ابوبکر از میگرد
 حسد و غبطه می نمود و او پدر عایشه بود و هم چنان طاهر که بر عیم عایشه بود برین
 و حسد علی می افروزد و لاجرم ابوبکر گاه و بیگاه با عایشه می نشستند و دو یکدیگر
 علی سخن می پیوستند چندانکه عداوت و بغضا بیل نفیر یقین استوار گشتند بیک
 در وقت قذف عایشه چون رسول خدا با علی سخن از در شورش اندک عرض کرد
 اِنَّ هِيَ اَكْثَرُ شَيْءٍ فَعَلْتَ اَعِيْشَةَ اَقْرَبَ مِنْ اَنْبِدٍ بِاَفْرَازِيْهِ نِسْتِ وَاَطْلَافُ بُو
 سخن چنان بر اینکلمات پراپه بستند و باز گفتند و دیگر چنان افتاد که یکروز
 علی بر رسول خدا در آمد و او در میان خود عایشه جای داد عایشه گفت دیگر
 بدست نکر و جز اینکه بر فرازون من نشسته و دیگر چنان افتاد که بگریزد رسول
 خدای با علی مشی می کرد و سخن بر سر می گفت عایشه از دنبال ایشان راه برداشت
 سرعت هم بگریزد و در میان ایشان در آمد و گفت شکست را ز گفتن شما بد و از کبش
 رسول خدا بر عایشه غضب آورد و دیگر آنکه عایشه عقیق بود و فاطمه علیها السلام
 دختران و پسران او و دو پیغمبر فرزندان او را فرزندان خود دانست و فاطمه علی را
 از همه جهانیان بربادت دوست میداشت و اینجمله بر عایشه ثقل عظیم می انداخت
 و دیگر آنکه رسول خدا در ستاد ابواب مسجد دو سرای ابوبکر را مسدود داشت و در
 سر علی را باز گذاشت دیگر آنکه پیغمبر ابوبکر را سفر می کرد و می چنانکه در کتاب
 خدا امر قوم کث و سوره مبارکه بر آیت مصحوب او داشت و در عرف را ابوبکر را
 عزل کرد و علی را بدین خدمت فرمان کرد و دیگر چون بر ابراهیم از ماریه سؤال گشت

جلد چهارم از کتاب قوم ناسخ التواریخ

۱۰۲

علی علیه السلام فرمودان شاد خاطر و مسرور گشت و هنگام قذف ماریه بدست علی
 ساحا و مکشوف شد و نیکو زبانان که عایشه از هفت بری گشت چهره در بر داشت عایشه خند
 فرزان فرستاد و آن منافقین که ایمان بقرآن نداشتند عایشه را از قذف متبرای می پنداشتند
 لکن برایش ماریه بحر بصی بود چه مکشوف افتاد که آن مرد مسح است که راجع
 سخن نمازند چنانکه در کتاب رسول خدای شرح رفت و دیگر چون پیغمبر مرخص شد
 و اسامه را مامور داشت علی چنان پنداشت که اگر رسول خدا بر او بخوابد دیگر مرخص
 فرار سد کند و مدینه نیست که از روی غضب خلاف کند و قتی مرض پیغمبر عظیم شد
 کرد عایشه که با ابوبکر فرستاد از جیش اسامه مختلف کرد و خویش را بمدینه در انداخت
 انگاه عایشه بلال را گفت که پیغمبر میفرماید ابوبکر امامت میکند و بپای مردم نماز بگذارد
 و حال نیک پیغمبر فرمان نداد که ابوبکر نماز بگذارد و چون بامداد شد خود بمسجد نشاند
 و ابوبکر را از نماز باز نافت و خویشین بامردم بنماز ایستاد و این هنگام چندان مرض
 و علیل بود که چون باز خانه شد هنگام چاشتگاه میچنان دیگر شفاف با اینهمه ابوبکر
 از نماز دفع داد مع ذلک از پس ابوبکر خلیفه بدست کرد از اینجاست که علی علیه السلام
 در خلوات اصحاب بدین کلمات خطاب میفرمود اِنَّهُ لَمْ يَقُلْ اَنْتُمْ لَصُوءُ حِجَابٍ
 يُؤَسِّفُ اِلَیْكُمْ اَلْاِیْهِ اَلْحَالِ وِعَضْبَانِهَا اَلْاِیْهِمَا وَحَفْصَةُ بَنَاتُ دُرَّةَ اِلَى الْغُیْبِ
 اَبُو یَحْیٰ وَ اِنَّهُ اسْتَدْرَكَهَا مِنْ وَجْهِهِ وَصَرَفَهُ مِنَ الْحُرَابِ دَرَجَةً مِیْفَر مَیْدَ عَیْشَةَ
 وَ حَفْصَةَ وَ اَهْمَانْدَ صَوْبِحَا یُوسُفَ فَرَمُودَ بَرَاثَانَ غَضْبَانَا لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ
 وَ حَفْصَةُ فَرَمَیْ مَیْ اَدْرَتْ مِیْجَسْتَنْدَ کَرِیْمَ دُرَّیْشَ بَا مَیْ مَیْ مَیْ مَیْ مَیْ مَیْ مَیْ مَیْ مَیْ مَیْ
 مَعْنَى رَا دَافِعَهُ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ لَیْسَ

در اخبار ائمه حضرت فاطمه علیها السلام

۱۰۳

فلکی و مصلحتی که بخدا و رسول گس ندانند کار بر ابو بکر تضرع یافت و این از برای علی
 بزرگ و دایه عظیم بود و انگیزش این قنده را از عایشه میداشت و همواره بدردگاه خدا
 نظم میبرد پس از این عایشه ابو بکر بزناقت و با فاطمه بر این زحمت و خدگان دل بر صبر و
 شکیبایی نهاد و از پس این واقعه غصب فدا کرد و چندانکه فاطمه احتجاج کردند پس
 و هر روز از عایشه خبرها نا هوار و کلمات شامات این محضر فاطمه می آوردند و هیچ
 از جراحت شامات بزرگ تر نیست این باب الحیدر گوید چون سخن بد اینجا رسید من بابو
 یعقوب گفتم آیا تو میگوئی که پیغمبر ابو بکر را فرمود نماز بگذارد و چون فاطمه از جها رفت
 از واج پیغمبر بر بالین او حاضر شدند و عایشه قمارض کرد و حاضر نشد با امیر
 عرض کردم که عایشه در مرگ فاطمه شاد خاطر و مسرور است و چون از علی بنف معیت
 گرفتند عایشه فراوان شادمانه گشت و در مدت خلافت ابو بکر و عمر و عثمان که زنا
 دراز کشید هر روز بر غم و اندوه علی افزوده میگشت و هنگام قتل عثمان عایشه از
 هم کس بر قتل او حریص تر بود چهرگان داشت که چون عثمان را بکشند پیغمبر او طلحه را
 بخلفی برکشند گاهی که کار بر علی مقرر گشت فریاد برداشت که و اعثماناه قتل
 عثمان مظلوم و از اینجا اعدا دفته کرد و جنگ حمل را ساختی نمود این ابی الحدید
 گوید این خلاصه کلام شیخ ابو یعقوب است و خود روایت کند که بعد از جنگ جمل عایشه
 بنوب و انابت پرداخت و چنان نگرین که مقصود از این بد و نمناک گشت لکن خبر تو
 او در حضر امیر المؤمنین مکشوف بنفاد و هم چنان بعد از شهادت امیر المؤمنین
 مزینت و میبکشت مناداشتم کرده پیروز رسول خدا یار دم و همکان با جمال اجل
 کردند و جنگ جمل پای نشود این اخبار که ابو یعقوب بهر یک اشارت کرده و در معنی

۱ برای شماست
 بلکه این تغییر یافته
 بود که من میگویم
 که علی بن ابی طالب
 او حاضر نبود و عایشه
 بود و تکلیف میبرد
 تکلیف من است
 اینجا من میگویم
 که پیغمبر ابو بکر را

جلد پنجم از کتاب قوم ناسخ التواریخ

۱۰۴

بمردم شیعی نموده در جلد اول از کتاب قوم بشر مرقوم داشتیم و در کتاب فاطمه و ائمه
که انچه متعلق بفاطمه است مجدداً تذکره شود خوانندگان بر تکرار اینکما خرده نگیرند
و این عذر بپذیرند ماکون با سر سخن ایشم و باز نمائیم که روایت علما عامه محافل
بفی مسلمین نبود بلکه خالصه و خاصه رسول خدای بود این ابی الحدید در شرح
اینکلمات که امیر المؤمنین فرماید بلی کانت فی ابدینا فذلک من کل ما آتاه الله
فَنَحْنُ عَلَيْهِمُ اقْنُوسُ قَوْمٍ وَنَحْنُ عَنْهُمْ اقْنُوسُ الْآخَرِینَ وَنَعْمَ الْحُکْمُ اللَّهُ وَما أَصْنَعُ
بِفِئْدَلٍ وَغَیْرِ ذَلِکَ وَالْقَسْرُ مِثْلُهَا فِی عِدْجَدَتْ تَقْطِیعُ فِی ظَلَمَهِ اِثَارُهَا وَ
تَقِیبُ اِخْبَارُهَا وَحَمْرُ لَوْنِهَا فِی فَحِیْمَها وَاَوْسَعِیْمَها اِذَا حَافِرُها لَاضْطَمَها اَلْجَحِیرُ
وَالْمَدْرُوسُ دَفْرُ حِجَّتِهَا التَّرَابُ الْمُرَاکِمُ تَوَائِمُها هِیَ نَفْسِی اَرَوْضُها بِالْقَوِی لِنَا فِی
اَمِنَةٍ یَوْمَ الْخَوْفِ اَلَا کَیْرٌ وَتَقَبُّتْ عَلَی اِجْوَابِ الْمُرُفِی مِیضُها اِذَا اِیْجَا اَمَّا قَسْرُ
سِرِّها کُنْهٌ بِرَوْنِ فِئْدَلٍ دَرَسَتْ مِیْنُودِش بِجَلِ وَرَزِیدُ نَدَا صَبْاحُ لَفْ وَجْهِ اِن
فِرِوِیَسْتَنْدِ بِنِی هِاشِمِ وَاِیْنِ حَکَمِ بِرِوِزِ بَرِ اَنکِی کَاهِ بازِ یُوسْتَنْدِ زِیْرَ اَکِ نِکُوتِ رَا کِ
خداوند است باندک و جز فذلک چه میکنم و حال آنکه فردا در ظلمت قبر نفس و آثار نابدید
شود و اخبار نابود گردد و در تنگنا در آید که هر چند حافران بر سرعت و وسعت آن
بهنزاید سنک و کلوخ بیفشارد و روزنها را با خاک مترکم بینبار دهها ناهمت
خویش را بر نفس بگذاشته ام تا او را بر هیز کاری بازداشته ام از بهر آنکه از هو و هیبت
قیامت بسلامت بیاید و در مواقع لغزش ثابت است و استوار آید همانا اینکما ترا امیر المؤمنین
علیه السلام در مکتوبی که بعثمان بن حنیف نفاذ داشت فرو نکاشت ابن ابی الحدید
در شرح اینکلمات گوید که احمد بن عبد العزیز الجوهری که ابو بکر کبیر دارد از احباب علما عامه

روز برانگیز
گاه یعنی روز
قیامت

در آحوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۱۰۵

و از ثقات محدثین و مخبرین هر که را است که کتابی که حاوی اخبار یوم ثقیفه و فداست در ذیل
فصول عدیده احادیث کثیره آورده و این ابوالحدید انچه را مطمح نظر فریقین و مبتدیان و متقدمین
راست منکاره اکنون نگارنده این کتاب مبارک گوید که مافصله فتح فدا و ضرر و پیغمبران
عالم را به رحمت رجال و مفالک ابطال مرقوم داشتیم و باز نمودیم که چون رسول خدا فدا را
بدشکره بجا می آید ببارک که خداوند فرمود و قسنا و آیت اَللّٰهُمَّ لِيْ حَقَّقْهُ وَلِيَكُنْ لِيْ
السَّيْلُ وَلَا تَجْعَلْ رَيْبِيْ رَأْفَدَكَ ابْقَا طَبْعِيْمْ فَرَمُوْا فَاطْلُبُوا لَكَ اِنْ مَنَافِعُ اَنْ رَّعِجَ حَاجِيْتِيْ
و انچه زیادت بود بر اهل استحقاق اتفاق میگردید چه منافع فدا را سببست و چهار هزار دینار
و پنج هشتاد هزار دینار در تم کرده اند اکنون باز گردیم بنگارش حدیثی چند که خبر میدهد
ما را که فدا خاصه و خلاصه بود مر پیغمبر را و مسلمین را و ادان را راضی حق و بیسره
بنوده احمد بن عبد العزیز را در کتاب یوم ثقیفه روایتست که بعد از آنکه رسول
خدا مردم خبر را احصا داد و ایشان امان خواستند و پیغمبر مسأله ایشان را با جناب
مقرون داشت اهل فدا چون این بشنیدند از دو مصالح و مسائل بیرون شدند
و آن را راضی را تقویض دادند پس فدا را خلاصه پیغمبر شد چه بدست لشکر مفتوح
نگشت و دیگر احمد بن عبد العزیز از محمد بن اسحق روایت میکند که چون اهل فدا
در خود و خشیفت افتادند آن محال را با رسول خدا انصف مصالحه کردند و بروایت
تمام فدا را تقویض دادند پس فدا را خلاصه پیغمبر شد و از آنگونه اخبار در کتب احادیث
و تواریخ اهل سنت و جماعت فراوانست و کما ذکر باشد که فدا را خالص پیغمبر ندادند
و ما از نگارش آن جمله قلم باز کشیدیم تا زیادتی از این از سنت ناریج

نکاران میگوید قیوم

دیگر اخراج عمال فاطمه علیها السلام از قتل محکم بود

خ

الْحَمْدُ لِلَّهِ
فاطمه زهرا
علیها السلام

چون ابو بکر در ادب خلافت بجا کرد و جلیاب سلطنت بر اندام خویش و در ردای
له عَمْرَأَ النَّاسِ عِبْدُ هَذِهِ الدُّنْيَا لَا يُرِيدُونَ غَيْرَهَا فَامْنَعْ عَنْ عَلِيٍّ وَاهْلِ بَيْتِهِ
الْخُمْسَ وَالْفَيْءَ وَقَدْ كُنَّا فَإِنْ شِيعَتُهُ إِذَا عَلِمُوا ذَلِكَ تَرَكُوا عَلِيًّا وَأَفْكَوُا إِلَيْكَ غَيْبَةً
فِي الدُّنْيَا وَأَيُّهَا رَأَوْحُ أُمَمَةٍ عَلَيْهِمَا دَرَجَةٌ مَبْكُومٌ بِكَ عَمْرُؤُا الْخَطَّابُ يَا أَبُوبَكْرٍ خَطَّابُ
که اگر خلی در خلافت نودا کند و ثلث در مملکت تو باد بداید جزا علی مرتضی نواند بود
و اینچنانکه که منکر بجز و طلب نیا نویسند و بیرون دنیا بخوبیند چند که فدک در نظر
فاطمه و علیست حضرت ایشان مطاف جماعتی از اهل حاجت باشد پس فی و غمیل از
اینان باز کرد و فدک را نیز ما خود دار نارسد و شیعان ایشان از حضرت ایشان بکرد
و بعد از وفات تو که اید در سویدای قلب ابوبکر سخنان محرماتش در الحجاز سوزان
پس کس فرستاد دست نصرت عمال فاطمه را از فدک قطع نمود چون این خبر بفاطمه
بردند سخت پشیمان و غمناک گشت و بر روایت محیی بن یسکبر که مسند بعایشه میرساند
بشرطی که در صحیح بخاری ضبط است فاطمه فی و بنزد او فرستاد و پیام داد که ای خدایا
رسول خدا برادر مدینه عطا کرد میراث ماست و اینچنانکه خصل موال خیر محیی مانده
بهره ماست اینچنینکه بازده و فدک را چنانکه بود باز کرد و فقال ابوبکر ان رسول الله
صلى الله عليه وآله قال لا توروث ما تركناه صدقة اما يا كل آل محمد من هذا
المال واتي والله لا اغير شيئا من صدقة رسول الله عن خاليها التي كانت
عليها ما في عهد رسول الله ولا علم فيها مما عمل به رسول الله ابوبكر در پاسخ فاطمه

در اخلاص حضرت فاطمه علیها السلام

۱۰۰

پیام داد که رسول خدا می فرمود ما را میراث نباشد و آنچه از ما بجای می ماند صدق است خاص
مسلمین و مساکین آل محمد نیز از آن مال ندارند حاجت بجز و نصیب نمی نمایند بر سو کند با
که بر صدق رسول خدا ایراد بکند و نتوانم کرد و از حاجی بحالی نتوانم آورد که در چنانکه رسول
خدا می کرد و دیگر باره بروای احمد بن عبد لغز که سند بابو الطیفل می راند قال رسول
فاطمه علیها السلام انتم رشت رسول الله ام اهلته قالت فابال سمیع رسول الله قال انتم سمیع
رسول الله يقول ان الله اطعم نبیا اطعمه ثم بقصه وجعل الله فی نفوسهم بعد قولک اننا
بعده ان اردت علی المسلمین قال انت و ما سمعت من رسول الله میگوید فاطمه که با بوی کزشت که بر اثر رسول
خدا را با اهل و غیره است و ابوبکر گفت میراث از خاص اهل است فاطمه گفت پس چه شد
میراث پیغمبر و چرا از او دریغ داری گفت من از رسول خدا می شنیدم که فرمود خداوند پیغمبر را
عطیاتی کرد و اطعامی فرمود و چون پیغمبر را از جهان ببرد آن عطیه را خاص انکس
داشت که بجای او بنشیند من و زخلفه باقی اقم و بجای او نشستم و آن مال را بجز کز زلفه انا
سزا دارم میراثم فاطمه گفت بود آن و آنچه از رسول خدا می شنید که در این مقام این را بگوید
گوید مرا شکست می آید از این حدیث زیرا که فاطمه گفت تو وارث رسول خدا می با اهل او
ابوبکر گفت اهل او پس ابوبکر تصریح کرد که رسول خدا مورث است اهل او از وی آمد
میرد و این خلاف قول او است که گوید لا نورث بالجملة چون این خبر بفاطمه برسد
خشمناک شد و در مقعده و جلایا بخویش محفوف گشت زنان بنی هاشم و خویشاوندان
و پیوستگان حاضر شدند و حضرت ثقیف با ثقیان آن زنان طریق مسجد رسول خدا پیش
داشت و چنان طی مسافت میکرد که گفتی رسول خدا عبور میدهد و نمی ماند که بگشتا

قال رسول الله

وَأَحْوَالُ حَضْرَةِ فَاحِشَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۶

لَا مَرَّةً وَبَعَثَ عَلَى انْصَارِ حُكْمِهِ وَانْفَادِ الْحَاظِ بِحُفَّتِهِ قَرَأَى لَا مَرَّةً قَرَّبَتْهُ أَيْدِيهَا عَظَمًا عَلَى
 شَهْرَانِهَا عَامِلِينَ لَا وَثَائِمًا مُتَكِرَةً لِلَّهِ مَعَ عَرَفَانِهَا قَانًا رَأَى اللَّهُ لِحُجْلِ ظَاهِمًا وَكَتَفَ مِنَ التَّلَوُّ
 بِسَمَاءٍ وَجَلَّ عِزُّ الْأَنْبِيَاءِ رَعْمَهَا وَفَامَ فِي النَّاسِ بِالْإِيمَانِ وَأَقْنَدَ نَمْرًا أَيْدِيهَا
 وَبَصَرَهُمْ مِنَ الْعَمَاءِ وَهَدَاهُمْ إِلَى الدِّينِ الْقَوِيمِ وَدَعَاهُمْ إِلَى الطَّرِيقِ السَّيِّمِ بِبَصَرِ
 اللَّهِ إِلَيْهِ قَبْضَ رَأْفَةٍ وَخِيَارَ رَوْحَةٍ وَبِشَارِ مُحَمَّدٍ عَبْدِ نَبِيِّ هَذِهِ الدَّارِ فِي رَحْمَةِ
 فَلَحَفَ بِالْمَلَأَنِيكَ الْأَبْرَارِ وَرَضُوا إِلَى الرَّبِّ الْعَفَّارِ وَخَاوَدَ الْمَلِكُ الْبَجَارِ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَى نَبِيِّهِ وَآلِهِ عَلَى الْوَحْيِ وَصَفِيهِ وَخَيْرِيهِ مِنَ الْخَلْقِ وَوَصِيَّتِهِ وَالتَّلَامُ
 عَلَيْهِ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ يُعْنَى سِپَاسِ سِتَابِشِ خَاصِ خَدَا وَنَدَانِشِ مَرْتَبَتِهَايِ اود
 دِشَانِ سَرَايِ اوست بِلَا بِنِجَرِ بَشِي كَرَمِشِ بَعُومِ نَمِ وَايَنْدَا نَمُودِ بِكَمَالِ عَطَا يَا اتمامِ مِنْ
 چَندِ كَرَا نِوَصْلَه مَحْتَا افرین وَاذْ كُنْجِ شَمَارِ بِرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 وَا بَدِیْتَانِ اَز اَدَا اَز دَعُوتِ فَرموده اَسْتَعْمُومِ نَاسِ رَا بَكْدَا شَتَنِ شُكْرِ وِ سِپَاسِ
 وَا فَرِوَنِ اُورْدَنِ نَعْمَتِهَا بِیِ رِیْ وَطَلَبِ حِدِ وِ سِپَا نَمُودَه اَسْتِ اَرِ بِنْدِ كَانِ نَا بَكْرِ بَرِ
 نَعْمَتِ مَعْنِ اَبْنَا رَا بَا دَا شَنِ فَرْمَا بَدِ وَا كَوَا هِ مِی دَهَمِ كِه خِرْدَا یِ بَارِی خَدَا اَیْنِشِ وَا لُورِ
 حَلِیْ صَدِی وَشَرِ كِی نِی اَشْدِ كَلِمَه اَیْنِشِ كِه مَاقُولِ اَسْتِ حَقِیْقَتِ اَخْلَاصِ رَا بُو حُدُثِ
 وَنُضْمَتِ قَلُوبِ رَا بِاِیصالِ وَحْدَانِیَّتِ وِ رُوشِنِ سَاخِرِ مَعْنَا مَدِیْشِ وَا فَا كَرِ چَرِ
 كِه حَامِلِ بُو اَسْتِ بُو دِو وَا عَقْلِ نَوَا نَدِ نَمُودِ كِه مَشْعِ اَسْتِ اَز دِی دِهَا رُوشِنِ وَا وِی رُوشِنِ اَز
 نِی رُوشِنِ بَا نَهَادِ كَرِ مَعْنَا وَا خَارِجِ اَسْتِ اَز اَفَرِشِ وِ هَمِ اِچْ كَوْنِ كِی اَوِ اَبْدَاعِ وَا خِرَاجِ
 كِرِه اَسْتِ اَشْیَا بَا اَنكَ اَز پِشِ مَاقَدَه وَا مَدَه دَاشْتَنْدِ وَا فَا شَا اِیچَا فَرْمُودَ اَشْیَا بَا اَنكَ
 اَقْدَا وَا قَنَادِ بَدِ یَكْرِی نَمُودِ بَلَكِه سِیَا فَرِیْدَا فَرِیْدَا اَقْدَرِشِ اَوِ بَعْدِشِ خُودِ وِ بَعِثِشِ خُودِ بَا اَنكَ

اسم الله
 حارر التاج
 فضل على غيره
 والاسم الحبيب
 بالكر والى الله
 التفضل لك
 خبر الناس

الحمد
 كفايتا

جلد چهارم از کتاب قرآن ناسخ النوازل

محتاج باشد بافرینش آنها یا فایده منصوص باشد در تصور آنها جز اینکه این اثبات در
اثبات حکمت او و به طاعت او و اظهار قدرت او و کردن بندگان او و اعزاز خود او است
انکاء ثواب اعلایه آورد بر طاعت خود و عقاب بعلت ساختن بمعصیت خود نبیند کارها
از رحمت نفیست برساند و از در رحمت و خوار و بنویسند و کاشاند و کواهی میدهم
که بدین من محمد عبدا و در رسول او است و اخبار کرد و از آن پیش که رسالت دهد و نام برگرد
از آن پیش که خلف فرماید و برگردان از آن پیش که مجتهد نماید کاهی که مخلوقا بدینک
غیب مکون و در سترات هوایا که مصوب و به مایه ظلمت عدم مقرون بود و آنچه خداوند
جل جلاله عام بود بمصالح امور و محاربت بحدوث و دور و اناست و واقع مقدور پس
محمد را مبعوث فرمود از برای انمام امر و امتضا حکم و انفا مفاد بر محو مچه نکرست و امر را بر
و بر ایشان معکف نیران عابدان و ان منکر خداوند جبر پس و بر ساختن نور محمد را
ایشان را و مکشوف داشت مشبهها و ملایک ایشان را و نمودار نمود بهما و معضلات
ایشان را پس محمد برخاسته رتبا ایشان بخواندن هدایت و راندن از غیبت و پیش
دادن از عذاب و در همینوقت که ربوبی بر نفیوم و صراط مستقیم انگاه خداوند او را محتاج
ساخت در اقامت نیل و اخبار از غرت پس او را مقبوض است از در رفت و رفت
پس محمد سفر کرد از رحمت این دار فانی بسوی رحمت جاودا و محفوظ شد بملائکه بر او
پروردگار عتقار و محاربت پادشاه جاود و درود خدای بر پدید من که پیغمبر او و امین او
بروحی او وصفی او و برگزیده از خلق او است چون راستایش خداوند یکنا و درود بر مصطفی
پیوسته و صلوات و انصار و احاطه ساخت و قال انتم عباد الله تصبوا امره و طیبها
و صلواته و وجهه و اما الله علی انفسکم و باعنا الله الی الامم و زعمتم حق لکم

نصب یوسف
انچه بر پا کرده
میشود

وَأَخُو الْأَنْحَصِرِ فَأُطِيعْ عَلَيْهَا السَّلَامُ

لله بكم محمد فقام اليكم وبقيت استخفافا عليكم بكتاب الله التا طو والقرآن
 الصادق والنور الناطع والصباء الامع بينة بشارته منكشفة سرائره مخيلة
 ضواهيره مغبط اليه اشباعه فائد الى الرضوان انباعه مؤيد الى النجاة انبعاثه به
 تنال حج الله النورة وعزائمة المصرة ومخارمة الخدرة وبنائه الجالسة و
 برأيه الكافية وقضائيل المندوب ورخصه الوهوية وشراعه المكنون
 تجمل الله الایمان نظمهم الکفر والشرك والصلوة تنزهها الکفر عن الکبر والزکوة تزکیر
 للنفس ونماء للرزق والصيام تنسیبنا للاخلاص والحج للدين والعدل للنسب
 للعلوب وطاعتنا نظاما للملکة وامامتنا امانا من الفرية والجهاد عن اللذلة
 والصبر معونة على استجاب الاجر والامر بالمعروف مصلحة للعامة وترالو الله
 وقاية من الخط وصلة الارحام منماء للعدو والفصاح خفنا للذلة والوفاء
 بالندى تعريض للغفيرة والکاشل والوازين تعبير للبحر والتمهي عن ضرب الحجة
 تزيها عن الرجز اجتناب الفتن حجابا عن اللعنة وترك الشبهة اجمالا للعفة وحرم
 الله الشرب اخلاصا له بالربوبية فاقوا الله حتى نقائه ولا مؤمن الا وانتم مؤمنون
 واطيعوا الله فيما امركم به ونهاكم عنه فانها ائمتنا يخشى الله من عباده العلماء فبني
 فاطر موداي هند كان خدا شمارايات فرخت خدا بشد از برای او امر و نواهي خدا
 بر دارند و بن خدا و وحی خدا بشد و امناء خدا بشد بر نفوس خود و فرستادگان خدا
 در بار افع احکام بسوی امم کان میکنند حقیقت ان برای شما و این صفات صادق است و حق
 شما و حال انکه نچین است هما نا خداوند در میان شما هم مقدم داشت و بقیه
 استخفاف گذاشت یعنی امر المؤمنین و او خدا بر اکتساب اطاعت است و قرآن صادق

جلد چهارم از کتاب و م ناسخ التواریخ

۱۱۲

و در ساطع و ضیاء لامع است مشهود است حج و بصائرش مکشوفست متور و سرور
اشکار و نمودار است ظواهرش معبوط نارس است اشیا او قاطن بنیست اندام او
بنارک الله فرانی که نالوت آن و اسماع و استماع آن رساننده نجات و فرزند
در جانت بدست بازی این قرآن گیریم حج خداوند رحیم مکشوف می افتد و صحرا
مخطورات و بینات و آن و پراهین کافی معلوم میگردد و فضایل مندوبه
و مباحات موهوبه و شرایع مکتوبه شناخته شود و خداوند شرک را بشمار
ایمان از ساحت شما بترسد و بصیقل صلوة کبر را از قلوب شما ببرد و دوزک و دنا
ترکیه نفوس شما و معتز رق شما فرمود و بریاض صیام اخلاص شمارا استوار
ساخت و زیارت مکرر بر محکم و مشید نمود و قلوب را بدست عدل نظم
و منسق داشت همانا با مثلک نظام پذیرد و با مامت ما را کندگی و فرقت ایم کرد
چنانچه عزت اسلام است و صبر مسند رک اجراست موقوفست مصلحت عباد مرام
بمعروف و نیکوئی با والدین حافظ است از ختم خداوند و صلوة او حامی خویشاوندان
افزون کند و قصاص مردمان را خاتمه از پختن خون کند و فائز بند را سبب
فرموده و مکیال و میزان را دافع نقصان نموده فی از شرب خرد و مطهر چون بلیک
ساخه و اجتناب قیاف و بهمان را حجاب لعن و بعد پرداخته و ترک سرق موجب
عفت آورده و حرام کرده است خداوند شرک را که موجب تقرب و اخلاص و افرار و بر
پس برسد از خداوند قاف و غالب هم لغوش مرگ نشوید الا کاهی که مسلمانان بنا
و اطاعت کنید خدا پرادر او امر و نهی او و ما میسر سندا از خداوند مردم عالم و دانا
چون سخن بدینجا آورد دیگر باره از در خطابت عادت خطاب کردیم فاکت اتمها التا

وَأَحْوَالُهَا حَضَرَ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۱۱۵

مِنْ آلِ يَعْقُوبَ وَقَالَ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَى بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ وَقَالَ يُؤْتِيهِمُ
 اللَّهُ فِي أَوَّلِهِمْ وَلَا يَكُنْ لَكُمْ فِيهِ حَسْرَةٌ وَأَن تَنبِئَهُمْ وَأَن تَكُنْ خَيْرًا لِّوَلَدِهِمْ
 الْأَخْرَجَ بَيْنَ بَابِهِمْ وَبَيْنَ حَقِّهِ عَلَى الْبَيْتِ وَدَعَمَ أَن لَّا خَطْوَةٌ فِي وَلَا يَرْتَمِي فِي وَلَا يَمَسُّ
 بَيْتُ الْحَقِّكُمْ اللَّهُ بِأَيْهِ أَخْرَجَ مِنْهَا أَبِي أَمَ هَلْ تَقُولُونَ أَهْلُ مَيْلَتَيْنِ لَا يَتَوَارَدَانِ
 وَكُنَّا نَأْوِي فِي مِزَاهِلِ بَيْتِهِ وَاحِدَةٍ أَمْ أَنْتُمْ أَعْلَمُ بِمُخْصُوصِ الْفَرَانِ وَنَعْمُ مِنْ أَبِي
 وَابْنِ عَمِّي قَدْ وَتَلَّهَا بِحُطُوتِ مَرْجُوْلَةٍ فَلَمَّا كَانَ يَوْمُ حَشْرِكَ فَنِعْمَ الْحُكْمُ اللَّهُ وَالزَّعِيمُ
 تَحْمَدُ وَالْمَوْءِدَةُ الْقَيْمَةُ وَعِنْدَ الشَّاعِرَةِ مَا تَحْشَرُونَ وَلَا يَنْفَعُكُمْ إِذْ تَسْتَمُوتُونَ وَلَكِنْ نَاشِئًا
 مُسْتَقَرًّا سَوْفَ تَقْلَبُونَ مِنْ بَابِيهِ عَدْلُكَ بِخَيْرٍ بِهِ وَبِحَجَلٍ عَلَيْكَ عَدْلُكَ بِمُعِمْ فَاطِمَ
 بَانَكَ بَرَدًا شَدِيدًا هَرَمَ مَا نَابَكَ مِنْهُمْ فَاطِمَ وَخَرَجْتَ دَانَ سَخِي كَرَاؤُلُ سَيُكُونُ هُمْ دَارُ
 بَدَانِ اعَادَتِ بِفَرْطَاهِمَ وَازْدَادَ غُلُوطَ سَخِي بِمِرَانِمْ وَانْجَرِ مِهْكُمْ دَرِطْلَبِ فِدَائِهِمْ
 رَاسْتِي وَحَقِّ كَارِ نِهْكُمْ وَدَرُوعِ نِيْزِمْ هَمَانَا بِبَغِيرِي اَزْ نَوْعِ بَثْرَهْمَانْدِ شَمَا اَزْ دَرِوَانِ
 بُسُوِي شَمَا اَمْدَا كَرِ بِحُشْدِ اَصْلِ وَنَسْلِ اَوْرَامِدَا بِنْدِ كِهْ اَوْبِدَا مِنْ اَسْتِ نَهْ بِدَرْدَانِ
 شَمَا وَبَرَادِرِ شَرِمْ مِنْ اَسْتِ نَهْ بِشَرِمْ مِرْدَانِ شَمَا چِهْ نَهْ كُوْنِسْتِي اَسْتِ نِسْبَتِ بِاَحْمَدِ وَابْخَشَرِ
 اَبْلَاغِ رَسَالَتِ فَرَمُودِ بِبَغِيرِ مَانَانِ رَا بِهْمِ دَادِ وَ اَزْ شَيْمَتِ مَشْرُكِيْنِ دُرُوْغَرَانَتِ وَ قَلْبِ هَمَكَارَا
 بِكَافَتِ وَ كَلَوِي اِيْشَارَا اَشَارَا دَادِ بِشَاهِرَا هَرِ شَرِيْعَتِ وَ مَوْعِظَتِ دَعْوَتِ فَرَمُودَا مَنَاشَا
 دَرْدَمِ شَكْتِ دَرِ بَرْدَانِ اَخْتِ چِنْدِ كِهْ كَا فَرَا نِ اَسْتِ دَا دَنَدِ وَ رُوْغِيْزِ مِيْتِ نَهَادَنَدَانَا
 بِهَمَلُوِي ظَلَمَتِ دَا چَا كَزْدِ دَا بِمَدَا اِسْلَامِ رَا اَزْ شَبِ قَا رِيْكَ شَرُكَ اَشْكَارِ سَاخِيْ بِسِجِي
 ظَا هَرُ شَدِ وَ نَعِيْمِ دِيْنِ كُوِيَا كَرِيْدِ وَ مُشْفَقَهْ شَيْطَانِ اَزْ جَايِ خَرِيْدِ بِسِ هَلَا كِ شَدَنَدِ كَا كُوِيَا
 نِفَاقِ وَ كُوْدَهْ شَدِ بِنِدَاهَا كَفَرِ وَ شَقَا قِ وَ تَقْوَهْ كَرُوْدِ مَرُوْمِي كِهْ سَنَدِ شَكْمِ وَ سَفِيْدَا نَامِهْ بِكَلْمِ

جلد چهارم از کتاب وسم ناسخ النور

۱۱۶

اخلاص یعنی اهل بیت پرورانی وارد شده فی نفر من البیض الخالص الذین اذنب الله
 عنهم الرجس وطهرهم تطهیرا و شما مشرف مطلع بودید بر حضرت جهم و حال آنکه جرعه
 شارب طعمه و طامع و شرب و ذابل و لکد کور و ذابل بودید مشارب از مصانع بلان و
 پیشاب شران بود و ماکل شما از گیاه و یا بان و برک درختان بدست میشد و هواره زبل و
 زبون و خائت و غاسر بودید و با خوف و خشیت از مردمان میریستید خداوند باریک
 و عالی شاد از این عذاب و عذاب برها سب از آن پس که دستخوش واهی خرد و بزرگ بودید
 و از آن پس که پامال مردم دلیر و مبارز میزیستید هرگاه که کرکان اعراب میزدین اهل
 کتاب انحراب بر پای میکردند خداوند جل جلاله فریضی نشانید و کاهیکه قرنی
 و قادی از مشیطارت فشا برافراشت و دودند از مشرکین دهان فراز داشت مصطفی
 برادر خود علی مرتضی را در کلوکاه او افکند و انحضرت دست باز داشت تا سر و تن را
 پامال ساخت و انحراب فاش را باب شمشیر برنافت و اینهمه رنج و شکیب در راه خدا و بر
 مصطفی برخوشتن نهاد و هواره دافع اعدا و فاحح اجاب بود و شما در عیشی مهتا و راحت
 موافق سرخوش و امین میزیستید و انتظار میداشتید که در او روزگار بر ما دیگر کوفه
 بگرداند و واهی کونا کون بر ما بنارزد و هنگام حرب بشت با جک میدادند
 و روی بفرار می نهاد بدین بود تا وقتی که خداوند بشارت و تعالی پیغمبر خود را بر ما
 دیگر تحویل داد و او را بکه حمت او را در دوا دنیا و اصفیاء نهاد و خصوص که در خاطر او
 نفاق پنهان داشتید اشکارا ساختید و کمین و فرسوده شد حجاب حمت بن و سخن
 سرای شد و آخر سال گمراه و شعور و دند یا و کیان هرزه در او بانک بر او رد با
 کتده سخن حق چون شتر بر واره و دم شمشیر در در عرصه شما و شیطان سر بر کشید

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۱۱۷

از بنگاه خود و نداد رد از برای دعوت خود و یافت شما و که اجابت کردید دعوت او
و فریفته شدید فریب او را و این چنین داد شما او شما حاجت چالاک بختی اید بد و
ختمنا که خواست شما را و بخت شما را شد بد پس داغ زد بد غیر شتر خود را و داد بد
پروان آبگاه خود و کتاب از آنکه متصدی خلافت و امامت شد بد و حق و بهره
نداشتند و حال آنکه عهد پیغمبر در غلهر خم نزدیک است و از و پانچم بر مکتبی
نشده زخم دل ما هنوز بهبودی نگرفته و حواصت بنه ما الیام بنید بر فتنه
رسول خدا هنوز در قبر قرار نداشته که بد ستا و بر حد و فتنه غصب خلافت کرد بد
و خوشتر از دوشنه ندانند اخبند و کافر شدند و جهم محبط است بر کافران همه بات
چه رسید شما را بچایم و بد و حال آنکه کتاب خدا در میان شماست امور شما
و احکامش هویدا نواهدش واضح و او امرش واضح است همانا خلق فکر کرد بد باقران کریم
و طران را از پس پشت انداختید با دوی بر نافتند از قران و بیرون قران حکم
خواهند کرد بد بد لب مغالما از ان حجتی که بیرون قران است و آنکه که بیرون قران
خواهند دینی کرد در آن سرخاب خاص باشد همانا دوزخ نکرد بد با ناله که دانه
این مصیبت عظمی ساکن شود و سلسله افتد اگر بد پس برافروختند از فتنه و ابوی
آورد بد شراره فساد را و اجابت کرد بد دعوت شیطان را و با طغاء انوار بدین
جمله و سنن نبی صغیر بد اختیار و از در نفاق چنانکه فرما بد قسرون حسونا و از نفاق
پوشیده مینوشید شهر و در ضمن زید و کار را دیگر کوثر نمونار و میکیند و با اصل
بیت پیغمبر بطریق خلعه و نیزنک میر وید و صاحب میکیم از شما بر مصیبتی که مانند
حد و کار و دستا نیزه در دل و جگر کار میکند و شما کمان میکند که ما را از نیت

جلد چهارم از کتاب و حرم ناسخ التواریخ

۱۱۸

ایا بنیت جاهلیت میروید و درین جاهلیت طلب میکنید گیت بهتر از خدا از برای حکم انانرا
 که با خدای همان دارند ایا نمیدانید ارث دارم همانا میدانید و مانند خورشید جا
 بر شمار و شریست همان ای مسلمانان من فاطمه دختر پیغمبر ایا من مغلوب شوم در اخذ
 خویش و دیگران ارث مرا ما خود دارند ای پسر ابو قحافه ایا در کتاب خدا مسطور است
 که تو از پدر خود ارث بگیری و من از پدر خود ارث نبرم عظیم و عجیب حکمی آورده ایا دانسته
 و فسیله قرآن را متروک ساختید و از پس پشت انداختید شما حجت میرا شنید که
 انبیاء ارث نیست فراموش کردید که خداوند در قرآن مقرر فرماید و در کتاب سلیمان
 را و در بعضی ارث بود مسلمان از داود و در خبر محیی بن زکریا میفرماید که ذکر با عرض کرد
 الهی مرا فرستاد که بخش که از من ارث ببرد و نیز از آل یعقوب اخذ میراث کند و نیز در قرآن
 گریه مسطور است که خویشاوندان و صاحبان رحم بعضی و کالیند بعضی نیز مسطور است
 که خداوند وصیت میکند شما را در حق اولاد شما که مهره پسر مساوی و دختر است
 همچنان فرموده است اگر بزرگ نمائید مالی وصیت برای والدین و خویشاوندان
 بطور معروف و سراوا را است بر پسران و کاران و کان میکنید که حظ و نصیبی از برای
 من نیست ارثی از پدر و نمیرم و رحم و قرابت با پدر ندارم ایا مخصوص کرده است
 خداوند شما را با بنی از ابا ت که ارث ببرد و ارث بگذارد و پدر مرا از آن است
 بیرون کرده است ایا میکوشید اهل د و ملت از یکدیگر میراث نمیرند و من و
 پدرم از اهل ملت واحد نیستیم ایا پدرم مسلمان است و من کافرم میراث مسلمان
 بکافر نمیکند ایا شما را تا بعد از مخصوص عموم قرآن از پدر من و پیغمبر من اکنون این نزد
 و این خلافت شریرا مانند که مهار کرده اند و بالان بر نهاده اند بی دافعی و مافعی ملکی

فی الحوائج خضر فاطمه علیها السلام

۱۲۱

کرد بد و بهوای نفس خویش عجلت نمود بد و حال آنکه تمام دفع این ظلم که با من روا دادند
 نوا نائید و نوا مید بد اینچنین در طلب حق خود خواستارم و بسیار بایستد یا چنان
 مباد اند که پیغمبر گرامی را بد بگردانند و این امر مختصر بود لا والله این خطبی فطیع و تلمه
 و سبوع بود هیچ در پی با نداد از این خرق بدست نشود و هیچ رقی بهمند سبوع بنویس
 نیاید چنان را در غیبت او ظلمت فرو گرفت و ستارگان را در این مصیبت کدورت
 باد بد اما مایه و اما مال بدست شدت و سختی با مال کشت و جبال خاضع و
 منزّل شد و هم و حرم پیغمبر را حتمت نمایند سو کند با خدای این نازل کبری
 و مصیبتی عظمی بود که مانند آن حادثه و داهی دیده نشده ها تا کتاب خدای را در
 خانه های خود با مدادان و شامگاهان تلاوت کرد بد و اصفای قرآن را با نوا
 و بد اندیشند که بشیر از مرگ ناکد است و مکتوف داشتند که بر آب آسایش و بر
 پیشین از مصاحف و قصص حیرت فرشته و همچنان خداوند در حق محمد فرمود که نسب محمد
 مکه پیغمبر و در مکه در چنانکه در کنشند پیش از او پیغمبران اگر میرود و گاوین
 بر مشایید و مرند میشود هر که طریق از نداد بسیار در ملک مجست خداوند پیغمبر ندا
 بلکه خویشین را بد و فسخ میکشاند و خداوند سپاس گذاران را با داس خیر پیغمبر مایه
 انکاد فرموده های فرزندان قیله ای با باز داشته میشود من از اوست پدر و حال آنکه تمام
 در دست و وسیع من هستی شما را منکر و بانگ شما و پیش نوم حاضر بد و انجمن کرده
 دعوت مرا اصفای پیغمبر مایه و برستم و مسد که من با ما و پیدائید و شما صاحبان عادت
 و عادت و خداوندان سلاح جنگ و مبارزت میباشید حین که دعوت من تواتر
 میشود اجابت نمیکند و فریاد مرا می شنوید و داد نمیدهند نه آخر تمام ثباعت موصوف

و تقوی بنویس
 مند کردن
 فوق بنویس
 فقره بنویس
 کدورت بنویس
 معنی تیرگی است

قیله بنویس
 نام زن است که مادر
 شخص را بنویس
 و قایل او بنویس
 خرج است

و بجز فصلی معروفید و بر کزیده کاسند و اختیار بخار ایند شاید که جل رنج
و تعب نمودید و با عرق سال دادید و از مبارزت و مناطق بنابل نرسیدید و
از مناجزت و مکافحت دیران نهرسیدید و ماهواره بودیم و شما کاهی بودید
ما فرمان دادیم و شما پیرای فرمان شد بد چند که امیسا اسلام بگردش افتاد و شیر
شهور و ایام جریان یافت و تفرقه تکیه شرک بخضوع پیوست و غلیان کذب و دروغ
فرگشت و نیران کفر خامد شد و غوغای هیچ و مرج ساکن گشت و نظام دین بقوام مد
پس چهر زده بیکجا میثوبید بعد از بیان و پوشیده بیکجا میرید بعد از اعلان و باز پس
فدیم میزیدید بعد از اقام و مشرک میگردید بعد از قبول ایمان و اسلام ایاشا افتاد و از
باقومی که پیمان را پشت پای زدند و سوگند را بشکستند و عهد استاسندند که رسوخند
از مکه اخراج کنند و ابتدا کردند در مبارزت و مقاتلت با شما آیا هم دارید از ایشان که
از مؤمنانند سزاوارانت که از خدای تیرسیدند و اجماعت نکرا نم شمارا که اسوده
در تن اش و لخت و دور داشتند که کسی را که عالم است بقبض و ببط شریعت و کتاری که
باعتی میخواست و دعوت و پیرون رفتن از تنگی معیشت بعت پس پرده بر افکندید از آنچه
پوشیدید و از دهان پیرون دادید از آنچه بنوشیدید پس اگر کفران کنید و کافری
شمارا نکس که بر زمین بجای دارد خداوند محمود و بی نیاز است همان اجماعت گفتیم آنچه گفتیم
و دانای بودیم که شما ضرورت میخواهید که دمارا و عالم بودیم بر مکر و غدر شما که دلها شما را
فرو گرفتار است لکن آنچه گفتیم را نذر غمده بود و در شختم آکنده بود و بیان ضعف خاطر
در او بود و تب شکوی بود و نقد را تمام حجت بود اکنون این را به خلافت و ندای ما را
دارید که را و منقاد است لکن عار و شتان ابد الابد با نیست نام بردار است بفضیلت

الدفعه ستمه

وَأَمَّا الْإِنشَاءُ فَطَعْنُهَا السَّامِرَ

۱۳۳

وراء برداشت بائن خدا انشی که مشرف و مطلع است بر قلبها ناخداوند نکرانست
 بدانچه میبکند و میداند ظالمان یکجا میروند و مقام میگیرند و من خنجر پیبری هستم
 که ز سائنده است شمارا بعذاب شد بدین بکنید انچه برتوانید مایز انتقام خواهیم کرد
 اکنون شما منتظران روز باشید مایز منتظران روزیم چون فاطمه از قفر بر این خطبه
 پرداخت و بدین کلمات یقینات انتم لجت ساخت ابو بکر در پاسخ او آغاز سخن کرد
 فَقَالَ يَا ابْنَةَ رَسُولِ اللَّهِ لَقَدْ كَانَ أَبُوكَ بِالْمُؤْمِنِينَ عَظُوفًا كَرِيمًا رُفُوفًا رَحِيمًا
 وَعَلَى الْكَافِرِينَ عَدَا يَا أَبَتُهَا وَعِظَابًا عَظِيمًا فَإِنَّ عِرْقَنَا وَجَدْنَاهُ أَبَاكَ دُونَ
 الْإِنْسَاءِ وَأَخَ ابْنِ عَمَلٍ دُونَ الرِّجَالِ أَثَرَهُ عَلَى كُلِّ حَيْمٍ وَسَاعِدَهُ عَلَى كُلِّ امْرَأَةٍ
 حَيْمٌ لَا يَجْعَلُكَ إِلَّا كُلُّ سُبَيْدٍ وَلَا يَغْضُكُمُ إِلَّا كُلُّ شَيْعَةٍ قَاتِمَةٍ عِزَّةَ رَسُولِ اللَّهِ
 الطُّيُونَ وَالْحِجْرَةُ الْمُشْجُونَ عَلَى الْخَيْرِ أَدْنَى إِلَى الْجَنَّةِ مَا لَكُنَا وَانْتَ بِالْخَيْرَةِ
 الْإِنْسَاءُ وَابْنَةُ خَيْرَةِ الْأَنْبِيَاءِ صَادِقَةٌ فِي قَوْلِكَ سَابِقَةٌ فِي وَفْوٍ عَقْلِكَ غَيْرُ مُرَدٍّ
 عَنْ حَقِّكَ وَلَا مَصْدُورَةٍ عَنْ صِدْقِكَ وَاللَّهُ مَا عَدَدْتُ دَأَى رَسُولِ اللَّهِ وَلَا لَيْلُكَ
 إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ الزَّائِلَ لَا يَكْذِبُ أَهْلَهُ وَإِنِّي أَشْهَدُ لِلَّهِ وَكَفَى بِهِ شَهِيدًا أَنْ تَسْمَعُ
 رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ نَحْنُ مُعَايِرُ الْأَنْبِيَاءِ لَا نُؤَرِّدُ نَفْسًا
 وَلَا نَفْسَةً وَلَا دَارًا وَلَا عَقْبًا وَآوَيْنَا نَوْرَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ وَالْعِلْمِ وَالنُّبُوَّةِ وَمَا كَانَ
 لِنَا بِرُطْعٍ فَلَوْ لَوْ الْأَمْرَ بَعْدَهُ أَنْ يَحْكُمَ فِيهِ بِحُكْمِهِ وَنَدَّ حَلَلْنَا مَا حَاوَلْنَاهُ فِي الْكُرَاعِ
 وَالصَّلَاحِ يُقَاتِلُ بِهِ الْمُسْلِمُونَ وَيُجَاهِدُونَ الْكُفَّارَ وَجَالِدُونَ الْمُرَّةَ الْفُجَّارَ
 ذَلِكَ بِاجْتِمَاعِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ لَمْ يَنْتَرِدِ بِهِ وَحْدَهُ وَلَمْ أَسْتَبِدَّ بِمَا كَانَ الزَّائِلُ فِيهِ
 عِنْدَكَ هَلْ خَالِي وَمَا لِي هِيَ لَكَ وَبَيْنَ يَدَيْكَ لَا تَرَوْحِي عَنْكَ وَلَا تَنْزِدُ دُونَكَ

کلمات انشی
 کلمات انشی
 کلمات انشی

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَطَرَنَا عَلِيمًا بِمَا التَّوَلَّاهُ

۱۲۵

ممكن توسيع امت محمدی و از برای فرزندان ائمه طاهری فضیلت تورادفع
 نمیتوان داد و منزلت و مكانت تو را پست نمیتوان كرد حکم تو را بجز در دست راست
 روانست اما در كافل که چه تو ام کرد ایا تو می پسندی که من باید تو مخالفانم
 و فرمان او را دیگر گونه سازم چون ابو بکر این غلو طبع بسیار است بکر باره فاطمه
 آغاز سخن کرد و قَالَتْ سُبْحَانَ اللَّهِ مَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ إِلَّا اللَّهُ صَادِقًا وَلَا
 لَا حُكْمَ بِهِ خَالِفًا بَلْ كَانَ يَتَّبِعُ آيَاتِهِ وَيَقْفُو سُورَةَ أَتَجْعَلُونَ إِلَى الْعَدْرِ
 اعْتِدَالًا عَلَيْهِ بِالزُّنُودِ وَهَذَا بَعْدَ وَفَائِهِ شَيْبَةً مَا بَنَى لَهُ مِنَ الْهَوَائِلِ فِي حَقِّهَا
 هَذَا كِتَابُ اللَّهِ حَكِيمًا عَدْلًا وَفَاطِمًا فَصْلًا يَقُولُ يَرْثُنِي وَيَرِثُ مِنِّي أَلِ
 يَعْقُوبَ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ فَتَبَيَّنَ عَزَّ وَجَلَّ فِي مَا وَضَعَ عَلَيْهِ مِنَ الْأَقْسَاطِ وَتَبَيَّنَ
 مِنَ الْأَمْرِ أَفْضَلُ الْمِيرَاثِ أَبَاحَ مِنْ حِطِّ الذِّكْرِ أَلِ وَالْإِنَاثِ مَا أَزَاحَ عَمَلُهُ الْبُطْلَانِ
 وَأَزَالَ النُّظْمَ وَالشُّبُهَاتِ فِي الْغَابِرِينَ كَلَّا بَلْ سَوَّلَ لَكُمْ أَنْفُسَكُمْ أَمْ أَنْفُسُكُمْ يَحْيَى
 وَاللَّهُ السَّمِيعُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ابْنُ قُتَيْبَةَ فَاطْمَئِنَّا بِكَلِمَاتِ ابْنِ قُتَيْبَةَ شَكَنِي
 فَرَدِكْتُ فَرْدُودَهُ اسْتَخْدَا وَنَدَاهَا فَارَسُولُ خَلْدٍ بِكَابِخْدَا وَنَدَا وَنَدَاهَا وَنَدَاهَا
 وَاقْتَضَى بِحُكْمِ قُرْآنِ نَمِيكَرٍ شَاطِرُونَ قَانُونِ شَرِيعَتِ زِدْ مَكْرُوحًا بَعْدَ زِنْفَانِ
 بِغَيْرِ هَمَانْدَانِ غَلْدُو خَلْدِ بَعْنِي اسْتَخْدَا وَنَدَاهَا فَارَسُولُ خَلْدٍ بِكَابِخْدَا وَنَدَاهَا وَنَدَاهَا
 ابْنُ كِتَابِ خَلْدَا حَكِيمًا عَدْلًا وَفَاطِمًا فَصْلًا يَقُولُ يَرْثُنِي وَيَرِثُ مِنِّي أَلِ يَعْقُوبَ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ
 دَاوُدَ فَتَبَيَّنَ عَزَّ وَجَلَّ فِي مَا وَضَعَ عَلَيْهِ مِنَ الْأَقْسَاطِ وَتَبَيَّنَ مِنَ الْأَمْرِ أَفْضَلُ الْمِيرَاثِ
 أَبَاحَ مِنْ حِطِّ الذِّكْرِ أَلِ وَالْإِنَاثِ مَا أَزَاحَ عَمَلُهُ الْبُطْلَانِ وَأَزَالَ النُّظْمَ وَالشُّبُهَاتِ فِي
 الْغَابِرِينَ كَلَّا بَلْ سَوَّلَ لَكُمْ أَنْفُسَكُمْ أَمْ أَنْفُسُكُمْ يَحْيَى وَاللَّهُ السَّمِيعُ عَلَى مَا تَصِفُونَ
 ابْنُ قُتَيْبَةَ فَاطْمَئِنَّا بِكَلِمَاتِ ابْنِ قُتَيْبَةَ شَكَنِي فَرَدِكْتُ فَرْدُودَهُ اسْتَخْدَا وَنَدَاهَا
 فَارَسُولُ خَلْدٍ بِكَابِخْدَا وَنَدَا وَنَدَاهَا وَاقْتَضَى بِحُكْمِ قُرْآنِ نَمِيكَرٍ شَاطِرُونَ قَانُونِ
 شَرِيعَتِ زِدْ مَكْرُوحًا بَعْدَ زِنْفَانِ بِغَيْرِ هَمَانْدَانِ غَلْدُو خَلْدِ بَعْنِي اسْتَخْدَا وَنَدَاهَا

فَاطِمَةُ زَهْرَا

جلد چهارم از کتاب وحرناصح النور

۱۲۶

باطل و انقائ شیهما باز داشت شما نیز این جمله را مبدلند و بهواجرتفتا و شوبلا
 شیطانی وصول اما مال و اما مالی را ساختگی همی کنند لاجرم شکیانی نبوت و من
 دل بر مصابرت می ندیم و خداوند در کفر این کذب که بر پیغمبر بپسید مرا نصرت
 خواهد کرد بویکر دیگر باره آغاز سخن نمود فقال صدق الله ورسوله وصدق
 ابنه انت معدن الحكمة و موطن الهدى والرحمة و ركن الدين و عین
 الحجرة لا ابعد صوابك ولا انكر خطابك هؤلاء المسلمون بنی و بناتك
 قلد و بی ما تقلد و بایقان و منهم لخذت ما اخذت غیر مكابر و لا مستبد
 و مستنار و هم بذلک شهود ابو بكر گفت خدا و رسول بیرون راستی سخن نکر مد
 و توای خسر خدا و در راستی سخن کردی و توئے معدن حکمت و موطن هدایت و مصدر
 رحمت و عود شریعت و عین حجت نور از طریق صواب سدا بر کنارند انهم و گفتا
 نور انکار نکند لکن جماعت مسلمانان بی انکه مرا خواستی و کاوشی باشد قلاده خلافت را
 بر گردن من افکندند انک همکان حاضرند و ناظر بر اینچرخ گویم که او اهی دهند انو
 فاطمه علیها السلام بجانب مردم نکران شد و قالت معاشر الناس المیر غیر الی القید
 الباطل المغضیة علی الفعل القبیح الخایر فلا یستدبرون القرآن ام علی قلوب
 اقفا لها کلا بل زان علی قلوبکم ما اساتم من اعمالکم فاخذت بهم حکم و ابصارکم
 و لیس ما ناوتم و ساء ما به اشرتم و شر ما منه اعتنم لحیدن و الله محمدا و
 و غیره و بیلا اذ کیف لکم و العطاء و بان ما و اتمم الضراء و بد الکم من ربکم ما لم
 نکونوا تحسبون و حیرت انک المبطون فرمود ای مردم شما بنده بگو گفتارها
 نکوهیده و اغماض کنید از کردارها ناپسندیده ایاد احکام کتاب خدای بخشد

کلماتی
 باین
 باب

خطاب
 باین

تحقیق نمی کردند تا بدان کار کنند یا نیک می نداشتند و دانسته و فهمیده نمی بدیدند
 زیرا که در این ایام مقفل و مخوم است همانا که در زشت شماردهای شما را محبوب
 داشت و خیم و کوش شمارا کور و کمر ساخته چه نگوید هاست نعلوبل شما که بدستیار
 آن حق را با ایمان ساختید و خلافت از مرگ خود بخوبی ابدید و بجای متصدان
 بدلی بد گرفتید سوگند با خدای که حمل کفر این کردار و خیم و نا کواری عاقبت این کار
 سخت و ناشوار است کاهی که پرده از کار برداشند و پوشیده ها آشکارا کرد و عذاب خداوند
 فرما که هرگز گمان نداشتید درسد کار گمان باطل زیان کار شوند و باد افرا^ه بپند
 بد خبر است که بعد از چندین اجتناج ابو بکر از فاطمه گواه طلبید انحضرت ام ایمن را حاضر
 ساخت تا ام ایمن چون در آمد گفت یا ابا بکر من نورا را بختی گواه میگیرم
 انگاه گواهی میدهم اکنون نورا با خدای سوگند میدهم با شهادت که پیغمبر فرمود
 اَمْ اَیْمَنَ امْرَأَةٌ مِنْ اَهْلِ الْبَيْتِ كَفْتُ شَيْئًا مِنْكُمْ اَنْكَاہُ كَفْتُ فَاَشْهَدُ اَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ
 اَرْحَمُ رُسُلًا لِلَّهِ فَاتَّقُوا الْفُرْجَ بِحَقِّهِ فَجَعَلَ ذَلِكَ لَهَا طَمَعًا بِأَمْرِ اللَّهِ بِنُفُوسِهَا
 میدهم که خداوند بر رسول و حق فرماد که از ادای حق فی القربی دست باز نگیر
 و بیکم خداوند فدای خاص فاطمه بدان امیر المؤمنین علی و حسن و حسین علیهم السلام
 نیز بدینگونه گواهی دادند ابو بکر بپاره گشت و خطی نوشت فاطمه را داد تا فدا را
 از هر خویش مضبوط کند عمر بن الخطاب دست یارید و آن خط را از فاطمه فرا
 گرفت و بدید فقال عُمَرُ لَا تَقْبَلُ شَهَادَةَ امْرَأَةٍ عَجَبْتَ لَا تَقْضِي وَآتَا عَلَى فَجَرٍ
 التَّارِ إِلَى قَرْصِیْهِ كَفْتُ قَبُولُ مَكْنِ شَهَادَتِ ام ایمن باز را عجب را چگونه سنوار
 توان داشت اما علی اش از برای بلخ قرصه نان خویش میکشد اینوقت فاطمه رو

باد افرا^ه بخفته
 مکه فاطمه

جلد چہارم از کتاب قرآن فاسخ التواریخ

وَاللّٰهُ لَا يَدْعُوْنَ الْغٰفِلِيْنَ
ابداً فالت

با بویگر کرد فقالت وَاللّٰهُ لَا كَلَمَتِكَ ابداً قَالَ وَاللّٰهُ لَا دَعْوَتَ اللَّهِ عَلَيْكَ قَالَ
وَاللّٰهُ لَا دَعْوَتَ اللَّهِ لِكَ فاطمه فرمود ای ابو بکر سو کند با خدای هرگز از این پس تا تو
سخن نکم ابو بکر گفت سو کند با خدای هرگز از حضرت تو دور بخیم دیگر باره فاطمه
فرمود سو کند با خدای شکایت تو را بجا و ندخواهم برد و منع تو را از اخواهم
خواست ابو بکر گفت سو کند با خدای که من در طلب خیر تو روی بدرگاه خداوند
خواهم آورد چون فاطمه علیها السلام سخن بدایجا آورد روی بر تافت و بر سر قبر
رسول خدا آمد و روی بر در افتاد این اشعار را تذکره فرمود و چندان بگریست

سیدنا فاطمه
رضی اللہ عنہا
بر سر قبر
رسول خدا
آمد و روی
بر در افتاد
و گریست

که خاک را با آب بده عجبین ساخت

قَدْ كَانَ بَعْدَكَ انْبَاءٌ وَهَبْتَهُ	لَوْ كُنْتُ شَاهِدًا لَمْ يَكُنْ الْخَطْبُ
اِنَّا فَتَدْنَا نَقْدًا اَلْاَرْضِ اِبِلَهَا	وَاحْتَلَّ قَوْمُكَ فَاَتَتْهُمُ الْعُقَدُ
وَكُلُّ اَهْلٍ لَمْ يَنْزِلْ وَمَنْزِلُهُ	عِنْدَ اِلَهِ عَلَى الْاَدْنَى مُقَرَّبُ
اَبَدَتْ رِجَالٌ كُنَّا نَجْوَى صُدُورُ	لَمَّا مَضَيْنَ فِي حَالِكِ ذُو الْكُرْبِ
بَجَهْتُمْ اِرْجَالُ وَاسْتَحْبَبْنَا	لَمَّا ضِدَّتْ وَكُلُّ الْاَمْرِ مُعْصَبُ
وَكُنْتُ بَدْرًا وَتَوَارِثْتُمَا بِيَه	عَلَيْكَ تَقُولُ مِنْ فِي الْعِزَّةِ الْكَبُ
وَكَانَ جَبْرِيْلًا اِلَا بَابُ يُوْنُسَا	فَقَدْ نَقِدْتَ فَكُلَّ الْخَيْرِ مُخْجَبُ
فَلَيْتَ فَبَلَكَ كَانِ الْوَرُودُ	لَمَّا رَضِيتُ حَالِكِ ذُو الْكَبُ
اِنَا رُزْمًا بِلَا مَرْزُ دُوشَجْنِ	مِنْ اَلرَّبِّ لَا نَحْمُ وَلَا نَعْرَبُ
سَبَعْلَمُ الْمَوْتِ الْاَظْلَمُ حَامِشَا	يَوْمَ الْقِيَمَةِ اَتَى سَوْفَ يَنْفَلِبُ
وَسَوْفَ يَنْبَكِيكَ مَلْعِنَا وَاهْبِذْ	لَهُ اَلْعِيُوْنُ يَهْمَالُ لَهُ مَسْكُ

فی الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

۱۳۱

از برای تو مبارک خاص دشمنان تو یاد بر من خشم مگر ایند خسر برگزیده موجودات
 و یاد کار نبوت در کار دین مستی نکردم و از آنچه در قوت بازوی من بود تقا^{عد}
 نمودم خداوند کفیل امر و ضامن رزق است آنچه از بهر تقه هاده بهتر از آن است
 که از تو قطع شده پس ردها خداوند نظری شکبائی و مصابرت پیش دارا لاجرم
 فاطمه فرمود خداوند کفایت میکند امر مرا و خاموش شد مکتوفیاد که اسرار
 اهل بیت مستور است از مد و کجاست امثال ما مردم بلکه مفدا و ابوذر و سلمان
 با منزلت السلمان متنا اهل البیت بیرون ادب کام نرفتند و در سوپدای
 خاطر تمنا ای این طلب نکنند و قتی بمیدانم کجا دیده ام که سلمان رضی الله عنه
 در خدمت امیر المؤمنین از غضب خلافت و تقاعد حضرت اظهار خجسته کرد علی
 علیه السلام فرمود همان اهل بیت میخواهی از اسرار اهل بیت آگاهی بدستی بدیجی
 که بیرون اهل بیت هیچ فریده را توانا نه حمل این باد کران نیست همانا فاطمه که
 متحد تر بود و بحکم احادیث صحیحی بعلم ما کان و ما یکون عالم بود لاجرم از آن پیش
 که رسول خدا و دلع جهان گوید و این حوادث هابله نازل کرد و از مخالفت امت
 و دمار خلافت و ضبط فدک و عوالی آگاهی داشت و بحکم عصمت که قسری نیست
 بر دانست جز بحکم خدا و رضا علی مرتضی سخن نمی فرمود سخن او سخن علی عمران بود
 و کلمه او و دیر خداوند رحمان و مناعت محل او از ملکوت و ملک رفیع تر بود
 تا عوالی و فدک چه رسد و چه بسیار وقت که حسین را کوسند میخواهید و بکنه
 یکسره از با ائلی میرسانید مملکت دنیا و چشم او با تر زبانی غیر آن نمیرفت فدک
 و حوالی چیست حاصل عوالی کدام است اگر کوئاین خطاب و خطبه چه بود و اینها

نزع و شکوی چه واجب می نمود پس در حضرت امیرالمؤمنین اظهار جرات کردند و مدینه
 جنت با جلیب عصمت بیفوت داشت پاسخ این سخن را بدینگونه ساختگی کنیم که اسرار
 اهل بیت مسطور است بشرحی که مسطور افتاد الا آنکه گوئیم محکم مد رکات غقول ^{قصه} تا
 خود انحصار می خواست که ظالم را از عادل و حق را از باطل باز نماید تا آنان که خیر
 مایه فطرت ایشان از ترشحات زلال ولایت بهره یافتنه از طریق ضلالت و غوات
 باز شوند و بشاه راه شریعت و هدایت روند اکنون با سر سخن ایم بعد از بیرون
 شدن فاطمه از مسجد ابو بکر را از اجماع انحصار حضرت بگرفت و در میان مصلح و
 انصار همه نکرست بی توانی برخواست و بر منبر صعود داد و گفت ای مائتات
 ماهیه الزعمه الی کل قاله ابن کانت هذیه الامانی فی عهد رسول الله
 الامن منیع فلیقل ومن شهد فلیکلم اما هو تعاله شهیده ذنبه مررب
 لکل فتنه هو الذی یقول کرها جده بعد ما هومت تستصنون بالضعفه
 وتستصرون بالیث کلام طحال حب اهلها الیها البغی الا انی لو اشاء ان
 اقول لقلت لو قلت لبحث انی ساکت ما ترکتم ثم ائففت الی الانصار
 وقال قد بلغنی یا معشر الانصار مقالته سفها انکم فاحق من لزم محمد رسول
 الله انتم فقد جانی کم فاولیتم ونصرتم الا و انی لست باسطا یدکوا لیا انا
 علی من لم یستحق ذلک مثا ثم نزل گفت ابرو مردم این چیست از شما که من میرسد
 چه فساد شما را که هر سخن باطل گوش فرامید هید که و کجا بود این اهانی و امال
 در زمان رسول خدا ها ان ابرو مردم آنکس که مشنوده باز کوید و آنکس که حاضر بوده
 سخن کنند با علی بن ابیطالب و با اهل بیت که شاه داد و دم او سنا را نکیرش

بسم الله الرحمن الرحیم
 این سخن از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام است
 که در مدینه از آنکه فاطمه را از مسجد ابو بکر
 بیرون کردند و در میان مصلح و انصار همه نکرست
 بی توانی برخواست و بر منبر صعود داد و گفت
 ای مائتات ماهیه الزعمه الی کل قاله ابن کانت
 هذیه الامانی فی عهد رسول الله الامن منیع
 فلیقل ومن شهد فلیکلم اما هو تعاله شهیده
 ذنبه مررب لکل فتنه هو الذی یقول کرها جده
 بعد ما هومت تستصنون بالضعفه وتستصرون
 بالیث کلام طحال حب اهلها الیها البغی الا انی
 لو اشاء ان اقول لقلت لو قلت لبحث انی ساکت
 ما ترکتم ثم ائففت الی الانصار وقال قد
 بلغنی یا معشر الانصار مقالته سفها انکم
 فاحق من لزم محمد رسول الله انتم فقد جانی
 کم فاولیتم ونصرتم الا و انی لست باسطا یدکوا
 لیا انا علی من لم یستحق ذلک مثا ثم نزل گفت
 ابرو مردم این چیست از شما که من میرسد
 چه فساد شما را که هر سخن باطل گوش فرامید
 هید که و کجا بود این اهانی و امال در زمان
 رسول خدا ها ان ابرو مردم آنکس که مشنوده
 باز کوید و آنکس که حاضر بوده سخن کنند
 با علی بن ابیطالب و با اهل بیت که شاه داد و
 دم او سنا را نکیرش

فشنه نمی برهنند و فشنه می خاشته و ابوی آنکه دو همسکوبد فشنه ها را جوان کنید
نیرو دهد از پس آنکه پیر شده است از مردم ضعیف استعانت میجوئد و از زنان
نصرت میطلبد ام طحال زائنه مانند که دوست نزد و زنا کارانند اگر میخواهیم
و اگر بگویم و حسن میبازم اکنون از کفینها زبان بستم انگاه رو با انصا کرد
گفت ای حاجت انصا از دیوانگان شما استخوانا است این مهر و حال آنکه منزل
ترک شما شد در خدمت پیغمبر چه محتاج لبوی شما آمد و او منزل دادید و نصرت
کردید و دانسته باشید که مردیست و زبان لبوی کس فراز نکند چند که مرا خشت
نکند و سزاوار کفر نشود این بگفت از منبری برآمد معلوم باد که در روایت این
کلمات از ابو بکر در حق علی علمای عامه و خاصه متفق اند چنانکه احمد بن عبد العزیز
البجوری که از صنایع علمای سنت و جماعت است این کلمات را با سنا خود
بدینگونه روایت کرده این ابی الحدید گوید این کلمات را از ابو بکر بر نقیب ابو
جعفر بن یحیی بن ابی برد البصره فرشت کردم و گفتم ابو بکر با کدام کس این تعریف کند
گفت بلکه نصیح کند گفتم اگر نصیح بیکر در سوال نمیکردم پس بخندید و گفت این
سخن با علی گوید گفتم آیا این کلمات را به تمامت در حق علی گوید گفت ای یفرزندان
پادشاهی است ملک عظیم است خویش و بیگانه شناسد و قاصی و دانی نداند گفتم
بعد از اصحاب این کلمات انصا چه گفتند گفت علی را هم یاد کردند و گفتند خلیفه بنی
خدا حق علیه ابوبکر را اضطراب امر بر سپید و ایشانرا ممنوع و فهمی داشت
اکنون با سر سخن ایشم چون سخنان ابو بکر را بعلی مرضی برداشتند حضرت شش خشم
شد و این کلمات را مکتوب کرد با ابو بکر و رساند شقوا مترا طایب امواج گفتن

در بعضی از کتب
ابو بکر را
الشیخ الامام
محمد بن یحیی
بن ابی برد
البصره

بِحَبَابَتِهِمْ مِنْ الْجَزَاءِ وَحَطُّوا نِجَانًا هَبْلًا أَخْرَجَ مِنْ جَمِيعِ الْهَبْلِ الْغَدْرَ وَاسْتَظَاوُا
 سِوَرِ الْأَنْوَارِ وَاقْتَدَهُ أُمُورُ بَيْتِ الطَّاهِرَاتِ الْأَبْرَارِ وَاحْتَبَوُا قِطْلَ الْأَوْزَارِ
 بِغَضَبِهِمْ مُخْلَةً إِلَيْهِ الْمَخَارِكُ كَانَتْ بِكُمْ تَرَدُّدُونَ فِي الْعَمَاءِ كَمَا يَرُدُّوهُ الْخَبَرُ
 فِي الطَّاهِرِينَ أَمَا وَاللَّهِ لَوَادِنَ بَيْتِ الْبَلَسِ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ لِحَصْدِ رُؤُوسِكُمْ
 عَنْ لِحْصَادِكُمْ كَيْفَ الْحَصِيدِ يَتَوَاضِعُ مِنْ حَدِيدٍ وَلَقَلَّغْتُ مِنْ جَاهِلِمْ شَيْئًا
 مَا أَقْرَجَ بِهِ أَمَا تَكُمُ وَأَوْحَشَ بِهِ بِجَاهِلِكُمْ فَانِي مُنْذِرٌ عَرَفْتُهُ وَنِي مُرْذِي الْعَسَاكِرِ
 وَمُغْنِي الْحَاوِلِ وَمُبِيدُ خُصْرَائِكُمْ وَنُحْدُ ضَوْضَائِكُمْ وَجَرَادُ الدَّوَابِّ إِنْ أَنْتُمْ فِي
 بُيُوتِكُمْ مُعْتَكِفُونَ وَإِنِّي لِصَاحِبِكُمْ بِالْأَمْرِ لَعَسْرَانِي لَنْ تَجُودُوا فِي الْخِلَافَةِ
 وَالنُّبُوَّةِ وَأَنْتُمْ تَذَكَّرُونَ أَحْقَادَ بَدِيدٍ تَادِبِ أَحَدًا أَمَا وَاللَّهِ لَوْ قُلْتُ مَا سَبَقَ
 مِنَ اللَّهِ فِيمَكُمْ لَنَدَاخَلْتُ ضِلَاعَكُمْ فِي أَجْوَاكُم لَنَدَاخُلُ اسْنَانِ دَوَاوَةِ الرَّحَى
 فَإِنْ نَطَقْتُ تَقُولُونَ حَسَدًا نَارَ سَكْتٍ نَقِيَالُ جَرَجِ ابْنِ أَبِي طَالِبٍ مِنَ الْمَوْتِ هَبْلًا
 هَبْلًا إِنَّ الشَّاعِرَ يُقَالُ فِي هَذَا أَوَا لَمَوْتُ الْمَيِّتِ وَخَوَاضُ الْمَيِّتَاتِ جَوْفَ لَيْلٍ
 خَامِدٍ حَامِلِ السَّبْفَيْنِ الْفَقِيرَيْنِ وَالرُّحْمَيْنِ الطُّوْبَيْنِ وَمُكْسَرِ الزُّبَابِ فِي
 غَطَايَةِ الْفَرَاتِ وَمُفْرَجِ الْكُرْبَاتِ عَنْ وَجْهِ خَيْرِ الرِّبَابِ إِيهْ وَفَوَ اللَّهِ
 لَا بَنَ أَبِطَالِبٍ نَسْ بِأَمُوتٍ مِنَ الطِّفْلِ إِلَى مَحَالِبِ إِيهْ هَبْلَكُمْ أَلْهَوَابِلُ
 لَوَحْتُ بِمَا أُنْزِلَ اللَّهُ فِيمَكُمْ فِي كِتَابِهِ لَا اضْطَرِبْهُمْ اضْطَرِبْ أَلْأَرْشِيَّةَ فِي
 الطُّوْبِ الْبَعِيدَةِ وَكُحْرِيمٍ مِنْ بُيُوتِكُمْ هَارِبِينَ وَعَلَى وَجْهِكُمْ هَائِمِينَ وَلَكِنْ أَهْوَى
 وَجْدِي حَقَّ الْقَهْرِ رَبِّي بِسَيْدِ جَدَاءِ صَفَرٍ مِنْ لَدُنْكُمْ خُلَاوٍ مِنْ طُخَانِكُمْ وَمَا شَلُ
 دُنْيَاكُمْ مَعْنَدِي لَا كَمِثْلِ عَمَلٍ فَاسْتَعْلَى نِيْمٌ اسْتَغْلَظَ فَاسْتَوْثَمَ تَمْرٌ مِنْ نَابِلَةٍ

سفر بهر کس
 سفر بهر کس
 ناسخ و من ناسخ
 نجان جمع است
 جزو حوض است
 الخطا الوضوح
 من علو الی سفل
 حب ریشات
 کبار و ارباب
 کسند
 بمعنی تناسل
 و ذراست
 نقل و سلاطین
 اوزار جمع است
 محل معنی عطای بلا
 عوض و اسب
 انا نخله کسند
 حجامه ستون سراسر
 جمع جاجم
 موقعین طریقه
 مایه الی الانفع
 اسامات
 الورد الالهات
 تحمل بر دوش
 نبش و کسند
 سحافل
 اباد هم اهل
 الله حقیقت
 حید است
 ضلع کاه جمع
 اضلاع انامیع
 خون درون خواتم
 ایمن و اوج

دوید انصاف علیکم انکم انفسکم تفقدون ثم یفیدکم ثم اتم بحمدون عن ربکم
ذعافا تمیزقا وسمعا فانرا وکفی بالله حکما ویرسول الله حصیما ویا ایها المؤمنون
ولا ابعد الله بینها واولکم ولا انقص فیها غیرکم واکتسبتم علی من اتبع الهدی الا حسدا
اینها انصار سی خن منی اید میفرماید نخست سر از کفر و ترک برافشید و در میان
منی اکم را بشکافید و با شما نکر و قمر را از فرقه اهل فخر و غرور و کذا سبید
لکن بد بیان کا و میراث اهل بیت را ما خود داشتید و به انفس خویش بخش کردید چه
باشی که از اوز و رو و بال خال مسدود گویا فکر نمی بر شما که در ضلالت و غی و قد
میباشد مانند شتر آسیا سو کند با خدای که ماذون بودم بچیزی که شما دانا
نبستید هر اینه سرگشته اید و چون جثات حصید با شما شمر حدید میدودم و
زلفهای ابطال شمار امیشکافتم با شما شیر که مضان اناق شما را میخراشد انداز
و بحال شمارا دستخوش دهشت و وحشت سازدهما فامر انیک شناخته بد که شما
عسکرها و فئای لشکرها و کشند و جوش شما و فر و نشاند خروش شما بودم
گاهی که شما در مساکن خود متوقف در مربع خویش محکف بودید قسم بجان
پدرم دوست نداشتید که خلافت و نبوت در میان ما بپاید هنوز از مباحث
و مناجز غرور بد و عنده و از مبارات و ثارات باوم احد دل آکنده اید
سو کند با خدای که بگویم ان عذاب عقاب را که خداوند از برای شما مقدر است
اضلاع شما بیکدیگر برچسبد و پهلوها شما بهم رسد اگر در طلب حق خود سخن
کنم گویند سختی از در حسد مرا شنید و اگر خاموش باشیم گویند از مرگ بترسید
همیشه ما من در غراف مرگ فرو شوم و در غلوه کجک حامل سیفین و عین

باشم و من شکستند و ایامم در دریای غمراست و مقیج کربانم از روی خبر ایتر یا نهان
 ای مردم سوگند با خدای پسر ابوطالب مانوس تراست با مرگ از کودک با پستانم
 در سوگواری شما نشینند سوگواران اگر اشکار سازم آنچه خداوند در حق شما
 فرو فرستاده چنان مضطرب شوید که در من طویل در چاه عمیق و انیسوت خود گرفتار
 و نرسند و اسپهر و مختبر بیرون شوید اکنون این خزن و اندوه را که از ظلم و ستم
 شما بمن رسید بر خویش تن بهل می شمارم و صبر میکنم تا خدا بر املا فائز نماید زیرا که
 دنیای شما در نزد من همانند است با پاره ابری که بلند شود و بالا گیرد پس مرا کم
 کرد و دانستونید بر دانه گاه یاره پاره کرد و انجلا گیرد زود باشد که میوه افتاد خود را
 که سخت تلخ است بچشید و آنچه بدست خویش کاشته اید بدوید و آن زهر قاتل
 و ستمی است نافع کافیت روز که قیامت موقوف است و خداوند حکیم و پیغمبر
 خضمم دور نکند خداوند مکر شمارا و بر در نیفتد و هلاک نکند مکر شمارا چون
 مکتوب علی علیه السلام بابو بکر رسید سخت غمناک گشت و بینا شد که پیش
 از این مکاتبات و مخاطبات فتنه حدیث شود که اصلاح آن در عقده بحال
 پس مردم را حاضر ساخت گفت ای جماعت مهاجر و انصار من در اخذ عوالتی ^{فند}
 باشم اطریق مشاور سپردم و رای شمارا بصواب شمردم شما تصدیق کردید که دنیا را
 میراث نیست و من منافع فدک را بر فرضی مسلمان برافزودم تا در حفظ ثغور و حدود
 دجها با مشرکین و اعدای دین بجار برم اینک مرا علی با شمشیر حلد بدهند دید
 میکند و بیم میدهد سوگند با خدای که من همی خواهم حل خلافت را از دوش فرو
 گذاشتن و طریق سلامت برداشتن و طلب قاتل کردن و غل و غارت کردن از بهر

کتاب الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

۱۳۷

آنکه بایس ابوطالب طریق مناخض فرمایم و ابوبکر مکاحضت نکشیم مراباعه
و علی را بمن چه فایده است عز الخطاب چون از پسر ابوجحافه ازین کلمات ضعف
ایمن را اصفا نمود زبان بشاعت باز کرد و گفت ای پسر ابوجحافه هرگز بخازد و رنج
سخن تنویر سرزد و جوهر تو ضعف ندان پیرو تو پسر کی باشی که نذر میدا
قتال جویت و نذر در قحط سال بخجی مرا شکفت علی بد از این قلب ترسند و نفس
هراسند که نورا ست همانا من لال خلافت از ایش کدورت مشا کردم فانیک
بنوشی خوش باشی دل قوی فرما و قواعد ملک استوار مدار و خدا را سپاس
کن از اینچه من در راه تو بدل کردم و اگر نه اینک علی ابوطالب است استخوان تو را
کالیده کند و بر زانده علی ان صخره صفاست که ناشکسته نشود در شجر بیرون دهد
و ان افی جانک است که جز با خون کس از زخم او نهد و ان شجر تلخ است که اگر همه
باعشش طعم کنی جز مرارت نرینار و با اینهمه نود در کاخ خویش استوار باش و از وعید
و تهدید او خاطر بخراش از ان پیش که او بر تو شام کند من بر تو چاشت خورم و قبل
از آنکه سد باب نو کند ابواب او را سد و سازم ابو بکر گفت ای پسر مو کند میداد
تو را با خدا ای اگر قصد قتل ما کند کار بکام آورد و اینوقت بخجی از فضا بل امیر
المؤمنین و شجاعت او در غزوات و صبر او بوضیعت پیغمبر از بهر عمر بر شمر دار این
کلمات بشرح که حدیث کرده اند علی علیه السلام بمجدد و امام و مهاجران
و انصافا همگان حاضر بودند پس رو با ابو بکر کرد و فرمود چرا فاطمه را از حق خجی
دفع دادی و فدای و عوالی را مضبوط ساختی ابو بکر در پاسخ گفت فدای
مسلمانانست اگر فاطمه را فاسد شهود کنند و حق خود را بدرجه شربت رساند فدای

کالیده بمعنی نرم
شده و زولیده
در است

در حدیث
چرا فاطمه را
دفع دادی

از بهر او خواهد بود علی فرمود: ایاد و میا ما بخلاف حکم خدای حکومت خواهی کرد ابو بکر
گفت هر که چنین نکند فرمود: اگر چیزی در دست من باشد و من نعوذ از باشم طلب
شهود از که میبکی گفت: از تو شاهد خواهم خواست فرمود پس چون است که از فاطمه شهادت
میطلبی و چیزی که متصرف بود چه در دنیا پیغمبر چه بعد از وفات پیغمبر ابو بکر ایشو
خاموش شد و چون این بدید سخن از قانون مخاطبت دیگرگون ساخت و گفت: با علی
چندین سخن یاد از من کن اگر شمارا بینه و شهودیست که بکار آید حاضر کنید و اگر نه
فدای دست باز دهید تا از بهر مسلمانان باشد علی علیه السلام با عمر سخن نکرد و روی
بابو بکر آورد و فرمود: هما ناقرائت قرآن کرده باشی مرا خبر ده از این آیت مبارک
اَتْمَارُ يَدُ اللَّهِ لِيَذْهَبَ عَنْكُمُ الرِّجْسُ الَّذِي فِيكُمْ قَدْ تَطَهَّروا وَارْتَقُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ
یاد حق غیر ما گفت در حق شما آمده است فرمود ای ابو بکر اکنون از تو پرسش میکنم
اگر شاهد در حق فاطمه گواهی دهی و او را بعضی متهم سازد چکنی گفت بروی
مانند دیگر زنان اقامه حد کنم فرمود اینوقت کافو شوی ابو بکر گفت این سخن از کجا
گویی فرمود از بهر آنکه شهادت خدای را بظهارت آورد کرده باشی و شهادت نامر از این
باشی هم اکنون قصه فدایا اینگونه است چه حکم خدا و رسول آورد کردی شهادت
مالک بن اوس بن حدثان که یکتن اعرابیت که بر خوشتن پلیدی کند پذیرفتی و فدای
از فاطمه گرفتی و قد قال رسول الله البینه علی المدعی والیمین علی المدعی علیه
فرددت قول رسول الله وقلت البینه علی من ادعی والیمین علی من ادعی علیه
یعنی پیغمبر فرمود بر مدعی است که اقامه شاهد و بینه کند و قسم بر مدعی علیه وارد
آید و تو حکم رسول خدا را رد کردی و از فاطمه که متصرف فدایا بود شاهد خواسته

اینوقت کردهی از مهاجر و انصار بگریستند و گفتند سوگند با خدای که علی بن
بصدر کند اینوقت با سرای خویش مراجعت فرمود و ابو بکر غنمد و محزون گشت
و از مسجد بخانه خویش در رفت و عمر را حاضر ساخت و گفت امروز نگران بوده
و کار ما را با علی نگرستی سوگند با خدای اگر بگر باره این مجلس را سینه کرد
مردم بر ما بشویند و این امر را از ما بگردانند اکنون رای چیست عمر گفت جز این نیست
که علی را باید مقتول ساخت و بساختنکی این کار پر داخند بشرحی که مادر گستا

چنین گفتند

خلفا بر من کردند

فکر بگاو و صابن طاهرین بعد از رسول خدا صلی الله علیه و آله

در کنا خصال سند صادق آل محمد پیوسته میشود قال علیه السلام البکاء و
حسنة آدم و یعقوب و یوسف و فاطمة بنت محمد و علی بن الحسین میفرماید
گریه کنندگان که از همه بگایان افزون گریستند پنج تن بودند نخستین آدم صفت
و انحصار چندان در فراق جنت گریست که از دو کوفه مبارکش در جوارب و ان
کشت و دیگر یعقوب و انحصار چندان در حرمان یوسف گریست که دیدگان
مبارکش مفید شد چنانکه خدای میفرماید قال الله تقوتن کر یوسف حتی
تکون حرضا او تكون من الهالكین سوگند با خدای فحش میکنی از یوسف و یاد
میکنی یوسف را چند که مریض کردی یا هلاک شوی و دیگر یوسف چندان گریست
بر یعقوب که اهل زندان را کار سخت افتاد عرض کردند اگر در شب بگریه روز
ساکت باشی اگر در روز خواهی گریست شب خاموش شو تا ما بتوانیم لحنی بیاسود
و بدینگونه تقریر یافت و دیگر فاطمه علیها السلام چندان بر رسول خدا بگریست

که کار مردم مدینه صعب هفت بعرض می‌ایند که ما را بکثرت گریستن
 برخی بزرگ در افکند چون مشکوای ایشان کوثر زدا می‌خورد و روزها از پند
 بیرون می‌رفت و در مقابل می‌شد که خواست می‌گرفت انگار اجبت می‌فرمود
 و دیگر علی بن الحسین علیه السلام بیست سال و اگر نه چهل سال بر حسین بگرفت
 و هر که طحطاوی در نزد آنحضرت می‌گذاشتند الا آنکه آغاز گریستن فرمود غلام آنحضرت
 عرض کرد جان من فدای تو باد ای سر رسول خدا بر تو می‌رسد که هلاک شود قال
 إِنَّمَا أَشْكُوا بِنُسْبِهِ إِلَى اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَا لَا تَعْلَمُونَ إِنِّي مَا أَذْكَرُ
 مَصْرَعٍ بَعْدِي فَأَعْلَمُ الْإِخْتِفَافَ لِلذَّكَاءِ غَيْرُهُ فَرَمُود هَمَانَا بَشْ شُكُوای خویش را بی
 خدا می‌برم و من میدانم چیزی را که شما نمیدانید و هر که مخاطبی او دم قلعه فرزند
 فاطمه را جز اینکه گریه کلوگاه مرافشار میداد و مالی صد و فین را بخت بداد
 مسطور است و دیگر در مالی شیخ سند بان عباس منتهی می‌شود میفرماید که
 که رسول خدای خواست از چهار بیرون شد گریستی سخت می‌فرمود چند گریستن
 از حجه مبارک در گذشت عرض کردند یا رسول الله این گریه چیست فقال آنکه
 لَذِيذِي وَمَا تَصْنَعُ بِهِمْ شَرُّ أُمَّتِي مِنْ بَعْثِكَا تَنِي بِفَاطِمَةَ بَنِي وَقَدْ ظَلَمْتُ بَعْدَكَ
 وَفِي تَنَادِي يَا أَبَتَاهُ يَا أَبَتَاهُ فَلَا يُعِينُهُمَا أَحَدٌ فَرَمُود بر فرزندان خود
 می‌گفتم از آن ظلم و ستم که شر بران امت من یا ایشان روا میدادند گویا می‌بینم
 فاطمه دختر خود را که بعد از من مظلوم و ستم‌سپیده می‌فرماید می‌کند یا ابنتاه
 یا ابنتاه و هیچ‌کس از امت من او را اعانت نمی‌کند فاطمه اینک ما ترا بشنید و آغاز کرد
 نهاد فقال رَسُولُ اللَّهِ لَا تَبْكِينَ يَا بَنِي فَقَالَ لَسْتُ أَبْكِي لِمَا يُصْنَعُ بِي

مخاطب
 می‌فرماید
 می‌بینم

فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۱۲۱

مِنْ بَعْدِكَ وَلَكِنِّي ابْكِي لِقَرَانِكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَقَالَ لَهَا أَبَشِيرِي يَا بِنْتَ مُحَمَّدٍ لِيُعْرِضَ
 إِلَيْكَ فِي فَاطِمَةَ أَنْ لَمْ يَنْجُو فِي مِزَاهِيلَ رَسُولِ خَدَا فَرُودِ كَرِهَ مَكْرِي خَيْرِ مَنْ مَرَضَ
 كَرْدِي كَرِيمِ زَانِ سَتَمِ كَرِ بَعْدَ زَوْبَرِ مَرِ دِلْ خَوَاهَنْدِ اشْتِ بَلَكِ زَفَرِاقِ نَوِ مِكْرَمِ نَرُودِ
 بَشَارَتِ بَادِ قُورِ ایدِ خَرِ مَحْمُودِ كَرِ زُودِ بَا مَنِ پُوسَنَرِ مِشُورِ نَوِ اَوَّلِ كَرِ بَاشِ اَزِ اَهْلِ بَیْتِ
 كَرِ بَا مَنِ پُوسَنَرِ مِشُودِ وَ بَیْگَرِ دَرِ قِصَصِ اَلْاَنْبِیَاءِ صَدُوقِ بَا سَنَارِ خُودِ اَزِ اَبْنِ خَبَرِ
 اَحَدِیْتِ مِیْكَندِ كَرِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ دَرِ مَرَضِ مَوْتِ بَرِ رَسُولِ خَدَا دَرِ اَمَدِ فَقَالَ
 لِحُسَيْنِ اَنْتَ بِنْتُ بَكْتِ فَاطِمَةُ فَقَالَ لَهَا اَلَا يَبْكِي مِنْ قَائِلِكَ لَا تَمْكُنِينَ مِنْ بَعْدِكَ اَلَا
 اَلْبَيْنِ وَ سَبْعِينَ نَوْمًا وَ تَصْفِي قَوْمِ حَتَّى نَلْحَقَ فِي وَلَا تَحْشَيْنِي حَتَّى تَحْشِيَ بَيْنَا رِ الْجَنَّةِ
 فَفَحِمْكَ فَاطِمَةُ رَسُولِ خَدَا فَرُودِ مَرَامِ اَبْرَارِ خَبَرِ يَادِ اَنْدِ فَاطِمَةُ اَزِ اصْغَابِ كَا بَرِ كَرِ
 پِغَمَرِ فَرُودِ كَرِهَ مَكْرِي تَوَازِشِ مَنِ دَرِ دِ بَا خُو اَهِي نَبِیْتِ مَكْرِ هَفْتَادِ دُوزِ وَ دُوزِ مَرِ دُوزِ
 اَنْكَاهِ بَا مَنِ مِلْحِي مِثْكَوِ بَا مَنِ مِلْحِي مِثْكَوِ نَا كَاهِي كَرِ قُورِ اَبِ مَوْهَكَا هَمِ شَتِ حَقَرِ اَوْدِ
 بَرِ فَاطِمَةَ شَادِ شَدِ وَ مَخْدِ بَدِ دَرِ كِتَابِ خَلِجِ اَزِ اَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَسْطُورًا
 اِنَّ فَاطِمَةَ مَكْنَتُ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَسَنَةُ وَ سَبْعِينَ نَوْمًا وَ كَانَ دَخَلَ بَا حُرْنِ
 شَدِ بَدِ عَلِيٍّ اَوْ كَانَ جَرِشِلِ بَا بِنْتِهَا وَ يَطِيبُ نَفْسَ مَوَاجِزِهَا عَنْ اَبِهَا مَكَانَهُ
 فِي الْجَنَّةِ وَ مَجِزِهَا مَا يَكُونُ بَعْدَ هَلَاكِ دُرَّتِهَا وَ كَانَ عَلِيٌّ يَكْتُبُ ذَلِكَ مِيفَرِ يَابِدِ
 فَاطِمَةَ بَعْدَ اَزِ رَسُولِ خَدَا هَفْتَادِ وَ تَجِ زَوْرِ زَنْدِ كَانِ دَاشْتِ وَ دَرِ سُو كَوَارِي بِدَرِ بَا
 حَزَنِ شَدِ بَدِ وَ اَنْدِ وَ هِي عَظِيمِ مِزْنِیْتِ وَ جَبْرِیْلُ بَرُورِ دُرْجِي اَمَدِ وَ اَوْرَانِ غَزَبِ
 وَ قَلْبِ نَوَازِشِ مِیْكَرْدِ وَ اَرَامِ مِیْاَدِ وَ مَكَانِ رَسُولِ خَدَا اِیْرَادِ رَشْتِ قَاجَانِ
 وَ غَرَفَاتِ جِشْتِ اَكْهِي اَرْدِ وَ بَا زِي مَمُودِ كَرِ بَعْدِ اَزِ اَوْ فَرِ قَنْدَانِ اَوْرَا حَالِ چَرِ حَوَاهِدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بود و امیر المؤمنین علی علیه السلام انچه را در قلم می آورد و بکبر در نفس عیان می نمود
که داخل شد ام سلمه بر فاطمه و عرض کرد ای دختر رسول خدا چگونه صبح کردی شب و شب را
فَاِنَّ اصْحَابَ بَيْتِ كَدٍّ وَكَرْبٍ خِذْلَ النَّبِيِّ وَظِلْمَ الْوَصِيِّ هُنَاكَ وَاللَّهُ حَاجُّا بِهِ مِنْ
اَجْبَحَتْ اِمَامَتَهُ مُقْبِضَةً عَلَى غَيْرِ مَا شَرَعَ اللَّهُ فِي النَّبِيِّ عَلَيْهِ سَلَامُهُ اللَّهُ
عَلَيْهِمُ وَالْآلِهِ فِي النَّبَا وَبَلِّغْ لَكُمْهَا احْقَادَ بَدْرِيَّةٍ وَتَرَاتِ احْدَرِيَّةٍ كَانَتْ عَلَيْهِمْ مَا كَلُوا
التَّيْفَانِ مُكْنَفَةً لَا مَكَانَ الْوَسَاوَةِ فَلَا اسْتِهْدَانَا لَامْرَأَتَيْنِ عَلَيْنَا بِنَا
الْأَثَارِ مِنْ خَيْلَةِ الشَّقَاقِ فَيُطْعَمُ وَتَرَى الْإِيمَانِ مِنْ قِيَمَةِ صُدُورِهَا وَلَيْسَ عَلَى مَا
وَعَدَ اللَّهُ مِنْ حِفْظِ الرِّسَالَةِ وَكَفَالَةِ الْمُؤْمِنِينَ لَوْ رُزُّوا عَايِدَتَهُمْ غُرُورَ الدُّنْيَا
بَعْدَ انْصَارِئِهِمْ فَتَكَ يَا بَايَتَهُمْ فِي مَوَاطِنَ الْكَرْبِ مَنَازِلَ الشَّهَادَةِ فَرَمُود
صبح کردم میا حزن شد بد و اندوه عظیم مفقود شد پیغمبر و مظلوم شد و او کند
با خدای بد بید حجاب خشم او را کسی که امامت و خلافت و مقبوض و مغضوب بود
بیرون حکم خدا در تنزل و سست پیغمبر در قایل همانا کیست تو بگرد و خونخواهی کش
احد در سویدای قلوب نفاق امیر و خاطر فتنه انگیز ایشان مکنون و محفوظ بود
گاهی که تیر تندی ایشان بر نشان امده ایمان از کان طلب قطع کردند از ابر
شفاق باران خون خواهی نفاق بر ماروان داشتند و حفظ رسالت سید المرسلین
و کفالت امور مؤمنین را پشت پای زدند از ایشان که محفوظ داشتند فواید چون
از غرور دنیا و نصرت کردند کسی را که در راه دین پدران ایشان را در منازل هایل
از در تنبیه صحر زد یا بقتل رسانید همانا فاضل مجلسی میگوید من این حدیث را
جز در نسخ واحد ندیدم و چند که محرف و مصحف بود اصالح نتوانستم کلام را بجم آنچه

کد پیغمبر شد
کرب مجید اندوه
مقبوض و مقبوض
و سفاک
احقار صحت
کسب و شاه
و انچه پیغمبر
و بدو گو
استهانت
خوردن
شباب جم
بخی بکند
اذا جمع نادر
خون و خونخوا
خجله ارباب
باران در او
شفاق و شقاق
و شقاق
الافراز الحفظ
و الجمع
عائده بعضی
فلك ناکاه
کشتن و ناکاه
کشتن و صحر

کتاب الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

۱۴۳

دیدم که ششم من بند نیز خافض از کاشانه او از جامه کردم و در کتاب کلمه
 الفقهی مسطور است که بلال بعد از رسول خدا در ادای اذان و اقامه اندام نقره بود
 و گفت پس از پیغمبر از برای بکر که اذان نکوم بگرد فاطمه علیها السلام فرمودند
 میدادم که وضو مؤذن بدر خویش را اصغار نام چون این خبر را بلال برداشتند
 تقدیم اذان نمود گاهی که بلال گفت الله اکبر فاطمه خویش را در می توانست نمود بهک
 های بکریت و چون بانگ در داد که اتم همدان محمد رسول الله فاطمه صیر برزو
 بروی رانند و مدح و شکرش مرد میان گفتند ای بلال سخن کوفاه کن اینک فاطمه
 برای بکر تحویل میدهد بلال دم فرو بست گاهی که فاطمه با خویش آمد فرمود
 بلال که اذان خویش را بپایان نمید و بلال عرض کرد ای سیده من بر تو بهترم
 بهم دادم که چون بانگ مرا اصغار فرمائی که بیهان دیگر تحویل نمائی مرا از اینجاست
 معفود او در بعضی از کتب مناقب مسطور است اسنان بامیر المؤمنین علیه
 السلام پیوسته میشود قال غَسَّتُ النِّسَاءَ فِي قَبْصِهِ فَكَانَتْ فَاطِمَةُ تَقُولُ ارْنِي
 الْقَبْصَ فَإِذَا شَمَرْتُ غَسَّتُ عَلَيْهَا فَأَنَا رَأَيْتُ ذَلِكَ غَسَّتُهَا أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ مِصْرَ مَا بَدَل
 گاهی که رسول خدا نزد پیراهن او غسل داد فاطمه گفتان پیرهن را میخواهم دیده
 باشم بگرفت و بپوشید و غشیا علیه مادر افند لاجرم آن پیرهن را مخفی بدادتم و در کتاب
 اما فی صدق سند ابن عباس پیوسته میشود مبر ما بد که رسول خدا خبر داد مادر
 بظلم دستی که بعد از آن حضرت بفاطمه علیها السلام رو داشتند قَالَ وَأَمَّا
 ابْنَتِي فَاطِمَةُ فَاتَّهَاسَيْدَةُ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ وَهِيَ بَضْعَةٌ
 مِنِّي وَهِيَ نُورٌ مِّنِّي وَهِيَ عَمْرَةٌ قَوَادِمِي وَهِيَ رُوحِي الَّتِي مَن جَنَّتِي وَهِيَ الْوَدَادُ

کتاب الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

جله چهارم از کتاب قرمها سنج التواضع

۱۴۴

اَلَا نَسِيْتُمْ مَنِ اسْتَفْتٰ فِيْ شَرِّ اَيُّهَا بَيْنَ يَدَيَّ رَبِّهَا جَلَّ جَلَالُهُ زَهْرُ نُوْرٍ هَامِلًا لِّلْاُنْكِي
 السَّمَاءِ كَمَا يَزْهَرُ نُوْرُ الْكَوَاكِبِ لَا هَيْلَ لِّلْاَرْضِ وَيَقُوْلُ اللهُ عَزَّوَجَلَّ لِمَا لَا يَكْنِيْهِ
 يَا سَلَاةُ لِّكُنِّيْ اَنْظُرُوْا اِلَى اُمِّي فَاطِمَةَ سَيِّدَةِ اِمْسَانِيْ قَائِمَةً بَيْنَ يَدَيَّ تَرْقُبُ فَرْأَيْهَا
 مِنْ خُفْيَةٍ وَتَدَاخِلُ بِعَلِيٍّ عِبَادَةً اِنَّهُ هَدَمَ اَنِّيْ تَدَامَسْتُ شَيْخَهَا مِنْ
 التَّارِوَانِيْ لَمَّا رَاَ اَنَّهَا ذَكَرَتْ مَا يَصْنَعُ بِهَا بَعْدُ كَاَنِّيْ بِهَا وَقَدْ دَخَلَ الدَّلُّ
 بَيْنَهَا وَانْتَهَكَ حُرْمَتَهَا وَغَضِبَتْ حَقُّهَا وَمَنْعَ اَرْثُهَا ذَكَرَ حَبِيْبَتَهَا وَاسْقَطَتْ حَبِيْبَتَهَا
 وَهِيَ تَنَادِيْ بِالْحَمْدِ فَلَا تُجَابُ وَتَسْتَفِيْظُ فَلَا تُنْجَاثُ فَلَا تَزَالُ تَعْدُ حُرْمَةً مَّكَرُوْبَةً
 بِاَكْبَرِ سَدِّكَ اِنْ فُطِخَ الْوَحْيُ عَنْ بَيْنِهِنَّ مَرَّةً وَتَتَذَكَّرُ فِرَاقِيْ فِيْ اُخْرَى تَسْتَوْحِشُ اَنَّا
 جَنَّتْهَا اللَّيْلُ لِفَيْدِ صَوْنِيْ الَّذِيْ كَانَتْ تَسْمِعُ اِلَيْهِ اِذَا تَلَحُّجَتْ بِالْفُرَانِ ثُمَّ
 تَرَى اَنْفُسَهَا ذَابِلَةً بَعْدَ اَنْ كَانَتْ فِيْ اَيَّامِ اَبِيْهَا عِزِّزَةً فَيَعْبُدُ ذَلِكَ يَوْمُهَا
 اللهُ تَعَالٰى فَيُكْرِهُ بِالْمَلِكِ لِيَكُنْ دَعَادَتُهُمَا بِمَا نَادَتْ بِهِ مَرْثَمُ بَيْتِ عِمْرَانَ فَقُوْلُ يَا فَاطِمَةُ
 اِنَّ اللهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلٰى رِثَاةِ الْعَالَمِيْنَ يَا فَاطِمَةُ اَفُنْسِيْ لِيْكَ
 وَاسْجُدِيْ وَارْكَعِيْ مَعَ الرَّاكِعِيْنَ ثُمَّ يَلْبَسُ دُمِيْ بِهَا الْوَجْعُ ثُمَّ رَضُ فَيَبْعَثُ اللهُ عَزَّوَجَلَّ
 اِلَيْهَا مَرْثَمُ بَيْتِ عِمْرَانَ عَمْرَضُهَا وَتَوْنُهَا فِيْ عِلْمِهَا فَقُوْلُ عِنْدَ ذَلِكَ يَا رَبِّ اَرِنِيْ
 قَدْ سَمِعْتُ الْحَيَاءَ وَتَبَرَّمْتُ بِأَهْلِ الدُّنْيَا فَالْحَقْنِيْ يَا بِيْ فَيُلْحِقُهَا اللهُ عَزَّوَجَلَّ فِيْ
 فَنَكُوْنُ اَوَّلُ مَنْ يَلْحَقُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِيْ فَقَدَّمَ عَلٰى حُرْمَتِيْ مَكْرُوْبَةً مَّعْصُوْمَةً مَّعْصُوْمَةً
 مَّقْصُوْلَةً رَّسُوْلُ خَلْفِ مَوْدِ فَاطِمَةَ وَخَرَمَ سَيِّدَتُهَا نَافِثَةً عَالِيَا فَنَافِثَةً زَمِيْدَةً نَافِثَةً
 اَفْرِشِيْ فَاطِمَةَ بِأَرْدَاكَ وَكُوْشْتِ مِنْ وَنُوْرِ جَنِّمْ مِنْ وَبُوءِ دَلٍّ مِنْ وَجَانٍ مِنْ دَرْتِ مِنْ آسَتِ
 وَفَاطِمَةَ حُرَاءَ اَنْتَ سَيِّدَتُ كَاهِنِيْ دَرَجَتِ ابِ خُوْشِيْ دَرَجَتِ خَدَاوَنَدَا اِنْ شَادَهُ شُوْدُ

الفرج بصيرت
 الارضا الاضطراب
 جنبها الليل
 يفرزها من
 سمع التواضع
 لحنها من
 فمضى من
 دارت
 قنوت من
 وواعه فيم
 ورفاد است
 برع من
 سكت
 برع من

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۱۴۵

نور جمال و فرشتگان را خبر و کرد بد انسان که فرستادگان آسمان زمین را خداوند
 جل جلاله فرما بد فرشتگان را که ای ملائکه من نگران شوید بسوی کنیز من فاطمه
 که سیده کنیزان من است اینک در حضر من ایستاده و از خوف و خشت من و عذ
 در فراتر او و فدا و بدستیار عبادت من قریب میباید بحضرت من هم اکنون
 شمارا گواه میکنم که من شیعت او را از آتش و دوزخ ایمن ساختم رسول خدای میفرماید
 کاهی که فاطمه را بمنگرم فرمایدی اودم ستمی که بعد از من با او روا خواهند داشت
 گویا با فاطمه حاضر و میشنم که ظلم و ذلت داخل سرای او میشود و باره میکرد
 حجاب حرمت او و مخصوص افندی او و باز داشتند میثاق و دشمنی
 میشود و چنین او را ساقط میکرد و چنین او را فریاد میکند یا محمداه و استغاثه می کند
 و گریه فرماید و نمیرسد همواره بعد از من محزون و مغموم و گریان خواهد زیست از
 جانبی از انقطاع و بی از سرای و غنچه است و از طرفی در سوگواری و حرمان من
 اندوه است بر و خشت و دشت فروئی بد کاهی که تاریکی شب را در آفر و میکرد
 و هنگام تهنیت و فراتر از آن سنو است و من نیست لاجرم خود را ذلیل می بیند
 از پس آنکه در ایام زندگانی پدر عزیز بوده است و وقت خداوند انیس فاطمه میفرماید
 فرشتگان را تا او را ندانند میدهند چنانکه میرم بخت عمر از او میگویند ای فاطمه
 شما را خداوند برگزیده و او را پاکیزه و از نعمات دنان عالمیا گزیده و داشت شما ای فاطمه
 خدای را عبادت کن و تقدیم دگر و بجزو فرما با او که این بود تا فاطمه مرخص گشت
 پس خداوند مردم دختر عمر از او برای پرستاری او مبعوث ساخت و در مرض آنحضرت
 انیس او بود است و وقت فاطمه علیها السلام عرض کرد ای پروردگار من مرا از این زندگانی

جلد پنجم از کتاب فی تراجم التواریخ

با اهل دنیا ساقی بزرگ و ضحیٰ العظیم فرو گرفته می خواهم که باید در خویش پیوسته
 شوم پس خداوند مسئلت او را با اجابت مقرون داشت و استاول کر از اهل بیت
 من که با من ملحق می شود پس علی بدو بنزد من در حالتی که میخوابید و مکروب و غم
 و مصیبت و مقول قاتل عنده ذلک اللهم العن من ظلمنا و خاف من تعصبا
 و ذل من آذنا و خلد فی النار من ضرب جیبها حتی التقت و لدها فقول
 اللهم لا تنکر عند ذلک اللهم رسول خدا میفرماید انبوت میگویم ای پروردگار
 من دور کن کسی که منم کرد فاطمه را و عذاب کن کسی را که خشم آورد او را و ذلیل کن
 کسی را که ذلیل ساخت او را و بخند در دوزخ بدار کسی را که نسبت بدیچا آورد اگر دشمن
 داشت تا از همدان بپسند و لذت خود را انبوت فرستگان همه این گفتند و دیگر
 در اجماع صدوق سند مجابر بن عبد الله پیوسته می شود قال سمعت رسول الله
 یقول لعلي بن ابي طالب قبل موته بیئت سلام الله علیک ابا الریحانین
 اوصیک بریجانتی من الذنبا فقل لیل یتمم رکناک و الله خلیفتی
 علیک جابر بن عبد الله میگوید سر روز قبل از آنکه پیغمبر وداع جمعا گوید روزی
 با علی علیه السلام آورد و فرمود سلام خدا بر تو باد ای پدر و در پیچان بر صلیت
 میکنم تو را در حق ایشان در دنیا و در با شکر دور کن تو را بپسند و خدا
 من است و چون رسول خدا وداع جهان گفت علی علیه السلام فرمود این را بخشن
 بود که رسول خدا خبر داد و چون فاطمه بر ای دیگر تکیه کرد فرمود این است
 تا آنکه رسول خدا فرمود در کتاب کا فی مسطور است که از علم جعفر سؤال کردند از
 عبد الله علیه السلام فقال هو جلد و زعموا علیا فرمود پوست کا و بیت آنگاه از

رعدان بکریا
 هودیت
 معی هم رستم

سید
 حسن
 حسن

تراحو الاخصى فاطمة عليها السلام

۱۴۲

داوی عرض کرد پس جامع کدام است قال تلك صحيفة طو لها سبعون ذراعا
 عرض الاديهم مثل فخذ الفيل فيها كل ما يحتاج الناس اليه وليس فضية الا وهو
 فيها حتى اوش الخدش قال مصحف فاطمة قال مكنت طويلا ثم قال انكم لتبحون
 عما تريدون وتعالا تريدون ان فاطمة مكنت بعد رسول الله خمسة وسبعين
 يوما وكان دخلها حزن شديد على ايها وكان حيرت يانها فبحسن نواها
 على ايها وطيب نفعها ومخير فلعن ايها ومكانيه ونجسها بما يكون بعدها
 في قوتها وكان على يكتب ذلك فهذا مصحف فاطمة صادق محمد فرمود
 جامع مصحف است که هفتاد ذراع درازی است در عرض چری همانند آن شود
 کوفته هر دو بستی که مردن است و هر دقیقه فاذله و هر احد و ثرها بیل را جوی
 و حامل است حتی ارش خدش داوی سوال کرد از مصحف فاطمه پس ساعتی خاموش
 انگاه فرموده انا شما کاوشن میکنید از چیزی که اراده نمیکند شما فاطمه بعد از
 رسول خدا هفتاد و پنج روز زندگانی داشت و سخت محزون و مکرر بگریست
 و جبرئیل نزد او می آمد و او را به نیکو ترویجی تزیین و تسلیت میکرد و او را
 از مکانت و مکان رسول خدا که می میداد و نیز او را خبر میداد از آنچه بعد از او
 فرزندان او فرود می آمد و علی علیه السلام آن جمله را مکتوب میکرد این است مصحف
 فاطمه در تفسیر این ابواب هم سند باین عباس منعی میشود میفرماید از امیر
 المؤمنین علی علیه السلام شنیدم که فرمود بگوید رسول خدا بر فاطمه در آمد و
 او را سخت غمناک و حزین یافت فقال لها ما حزبك يا بنية قالت يا اباة ذررتي
 الحشر ووفوف الناس اياه يوم القيامة قال يا بنية انه ليوم عظيم ولكن قد

در این مصحف
 تا به عرض شود
 ستام
 او را به عرض
 و بعضی چون
 خدش تا که
 فراموشد یا بیاید

در باب شجر
 که از او می
 باشد

از هر که رواده
 میکنند

در این
 تا به عرض
 شود
 تا به عرض
 شود
 تا به عرض
 شود

جلد پنجم از کتاب قرمنا سحر التوراة

۱۴۸

اَجَبْتُ جِبْرِئِيلَ عَنِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَنَّهُ قَالَ أَوَّلُ مَنْ نَلَقَ عَنْهُ الْأَرْضَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
 أَنَا ثُمَّ أَبِي إِبْرَاهِيمُ ثُمَّ بَعْلُكَ عَلَى نَزَائِلِ اللَّهِ ثُمَّ بَعَثَ اللَّهُ إِلَيْكَ جِبْرِئِيلَ فِي
 سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ فَيَضْرِبُ عَلَى قَبْرِكَ سَبْعَ مِائَةِ نُوُزٍ ثُمَّ يَأْتِيكَ إِسْرَافِيلُ
 بِثَلَاثِ حُلَلٍ مِنْ نُورٍ فَيَغِثُكَ عِنْدَ رَأْسِكَ فَيُنَادِيكَ يَا فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ قُوْنِي
 إِلَى عَجْرِ لَيْثٍ فَنَقُومُ مِنْ أَمْنِهِ رُوعًا مَسْجُورَةً عَوْرَتُكَ قَبْلَ وَلَدِكَ إِبْرَاهِيمَ
 الْحَلَلُ فَلْيَلْبِسْنَاهَا وَيَأْتِيكَ رُفَاقِيلُ بِجَنَابَةٍ مِنْ نُورٍ ذِي مَاهٍ مِنْ لَوْلُؤٍ
 رَطْبٍ عَلَيْهَا عَفَاءٌ مِنْ ذَهَبٍ فَتَرَكِيْنَهَا وَيَقُودُ رُفَاقِيلُ بِزِمَامٍ مَا وَبَيْنَ يَدَيْكَ
 سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ بِأَيْدِيهِمْ أَلْوِيَةَ التَّسْبِيحِ فَذَا جَدُّكَ بِلَا شَيْءٍ اسْتَقْبَلَكَ
 سَبْعُونَ أَلْفَ حَوَازٍ يَسْبِيْرُونَ بِالنَّظَرِ إِلَيْكَ بِدَلِيلٍ وَاحِدَةٍ مِنْهُمْ حَجْرَةٌ
 مِنْ نُورٍ لَطِيعٌ نَبَاهِجٌ الْعُودِ مِنْ غَيْرِ نَارٍ وَعَلَيْهِمْ أَكَايِلُ الْجَوْهَرِ مُرَصَّعٌ بِالزُّبُرِ جَدِّ
 الْأَخْصَرِ فَيَسْرِعُ عَنْ يَمِينِكَ فَذَا سَرِيَتْ مِثْلُ الذَّيْ سَرِيَتْ مِنْ قَبْرِكَ إِلَى أَنْ لَقِيْنَاكَ
 اسْتَقْبَلَكَ مَرْيَمُ بِنْتُ عِمْرَانَ فِي مِثْلِ مَنْ مَعَكَ مِنَ الْحَوَازِ فَتَسَلِّمُ عَلَيْكَ فَتَسْبِرُ
 هِيَ وَمَنْ مَعَهَا عَنْ تِلْكَ أَرْضٍ ثُمَّ تَسْقِيْلُكَ أُمَّكَ خَدِيجَةُ بِنْتُ حُوَيْلِدٍ أَوَّلُ الْمُؤْمِنَاتِ
 بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَعَهَا سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ بِأَيْدِيهِمْ أَلْوِيَةَ التَّكْبِيرِ فَذَا قَرِئَتْ
 مِنَ الْحَجَجِ اسْتَقْبَلَكَ حَوَازٌ فِي سَبْعِينَ أَلْفَ حَوَازٍ وَمَعَهَا أَسِيَّةُ بِنْتُ مُرَاجِمٍ
 فَتَسْبِرُ هِيَ وَمَنْ مَعَهَا مَعَكَ يَعْنِي رَسُولَ خَدَا فَرَمُودَ ابْنِ خُزَيْمٍ جَرَّاحِدِينَ الْأَنْدُكِينَ
 وَغَمَّ الْأَنْدُكُوعُ زَكَرِيَّا بِدَفْرٍ أَيْدَا أَوْ دَمِ قِيَامَتِهِ وَأَقَامَتْ مَرْوَمُ وَادْرَانُ مَوْقِفِ
 عَرِيَانٍ وَبَرْهَنَتْنِ رَسُولَ خَدَا فَرَمُودَ عَظِيمَ رُوزِ قِيَامَتِهِ لَكِنْ مَرَّاجِيْلُ الْأَنْدُكِينَ
 أَجَانِبُ خَدَايَ الْكُفَى أَوْرَدَ كَهْ أَوَّلُ كَسٍ كَهْ دَرِ قِيَامَتِهِ زَمِيْنُ دَاشْكَانْدِ وَبِيْرُونِ شَوْهْمِ

کرامات حضرت فاطمه علیها السلام

۱۴۹

و از پس من بدردم ابرهیم خلیل نگاه شو و تو علی بن ابیطالب از پس آن خداوند عالم
 جبرئیل را بگو و رسول میفرستد با هفتاد هزار فرشته و بر فراز قبر تو هفت قبّه
 از نور افراشته میکنند پس اسرافیل در میرسد با سه حله نور و بر فراز سر تو ایستاده
 میشود و نثار میدهد که رای خنجر محمد بر خنجر حاضر خوزه عشر شود پس ثواب غالب
 آید بعد و عورت پوشیده بر پای میثوی و آن حلقه نور و از اسرافیل گرفته در بر
 میکند آنوقت زو قایل در میرسد و شکر از نور حاضر میکند که زمام آن از
 سر و آید شاداب هودجی بر پشتش آرد ز نایب است پس سوار میشود بر او و زو قایل
 زمام آن را میگذرد و هفتاد هزار فرشته که همگان رایت تسبیح بدست دارند
 از پیش رو تورا و آن میشوند و استقبال میکنند تورا هفتاد هزار حوراء و بنیض
 نوشاد خواره میگردند و در دست هر یک محمدیست از نور که به دست یاری نادر
 بوی عود از آن بالا میگیرد و هر یک از آن حوراء تابعی مرتضی بخواهر متع بر سر
 دارد و از جانبین تو میروند و نیز مریم دختر عمران با هفتاد هزار حوراء و تورا
 پذیره میشود و از جانب یسار تورا و آن میگردد و هم چنان مادر تو خدیجه دختر
 خویلد که اول کمر است از زنان که با خدا و رسول ایمان آورد با هفتاد هزار فرشته
 تورا تلقی میکند و در دست هر یک ایاتی از تکیه یا شد چون با جمع نزدیک است
 خوابا هفتاد هزار حوراء با استقبال تو فرارسد و اسیرینت فراهم با او باشد
 و همگان در خدمت تورا و آن گردند فاذا تَوَسَّطَتِ الْجَمْعَ وَ ذَلِكَ اَنَّ اللَّهَ يَجْمَعُ
 الْخَلَائِقَ فِي سَعِيدٍ وَ الْحَدِيثُ يَوْمَ الْاَقْدَامِ ثُمَّ يَنْدِي مِنْهَا مِنْ حَيْثُ الْعَرْشُ
 يَمْنَعُ الْخَلَائِقُ عُصْوَا أَبْصَارِهِمْ حَوْزُ فَاطِمَةَ الصِّدِّيقَةِ بِنْتِ مُحَمَّدٍ وَ مِنْ مِثْلِهَا

حَدَّثَنَا مِنْ كِتَابِ وَمِنْ نَاسِ التَّوَلَّى

۱۵۰

کتاب فی فضائل
حضرت امیرالمؤمنین
علیه السلام

فَلَا يَنْظُرُ إِلَيْكَ يَوْمَئِذٍ إِلَّا بِرُحْمَةٍ خَلِيلٍ الرَّحْمَنُ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ
وَعَنْ ابْنِ أَبِي طَالِبٍ يُطْلَبُ دَمُ حَوَاءَ فَيُرَاهَا مَعَ امْرِئِكَ خَدِجَةَ أَمَّا مَا لَمْ يَنْصَبْ
لَكَ مِنْهُ مِنَ التَّوْبَةِ سَبْعُ مَرَّاتٍ بَيْنَ الْمَرْفَاقِ إِلَى الْمَرْفَاقِ صُفُوفُ الْمَلَائِكَةِ
بِأَيْدِيهِمُ الْوَبَةُ التَّوْبَةُ وَيَصْطَفُ الْحَوَارِيُّ الْعَيْنُ بَيْنَ الْمَنِيِّ وَعَنْ يَارَهِ وَاقِفُ
النِّسَاءِ مَعَكَ عَنْ يَارَهِ حَوَاءَ وَاسِيَةُ فَإِذَا صُرْتُ فِي أَعْلَى الْمَنِيِّ أَنَا لِحَبْرَتِ
يَقُولُ لَكَ يَا فَاطِمَةُ عَلَى حَاجَتِكَ فَيَقُولُنَّ يَا رَبِّ ارْنِي الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ فَيَأْتِيَانِي
وَأُودِجُ الْحَسَنَ كَتَبْتُ دَمًا وَهُوَ يَقُولُ يَا رَبِّ خُذْ لِي الْيَوْمَ حَقِّي مِنْ ظِلْمِي فَيَغْضَبُ
عِنْدَ ذَلِكَ الْجَلِيلُ وَيَغْضَبُ لِعُضْبِهِ جَهَنَّمُ وَالْمَلَائِكَةُ لَجَعُونَ فَتَرْتَرُ حَتْمِي
عِنْدَ ذَلِكَ رَفَرَةٌ ثُمَّ يَخْرُجُ فَوْجٌ مِنَ النَّارِ وَيَنْقُطُ قَتْلَةُ الْحُسَيْنِ وَأَبْنَاؤُهُمْ وَأَبْنَا
أَبْنَاؤُهُمْ وَيَقُولُونَ يَا رَبِّ إِنَّا لَا نَحْضِرُ الْحُسَيْنَ فَيَقُولُ اللَّهُ لِي يَا نِسَاءُ جَهَنَّمُ خُذُوهُمْ
بِجَنَاهُمْ يَرْفَعُ الْأَعْيُنُ وَسَوَادُ الْوُجُوهِ حُدُودًا يُوَصِّلُهُمْ فَالْقَوْمُ فِي الدَّرَكِ
الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ فَإِنَّهُمْ كَانُوا اسْتَدْعَى وَلِيَاءَ الْحُسَيْنِ مِنْ بَائِئِهِمُ الَّذِينَ خَارِبُوا
الْحُسَيْنَ قَتَلُوهُ بِحُجْرَةٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ دَرَجَاتُ جَمْعٍ دَرَجَاتُ خَدَا وَنَدْمَ دَمَانِ
دَرَجَاتُ جَمْعٍ دَرَجَاتُ دَرَجَاتُ حَتْمُ تَوَادِي فَاطِمَةَ بِرَأْيٍ مَبْثُونَةٍ وَمَنَادِي وَتَحْشُرُ
مَرْدَمَانِ بَانَدِ مَرْدَمِ هَدَّ كَرِيمٍ خُودِ رَافِزٍ وَبُوشِيدِ تَافِطَمَةَ دُخْرُ حُدَّ وَأَنَانِ كَرِيمٍ
بَاوَعُورٍ مَرْدَمِ هَدَّ دَرَكِ دَرَكِ وَنَكَرَانِ فَيُثْبِنُونَ دَرَوَايَ فَاطِمَةَ امْرَأَتِ هَرِيمِ خَلِيلٍ وَعَلَى
ابْنِ أَبِي طَالِبٍ وَطَلَبَ يَكْنُدُ دَمَ صَفِي حَوَارِ وَحَمِي مَبْنَدِ وَرَابَا مَبَادِ دَرُ تَوْخِيدِ حَرِ دَرِشِ
رُوي تَوَانِكَاهِ نَضْبِ مَكْنَدِ زَبْرَايَ تَوَمْبَكِرَ از فُورِ وَانْزَا هَفْتِ بَايَه اسْتِ وَازْهَرَا بَايَه
تَا بَايَه دَبْكَرِ رَشْتِكَا نَبْرُصْفَانِ دَهْرِيكَ دَاغِي از فُورِ دَر دَسْتِ اسْتِ وَهَجْتِ

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۱۵۱

دره بمقتضا

حورالعین از زمین و یار منبر رده راست پیکند و در یار قوتزد بکنایا تو از زنان
 حوا و اسیر خواهد بود و چون بر فراز منبر شو جبرئیل در میرسد و میگوید ای فاطمه
 حاجت خویش را بخواه تو عرض میکنی که ای پروردگار من حسن و حسین را با من نمودار کن
 ایشان را می آوردند در حالتی که خون از درگهای کلوی حسن جریان دارد و حضرت
 عرض میکند ای خدای من امروز حق مرا از آنان که با من ظلم کردند ما خود دار پس
 خداوند قادر قاهر بخت من می آید و از خشم و جحتم و فرشتگان میجمله خشمگین میکنند
 اینوقت جحتم نفسی را از بر میکشد و زبانهای آتش گریه ها کرده فرا می آید و چنانکه
 مرغان دانه برچینند قائلان حسن و فرزندان ایشان و فرزندان آنها ایشان را
 در میرساند اولاد اینجاعت عرض میکند ای پروردگار ما حاضر نبودیم در جنگ حسن
 از سزوات جلال خطاب میرسد بملک و منخ که بگرید ایشان را بیایای ایشان که از ف
 جحتم و سباه چمره اند و ما خود دارید و هوا پایش ایشان را و در افکنید بغر و در رکا
 جحتم اگر اینجاعت و ان کبر و در احاضی بودند از پدران خود شد بدتر بودند در ف
 و مبارزت حسن ثم یقول جبرئیل یا فاطمه سلی حاجتک فقولین یا رب شیعه
 فقول الله قد عفرت لهم فقولین یا رب شیعی قلدی فقول الله قد
 عفرتهم فقولین یا رب شیعه شیعی فقول الله انطلقی فیراعصم
 بک فهو معک فی الجنة فیند ذلك یود الخلق اثم کابوا فاضییر فیکبرین
 و معک شیعتک شیعه و لیک و شیعه امیر المؤمنین امینه روغانهم
 مستوره عورتهم فلذ هبت عنهم الشدا و سملت لهم الموارد یخاف الناس
 و هم لا یخافون و یظن الناس و هم لا یظن ان فلذا اباحت باب الجنة و فکرت

اَنْتَنِي عَشْرَ اَلْفٍ حَوْزًا لَمْ يَتَلَقَّنْ أَحَدًا قَبْلَكَ وَلَا يَتَلَقَّنْ أَحَدًا كَأَن بَعْدَكَ
بَابِيهِمْ حَرَابٌ مِنْ نُورٍ عَلَى خَجَابٍ مِنْ نُورٍ وَحَائِلُهُا مِنَ الذَّهَبِ لَا صَفْوَةَ لَهَا
أَمْرُهُمْ هَامِنْ نُورٍ وَطَبِ عَلَى كُلِّ نَجَبٍ تَمَرُّقٌ مِنْ سُنْدُسٍ مَنْصُودٍ فَادَّخَلُوا
الْجَنَّةَ نُبَاتٍ بَابٍ أَهْلُهَا وَوَضَعَ لِيْبَعِيكَ مَوَائِدَ مِنْ جَوْهَرٍ عَلَى أَعْدَةِ
مِنْ نُورٍ فَيَا كَلُونْ مِنْهَا وَالنَّاسُ فِي الْحِسَابِ وَهُمْ فِيهَا اشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ خَالِدًا
وَإِذَا اسْتَقَرَّ أَوْلِيَاءُ اللَّهِ فِي الْجَنَّةِ زَادَ لِيَادَمَ وَمَنْ دُونَهُ مِنَ النَّبِيِّينَ وَإِنَّ
فِي بَطْنِ الْفِرْدَوْسِ أَلْوَانُ مِنْ عَرْنٍ وَاحِدٍ لَوْ لَوْهُ بَيْضَاءُ وَلَوْ لَوْهُ صَفْرَاءُ
فِيهَا قُصُورٌ وَدُورٌ فِي كُلِّ وَاحِدَةٍ سَبْعُونَ أَلْفَ دَارٍ كَبِيعُهَا مَنَازِلُ لَنَا وَ
لِشَيْعَتِنَا وَالصَّفْرَاءُ مَنَازِلُ لِأَيُّرُهِيمَ وَالْأَيُّرُهِيمُ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ
وَقَالَتْ يَا أَبَتِ فَمَا كُنْتَ لِحَبَانِ أَرَى يَوْمَكَ وَابْنُ يَعْنِيكَ قَالَ يَا بَنِي لَقَدْ
أَخْبَرَنِي جِبْرِيلُ عَنِ اللَّهِ أَنَا أَوْلَ مَنْ تَلْحَقُنِي مِنْ أَهْلِ بَنِي قَالُوا بَلْ كُلُّكُمْ ظَلَمٌ
وَالْقَوْرُ الْعَظِيمُ لَمْ يَنْصُرْكَ دَبْكُ بَارِ جِبْرِيلَ عَرْضَكَ دَابِطَةً حَاجِبٌ حَوْلِي إِذَا
خَلَا وَنَدَّ بِجَنَاتِهِ كَرِخَاسَتَارِ بَاشِ فَاطِمَةَ عَرْضَكَ بَايَ بُرْدُكَارِ مِنْ شَيْعَةِ مَرَامُورِ
رَحْمَتِ رَمَاحِدَا وَنَدَّ فَرَمُودَ مَعَاصِي أَهْلَانِ دَامَعُودِ اسْتَمِعْ عَرْضَكَ شَيْعِيانِ
فَرَزْدَانِ مَرَامُودِ دَاكِنَاهُ أَهْلَانِ دَرَكُنْ شَمْعُ عَرْضَكَ شَيْعِيانِ شَيْعَةُ مَرَا
فَرَمُودِ دَاكِنِ بَرِ مَرَامُودِ دَاكِنِ بَرِ مَرَامُودِ دَاكِنِ بَرِ مَرَامُودِ دَاكِنِ بَرِ مَرَامُودِ
جَايَ مِيكَدَا نِيَرْمَانِ مَرَمَانِ دُوسْتِ مِيَدَا نَدَّكَرَ شَيْعِيانِ فَاطِمَةَ بَاشَنَدَا
إِيفَاطِ تَوْرَانِ مَشْهُودِ مَرَامُودِ نَسْتِ شَيْعَتِ تَوَشَيْعَتِ فَرَزْدَانِ تَوْرِ
شَيْعَتِ مَرَامُودِ مَنِينِ دِرْهَالِي كَرِ مَهْجُورِ اسْتِ رُوعَتِ أَهْلَانِ وَاسْتِ رُوعَتِ

ایشان از شداید عظیم جداست چنانچه از مواد و خیم بهیولت مستخرج شده
 در خشیت و بیم اند و ایشان در نعمت و نعم مردمان همه از عطش در عذاب اند
 و ایشان از زلال رحمت سیراب اند همان ایضا طریقه‌ای که فرارسیدگی بخت بد
 میکند تورا در دوازده هزار جوراء که پذیرفته اند قبل از نود و یکم بر او پذیرفته
 نخواهند کرد بعد از نود و یکم بر او و دست ایشان حرم گمانور است و سوارند بر
 شتران نور رحل و بالان این شتران از زر نایب و یاقوت شاداب و زمام
 ایشان از مروارید غلط است و بر هر شتر مستند از سندس کرده است
 همان ایضا طریقه‌ای که بیست شاد می‌شوند از دیدار تو اهل بهشت و از
 برای شیعیان تو خوان مائده می‌کنند بر عودهای نور و ایشان بخود
 می‌پردازند و دیگر مردم گرفتار و خست و باز بر سندان ایشان در آنچه می‌خواهند
 قادرند و دست پس دارند و گاهی که او یکا خدا در جنت جای میکند ادم صفت دیگر
 پیغمبران بر یاریت تو می‌نمایند همانا در بطنان خرد و در و در و در نایب است
 از عرق واحد یکی مفید گویند و آن دیگر زرد نام و هر یک حاوی قصرها و خانه‌ها می‌بند
 در هر یکی هفتاد خانه است آن مفید گویند منازل ما و شیعیان ما خواهد بود و
 آن زرد نام مقام ابرهیم و آل ابرهیم است فاطمه عرض کرد ای پدر و دستمیدارم
 که روز باز پسین تورا دیدار کنم و بعد از تو بمانم فرمود ای دختر من جبرئیل را بخدا
 مرا خبر آورد که از اهل بیت مرا و کس تو باشی که با من ملحق شود همانا و بل و ب
 از برای آنکس است که تورا ظلم و ستم نماید و فوز و فلاح خاص آنکس که تورا نصرت نماید
 و در کتاب کابل طبری سند بصادق آل محمد پیوسته میشود قال لَنَا قُبُورٌ

جلد چهارم از کتاب و مرقاچ النور

۱۵۴

کتاب
نور
مرقاچ

عبد بنان

الدار وما هذا
الله فقالوا
هذه

الله ما نرك إلا القليلين كتاب الله وقدرته أهل بيته وكان قد استر إلى قاطنة
أنها الإحسان به أول أهل بيته وكان قد استر إلى قاطنة أن هذا الإحسان به أول
أهل بيته لحوقاً فالت بيننا أنا وبين السائمة واليقظانة بعد ذات السائمة بانام
أذ رأيت كأنني قد استر على فالت رأيت أنه لم أملك نفسي إذا ناديت بالابن
انقطع عنا خبر السماء قبينا أنا كذلك إذ أنت الم لا تكة صغوفاً يهدمها
ملاكاً حتى أخذني فصعدني إلى السماء ففرقت رأيت فإذا أنا بقصور
مشيدة وبساتين وأنهار نظرد وقصر بعد قصر وبستان وإذا قد اطلع على
من تلك القصور جوارى كأنهم اللعاب فمن يلبس من ويضحكن إلى و
يقار مرجاً بمن خلقت الجنة وخلفنا من أجل أنهما فلم تزل المسألة تكتفئ
بني حتى أدخلوني إلى دار فيها قصور في كل قصر من البيوت ما لا عين رأت
فيها من الشئ من الاستبرق على اميرة وعليها الخاف من ألوان الحجر والذهب
وأنية الذهب والفضة وفيها موائد عليها من ألوان الطعام وفي تلك البساتين
نهر مطرد أشد بياضاً من اللبن والطيب رائحة من المسك الأذفر
فقلت لمن هذه الدار الفريدة على الأعلى الذي ليس بعد الجنة وهي دار
أهلك ومن مع من النبيين ومن أحب الله قلت فما هذا النهر قالوا هذا
الكوثر الذي وعد أن يعطيه إياه ميعر ما يدق رسول خدا ودا عجمان
كفت باز داشت در میان امت كتاب خدا و عرت رسول خدا و فاطمة را شاد
خاطر ساخت که نوازل کربلای شریف از اهل بیت من پیوسته شود فاطمة ميعر ما يد که
روزی چند بعد از وفات پدر در میان خواب و بیداری رسول خدا را دیدم که

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۱۵۵

که مشرف بر من بود چون این بدیدم نتوانستم خویشتن داری کرد بخودان ریاضت
 در دادم که با بقاء بعد از تو وحی منقطع گشت و خبر ایسان از ما بریده شد
 در این وقت صفها فرشتگان در در سبندند و دو تن فرشتن بر مقدمه بودند
 بی توانی مرا در بر بودند و بالا گرفتند و بوی آسمان عروج دادند و من چون
 سر برداشتم خویشتن را در قصرهای محکم و بستانهای خرم و نه رها جاری دیدم
 همانا قصری از بر قصر و بستانی از بر بستانی بدیدار بود این وقت از آن قصرها
 جماعتی از جواری سیکو جمال شادین و خندان بر من در آمدند و همی گفتند
 مریحی که از برکت وجود پد او بهشت افزیده شدن و ما افزیده شدیم و هموار
 فرشتگان مرا صعود دادند چند که در سرائی در آوردند که حاوی قصور و
 قصری برهون بیونی بود که هیچ چشمی انبازان را دیدار نکرد و بر زبر سیرزها
 سندن و استبرق کتوده و از الوان جبر و دریا ج زبر پوشها افکند و اوای
 زرو سیم را در خانهها بطعامها گوناگون آکنده و درین فرخنده بهشت نهی از
 شیر سفید نرواز مشک بویا ترجویان داشت گفتم این سر اجای کیست این نهر
 چیست گفتند این سرای فردوس فرازین است که بر تر از آن بهشتی نیست همانا این
 سرای خاص پدر تو محمد و آل پیغمبران و دوستان خداست که با او بند گفتم این نهر
 چه کیست گفتند این همان کوثر است که وعده فرموده است خداوند که با او عطا
 کند تا این آیه ^{تکلم} قَالُوا الشَّاعِرُ يَدْخُلُ عَلَيْكَ قَبِيلًا اَنَا كَذَلِكَ اِذْ بَرَزْتُ لِي قُصُورُ
 هَاشِدُ بَيَاضًا وَاَنْوَرُ مِنْ نَلَكٍ وُفُوشٍ هِيَ احْسَنُ مِنْ نَلَكِ الْفَرَسِ وَاِذَا الْاَبْرُشُ
 مَرْتَفَعَةٌ عَلَى اسْتِرَةٍ وَاِذَا ابْنِي جَالِسٌ عَلَى نَلَكِ الْفَرَسِ وَمَعَهُ جَمَاعَةٌ فَاَتَانَا رَايَ اَعْدَدُ

جلد چهارم از کتاب فتح ناسخ التواریخ

۱۵۶

نَحْنُ فِي قَبْلِ مَا بَيْنَ عَيْنَيْ قَتْلِ مَرْجَا بَابِنِي وَاحِدَةً وَقَدْ لَيْ فِي حَجَرٍ تَمَّ
 قَالَ لِي يَا حَبِيبِي أَمَا تَرَى مَا عَدَّ اللَّهُ لَكَ وَمَا قَدَّرَ مِنْ عَلَيْهِ فَإِنَّهُ فُضُّوا فُضُّوا
 فِيهَا أَلْوَانُ الْقُرْآنِ وَالْحِلْيَةِ وَالْحُلْدَةِ قَالَ هَذِهِ مَسْكُنُكَ وَمَسْكَنُ زَوْجِكَ وَ
 وَلَدَيْكَ وَمَنْ أَحَبَّكَ وَأَحَبَّهُمَا وَطِيبَنِي نَفْسًا فَإِنَّكَ قَادِمَةٌ عَلَيَّ إِلَى أَيَّامٍ قَالَتْ
 فَطَارَ بَلْبِي وَاشْتَدَّ شَوْقِي وَانْبَدَهْتُ مِنْ رَقْدِي فِي مَرْغُوبَةٍ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ
 قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ فَلَمَّا انْبَدَهْتُ مِنْ رَقْدِي نَهَضْتُ بِهَا فَأَيْدِيهَا فَأَقْبَلَتْ لَهَا
 مَا تَشْتَكِينَ فَخَبَّرَ نَجْمُ الْوُجَاهِ الرُّوْيَا ثُمَّ أَخَذَتْ عَلَى عَهْدِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِنَّهَا إِذَا
 تَوَفَّيْتُ لَا أَعْلَمُ أَحَدًا إِلَّا أُمَّ سَلَمَةَ زَوْجَةَ رَسُولِ اللَّهِ وَأُمَّ أَيْمَنَ وَبُصَّةَ وَمِنْ
 الرِّجَالِ ابْنَتُهَا وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبَّاسٍ وَسُلَيْمَانُ الْقَارِسِيُّ وَخُثَّارُ بْنُ يَاسِرٍ وَالْقِدَّاسُ
 وَبَاذَرُ بْنُ وَحْدَيْفَةَ فَاطِمَةُ يَفْرَأُ بِهَا بَعْدَ إِذَا صَغَايَ إِنْ كَانَتْ كَفْتُمْ كَجَاسْتِ بَدْرٍ مِنْ
 كَفْتُمْ هُمْ دَرِيقَا عَتَرٍ مِيرَسِدِ نَاكَاهَ ظَاهِرُ شَدَاذٍ بَرَايَ مِنْ تَصَوُّرٍ كَمَا سَفِيدُ
 وَبَابِهَا تَرُودُ أَنْ لَا يَجِدَ بَدَارُ كَرْدَمٍ وَخَوْشِ رَادِ كُنَا وَفَرَسُهُمَا تَرَفَّعَ نَكْرَتُهُمْ كَمَا بَرَسَتْ
 كَسْرَةً بُوْدُ وَبَدْرُ رَسُولِ خَدَايَا بَدَارُ كَرْدَمٍ كَمَا بَرَسَتْهَا فَرَسُهُمَا فَاشْنَهَ وَبَاوَجَّاهُ
 حَاضِرُ بُوْدُ وَبَدْرُ لَبْسُ مِنْ نَكْرَتِهِمْ مَرَا فَرَاكَرْتُ وَبَرَسَتْهُ خُودُ بِحَفْسَانِيدِ وَمِنْ
 هَرْدِ وَجْهِهِ مَرَا بُوْدُ دَادُ وَبَرَسَتْهُ وَجْهِهِ مَرَا بُوْدُ وَبَرَسَتْهُ وَجْهِهِ مَرَا بُوْدُ
 أَيْ مَحْبُوبِهِ مِنْ نَكْرَتِهِ كَمَا خَدَا وَنَدَا عَدَا وَجْهِهِ نَعْمَتُهُمَا كَرْدَهُ اسْتَذْ بَرَايَ تَوُو
 وَجْهِهِ تَقْدِيمُ كَرْدَهُ بَرَاوِشِ مَرَا فُضُّوا مُشْرِقُ وَتَابَنَاكَ كَمَا حَاوِي أَنْوَاعِ طَرَايِفِ
 وَحَلِيٍّ حَلَلٍ بُوْدُ فَرَسُ مَرَايِنِ اسْتَ مَسْكَنُ تَوُو مَسْكَنُ شَوْهَرُ تَوُو مَسْكَنُ فَرَزَنْدَانِ تَوُو
 وَ مَسْكَنُ أَنْكَانِ كَمَا تَوُو دَاوُسْتِ دَادُ وَدُوسْتَا فَرَزَنْدَانِ تَوُو دَاوُسْتِ وَخُوسَنْدِ بَدَارِ

نِجَاحُ الْخَضِرِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۱۵۲

خویش را کپس از دوزی چند با من پیوسته میثوی زان سخن قلب من پروراند
و شوق من زیادت شد و از خواب انگشته شدم در حالتی که ترساک بودم صادق
ال محمد از امیر المؤمنین حکایت میکند که فرمود چون فاطمه از خواب انگشته شد
فراندا در داد و من میتوانی نیز اورقم و کفتم تو را چه افتاد مرا از خواب بخیرش که داد
از من عهده بستد که بعد از وفات او هیچکس را که می ندیم مگر از زنان ام سلمه و ام
ایمن و فضیله را و از مردان حسین و عبداللہ بن عباس را و از اصحاب سلمان فارسی
و عمار یاسر و مقداد اسود و ابان و غفاری و حذیفه را فاضل مجلسی رضی اللہ عنہ
میفرماید در کتب ندیمه اصحاب این حدیث شریف را دیدم و در تلم آوردیم بکروینها
دختر طلحه بعد از وفات رسول خدا بر فاطمه زهر ادرامد و انحضرت را گریان یافت
عرض کرد پدر و مادرم ندای تو باد ان چیست که تو را مبکر باید فقال لها
اَسْئَلُنِي عَنْ هَسْنَةِ خَلْقٍ مِثْلِهَا الطَّائِرُ وَخَيْرِهَا الشَّائِرُ رُفِعَتْ إِلَى السَّمَاءِ اِثْرًا
وَرُدَّتْ فِي الْأَرْضِ خَيْرًا اِنَّ خَيْرَ نَيْمٍ وَاحْيُولٍ عِدِّي جَارِيًا أَبَا الْحَسَنِ فِي السَّبَا
حَتَّى إِذَا انْقَرَّ يَا حُجَّاجَانِ سِرَّ آلِهِ الشَّنَانِ وَطَوَاهُ إِلَى اِعْلَانٍ فَلَمَّا خَابُوا وَالدُّنَى
وَقَرَضَ النَّبِيُّ الْأَمِيرُ نَطَقَ بِفَوْرِهِمَا وَنَفَسَ بِصَوْرِهِمَا وَأَدْلَا فَدَكَ فَيَا لَهَا كَمُ مِنْ
مَلِكٍ مَلَكَ لَهَا عَطِيَّةُ الرَّبِّ الْأَعْلَى اللَّيْثِي الْأَوْفَى وَلَقَدْ خَلَيْنَهَا لِلصَّبِيهِ
السَّوْأَغِبِ عَنْ فَحْجِلِهِ وَنَبَلَى وَارْتَهَا لِيَعْلَمَ اللَّهُ وَشَهَادَةِ آمِينِهِ فَإِنَّ أَنْتَ غَايَةِ
الْبُلْغَةِ وَمَنْعَلِ اللَّطْفَةِ فَاحْتَبِهَا يَوْمَ الْخَيْرِ لَفَةً وَلَقَدْ تَمَّهَا أَكْلُهَا فَاسْتَغْنَى
حَمِيمٌ فِي لَفَاحِجِمْ فَاطِمَةُ دُرِّ بَاسِخٍ وَفَرُودِ اسْأَلِ بِكُنَى إِذَا مَرَّ نَكُوْهِيْدُهُ كَمَا مَكُوبُ
اِخْبَارِ الزَّمَرِ غَانِ بِرَأْسِ اِخْتِنَادٍ وَبِرَأْسِ اِخْتِنَادٍ وَبِرَأْسِ اِخْتِنَادٍ وَبِرَأْسِ اِخْتِنَادٍ

حکایت فاطمه
عزیزه علیها السلام

مخلوق طایر
تغییل بلبل
مرسته

جلد چهارم از کتابت و نسخ النور

۱۵۹

با افزاینده باره کردند در آسمان این خبر شکرست و در زمین این شومش شد و آنها ناخفته قبله
 نیم و احوال طایفه سعدی گم کردند با علی در راهنه و سبا چند که کلوکاه ایشانست که
 گرفت بخناق کایت از آنکه چون ابو بکر و عمر کفو امیر المؤمنین نبودند و با لوطی
 مسافرت میسرند ذلیل و بنوع کشتند لایحرم کید و کین خود را پوشیده داشتند
 این بود تا نور بن خفوش شد و پیغمبر امین مقبوض گشت این وقت کمال الحجاج و احتیاج
 بزه در کشیدند و دم زهر امیر را بر زبان اهل بیت در میسندند و با غیج و دلال
 فدا و مغصوب باشند بشناهد ای قوم و شکفتی کیرید از غضب فدا چه بسیار
 کس که مالک فدا شد و بالونپاشید از این پس نیز با هیچکس نباید هانا فدا شد عظم
 خداوند است بر پیغمبر را و پیغمبر را بخشد از برای کودکان که رسنه که فرزندان او
 و نسل مسند و این بحکم علم خدا و شهادت امین اوست پس اگر ابو بکر و عمر قطع
 کردند بلغر او باز گرفتند خورش مر الحنساب خواهی جت در قیامت از در قربت
 و آنان که فدا و غضب کردند و ازان بهره بردند و خوردند خواهند خورد و چو
 و خون کرم اهل جهنم را در میانهای افس در طبقات جهنم در کتاب خصال
 سند بعلی علیه السلام پیوسته میشود قال خَلَقْتُ الْأَرْضَ لِبَنِي إِسْرَافِيلَ
 وَبَنِي إِسْمَاطِيلَ وَبَنِي إِسْخَرِ بْنِ أَبُودَرٍّ وَبَنِي إِسْلَامَانَ وَبَنِي إِسْمَاعِيلَ
 وَبَنِي إِسْمَاعِيلَ قَالَ عَلِيٌّ وَأَنَا أَمَامُهُمْ وَهُمْ الَّذِينَ شَهِدُوا الصَّلَاةَ عَلَيَّ فَاطِمَةُ
 مِيفَرُ مَا يَدْرِيهِمْ وَبَنِي إِسْرَافِيلَ وَبَنِي إِسْمَاعِيلَ وَبَنِي إِسْمَاعِيلَ وَبَنِي إِسْمَاعِيلَ
 راحت وسعت مدهد و بسبب ایشان همگی روز میخیزند و از برك ایشان منصور میشوند
 و اسامی انجاست با شمار گرفت چنانکه هر قوم شد آنکه فرمود امام ایشان منم و ایشان

بنا بر کتابت و نسخ النور

و از برك ایشان
 اسامی انجاست
 میبارد

فی احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۱۵۹

که حاضر شدند و نماز بر فاطمه گذاشتند فاضل مجلسی رحمه الله علیه میفرماید
این حدیث را در بعضی از کتب بروایت و در قریب بعد از الله از دی باقم و بر نکات
میگوید چون موسم راهنکام رسید زیارت بپای الله الحرام را عزیمت درست
کردم و طی طریق نمودم و حاضر مکه شدم در بین طواف جاریه را دیدم که جمالی
میل و کلامی فصیح داشت ناگاه ندا در داد و گفت اللهم رب البیت الحرام الخفیة
الکرام و ذریرة المقام و المشاعر العظام و رب محمد خیر الایام صلی الله علیه
و آله ببرة الکرام ان تحضر فی مع سادات الطاهیرین و ابنائهم الغر المحجلین
المیامین الا فاشهدوا باجماعة الحاج و العتیمین ان موالی خیرة الاختیار
و صفوة الابرار الذین علی اقدارهم علی الاقدار و ارتفع ذکرهم فی سائر الامصار
المرتدین بالخوار و رقبه بن عبد الله میگوید چون سخن سپای آورد و رسول خدا
و ائمه هدی را استود کفتم ای جاریه کمان میبکم که از موالی اهل بیت باشی گفت
کفتم از آنجمله چه کسی گفت منم و فضا مکن فاطمه زهرا دختر محمد مصطفی کفتم مرحبا بک
اهلک و سهلا تحت مشتاق کلام تو و منطق تو ام و خواستادم که ساعتی با من بمانی
و مسئله که از تو پرسش میکنم اجابت فرمائی گاهی که از طواف فراغت جستی اگر نخفتی
در سوق طعام توقف فرمائی تا من در موسم مثاب ماجر خواهی بود این بگفتم
و از بکدیگر جدا شدیم و بطواف پرداختیم گاهی که از طواف فراغت بدست شد
اهنک مراجعت کردم و راه را بسوق طعام بگردانیدم و در آنجا فضا را باقم که از
میان جمع کناری گرفت و نزد او شتافتم و هدیه پیش گذاشتم و گفتم یا فضا خبر ده
مرا از سیده خودت فاطمه زهرا چه دیدی از وی هنگام وفات او و بعد از وفات او

بجای خودت
فاطمه زهرا
فضا

جله چهارم از کتاب و مناسخ التواریخ

۱۶۰

او چون این سخن گوشت و فطره شد آب و چشم او متروک شد و سخت بگریست و عظیم
ندیده نمود و گفت ای و رفیع بن عبد الله حزن و اندوهی کرد قلب من ساکن نبود
بجیش آوردی اکنون گوشدار ناچار گویم روزی که رسول خدای بد بکر سر اتحول
داد صغیر و کبر در جمع و فرج افتادند خرد و بزرگ آغاز سوگواری و بیقرار دی
نهادند احباب اصحاب و اصبر انداخت و مصیبت بزرگ شد هیچ زن و مرد
دیده نمیشد خواست که گریان و نالان بودند از دهکان محزون تر و مغوم تر سیده من
فاطمه زهر آلود که ساعتی از شش بکر کون و اندوهش افزون بود هفت روز
باخین و این بزیست و هر روز از روز دی افزون گریست روز هشتم شکبانه فرست
و توانائی بار بزیست بیرون شد و فریاد برکشید زنان و دختران و پیران بر و گرامند
ضجی نامریناله و نجیب برخاست مردمان از هر جانب فرازا آمدند و انجن شدند
چراغدان ها را فرستادند تا چهره زنان دیدار نشود و جماعتی از زنان را توانا
چنان فرو گرفت که گمان کردند رسول خدا از قبر بیرون شد و برخاست مردم را در
بزرگ و حیرت عظیم فرو گرفت فاطمه انوقت بیاله و ندیدند در داد که و ابناه و صفتها
و اتحاده و اباه القاسمها و اربیع الارامل و الیثمی من القبیله المصاوی
لا بنیک الوالیة الشکلی انگاه روان شد و پای مبارکش در دامن من پیچید و لغزش
میکرد و چشمها مبارکش از توانا و سرشک بیرومی بصر نداشت چندی که نزدیک شد بقیع
پیغمبر کلام کوتاه برداشت و بانگ گریه و نجیب برافراشت چنانکه در افتاد بپنجوشتن
شد بروی گرد آمدند و آب بر چهره و سر و سینها مبارکش افشانند تا ناباخوش آمد و این سخن
رَفَعَتْ قَوْحِي وَخَانِي جِلْدِي وَشَمَّتْ يَدَايَ عِلْدِي وَالْكَعْدِي

ان شاء الله تعالی
مبارک و تعالی

رَأَى أَحْوَالَ الْخَصْرِ فَأَجْلَسَ عَلَيْهِ السَّلَامُ

۱۶۱

فَالْيَا أَبَا بَقِيَّتٍ وَالْيَا وَجِدًا وَخَيْرَانَةً فَمَهْدَةً فَقَدْ أَخْلَصَ صَوْتَهُ وَأَنْقَطَعَ ظَهْرُهُ
وَنَعَضَ عُنُقِي فَتَكَدَّرَ دَهْرِي فَأَجْلَسَ يَا أَبَا بَعْدَكُ أَهْلُ الْوَحْشِيِّ لَا رَأَا
لِدَعْنِي وَلَا مَعِيَا الصَّغِي فَقَدْ نَفَى بَعْدَكَ حُكْمَ النَّزِيلِ وَمَهْجُ طَجْرِ شَيْلٍ وَتَحَلَّ
مِيكَائِيلُ انْقَلَبَ بَعْدَكَ يَا أَبَا الْأَسْيَابِ وَأُغْلِقْتَ دُورِي الْأَبْوَابَ فَأَمَّا اللَّيْلُ
بَعْدَكَ فَالْيَا وَعَلَيْكَ مَا زِدَدَتْ أَفْهَامِي بِأَكْبَةٍ لَا يَنْقُضُ شَوْهِي إِلَيْكَ وَلَا
خَرْجِي عَلَيْكَ ثُمَّ نَادَتْ يَا أَبَا هُورَيَّةُ ثُمَّ فَاتَتْ

إِنْ خَرَجَ عَلَيْكَ خَرْجٌ جَدِيدٌ	وَفُودِي وَاللَّهِ صَبَّحْتُ
كُلَّ يَوْمٍ يَزِيدُ فِيهِ شُجُوِي	وَأَكْثَانِي عَلَيْكَ لَيْسَ بِلَيْدٍ
بِتَلَّ حُطْبِي قَبْلَ أَنْ عَمِيَ عَزَايَ	فَبَكَتُ فِي كُلِّ وَقْتٍ جَدِيدُ
إِنْ تَلَبَّاسَ عَلَيْكَ يَا لَفْصَرَا	أَوْ عَزَا فَاغَا لِحْلِبُ

میفرماید ای پدر و روی من مرتفع شد و جلد من سخی بدو پرفت و دشمن من بر من نماند
و آغاز شماتت کرد و در دل من کشید من کشای پدر و بجای مانده ام و حید و فزید
و جهان و سرکشه صوت من فرو گشت و پشت من در هم شکست و عیش من تیره
شد و روزگار من ناریک گشت یا ابنا بعد از تو انبسی نیافتم که وحشت و امر
باشد و سرشک بدو مرا بر ماند بعد از تو حکم نازل نابود گشت و مهبط جبرئیل
و قحط میکائیل نابود گشت کارها دیگر کون افتاد و دودها گشاده بسته آمد اکنون
دینار و دشمن میدادم و همواره بر تو میکریم شوق من بسوی تو فدا دمی بدو برد و چون
من بر تو کاستی نمیکردانگاه نداد و داد یا ابنا و ان اشعار را انشاد کرد و از پس
ان اغاز سخن نمود قَالَتْ انْقَطَعَتْ بِكَ الدُّنْيَا يَا نَوَارِهَا وَزَوَّتْ زَهْرُهَا وَ

خورشید من در میان من
مستی و غم و دور
نکاه
متمم بر دست من
تا به دست و غم و دور
بسته
کدام و چه چیز
آورد و چه
انحصار علی شریک
العالی می بود که
هدا و هدایت
تصفیه
تغیبه
لب منی
خالص
صفت من
سوی
عشید
چمن
معشوق
معمی
لب من
عجله
نوا
حید
ایر

فَدَتْ وَهْرَهَا بِنَفْسِ
بُرْزَخَانَتِهَا

جلد چهارم از کتاب قسّم ناسخ القاهره

خداوند که بزرگوار است
بر مخلصان
عزیز و مهربان

انفال بنویسند
ساعت
چون بکشد
مورخ آدمی
غور بنویسند
فادح امر که خوش
کردن بر کس
املاک مع کس
موراه بنویسند
کردن

كَانَتْ يَجْعَلُكَ زَاهِرَةً قَدِ اسْوَدَّ نَهَارُهَا فَانْصَارَ بِجُحَى خَدَّيْهَا رَطْبُهَا وَيَا أَبَتَاهُ
يَا أَبَتَاهُ لَا زُلْفَى لِيْكَ أَيْفَ عَلَىكَ إِلَى التَّلَاقِ يَا أَبَتَاهُ زَالِ غَضَبِيْ مِنْ دُخَانِ الْفِرَاقِ
مَنْ لَدَا مِلٍّ وَلَمَّا كُنْ مِنْ لِّلْأُمَّةِ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ يَا أَبَتَاهُ أَمْسِنَا نَعْدَكَ
مِنْ الْمُسْتَغْفِرِينَ يَا أَبَتَاهُ أَصْبَحَ النَّاسُ عَنَّا مُؤْمِنِينَ وَلَقَدْ كُتِبَ لَكَ مِنْ عَظَمَتِكَ
فِي النَّاسِ غَيْرُ مُسْتَضْعَفٍ فَأَمْسِ دَعْمَةَ لَيْفِ رَأْسِكَ لَا تَهْمِلْ وَأَيُّ حُزْنٍ بَعْدَكَ
عَلَيْكَ لَا يَتَّحِلُّ وَأَيُّ حُزْنٍ بَعْدَكَ بِالنُّوْمِ بِكُلِّ وَاتِّ رَيْحِ الدِّينِ وَنُورِ
النَّبِيِّينَ فَكَيْفَ لِلْجِبَالِ لَا تَمُورُ وَلِلْحَارِ بَعْدَكَ لَا تَغُورُ وَالْأَرْضُ كَيْفَ لَا تَزُولُ
رُمِيْتَ يَا أَبَتَاهُ بِالْخُطْبِ الْجَلِيلِ وَلَمْ تُكِرْ الرِّزْيَةَ بِالْقَلِيلِ وَطُرِقْتَ يَا أَبَتَاهُ
بِالْمَصَابِ الْعَظِيمِ وَبِالْفَادِحِ الْمَهْوُولِ بَكَتَكَ يَا أَبَتَاهُ الْأَمْلَاقُ وَوَفَّقَكَ الْأَفْلَاقُ
فَيَسِّرَكَ بَعْدَكَ مَسْوَحٌ وَحُجْرَاتُكَ خَالٍ مِنْ مُنَاجَاتِكَ وَقَبْرُكَ فَرِحَ بِمَوَاتِكَ
وَالْحَقُّ مُشَاقَّةُ إِلَيْكَ وَالْمَيِّتُ دُعَاؤُكَ وَصَلَوَاتُكَ يَا بَخَّانَ بَفَارِجِ حُسْنِ
مَيِّ بَدِيفِ مَا بَدَى بِدَرْ دِيَا بَدِيدًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا
تَوَانُوا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا
تَارِيكَ مَيِّكَ دِيَا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا
دُورُ شَدِّ خَوَابٍ بِحُسْنِ مِنْ دُرِّ حَالِيْكَ كَيْ دُورُ مَيِّكَ دِيَا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا
هُوَ كَانُ وَمَسْكِنَا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا
دُرِّ حُسْنِ تَوَعُّظٍ وَعَزِيزٍ بَدِيدٍ وَبَعْدًا زَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا
كَيْ دُرِّ فِرَاقٍ تَوَرَّانٍ مَيِّكَ دِيَا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا
كَيْ دُرِّ زَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا رَوَّابًا

فِي أحوالنا كَحَصِّ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۱۴۳

چهارماد کوه سارها را که در و میر برد و در پیش آمد در دیاها را که در و میر و در حکومت
 کرد و از دل و میر را و میر کرد و با ان شاء و دانام در و بلتی بر دل و در و تی و عظیم
 مصیبتی شکرت و عبادم در و بر مادی کران و هو لیاک با ان شاء و در شکان بر تو
 بگریستند و املاک در اینستاد مد و مسرتو بعد از تو و خشت بگریستند و املاک
 و محراب تو و مساجد تو و معطل ما مد و فر تو و سوشیده داشت تو و قری
 و در ج کشت و حث لغای تو و در عای تو و مستاق آمد و بعد از این و سحر
 بر فاطمه میر ما بد با انباء ما اعظم ظلمة محالیک و انا سماء علیک
 الخ ان اقدم عاجل علیک و انکل و الحسیر المؤمن و انکل و الحسیر المؤمن و انکل و الحسیر المؤمن
 و الحسیر و احوک و ولتک و حبیبک و من رتبته صغیرا و احنا کبریا
 و احلا احبابک و اصحابک الیک من کان منهم سابقا و منهم حرا و ابا صرا
 و انکل شاملا و الکاء فانلنا و الالی لا رمانم درت و دره و انلنا
 کادت و روحها ان تخرج ثم قالت

سکون و اسکان
 سکون و اسکان
 سکون و اسکان

قُلْ صَبْرٌ وَانْ عَنِّي عَزْلٌ سَدَقْتُ بِحَیْمِ الْاَبْلَیَا
 عَنِ بَاعِیْ اَسْکَنِ الدَّمْعِ سَخَاؤُکَ لَا تَحْلِي بِقِصَصِ الدَّمْعِ
 یَا رَسُولَ الْاِلهِ یَا حِیْرَةَ الْاَلِه وَ کُتِّ الْاَبْتِیَام وَالصُّعْفَا
 نَدَّ لَکَ الْحِجَالُ وَالْوَحْشُ مَنَا وَالطَّيْرُ وَالْاَرْضُ عَدَدُکِی التَّمَا
 وَ تَحَا الْاَحْوَنُ وَالزُّکْنُ وَالْمَشْعَرُ یَا سَبْدِی مَعَ السُّطْحَا
 وَ تَحَا الْحِرَابُ وَ الدَّرْسُ لِلْقُرْآنِ الصَّحِیحُ مَعْلَنَا وَالْمَسَاءُ
 وَ تَحَا الْاِسْلَامُ اِدْصَارُی الْاَسَاسُ عَرَبِیَّ مَسَا الْعَرَبَا

جلد چهارم از کتاب و مفاصل النواجیح

۱۶۳

لَوْ تَرَىٰ اِلٰهَ الَّذِي كُنْتَ تَعْلُوْهُ عَلٰمُ الظُّلُمِ بَعْدَ ضِيَا
 يَا اَلٰهِي عَجَلْ وَفَاتِنِيْ سَهْبًا وَقَدْ نَعَصَ الْحَيَوَةُ لِمَوَلَا
 ثُمَّ قَالَ رَجَعْتُ اِلٰى مَنْزِلِيْهَا وَاخَذْتُ بِالْبَكَاةِ وَالْعَوِيْلِ لَيْلَهَا وَنَهَارَهَا
 میفرماید ای پدر چهر بسیار بزرگ شد تا یکی در ظلمت در مجلس تو بعد از وقت
 تو من دور از تو دریغ میخورم تا هر چه رود تر نیز تو ایام و درس و کواری نشستی
 ابوالحسن مؤمن پدر فرزند ان تو حسین و حسن او است برادر تو و ولی تو و
 جیب تو و او است که تربیت کردی و را چند که صغیر بود و برادر کفنی گاهی که
 کبر شد و او است بهترین اصحاب تو و او است که پیشی گرفت در سابق
 و مهاجرت از همگان و نصرت کرد تو را ای پدر سو کواری ما را فرود گرفته و بکا
 کشنده ما کشند و پدر روز کاری ما لازمست ما جسته این بگفت و نفسی سر بر
 کشید و ناله بلند بر آورد چنانکه کفنی روح مبارکش از نفس تن پرواز خواهد کرد
 و ان اشعار که مر قوم شد ان شاء فرمود و باز سرای خویش شد و روز و شب بهینه
 ریخ و تعب بود تا در گذشت همانا ذیل این حدیث فضیله در جای خود رقم میشود
 ذکر نیما ای و ناله و بیقراری فاطمه علیها السلام
 بعد از رسول خدا چند که فاطمه علیها السلام زنده بود هیچ امر ندیده او را خندان
 ندید روز و شب با خاطری کیست فرزند عوبل و نجیب بود مشایخ مدینه
 انجمن شدند و بحضور امیر المؤمنین آمدند و عرض کردند یا ابوالحسن کبریا
 فاطمه از ما مدد بشامگاه و از شام پیام پیوسته است نزد شب خواب بر ما
 گوار است و فرد روز ان کتاب معاش بر ما مهتمنا مسئلت ما افست کرد روز

لیح بیجا
 فاطمه

کمال حوالہ حضرت فاطمہ علیہا السلام

۱۶۵

بکرید و اگر نہ در شب بکرید در پانچ فرمود بجای او کرامت آنحضرت باز سر ایستاد
و نزدیک فاطمه آمد چون فاطمه علی را دید اگه اندک از کرمه باز ایستاد امر نمود
فرمود اید خضر رسول خدا مشایخ مدینه از تو خواستارند که در روز بکرید و کرمه
میکنی و اگر نه در شب در پانچ عرض کرد چربسیار از آنست که مکش من در میان ایشان
چربسیار نیز یکسره و در شدن من از ایشان سو کند با خدای شب در روز بکرید
میگرم چند که با او پیوسته علی فرمود اید خضر رسول خدا آنچه میخواهی میکنی و از برای
فاطمه در بقیع بنیان کردند و بیت الاخوان نامیدند و هر روز با مداحی و حسن
از پیش روی فاطمه روان میشدند و آنحضرت می آمد در بقیع غرق و در بیت الاخوان
می نشست و بکریت ناشامگاه اینوقت امیراثومنین حاضر میشد و آنحضرت را
برداشتند برای باز میثافت موافق زوایات فضیه بیت و هفت روز گاه بدینگونه
گذاشت انگاه مریض شد و ملازم بستر گشت در کتاب احتجاج سندش بود بن غنله
منتهی میشود و در امالی شیخ از ابن عباس حدیث کرده اند و در معانی ابن عباس
بعبد الله محض ابن حسن بن حسن بن علی بن ابیطالب پیوسته میگرد و عبد الله
از مادرش فاطمه دختر حسن بن علی علیهما السلام روایت میکند در میان روایات
این طرف ثلثه در بیان این حدیث اندک اختلاف است لاجرم واجب نمیکند که متن
روایت طرف ثلثه را به تمامت بنکام در زیر که روایت اگر کلمات چند در فقرات این حدیث
د بکر کونا و ورده باشند زیاده بحدیث نمیرساند از این روی روایت عبد الله محض را
که از فاطمه دختر حسن حدیث میکند کافی دانستم و هر هذ میفرماید چون گران شد
مرض فاطمه دختر رسول خدا زنان مهاجر و انصار در گرد او درآمدند ففعلن لها

بکرید و اگر نه در شب بکرید در پانچ فرمود بجای او کرامت آنحضرت باز سر ایستاد امر نمود فرمود اید خضر رسول خدا مشایخ مدینه از تو خواستارند که در روز بکرید و کرمه میکنی و اگر نه در شب در پانچ عرض کرد چربسیار از آنست که مکش من در میان ایشان چربسیار نیز یکسره و در شدن من از ایشان سو کند با خدای شب در روز بکرید میگرم چند که با او پیوسته علی فرمود اید خضر رسول خدا آنچه میخواهی میکنی و از برای فاطمه در بقیع بنیان کردند و بیت الاخوان نامیدند و هر روز با مداحی و حسن از پیش روی فاطمه روان میشدند و آنحضرت می آمد در بقیع غرق و در بیت الاخوان می نشست و بکریت ناشامگاه اینوقت امیراثومنین حاضر میشد و آنحضرت را برداشتند برای باز میثافت موافق زوایات فضیه بیت و هفت روز گاه بدینگونه گذاشت انگاه مریض شد و ملازم بستر گشت در کتاب احتجاج سندش بود بن غنله منتهی میشود و در امالی شیخ از ابن عباس حدیث کرده اند و در معانی ابن عباس بعبد الله محض ابن حسن بن حسن بن علی بن ابیطالب پیوسته میگرد و عبد الله از مادرش فاطمه دختر حسن بن علی علیهما السلام روایت میکند در میان روایات این طرف ثلثه در بیان این حدیث اندک اختلاف است لاجرم واجب نمیکند که متن روایت طرف ثلثه را به تمامت بنکام در زیر که روایت اگر کلمات چند در فقرات این حدیث د بکر کونا و ورده باشند زیاده بحدیث نمیرساند از این روی روایت عبد الله محض را که از فاطمه دختر حسن حدیث میکند کافی دانستم و هر هذ میفرماید چون گران شد مرض فاطمه دختر رسول خدا زنان مهاجر و انصار در گرد او درآمدند ففعلن لها

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الْغَلْظِ إِنَّكَ مِنْكُمْ وَنَهَيْدَا وَنَهَيْدَا وَنَهَيْدَا
 حَصْبًا أَيْ خَيْرًا لَكُمْ وَأَنْتَ بِكُمْ وَقَدْ عَمِيَ عَلَيْكُمْ أَنْتُمْ مَكُونُوا وَأَنْتُمْ لَهَا كَارِهُونَ زَنَان
 وهاجر و انصار عرض کردند اید خیر رسول خدا چگونه شب و شش روز آوردی فرمود
 سو کند با خدای شب بروز آوردم در حالی که مکر و خاد در چشم من دنیای شما
 و مبعوض بودند نزد من مردان شما لاجرم ایشان را از خود دور افکندم از آن پیش
 که از من کردم و ایشان را دشمن داشتم از آن پس که بپزیدان لشبار و امتحان آوردم با
 زشت و نابکار است ثلثه سیف ضعیف مع و رای مضطرب نار ساهمانانند
 نگوئید که او می کردند بخدایت نفوس خویش و دهنه غضب خدا و ندیده
 کشتند و ندادند عذاب بدی مدند من قلا ده خلاف و غضب فدک و حران
 برگردن ایشان گذاشتم و عار این کرد و زشت با خاص ایشان داشتم پس مثله شد
 و جرات یافتن و ملعون کشتن بخط خدا و نفاق هر غالب خاص ظالمات ای بر
 ایشان نیکباد و داند خدا از انبیا و صحن رسالت و قواعد متین نبوت و فرود
 کا و وحی روح الامین و دانسته حاذق با مرد دنیا و دین و این زیاده است ظاهر و
 خسرانیت اشکارها انا ابو الحسن را دست خویش نفقه ساختند و بعتاب او پرداختند
 بلکه این نفقه در انکار و تمسیر بر آن و شدت جمله کران و مجالدت و مجادلت او
 و تهمتر او و داه خدا و نند جل و علاست سو کند با خدای اگر از خویش دفع ندادند
 و دست باز داشتند از زمام امور امت که خداوند بدست و گذاشته این
 ما خود میداشت و این جماعت را چنان مهمل و سالم سپر میداد که بی آنکه مرکوب را رخس
 خشاش و ازاد مهار در نجر کند و را که باز حمت جنبش و حرکت در شکفته افکند با بکا

ما عا
 قوام
 عجز
 کامل
 هر قدر
 معطر
 برکت
 لقب
 و بنا
 و نفع
 فتح
 یعنی
 اختلاط
 بران
 خیر
 العبد
 الزمان
 القبر
 و امر
 عت
 طایف
 از
 همه
 الهی
 از
 الحصبه

جمله از کتاب و ماسخ التواریخ

وسیع و سرشار در آورد و نیک سیرا کند باندازه که از زحمت عطش برهاند
و آتش جوع را بنشانند و ابواب برکات از آسمان و زمین بر ایشان گشاده شود و
زود باشد که خداوند مردم را بکردار ایشان مآخوذ دارد هم اکنون حاضر باش
و کوشش میدار چند که زنده باشی شکفته های روزگار را نظاره خواهی کرد و حواد
تو را بچپ خواهد آورد با کدام سند متکی شد بد و با کدام جل المین چنگ زد
زدید که سر را بر دم و کاهل را بر دنباله تبدیل نمودید چهره بیاض نلیل و خوارند
قوی که کربار خویش را نیکو پندارند همانا ایشان در شمار مفسدانند و نمیدانند
ایا انکر که بشاه راه هدایت لالت میکند مستحق است که متبع باشد یا انکس که
طریق غوایت می پیماید چنانچه دشمار او چگونه قضا میکند موکند با خدای که
افعال شما حامل گشت اکنون منتظر باشید تا نتیجه باز آورد این وقت خون تازه
خواهید دوشید و اوانی شما از خون تازه و ستم نافع سرشار خواهد بود این وقت
زبان جاہل و سود عاقل مکشوف افتد و عاقبت سنت پلینیان ^{برای دکان} بدید
کرد پس نیکو کنید و ساخته سازید نفوس خود را و آراشید قلوب خود را
از برای حدوث نایبه و حدوث فتنه و داهیه و بشارت دهید خویش را بشیر
قاطع و دواهی ساطع و استبداد ستمکاران همانا ممانع شما نابوده و مزایع
شمار درده است بهر شما افوس دروغ است هیچ غمی دانید بکجا اندر افتاد
بیچنان کور کورانه بظلمت اندر بدایا ماملتم می کنیم هدایت شما را و حال
انکه شما از اصحاب کلمان ماکر اهت دارید و بید بر عقله در روایت خویش میگوید
چون زنان مهاجر و انصار این سخنان شناعت امیز شنیدند بتردید شوهر

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۱۶۹

خوش مرخص گردید و آنچه بشید مدح دادند و حوّه مہار و اسنا محض فاطمہ
 ساختند و عرصہ کردی سندی و ماں عالم اگر قبل از آنکہ ما با او بکرست نہت
 مراد آدم و بجان مناعت محکم کردیم ابو الحسن حاضر بود و این کلمات فرمودی
 بکن سرار طاعت مناعت او بیرون کردیم فقالت لیکم عتی فلا تعدد تعد
 تعد بکر و لا امر تعد تقصیر کرم فاطمہ در پاسخ فرمود جلدی سخن کردی و سخت
 نعدار تعد و نه قصیر و حکمت

و کرم فاطمہ رسول خدا فاطمہ علیها السلام

اماں حرم شد بد کہ بدوئی رسول خدا فاطمہ وارد شد و اداں ستم والی کہ بعد
 از یوم سقیعہ و ان حضرت بارگشت هموارہ مرص بود نادر گذشت بالجمہ بعد
 فاطمہ شدت کرد امیں و اثبات علی را طلب فرمود و گفت علی علیه السلام دایر
 حاضر سارید حور انحضرت در آمد فقالت یا بن عم امہ قد نعت ائی فکے
 و ائی لا اری ما فی الا آئی لا حیفہ یا بنی ساعہ بعد ساعہ و اما اوصل
 ما شیا فی قلبی قال لها علی او صبیحی ما احببت یا بنی رسول الله محمد
 و ائیمها و اخرج من کان فی النبیتم فالت یا بن عم ما عہد فی کادیمہ و احبنا
 و لا حالنک منذ عاشرقی فقال معاد الله انت اعلم بالله و اتر و انت و اکرم
 و استدحو فامر الله ان او تحاکم الحقی قد عثر علی معارفک و تفقدک
 الا انه امر لا ندیمه و الله حدیث علی مصبہ رسول الله صلی الله علیه و آله
 و قد عظم فقدک یا بنی الله و انا الیہ را حوون من مصبہ ما احمها و الیها
 و امصها و احرها هدی و الله مصبہ لا عزا لها و ربه لا حکمت لها ہم بکما

الحمد لله
 العبد المذنب
 محمد بن
 علی

قصه الشیخ
 نور دلدان

جارجیا از کتابی قم ناسخ التواریخ

۱۷۰

جَمْعًا سَاعَةً وَآخَذَ عَلَى رَأْسِهَا وَصَفَهَا الصِّدْرُ ثُمَّ قَالَ وَصِفْنِي بِمَا شِئْتَ فَلَمَّكَ
 نَحْجًا بَيْنَ يَدَيْهَا الْمُضَى كَمَا أَمَرْتَنِي بِهِ وَأَخْبَارُ أَمْرِكَ عَلَى حَرٍّ أَيْنُوقَ فَاظْمِرْ صُكْرُ
 اِي دِيرِ عَمَّنْ نَفْسِ مَرَاتِنِهَاي مَرَكْ مِيكَند وَنَكَرَانِم كَم سَاعَتِي بَشَرُ كَم بَابِدِ رِيوسْتِه
 شُوم اَكُون وَصِيَّتْ مِيَكَم تَوْرَا بَانِجِرْ دَرِ خَاطِرْ خَوِشْتِ نَهْمَنَاءِ مِيَدَارَمْ عَلِي عَلِي السَّلَام
 فَرْمُوداي دِخْتَرِ رَسُولِ خُدا وَصِيَّتْ كُنْ بَانِجِرْ مِخَوَاهِي دَرِ فَرَازِ سِرْ فَاظْمِرْ بَشِشْت
 وَخَانِدَا اَزْ بِيَكَا نِهْ بِرِ دِلْخْتِ چنانكه بِرِ وَنْ عَلِي وَفَاظْمِرْ كَرِ بَجَايِ نَمَانْدَا نِكَاهِ عَرَضْ كَرْدِ
 اِي دِيرِ عَمَّنْ مَن هَرْ كَزْ اَزْ دَرِ كُذِبْ بَا مَن عَمْدِ كُو بِهَمَانِي اَسْتَوَارْ نَكْرَدَم وَخُطَرِ تَوْرَا
 نَفَرْ سُوْدُ وَچند كَم مَن دِ وَحَضْرَتِ تَوْسَا مَانِ مَوَالِيقِ يَافَمْ بَرَاهِ مَخَالِفِ فُشَانَمْ
 عَلِي فَرْمُودِ مَعَاذِ اللَّهِ تَوْ دَا نَا تَرِي بَرَاهِ خُدا وَنِيكُو كَا رَتَرِي وَبِرْ هَبِزْ كَا رَتَرِي وَكُرْمَا
 تَرِي وَآزَانِ بِيَشْتَرِ خُدايِ نَرَسَنْدَه كَم مَن بِنَوَانِم تَوْرَا بِمَخَالِفِ خُودِ تَوْبِجْ كَرْدِ
 هِمَا نَا كَرِ اَنْتَ بَرِ مَن مَفَارِقَتِ تَوْ وَفُتْدَانِ تَوْ جَزَائِنِ تَوْ اَنْدَ بُوْد كَم اَزْ اِيْنِ اَمْرِ كَرِ بَرِ
 نِيَسْتِ سُو كُنْدِ بَا خُدايِ كَم تَجِدْ بَدِ كَرْدِي بَرِ مَن مَصِيبَتِ رَسُولِ خُدايِ رَا وَعَظِيمِ
 شَدِ بَرِ مَن فُتْدِ وَفَرَاقِ تَوْ اَنَا اللَّهُ وَاَنَا اَلِيَهْ رَا جَعُونِ اَزْ اِيْنِ مَصِيبَتِ دَرِ دَنَاكْ
 وَغَمْنَاكْ تَرْ سَوْزْنَاكْ تَرْ وَحُزْنَاكْ تَرْ دِيلَه نَمِي شُودِ سُو كُنْدِ بَا خُدايِ مَصِيبَتِ
 كَم هِيچِ نِيَسْتِي اَفَاقَتِ كَا دَا وَنَحْوَاهِ كَم دَرِ رِزْقِي اَسْتِ كَم هِمَا نْدَانِ اَزْ اِيْنِ پَرِ اَنَا
 نَحْوَاهِ نَمُودِ اَيْنُوقَ هَرِ دَوَانِ سَاعَتِي بَخْتِ بَكُرِ يَسْتَنْدِ عَلِي عَلِي السَّلَام سِرْ فَاظْمِرْ
 بَرِ كَرْتِ وَبِرْ سِيَنَهْ خُودِ بِمِجَفْسَانِدَا نِكَاهِ فَرْمُودِ بِهَرْ چَرِ مِخَوَاهِي وَصِيَّتْ مِيَكَم بَدِ اِنْجِرْ
 مَقْضَا كُنِي اَمْضَا فَرْمَايِمْ وَامْرُودِ اِبْرَا مَرِ خُوشِ بَرِ كَزْ نِيَمِ وَامِيرِ الْمُؤْمِنِيْنِ اِيْنِ اَشْعَارِ دَا
 فَرَاشْتِ فَرْمُودِ

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۱۲۱

وَأَنَّ جَوَافِيَّ سَنِيَّتِي بَانَتْ أَحْمَدُ بَاطِلُهُا رِمَا خَشِيَّتُهُ لَكَ بَدَدُ
وَلَكِنْ أَمِيرُ اللَّهِ تَقْوَى دَقَائِنَا وَلَكِنْ عَلَى أَمِيرِ الْإِلَهِ جَلِيدُ
أَنْصَرَعُنِي الْحَمَى لَدَيْكَ فَاسْتَنْكُ إِلَيْكَ مَالِي لِلرَّجَالِ نَدِيدُ
أَصْرِي عَلَى صَبْرٍ وَأَقْوَى عَلَى إِذَا صَبَرُوا الرِّجَالُ نَعِيدُ
وَفِي هَذِهِ الْحَمَى لَيْلٌ وَبَانَتْهَا لَمَوْئِلُ الْبَرَايَا فَامْدُ وَبَرِيدُ

ابنوقت فاطمه آغاز سخن کرد

ثم قالت جزاك الله عنى خير الجزاء يا بن عم رسول الله اوصيك ذكرا ان تزوج
بعدي امانة فانها تكون لولد منى مثل فان الرجال لا يبدلهم من النكاح
فان من اجل ذلك قال امير المؤمنين اربع كس في ايرافه سبيل امانة
اوصيني بها فاطمة بنت محمد ثم قالت اوصيك يا بن عم ان تتخذ لي بغنا فقد
رايت الملائكة صوروا صورته فقال لها صفيه فوصفتها فاتخذها لها فاول
نفس عمل على وجه الارض ذاك وما وادى احد قبله وما عمل احد ثم قالت اوصيك
ان لا يثمنها احد جنازة من هؤلاء الذين ظلموني واخذوا حقى فانهم عدوا
وعدا رسول الله ولا نترك ان يصلى على احد منهم ولا من اتبعهم وادفنى
في الليل اذا اوفيت العيون ونامت الابصار انك امرضك اى بن عم رسول
خداى خداوند نور اى خبر دهاد نخستين وصيت من است كه بعد از من دختر
خواه زن امانه تزويج فرمائى چه او فرزندان مرا مانند من دوستدار و پرستار
و مرد ناگزير است از تزويج خدا و انجا است كه امير المؤمنين فرمود چهار چيز است كه نبايد
از براى من بشوى فراوان چاره نخستين فاطمه دختر محمد كه اى كى وصيت كرد مر كه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

جلد چهارم کتاب وقایع النوار

۱۲۲

بعد از وی امام را بر طریقه بسای ارم با جمله دیگر باره فاطمه فرمود و صیت
 میگویم ای پسر که از برای من غشی ساخته ای بد انسان که فرشتگان صورت از ابا^{من}
 بنمودند علی فرمود صفت کن تا بدانم فاطمه آن صورت را بخرج کرد و علی بدانگونه بسا^{خت}
 و آن اول غشی است که در روز و شبین ساخته شد از آن پیش کس ساخت و بکار نبرد
 دیگر باره فرمود و صیت میگویم تو را که حاضر نشود هیچکس با جنازه من از این مردم
 که مراستم کردند و حق مرا ما خود داشتند اینان دشمن من و دشمن رسول خدا^{سند}
 و مکن از کسی از اینجاعت و از اتباع ایشان بر من نماز کند و در شبانکه اینجا
 بسیار و قتی که مردمان دید هاف و بسنه و بخته باشند در خراست که فاطمه
 علیها السلام ما زالک بعد ایها معصیه الرأس فاحله الحیم منه هده الکرین
 بالکینه العین بحرقه القلب فبغی علیها ساعة بعد ساعة و تقول لولدکها این
 أبوکما الذی کان بکرینکما و یحملکما مرة بعد مرة این أبوکما الذی کان أشد لنا
 شفقة علیکما فلا بد علیکما تمسین علی الأرض ولا آراه یفتح هذا الباب أبدا
 ولا یحملکما علی عقیقه کالم یزل یفعل بکما ثم مرحت و مکنت أربعین لیله ثم د^ع
 اتم آمن و اسماء بنت عمیس و علیها و وصت الی علی بن ابی طالب و زوج امامه علیها
 اولادها و آن یحذ عشرا لهما کانت رایت الملائکة تصوروا و تصوروا و صلتها
 لده و آن لایته هدا حد حیاتها و ظلمها و آن لایترک أن یصلی علیها احد
 منها ثم بغی فاطمه بعد از وفات پدر با بنیت ضعیف و جسم لاغر همواره دفع رنج و الم^{عشا}
 بپسته بر سر داشت و بپوسته میگریست ساعت تا ساعت غشی علیها می افتاد و چون
 با خویش می آمد با حسن و حسین میگفت کجاست پدر شما که مگر می داشت شمارا و بدوش

وَأَحْوَالُ أَنْ حَضَرَ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۱۷۳

خوش حمل مباد شما و کجاست پدر شما که مهربان تر بود با شما از هر فرزندی و نمیگذا
 شمارا که بر زمین طمسافت کند و هیچگاه ندیدم که این در کشوده شود و شمار کرد
 او سوار نباشید بالجمله آنحضرت مریض شد و چهل شبانه روز پس از پیغمبر نیست
 و بایام مرض ام ایمن و اسماء بنت عبدس و علی علیه السلام و اطلب فرمود و با علی سد
 وصیت نمود نخستین آنکه دختر خواهر من اما مرا که فرزندان مرا اینکود و دستم دارد
 بجای آنکه نکاح خویش را و او در دم آنکه نقشی از برای من بدست کن بدان صفت که ملائکه
 بمن نمودند و آن صورت با صفت کرد سر دیگر آنکه هیچکس از این خاندان که با من ستم کرد
 با جنازه من حاضر نشوند و بر من نماز نگذارند و دو کتاب عمل الشریع عمر و بن ابی
 المقدام و زباید بن عبید الله حدیث میکنند که مردی از صادق آل محمد سؤال کرد که
 ایما شایع کرده میشود جنازه با التی و بحره دفند بل و جوان و در میان سخن با شیخ
 جنازه فاطمه علیها السلام بود چهره امیر المؤمنین با جرد فخل التی افر و جت و با جنازه فاطمه
 برد از نیروی چهره مبارک ابو عبد الله رنگ بگردانید و مسو بنشینم قال
 أَنَّهُ جَاءَ شَيْخٌ مِنْ الْأَشْفِيَاءِ إِلَى فَاطِمَةَ بِنْتِ مُحَمَّدٍ فَقَالَ لَهَا أَمَا عَلَيْكَ أَنْ عَلَيْكَ
 فَدَخَلَ بِنْتُ أَبِي جَحْلٍ فَقَالَ حَقًّا مَا أَقُولُ فَقَالَ حَقًّا مَا أَقُولُ لَوْلَا
 مَرَاتٍ فَدَخَلَهَا مِنْ الْغُبَةِ مَا لَمْ تَمْلِكْ نَفْسَهَا وَذَلِكَ أَنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى كَتَبَ
 عَلَى النَّسَاءِ غُبَةً وَكَتَبَ عَلَى الرِّجَالِ جِهَادًا وَجَعَلَ لِلْعُسْبَةِ الصَّابِرَةِ مِنْهُمْ مِنَ
 الْأَجْرِ مَا جَعَلَ لِلرَّائِبِ الْمُهَاجِرِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ فَاسْتَدْعَمَ فَاطِمَةَ مِنْ ذَلِكَ وَ
 بَقِيَتْ مُتَنَكِّرَةً هِيَ حَتَّى أَمَسَتْ جَاءَ اللَّيْلُ حَلَّتِ الْحَسَنُ عَلَى عَاتِقِهَا الْأَيْمَنِ
 وَآخَذَتْ بِيَدِ امَّ كُلُّوْمِ الْيَسْرَى بِيَدِهَا الْيُمْنَى ثُمَّ تَوَلَّاتِ إِلَى خِجْرَةِ أَبِيهَا

اینکه
 دختر
 خواهر
 من
 اما
 مرا
 که
 فرزندان
 مرا
 اینکود
 و دستم
 دارد
 بجای
 آنکه
 نکاح
 خویش
 را
 و او
 در دم
 آنکه
 نقشی
 از برای
 من
 بدست
 کن
 بدان
 صفت
 که
 ملائکه
 بمن
 نمودند
 و آن
 صورت
 با صفت
 کرد
 سر
 دیگر
 آنکه
 هیچکس
 از این
 خاندان
 که
 با من
 ستم
 کرد
 با
 جنازه
 من
 حاضر
 نشوند
 و بر
 من
 نماز
 نگذارند
 و دو
 کتاب
 عمل
 الشریع
 عمر
 و بن
 ابی
 المقدام
 و زباید
 بن
 عبید
 الله
 حدیث
 میکنند
 که
 مردی
 از
 صادق
 آل
 محمد
 سؤال
 کرد
 که

جلد چهارم از کتاب و م ناسخ التواریخ

۱۷۴

از یضیاع

فجاء علی ندخل فی حجره فلم یز فاطمة فاستد لذلک غم وعظم علیه ولم یعلم
 القصه ما هی فاستحی ان یدعوها من منزله لیهما فخرج الی المسجد فصلى فیہ
 ما شاء الله ثم جمع شیئا من کتب المسجد واکتلی علیہ فلما رأى النبی صلی الله
 علیہ وسلم ان فاض علیه الماء ثم لیس فیہ ودخل المسجد فلم یزل یصلی من الی
 وساجد کما صلی رکعتین دعا الله ان یدهب ما بفاطمه من الحزن و
 الغم وذلک انما خرج من عندها وهی تنقلب وتنفس الصعداء فلما راها
 النبی صلی الله علیه واله اتھا لایضها التوم ولیس لها قرار قال لها قومی
 یا بنیة فقامت فحلی النبی الحسن وحمل فاطمة الحسن واکتلی سیدام کلوا
 فانهم ارا علی یعنی ابو عبد الله دباغ و فرمود بکن از اشیا بحضر فاطمه آمد
 وعرض کرد که هیچ دانسته باشی که علی علیه السلام دختر ابو جهم را بجهاله نکاح دادند
 فاطمه فرمود این سخن را از در صدق میکنی عرض کرد بیرون صدق سخن نکم سرگرت
 این کلمه در میان ایشان تکرار یافت لاجرم سورت غیرت خاطر فاطمه را بخت چه
 خداوند غیرت را بر زنان نکاح شده چنانکه جهاد را بر مردان و زنان شکیارا اجز
 عنایت فرموده چند که مهاجرین فی سبیل الله را با حمله فاطمه سخت غم آکین گشت
 و در این اندیشه بود تا افتاب را غروب قریب افتاد و سیاهی دامن بکشد پس
 بردوش راست حسین را برد و شریب بنشاند و دست آم کلوم بگرفت و برآ
 پیغمبر را برداردانوی چون علی بخانه درآمد و فاطمه را نیافت عظیم غمده گشت
 و ندانست این احد و ثمره از کجاست و از دم میداشت که فاطمه را از سرای پیغمبر باز
 خواند پس بمجلد آمد و فراوان نماز بکداشت انگاه حتی از بک و خال مسجد را

فی احوال آل حضرت فاطمه علیها السلام

۱۷۵

العز و اننا لله
نبت

فرام کرد و بران متکی گشت اما رسول خدا چون حزن و اندوه فاطمه را فراوان نیکو
 لحنی اب بر چهره مبارک برآشاند و جامه در پوشید و همچنان دامن و لبی نماز گذاشت
 و از پس هر دو رکعت خدا را رها می بخواند و رفع حزن و اندوه فاطمه را خواستار شد چهره
 آن هنگام که از سرای مسجد میشتافت و در باب اضطراب خاطر و دزدای ماه میگریست
 اینوقت چون او را دیدار کرد دانست که خواب بر او آید و فرار نپذیرد فرمود
 برخیز ای فرزندان فاطمه برخاست و پیغمبر حسن را برگزین و فاطمه حسین را و دستام بگرفت
 بدست کرد و همگان بنزد علی آمدند و گفتند یا محمد فوضع النبی ریحله علی رجل علی غنم
 و قال قم یا ابان و اب فکم سائر ان رجعت ادع لی یا ابکم من داره و عمر من بحلبه و طلحه
 فخرج علی فاستخرجهما من منیرهما و اجتمعوا عند رسول الله فقال رسول الله علی
 اما علمت ان فاطمه بضعة منی و انا منه ما من اذا هاتفا قد اذانی و من اذا هابعد
 موئی کان کن اذا هاتفا فی جوفی و من اذا هاتفا فی جوفی کان کن اذا هابعد موئی
 قال فقال علی بنی رسول الله قال فقال فمادعاک الی ما صنعت فقال علی و الله
 بعثک بالحنی نبیا ما کان منی بل انهم شامی و لا حدثت بها نفسی فقال النبی صدقت
 و صدقت ففرحت فاطمة بذلك و تبسمت حتی رای نغمها فقال احدهما لصنا
 انه لعجب کجینه ما دعاه الی ما دعاه فاهذه الشاعرة قال ثم اخذ النبی علی
 فشبک اصابعه باصابعه و حمل النبی الحسن و حمل الحسن علی و حملت فاطمة
 ام کلثوم و ادخلهم النبی بیته ثم و وضع علیهم قطیفته و استودعهم الله ثم خرج و
 سلی بقیة النبی یعنی این هنگام که امیر المؤمنین در خواب بود رسول خدا پای مبارک را
 بر فراز پای انحضرت نهاد و فشار کرد و فرمود برخیز ای ابو تراب چه بسیار سگانی را

جلد پنجم از کتابی در قم فایده التواریخ

۱۷۶

که من برانکشفم هم اکنون ابو بکر را از خانه خود و عمر را از مجلس خود و طلحه را بنزد
من حاضر کن علی برفت و ایشانرا بحضور رسول آورد و اینوقت پیغمبر رو بآل علی آورد
و فرمود یا علی ایامی آمدی که فاطمه پاره از تن من است و نخئی از گوشت من است و من
از دیم پر کنی که بیازارد او را بعد از من چنانست که از دره است او را در حیات من
و کسی که بیازارد او را در حیات من چنانست که بیازارد او را بعد از من از کسی که من ابو عبد الله
میفرماید علی گفت چنان است یا رسول الله فرمود چه چیزی داعی بود تو را بدینچه
کردی عرض کرد سوگند بدانکه اگر تو را بر مسائل مبعوث کرد نیست با من آنچه بفاطمه
رسیده است پیغمبر فرمود سخن راستی کردی فاطمه نیز بیرون راستی سخن کرد
اینوقت فاطمه شد خاطر و فرحان گشت و تبسمی فرمود چنانکه دندان مبارکش در
شد اینوقت ابو بکر و عمر نگران بودند چون این بدیدند این یک با آن دگر گفت
بسیار شکفتی ای ابدان آنکه که خواند علی او حاضر ساخت ما را تا در این هنگام
ابو عبد الله میفرماید اینوقت رسول خدا دست علی را بگرفت و آنکشان مبارک را در
در آنکشان و مشتک ساخت پیغمبر حسن را برداشت و علی حسین را و فاطمه را تم کلوا
بر گرفت و رسول خدا این جمله را باز سرای آورد و وظیفه بر برایشان افکند و همکار
در حضرت خداوند بود یعث گذاشت و باز شفاف و آنچه از شب بمانده بود تا بامداد
نماز گذاشت این بود تا رسول خدا از این سرای رگداشت و فاطمه مرخص گشت چنانکه
ابو عبد الله فرماید فَلَمَّا رَضَتْ فَاطِمَةُ مَرْضَةً لَدَى مَائَتٍ أَيْتَاهَا عَامِدِينَ
وَأَمَّا زَيْنُ الْعَبْدِ بْنِ نَازِلٍ لَهَا فَلَمَّا رَأَى لَكَ أَبُو بَكْرٍ اعْطَى اللَّهُ عَمَلًا
لَا يَظْلَهُ سَقَطٌ بَلِيَّتِي بِيَدِ خَلِّ عَلَى فَاطِمَةَ وَتَرَوْنَهَا هَاهُنَا نَسِيلَةً فِي الصَّقِيعِ

اینوقت
پیغمبر
حسن را
برداشت
و علی
حسین را
و فاطمه
را تم کلوا

عن أنس بن مالك عن النبي صلى الله عليه وسلم

١٧٦

ما أظله شيء ثم أتى عسرا لئلا يقال له إن أنا بكير شيخ رغب القلب قد
كان مع رسول الله في الغار فله صحبة وقد أيناها غير هذه المرة ويراها نريد
الأذن عليه فها هي تأتي أن نأذن لنا حتى ندخل عليها فنبصرها فإن رأيت أن
تأذن لنا عليها فافعل قال نعم فدخل علي فاطمة فقال يا بنت رسول
الله قد كان من هذين الرجلين ما قد رأيت وقد تردد امرأ الكثرة وردت
ولم تأذني لهما وقد سألتني أن أستأذن لهما عليك فقالت والله لا أذن
لهما ولا أكلمهما كذا من رأسي حتى ألقى أبي فأشكوها إليه بما صنعاهم وأرتكبها
معي قال علي ما في ضميت لهما فإني كنت قد ضميت لهما شيئا فإني
ببنتك والنساء منيع الرجال لا أخالف عليك بشيء فأذن لمن أحببت فخرج
علي فأذن لهما فالتا وقع بصرهما علي فاطمة سبنا عليهما فلم تزد عليهما ما وحوك
وجهمهما عنهما فما فتوا واستقبلوا وجهها حتى فعلت مرادها فقالت يا علي خاف
النوب وقالت لبوة هو لما حوّلن وجهي فإنا حوّلن وجهها حولا إليه فقال
أبو بكر يا بنت رسول الله إمتنا أئتنا إنا ابتغنا مرضا منك اجنبنا بسخطك
فإني أن تغفري لنا ونصفي معا كان منّا إليك فإني لا أكلمكما من رأسي
كلمة واحدة حتى ألقى أبي فأشكوكما إليه وأشكو صنعكما وفعالكما وما ارتكبكما
معي فإنا أئنا جئنا معذرتين مبغيتين من مرضناك فأغفري وأصغري عنا ولا تؤاخذنا
بما كان منّا فالتفتا إلي علي وقالت يا بني لا أكلمهما من رأسي كلمة حتى السألهما
عن شيء سمعاه من رسول الله فإن صدقنا رأيت رأيتي فإلا اللهم ذلك لهما
وإنا لا نقول إلا حقا ولا نشهد إلا صدا ففعلت أشد كما بالله أنكرا إن

جلد پنجم از کتاب فیوض مرآت النوار

۱۷۸

رسول الله استخرجكم في جوف الليل لشي كان حدثتكم من علي فقال اللهم
 نعم فقال انشدكم بالله هل سمعنا النبي يقول ناطقة بضعة مني وانا منها
 من اذاها فقد اذاني ومن اذاني فقد اذى الله ومن اذاها في حيوني كذا اذا
 بعد موتي قال اللهم نعم فقال الحمد لله ثم قال اللهم اني اشهد بك فاسهدوا
 يا من حضر في انما اذاني في حيوتي وعند موتي والله لا اكل لكم من راسه
 كلمة حتى اتني ربي فاشكوا اليه بما صنعتما به وبني وار تكبما مني فدا ابو بكر
 بالويل والشبور وقال لبناحي لم نلده في فقال عمر عجبنا للناسر كيف ولوا
 امورهم وانت شيخ قد خرف فخرج الغضب امراه وتفرج برضاها وما لمن
 امراه وقاما وخرجا يعني فاطمة مريض شد در مرضي كه جهان راوداع گفت ابو بكر وعمر در
 طلب عيادت انحضرت بيرون شدند و فاطمة رخصت نداد كه ایشان داخل سراي شوند
 ابو بكر چون ابن بليد خدای را كواه گرفت كه هیچ سفی سایه بروی نینفكند چند كره رضا
 فاطمه را بخوبید و او را از كناه خویش در نكند راند و يك شب از دیو اسمان كناری گرفت و در
 ظل اسماء بخفت عمر چون ابن بليد بزد علی شتافت و گفت ابو بكر شيخ رقی القلب است
 و او را با مصطفى خو صحبت و مصاحبت فارغی ریافته چند كرت با تقاضا و محضرت
 فاطمه شتافتم و اجازت عيادت نیافتم ام باشد كه رخصت حاصل كنی تا ما بمحضرت
 او بوییم و رضا او بوییم علی فرمود و او باشد و بزد فاطمه آمد و گفت ابو بكر و عمر چند
 كرت بمحضرت تو شتافتم و اجازت عيادت نیافتم اندا كون رخصت یورا
 از من مشتات نموده اند فاطمه عرض كرد سو كند با خداي هر كه را ایشان سخن نكند و ایشان را
 رخصت بدارند هم چند كه پدر خویش را دیدار كنم و كردار ایشان را از ظلم و ستمی كه با من

رَأْحُوَالْاَنْحَضْرَفَاظْمَرْعَلَهَالْاَسْلَام

۱۷۹

بایند از مریض

کرده اند باز تمام علی فرمود که انجام این امر را من بایندانی کرده ام عرض کرد اکنون که توفیق
 کرده خانه خانه نشین و زنان تابع مردانند و مخالف تو را میخواهم کرد هر که خواهی اجازه
 فرمای پس علی بیرون شد و ایشانرا طلب کرد چون مدبر فاطمه آمدند سلام دادند
 فاطمه روی بگردانید چند کسرت از بنسوی بدانسوی شدند و فاطمه روی برافراشت و علی
 گفت شما مرا از من بگردانید و زنان را فرمود و روگردانید بگردانید
 ابو بکر و عمر بدانسوی شدند و عرض کردند ای پدر رسول خدا ما در طلب شما و تو
 اجتناب از خشم تو بجز بخت تو آمده ایم و ملتقم گشته ایم که ما را مغفور و بداری از جرم
 جنایت ما در گذری فرمود هرگز با شما سخن نگویم تا کاهی که رسول خدا بر او دیدار تمام
 و از وجود جنای شما انکار شکوی فرمایم گفتند ما بنزد تو نذر خواه و خواستار
 رفع گناه آمده ایم جرم ما را مغفور دار و بیفرمانی ما را در گذار و ما را با بکر دار ما بکر
 ایوسف فاطمه و وی با علی آورد و فرمود من با ایشان سخن نگویم چند که گواهی دهند بسخن
 که از رسول خدای شنیدند گفتند ما جز بختی سخن نگویم و جز راستی گواهی ندیم فرمود
 سوگند میدهم شما را با خدای ای یا دادار بدان نبی را که رسول خدا شما را از خانه
 بر آورد و برای امری که با علی نسبت کرده بود ند گفتند ما را فریاد است فرمود سو
 میدهم شما را با خدای یا شنیدید که رسول خدا فرمود فاطمه پاره از تن من است
 و من از ویم هر که او را بیا زار در مراد زده است و هر که مرا بیا زار و خدا را زده است
 و کسی که بیا زار و بعد از مرگ من بکشند چنین است فرمود الحی للهِ ای پروردگار
 من گواه باش و گواه باشید ای آنان که حاضرید و نگرانید ابو بکر و عمر مرا بیا زارند
 در حیات من و هنگام وفات من همان ای ابو بکر و عمر سوگند با خدای هر که با شما سخن

جنایت که از
 آورد و حیات من
 بیا زار و او را در
 چنان است که بیا
 او را بیا زار

جلد چهارم از کتاب وقایع النصارى

۱۸۰

نکم نام اوقات کم پروردگار خود را و شکایت شما را بخواستار ابرم و ظلم و ضیم شمار داد
 نزد او بشمار گیرم چون سخن بد اینجاد رسید فریاد و ویل و وای ابو بکر بالا گرفت گفت
 کاش مادر مرا نزدی عمر گفت ای ابو بکر عجبی اید مرا از مردم که زمام امور خویش را
 بدست نودادند تو را الشیخ مخافت در یافتن است خرج مہکی از خشم زنی و شاد
 میشود بر خزانے چیست از برای کسی که زنی را بچشم آورد این بگفت و هر دو تن
 برخاستند و راه خویش پیش داشتند مکشوف باد که در یوم سقفه چون در طلب
 خلافت ابو بکر و عمر با علی علیه السلام آغاز مخالفت نهادند و در احتجاجات چندین
 کلمات نامہوار از جانبین در دادند و در غضب فدا انہم مکیدن و خد بخت بکار
 بستند تا کہ بر فاطمہ چند کہ زنده بود از ابو بکر و عمر خاطر خشنود دل شکستہ داشتند
 با نقایس تن و شبعی بر ایشان خشنماک از دنیا رفت چنانکہ بد صحیح بخاری و دیگر کتب
 علمای عامہ مرقوم است مائت فاطمہ و کائنات ساخطہ علیہا یعنی فاطمہ و فاطمہ و فاطمہ
 و بر ابو بکر و عمر غضبناک بود و ہم چنان بروایت عامہ و احادیث صحیحہ امامیہ ابو بکر
 و عمر لعینادت فاطمہ آمدند و بشرحی کہ مرقوم شد خائب و خاسر باز شدند لکن این
 حدیث کہ از علل الشراعی مرقوم افتاد بنزد من سببہ استوار نمی افتد چہ در فقرات
 آیات ضعف قویست نخست آنکہ فاطمہ کہ بعلم ماکان و مایکون داناست چہ گویند سخن
 مردی مجهول فریفته میشود کہ مانند مردم شبستر فرزندان خود را برداشتی بخود آید
 بخانه رسول خدا میرود و اجازت علی را پشت پای میزند و حال آنکہ هرگز تا خضعت علی
 نکردنی بخانه مصطفی زنی و دیگر آنکہ از برای ختمت فاطمہ و منزلت او چند کہ زنده بود
 علی توانستی زنی را کہ این سبب و با او ہم بستر شود و علی علیه السلام معصوم بود چہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱۸۱

نقدیم این امر میفرمود و فاطمه را بگوید در عصمت آنحضرت در بنی در خاطر می افتاد
مخطور است و آن میشود داشت این حدیث را مقبول و موثق انگاشت چون فاضل علی
این حدیث را نکاشته بود من بنده دست نیاز نداشتم و تواند بود که اسرار احادیث
مصلحت وقت را مانند اینم و قبول اینها را نارسای خویش باز دهیم اللهم اغفر لی و لوالد
و لجمع المؤمنین و المؤمنات بحق محمد و آله علیهم الصلوٰة و السلام ما کنون بر سر سخن
روم در کتاب مالی شیخ مسطور است و وقتی مرض فاطمه علیها السلام شدت شد
عباس بن عبدالمطلب از برای عیادت آنحضرت حاضر بآب بیت فاطمه شد عرض کرد
مرض فاطمه گران شده است و هیچکس بروی رختی ابد عباس باز خانه خویش شد و کس
علیه السلام فرستاد و رسول خویش را فرمود بگوید برای پی برادر من غم تو سلام
میرساند و تو را و بسگوید همانا فرود گرفت مرا غم و اندوه از رای نماند دستی چید رسول
خدا و قره عین او و روشنی چشم من فاطمه و من چنان میدانم که او اول کسی است که رسول
خدای پیوسته شود و پیغمبر او را بر گرد و بنگوید است و تقرب ادا کرد و زکار او را بد
بکران رسیده جان من ندای تو باد من مهاجر و انصار را اینچنین گفتم تا حاضر شوند و
اجر خویش دریافتند و بر او نماز گذارند و این جمال بن است فقال علی لرَسُولِهِ وَاَنَا
حَاضِرٌ عِنْدَ عَمَّتِهِ اَبْلَغَ عَنِّي السَّلَامُ وَنَلِّ لَاعِدَ مُسَافِقَانِكَ وَتَحَنَّنَكَ وَفَدَّ
عَرَفْتُ مَشُورَتَكَ وَكَرَّ اَبَاكَ فَضْلُهُ اِنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ رَسُولِ اللَّهِ لَمْ تَزَلْ مَظْلُومَةً مِّنْ
حَتْمِهَا مَمْنُوعَةٌ عَنْ مِيرَاثِهَا مَدْرُوعَةٌ لِّتُحْفَظَ فِيْهَا وَصِيَّةُ رَسُولِ اللَّهِ وَلاَ يُؤْتَى
فِيْهَا حَقُّهُ وَلاَ يُحَى اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَكُنَّا بِاللَّهِ خَائِفِينَ كَمَا وَرَيْنَ الظَّالِمِينَ مُنْتَقِمِينَ اَوَاكَ
يَا اَعْمَى اَنْ تَلْمِزَ لِيْ تَرَدُّ مَا اَشْرَفَتْ بِهِ فَاَنَّهُمَا وَصَّتْنِي بِسِتْرٍ اَمْرُهَا عَلِيٌّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَرَسُولُ

عبدالمطلب بن عبدالمطلب

عباس فرمود سلام مرا بیا تم من برسان و بگو شفقت تو را و بخت تو را فرمودن کرد
و فضیلت رای تو و حسن شورت تو را دانستم همانا فاطمه و خضر رسول خدا همواره مظلوم
بود و از حق خود ممنوع و از میراث خود مدفوع و زیست و صیانت رسول خدا برادر حق او
محفوظ نداشتند و رعایت حال او را نکردان نشدند اینک بحضرت خداوند ملحق میشود
خداوند بعدل حاکم است و از ستم کاران منتقم و معشک من از تو ای عم انت که در این
فرمود مساحت فرمائی زیرا که فاطمه با من وصیت کرد که مرا و را پوشیده بدارم
چون فرستاده عباس باز شفاف و پیام علی را باز کن است قال یَغْفِرُ اللَّهُ لِأَخِي
فَإِنَّهُ لَمَغْفُورٌ لَهُ إِنَّ رَأْيَ أَخِي لَا يَطْعَنُ فِيهِ إِنَّهُ لَمْ يُولَدْ لِعَبْدِ الْمَطْلَبِ وَلَوْلَا
أَعْظَمُ بِرَكَةٍ مِنْ عَلِيٍّ إِلَّا النَّبِيُّ إِنْ عَلَيٌّ لَمْ يَزَلْ سَبَقَهُمْ إِلَى كُلِّ مَكْرَمَةٍ وَأَعْلَمُ
بِكُلِّ فَضِيلَةٍ وَأَبْجَحُّهُمْ فِي الْكَلِمَةِ وَأَشَدُّهُمْ جَهَادًا لِلْأَعْدَاءِ فِي نَصْرِهِ الْحَقِّ فِيهِ
وَأَوَّلُ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ عَبَّاسُ فَرَمُودِ خَدَّاهُ وَنَدْمُ غُفُورِ بَدَنِ دُپَرِ بَرَادِ مَرَادِ
هر آنکه مغفور است و رای او هرگز مورد طعن و دق نشود و همانا عبدالمطلب فرزند
بزرگتر و مبارکتر از علی است و مکر محمد را زیرا که علی از همان کان در مکرمت و الای
و در فضیلت و انارتا است و در جنگ و جهاد در نصرت دین حنیفته اشجع و اشدا
از دیگران و اول کسی است که با خدا و رسول ایمان آورد و دیگر در کتاب و لایطبر
سپید بجعفر بن محمد علیهما السلام پیوسته میشود از فاطمه علیهما السلام حدیث میکند
که در مرض و وصیت فرمود که رجعت رسول خدا بر اهریك و از ده اوقیه از مال
او عطا کنند و زنان بنی هاشم را نیز بدین اندازه عطیت دهند خواه هر زاده خود
اما مه دختر ابی العاص و ابی تراب و غیره نکداشت و با سناد دیگر عبد الله بن حسن از زید

عطا فیہ فیہ عطا فیہ عطا

رَأَى أَحْوَالَ النَّبِيِّ حَضْرَةَ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۱۸۳

علی روایت میکند که فاطمه مال خود را بر بنی هاشم تصدق کرد و هم چنان بر بنی هاشم
 و امیرالمؤمنین علی علیه السلام برایشان بخش کرد و جزایان و نیزی بهره نکذاشت
 موافق حدیث فضیه کثیر فاطمه که از معانی الاخبار صدرا و حدیث از این پیشتر قوم
 افتاد چهل روز بعد از وفات رسول خدا سوره وحدت مرفوع فاطمه شد شد
 چنانکه پرستاران را استوار افتاد که او را ساعت باز پس است ایستاد و بر بنی
 علی بنار ظهر را در مسجد گذاشتند باز خانه میشتانست پرستاران کربان و نالان ادا یافتند
 شدند فَقَالَ لَهُمْ مَا الْخَبْرُ وَمَا لِي أَرَاكُمْ سَعِيرِينَ أَلَا تَوَدُّونَهُ وَالصَّوْرُ فَرَسٌ وَجَيْشٌ خَرَجَ
 سُمَارًا بَاكُونَ أَشَفْتُمْ خَاطِرَهُمْ رَفَعْتُمْ عَنْكُمْ عِزَّهُمْ كَرِهْتُمْ دِرْيَابَ خَيْرِ خَلْقٍ
 زَهْرًا وَحَالِ الْكَانِغِمِ كَيْفَ كُنْتُمْ إِذَا رَأَيْتُمْ عَلِيَّ عَجَلْتُمْ كَرِهْتُمْ فَاطِمَةَ دَامَ دَوْدُ
 بَرِيَّتُ افْتَادَهُ دَبْدَبُ كَرِهْتُمْ إِذَا رَأَيْتُمْ بَنِي إِسْرَافِيلَ مُتَقَلِّبِينَ عَلَيَّ حِينَ يَنْبَغِي دَبْدَبُ
 عَامَهُ أَوْ يَنْبَغِي كَوْنُ الْكَلَامِ أَزْجَاهُ بَارَكْتُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ
 كَرِهْتُمْ وَنَدَادُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ
 نَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ
 سَخِي نَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ
 نَمَازُ كَذَابُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ
 عَمُّ تَوْعَلِي بَنِي إِسْرَافِيلَ بَارَكْتُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ دَبْدَبُ
 كَرِيمَانُ شَدِيدُ وَقَالَ مَا الَّذِي جَدَّيْتُمْ قَانَا أَرْنَعُكَ عَلَيَّ بَنِي إِسْرَافِيلَ كَيْفَ لَيْسَ
 الْقِيمُ إِنِّي أَحَدُ الْمُؤْتَدِي لَا بَدَمِي وَلَا تَحْصُرُونِي وَأَنَا أَعْلَمُ أَنَّكَ بَعْدُ لَا تَصْبِرُ
 عَلَى قِلَّةِ التَّزْوِجِ فَإِنْ أَتَيْتَ تَزَوَّجْتَ امْرَأَةً أَعْجَلَ لَهَا مَوْتًا وَلَيْلَةً وَأَعْجَلَ لَهَا

کوی کای کوی
 ماد ک کوی

باری باری
 باری باری

جلد چهارم از کتاب قرآن مجید

۱۸۴

يَوْمَآ وَلَيْكُمَا يَا أَبَا الْحَسَنِ وَلَا تَمْنَعُ تَوْجُوهَهَا فَيَقْبَحَانِ بَيْنَهُمَا بَيْنَ مُنْكَرَيْنِ فَأَتَاهُمَا
بِالْإِسْرَافِ فَقَدْ جَدَّ لَهَا وَالْيَوْمَ يَنْفَعُ دَانِ لَهَا قَالُوا بَلْ لَمْ يَمْنَعْ تَقْتُلْهُمَا وَتُبْعُهُمَا ثُمَّ
أَنشَأَتْ تَقُولُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرَمُودَ جَرَفَتَا لِقَا ابْنِ خَزْرَمُو خَدَّ ابْنِكَ مِنْ لِبَرِّ عَمٍ
تَوَعَّلَى زَيْدًا لِبَرِّ عَمِّكَ دَانِ بَارِئُ عَمٍّ مِنْ دُوْجَادٍ شَدَّامٍ بَارِئُ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دَاوُدُ كِرِكَاكِي
نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ
رُوزِشِي رَا بَادِ سَكْدَارِ دُوْجَادٍ رُوزِشِي رَا خَاصِ دُوْجَادٍ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ
رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ
رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ
رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ

ابن از و این اشعار را انشا کرد و انشا فرمود

أَبْكِي أَنْ يَكُنَّ يَا خَيْرَهَا	وَأَسْبِلُ الدَّمَعُ فَيَوْمَ الْفِرَاقِ
بِأَقْرَبِ الْبُؤْسِ أَوْ ضَيَّابِ النَّفْلِ	فَقَدْ أَصْبَحَ حَافِلًا أَوْ شَيْئًا
أَبْكِي ذَاكَ لِلْيَمَامِ وَلَا تَنْسَ	فَسَبَّلَ الْعِدْلَ بِطَفْلِ الْفِرَاقِ
فَارْتَوُوا أَصْحَابُ آيَاتِي حَيَاتِي	أَخْلَقُوا اللَّهَ فَيَوْمَ الْفِرَاقِ

فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ دَرِ انْشَادِ ابْنِ اشْعَارِ شَهَادَتِ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ رَا دَرِ يَوْمِ فَتَنِ زَيْنِ
بَارِئُ عَمٍّ مِنْ دُوْجَادٍ شَدَّامٍ بَارِئُ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دَاوُدُ كِرِكَاكِي
نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ نَيْسَازٍ دُوْجَادٍ
رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ
رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ
رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ
رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ بَا بَا الْحَسَنِ صَبِيحُ رُوزِشِي رَا مِيدَارِ

وَأَجْمَلُ حَقِّهَا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

۱۸۵

عَنْ قَائِلٍ ظَاهِرٌ مَطْمَئِنٌّ وَكَيْفَ عَلَى مَعْلَمِينَ الرَّدِّي قَالُوا دُنِي وَمَنْ رَزَقَ لِي
وَأَدْنَى لِي لَا يَزِيدُنِي بِهَذَا الْخَبَرِ فِي حَبْنِي رَسُولُ اللَّهِ عَلَى فِرْعَوْنَ وَخَدْرَ رَسُولِ خُدا
ابن خباز نجافني وحال انك اذا منقطع شعركم ديا بابا الحسن ديان ساعه بختم و
رسول خدا براد فصرى از مرداد سب ديد بكم چون مرا نكرست فرمود آخر
من بزد من بشتاب كه من مشتاق تو ام كنوكند با خداى شوق من بلفاى تو افزون است
فرمود امسب بزد من خواهى بود و رسول خدا برون صدق وعده نكند وعهد نكند
چند كه تو قراوت پس كنى مرگ مراد دى ببا بد واجب بكند كه مرعسل دهى لكر مكوف
نسازى چه مرطالرو مطهر مرد بايد در خدمت تو بر من نماز گذارند خویشان و نزديكا
من و آنان كه از من بهرى برده اند و مراد شب بخاك بسپار بد بكنو خبر داد مراد و
خدا و هم در كتاب الدلائل طبرى مسطور است كه فاطمه عرض كرد يا ابا الحسن و لا
تدري فنى الا لئلا ولا تعلم احدا قبرى فلما كانا الليله التى اراد الله ان يكرمها
ويقبضها اليه اقبلت تقول وعليكم السلام ورحي تقول لى يابن عم فلما نال
خير بل سلبا وقال لى السلام يقر عليك السلام يا حبيبة حبيب الله ومروة
فوادى اليوم تلحنين بالترجيع الاعلى وجته الماوى ثم انصرف عني ثم سمعنا
ثانية تقول وعليكم السلام فالت يابن عم هذا والله منكائيل وقال لى
كقول صاحبى ثم تقول وعليكم السلام ورايناها اندفعت عبيتها فحاشد بها
ثم قالت يابن عم هذا والله الحق وهذا عزرائيل قد شرب حناحه بالمشرق والمغرب
وكذا وصفه لى ابى وهذه صفة فبمعناها تقول وعليكم السلام يا فاطمه
الارواح عجل لى ولا تغد بى ثم سمعناها تقول لى لى لا الى النار ثم غمضت

حالا اختصنا
فاطمة

جلد چهارم از کتاب قرآن و تفسیر التواریخ

۱۶

عَیْنِهِمَا وَمَدَّتْ يَدَهُمَا وَخَلَّتْهُمَا كَأَنَّهُمَا لَمْ تَكُنْ حَيَّةً فَطُغِيَ اِبْنُ اَبِي الْحَسَنِ مَرَّجًا
 مَسَامِكًا دَرَسْتُ بِهَيْكَلٍ اَزْ مَضِیْعٍ مِنْ وَقْفَرٍ اَلْهَى مَكْدَارُ بَشِي كَرِخَاسْتِ خَدَا وَنَد
 اَوْدَا مَكْرَمٌ بِلَادٍ وَمَقْبُوضٌ مَرْمَا بِدَشْنِیْمٍ كَرَفْتِ عَلَیْكُمْ السَّلَامُ اِنْكَادِرَا كَهْتِ اِی
 بِسْرَمِ جَبْرِئِلَ بْنِ اَمْدٍ وَسَلَامٍ دَادٍ وَمَا كَفْتِ خَدَا وَنَدٍ تَوْرَا سَلَامٌ مِیْرَا نَدٍ وَنَفَرَا
 اِی مَجْبُورِ حَبِیْبٍ مِنْ ثَمَرِ قَلْبٍ وَامْرُوزِ مَلْحَى مِثْوَى بِاعْلِی عَلَیْتِیْنِ وَهَمْنِیْنِ
 وَنَصْرُفِ شَدَا زَمِنْ دَرَفَا نَشْنِیْمٍ كَرَفْتِ وَعَلَیْكُمْ السَّلَامُ وَنِیْرَمِ اَخْطَا بَرَدِ
 كَرِ اِی بِسْرَمِ سَوَكُنْدِ بَا خَدَا اِی اِبْنِكِ مِیْكَائِلَ اسْتِ بَا مَن هَمَانِ كَفْتِ كَجَبْرِئِلَ كَفْتِ
 دِیْكَرِ بَارِهَ كَفْتِ وَعَلَیْكُمْ السَّلَامُ وَدِیْدِیْمِ كَجِشْمِ هَا اِی مَبَارَكِشْ بَشَدِ كَشَادِه
 شَدِه اسْتِ بِسْ كَفْتِ اِی بِسْرَمِ سَوَكُنْدِ بَا خَدَا اِی اِبْنِكِ خُفَا اسْتِ وَاِبْنَا عَزِیْزِ شَلِ
 كَشُوْدِه اسْتِ بِرِهَ اِثْرِ اِیْ اِزْ شَرْقِ تَا مَعْزِبِ وَیْدِ رَمَنْ اَوْدَا اِزْ بَرَا اِی مِنْ صَفْتِ كَرِ
 وَاِبْنِ اسْتِ صَفْتِ وَاِبْنِ شْنِیْمِ كَرَفْتِ وَعَلِیْكَ السَّلَامُ یَا قَابُضُ الدَّوْحِ شَتَا بَرِ
 بِسْوِیْ مِنْ وَمَرِ اَزْ حَمْتِ مَكْنِ وَشْنِیْمِ كَرَفْتِ بِسْوِیْ تَوَامِ اِی بِرُودِ كَارِ نَزِیْجَا بِنَا نِ
 بِسْ جِشْمِ بِخُورَا بِنْدِ دُوسْتِ هَا وَاِیْ هَا مَبَارَكَا كَرَا بَكَشِیْدِ كُوبَا هَرِ كَزْ زَنْدِه نَبُودِ وَدُوسْتِ
 اَلْاَنْوَارِ عَبْدِ اللهِ بْنِ حَسَنِ زَجْدِ خُودِ حَدِیْثِ قَالَ اِنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ رَسُوْلِ اللهِ
 اَحْضَرَتْ نَظْرَتْ نَظَرَ اَحَاثَا اَنْتُمْ قَالَتْ السَّلَامُ عَلَیْ جَبْرِئِلَ السَّلَامُ عَلَی سُوْرِ
 اَللّٰهِ اَللّٰهُمَّ مَعَ رَسُوْلِكَ اَللّٰهُمَّ فِی رِضْوَانِكَ وَجَوَارِكَ وَدَاوِلِكَ دَاوِرِ السَّلَامِ اَنْتُمْ
 قَالَتْ اَتَرَوْنَ مَا اَرَى فَبِئْسَ اَهْلًا مَارِیْ قَالَتْ هَلْیُمْ مَوَاكِبُ اَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَهَلْیَا
 جَبْرِئِلَ وَهَلْیَا رَسُوْلُ اللهِ وَیَقُوْلُ یَا بِنْتَیْ اَنْدِیْیْ فَمَا اَمَّا مَلِكُ خَیْرٍ لَكَ وَغَنِّیْ
 بِرِیْ عَلَیْكَ اَنْ فَاطِمَةَ لَكَ اَحْضَرَتْ سَلَّمَ عَلَیْ جَبْرِئِلَ وَعَلَى النَّبِیِّ وَسَلَّمَ عَلَیْ مَلِكِ

بِأَحْوَالِ الْأَنْحُسْتِ فَاطِمَةَ عَلَيْهِ السَّلَامُ

۱۸۷

الْوَنِّ وَسَمِعُوا حَسْرَةَ الْمَلَائِكَةِ وَوَجَدُوا رَاحَةَ طَيْبَةٍ كَأَطِيبِ مَا يَكُونُ مِنَ الطَّيْبِ
 میفرماید فاطمه دختر رسول خدا هنگامی که محض شد نظر کرد نظر کرد نه تند و کند
 السلام علی جبرئیل السلام علی رسول الله ای پروردگار من را بار رسول خود بدیخت
 و جوار خود و سرای خود که دار السلام است بدارانکافرمودایای منبید شما انحر
 من می بینم عرض کردند چه می بینی فرمود اینک مواکب اصل اسمانهاست و اینک جبرئیل
 و دیگر رسول خداست که میفرماید بدختر من بیوی من شتاب بخیر در پیش رو
 نت بنکوتر است از برای تو و زید بن علی حدیث میکند که وقتی فاطمه محض شد
 بر جبرئیل و رسول خدای سلام داد و نیز ملک الموت سلام فرستاد و حاضران از او
 نرمی از فرشتگان احساس و صفا نمودند و استقامت را بحر طبیعی نمودند که بهتر بود
 طیبها بودند ثم تَوَقَّيْتُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَآلِهِمْ وَبَعْلَاهُمْ وَبَنِيهَا فَصَاحَ الْمَلَكُ
 الْمَدِينِيَّةُ صَحْبَةً وَاحِدَةً وَاجْتَمَعَتْ نِسَاءُ بَنِي هَاشِمٍ فِي دَارِهَا فَصَرَحُوا صَرْخَةً
 وَاحِدَةً كَأَنَّ الْمَدِينَةَ أَنْ تَزْعَجَ مِنْ صُرَاخِهَا وَكُنَّ يَقُولْنَ يَا سَيِّدَنَا يَا بَيْتَ
 رَسُولِ اللَّهِ وَأَقْبَلَ النَّاسُ مِثْلَ غُرْبَانِ الْفَرَسِ لِي عَلِيٍّ وَهُوَ جَالِسٌ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ
 بَدَنَهُ يَكِيَانِ فَبَكَى النَّاسُ لِحَاظِهِمَا وَخَرَجَتْ أُمَّ كُلثُومَ وَعَلَيْهَا رَقْعَةٌ وَخَرَجَتْ لَهَا
 مُتَمَلِّلَةٌ يَرُدُّهَا عَلَيْهِمَا نَشِيْجَهُمَا وَهِيَ تَقُولُ يَا بَيْتَا يَا رَسُولَ اللَّهِ الْإِرْحَاقُ قَدْ
 قَدْ الْإِلَهَاءُ بَعْدَهُ أَبَدًا وَاجْتَمَعَ النَّاسُ فَجَلَسُوا وَهُمْ يَبْكُونَ وَيَتَطَرَّوْنَ أَنْ تَخْرُجَ
 لِحَاظِهِمَا مِصْلُونٍ عَلَيْهِمَا وَخَرَجَ أَبُو دُرَّةٍ فَقَالَ انْصَرِفُوا فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَذَلِكَ خَرَجَ
 فِي هَذِهِ الشَّيْءِ فَهَامَ النَّاسُ وَانْصَرَفُوا بِعَيْنِ فَاطِمَةَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ بَدْرًا وَنَحْوَهُ فَبَدَا
 أَهْلَ مَدِينَةٍ فَرَادَ بِرَأْسِهِمْ وَصَحْرًا دَادَنَدُ وَزَنَانِ بَنِي هَاشِمٍ دَرِخَانَةَ فَاطِمَةَ انْحُسْتِ

فاطمه فاطمه
 حله

و بخت واحد بگریستند و عویل و نوحه ایشان در آن روز در مدینه افتاد و هر کس ندید
 سید نامه یافت رسول الله و مردان بر علی که پادشاه اند و انحضرت نشین بود و حسن و حسین
 در پیش روی انحضرت میگریستند و از گریه ایشان فالد و افغان مردم هر زمان زیاد
 میشد ام کلثوم خویش را در ردائی محفوف آشفته و برقی و بخت و ام کسان همی آمد و هر
 گفت یا اباها یا رسول الله الان حرمان ما از حضرت تو راست مد و دانستم که بگریه
 تو را بدیدار نخواهم کرد و مردم مدینه هم کان بهای های میگریستند و انتظار میبردند
 که جنازه فاطمه را بیرون خواهند گذاشت اینوقت ابوذر بیرون شد و گفت باز بیاید
 ای مردم که جنازه دختر پیغمبر را این هنگام نفل و تحویل نمی دهند که جرم مردمان مرا حجت
 کردند و همچنان استقامت عیسی بر بالین فاطمه میگریست نکشف علی عن وجهها فاذا
 فیها فیسم الله الرحمن الرحیم هذا ما اوصت به فاطمة بنت رسول الله اوصت فی
 تشهد ان لا اله الا الله وان محمدا عبده ورسوله وان الجنة حق والنار حق وان
 الساعة آتیة لا ریب فیها وان الله یبعث من فی القبور یا علی انا فاطمة بنت محمد
 زوجة الله منك لا کون لك فی الدنیا والاخرة انت اولی من غیر من خطی وعتبتی
 وکفنی باللیل وصال علی وادفنی باللیل ولا تعلم احدا وامنور علی الله واکثر علی
 ولدی السلام الی یوم القیمة میفرماید علی علیه السلام پرده اندوای فاطمه بر کشد
 بر بالین او و رفعه نگریست چون در آن نظاره کرد این کلمات مکتوب بود ایند امیکم بنام
 خداوندانک کتاب صیت فاطمه دختر پیغمبر است و صیت میکند که شما در صیت هم که
 که نیست خدائی جز خداوندان فرستند و محمد بنده او و پیغمبر او است و خبر هشتاد و دردا
 و دروغ نیست و قیامت لا شک در میرسد و خداوند مردم را از جور بری انکیزد

۲ آورد و مردمان
 بر او نماز خواندند
 گذاشت

رُحُالِ الْاَنْحَسَتْ قَاطِرٌ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

۱۸۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

یا علی من فاطمه دختر محمد خداوند منرا انبوی تو کامین بت نادر دنیا و آخرت خاص تو
 باشم و نواذاتی مرا از غیر مرا حوط میکنم و غسل میدهد و کفن میپوشد در شب نماز
 میکند بر من و بخاک بسیار در شب که می دهد احدی را و من بودیعت میکنم در لورایت
 خداوند و سلام مرا بر فرزندان من برسان تا در قیامت قُتِلَ عَلِيٌّ وَاللّٰهُ لَعَنَ اَحَدَهُ
 فِيْ اَمْرِهَا وَغَسَلَهَا فِيْ قَبْرِهَا وَاَلَيْسَ عَنْهَا قَوْلُ اللّٰهِ لَعَنَ اَحَدَهُ لَعَنَ مَهْمَا ظَاهِرٌ
 مُّطَهَّرٌ ثُمَّ حُطِّمَتْهَا مِنْ فَضْلِهِ حُطُوْرٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ وَكُتِبَ لَهَا وَاَدْرَجَتْهَا فِيْ الْكُفْرِ مَا قَلْبُهَا
 تَهَمَّتْ اَنْ اَعْقِدَ الرِّدَاءَ مَا دَبَّتْ يَا اَمَّ كُلُّوْجٍ يَا رَبَّنَا يَا مَكِيْنَةً يَا فَضْلَةً يَا حَسْبَنَ يَا
 هَلْوَ اَنْزُوْدُوْا مِنْ اَيْتَمَ هَذَا الْفِرَافِ وَاللِّغَاءِ فِي الْجَنَّةِ قَابِلُ الْحَسَنِ وَالْحَبِيْبِ
 وَهَمَّ اِيْنَا دِيَانٍ وَالْحَسْرَةَ لَا تُطْفِئُ اَبْدَانٍ مِنْ فَضْلِ جَدِّ نَا حَمْدُ الْمُصْطَفَى يَا اِيْنَا فَا طِمْرُ
 الرِّقْرِ آءِ يَا اَمَّ الْحَسَنِ يَا اَمَّ الْحَبِيْبِ اِيْذَا لَقِيتُ جَدَّ نَا حَمْدُ الْمُصْطَفَى قَا فَا رِيْهِ مِثْلَ السَّادِ
 وَتَوَلَّى لَهَا اَنَا قَدْ بَقِيَْتُ اَعْدَاكَ بَنِيْ مِیْنٍ فِيْ دَارِ الدُّنْيَا فَتَالِ اَمِيْرُ الْمُؤْمِنِيْنَ اَلَيْسَ بِهَذَا
 اللّٰهُ اَتَهَا فَدَحَّتْ وَاَتَتْ وَمَدَّتْ يَدِيْهَا وَضَعَتْهُمَا اِلَى صَدْرِهَا مِلْكًا وَاِذَا رَاَهَا
 مِنَ السَّمَاءِ يَبْدُوْا بِهَا اَمَّا الْحَسَنِ اَرْفَعُهَا عَنْهَا فَلَعْنُ اَبْكِيَا وَاللّٰهُ مَلَا نَكْرَةَ السَّمَوَاتِ
 فَعَدَّ اَشْيَا الْكَجِبِّ اِلَى الْجَبُوْبِ قَالَ فَرَفَعَتْهُمَا عَنْ صَدْرِهَا وَجَعَلَتْ اَعْقِدَ الرِّدَاءِ
 وَاَنَا اَلْشَّدُّ هَذِهِ الْاَبْيَاتُ عَلَى عَلِيٍّ السَّلَامُ مِیْ فَمَا يَدُ سُوْكَدُ بَا جَدَّ اِيْ تَقْدِيْمُ نَمُوْدُ
 امرا فاطمه را غسل دادم و او را در پیرهن او و مکشوفه فاحتم او را سوکند با خدای طاهر و
 مطهر بود پس او را حوط کردم از فضل حنوط رسول خدا زیرا که وصیت کرد فاطمه اش را باند
 عیسی که هنگام وفات رسول خدا حیرت پیش چهره او را در هم کافور از بهشت او را انحضرت
 سرفتمت کرد قسمتی خاص خویش و فرمود و یک مثل را از برای علی گذاشت و ثلثی مراد داد

الکون سهم مرا حاضر کن و بر بالین من بگذار تا کاهی که در گذرم با جلمه امیر المؤمنین یا آن
 کافور فاطمه را حنوط فرمود و با مفت ثوب کفن کرد و چون خواست که او را در جامه زبرین
 در پیچند نداد و داد که ای ام کلثوم ای زینب ای سکنه ای فخره ای حسن ای حسین حاضر شو
 تقدیم امر ما در خود را که از این پس دیدار او جز در جنت بدست نشود حسن و حسین
 مریدان برداشتند که و احسانه هرگز انش حرمان جد ما محمّد و مادر ما فاطمه را از
 تابا فر نخواهد داشت ای مادر حسن ای مادر حسین کاهی که ملاقات کنی جد ما را
 سلام ما را بد و برسان و بگو که ما را در دنیا بتم گذاشتی امیر المؤمنین مبصر ما بد
 خدایا گواه میگیرم که فاطمه نباید و دستها بکشید و حسن و حسین را فرار گرفت
 و بر سین خود بچسباند اینوقت هاشمی از آسمان نداد و داد که یا ابا الحسن بر گیر ایشان را
 که فرشتگان آسمانها بگریه درآمدند و مشافای است دوست مردم و دوست کلام
 بر گرفت حسن و از سپهر فاطمه او را در جامه زبر پوشید و این آیات را

انشاد کردم

فِرَا لَكَ عَظَمُ الْأَشْيَاءِ حَيْدُكَ وَفَقْدُكَ فَاطِمَ أَذْهَابُ التَّكْوِيلِ
 سَابَكِ خُسْرَةَ وَأَنُوحَ شَجْوَا عَلَى خَلِّ ضَعْفِ اسْنَا سَبِيلِ
 أَلَا يَا عَيْنَ جُودٍ مَيِّ سَعْدٍ بَنِي فَحُزْنِي دَائِمٌ وَأَبْكِي خَلِيلِ
 وَرَحْدِيثُ فَضَائِرِ شَعْرِيْنَ إِذَا مَبْرَأُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَرُوبِثُ
 لِكُلِّ اجْتِمَاعٍ مِنْ خَلِيلَيْنِ مُقَرَّرُ فَكُلُّ الدَّهْوِ وَنَ الْفِرَاقِ قَلِيلُ
 وَإِنْ أَفْتَقَادِي فَاطِمًا أَبَدًا أَحَدُ دَلِيلُ عَلَيَّ أَنْ لَا يَدُومَ خَلِيلُ

ما

شعری است
که در این
کتاب است

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۱۹۱

هاتنی در پاسخ آنحضرت بن سر قرآوت کرد
 یُریدُ الفنی ان لا یموتَ خلیله و لیس له الا المات سبیل
 فلا بد من موت فلا بد من یلی و ان یغائی بعدکم لقلیل
 اذا انقطعت نسمات العیش مدد فان بکاء الباکیات قلیل
 ستر عرض کنی تنسی مودت و عذت بعدک للخلیل بدیل
 ثم حملها علی علی یده و اقبل بها الی قبر ایهما و نادى السلام علیک یا حبیب الله
 السلام علیک یا نور الله السلام علیک یا صفوة الله منی السلام علیک و
 الحجة واصله منی الیک و لَدَیک و من ینتک التازله علیک یسنا ناک
 الودعة فلا سرت و الوهبة کذا حدت فواخوانه علی الرسول ثم من بعده
 علی النبیل و لقد اسودت علی العبراء و بعدت علی الخضراء فواخوانه ثم
 و اسفاه ثم عدل بضا علی الروضه فصلى علیها ثم اهله و اصحابه و موالیه
 و احبابه و طائفة من المهاجرین و الانصار فلما وادها و احدث له فی حجرها
 علی علیه السلام بادت مبارک فاطمه را حمل داد و رو با جانب قبر بغیر آورد و بنا
 در داد السلام علیک یا رسول الله یا حبیب الله یا نور الله یا صفوة الله سلام
 مناوره متواصله از من و از دختر تو که وارد مینمود در حضرت تو بگو نور و ان
 همانا و دبعه تو یعنی فاطمه مسترد شد و دهنه تو ما خود گشت و از خانه پرفتد
 مصطفی و بعد از او بر نبول عزرا همانا نار بک شد بر من زمین و دور افناد
 از ظلمت آسمان و از خانه و اسفاه انکاه افسک در وضه فرمود و در اینجا
 نماز بکداشت با اهل و اصحاب خویش و بحکم وصیت فاطمه در شب متصدک امر او

جلال جنان کتاب قرمانا سنج التواتر

۱۹۲

بودند تا او بگویم و مردان که از ایشان خاطر رنجیده داشت شیخ جنازه او نکند
و بر روی آن نگذارند از این رو اخضر و رادر شب برداشتن و با شتر حمل دادند
و نفس را بستند که ملائکه با فاطمه نمود او کردند باخته بودند و بروایتی صورتی
که اسماء بنت عیس در حبشه بود با خند با الحمله علی علیه السلام و حسن حسین
و عمار و مقداد بن اسود و عقیل بن ابیطالب و زبیر بن العوام و ابوذر غفاری
و سلمان فارسی و برید و عباس بن عبدالمطلب و ابن مسعود و چند تن از بنی
هاشم بر فاطمه نماز گذاشتند و بروایتی فضل بن عباس و حدیقه نیز حاضر بودند
و هنگام دفن فاطمه عباس بن عبدالمطلب و علی علیه السلام و فضل بن عباس
داخل قبر شدند و چون فاطمه را با خاک سپردند چهل قبر را و بر و ابی هففت
قبر را و اطراف بکشا نمودار کردند تا کسی قبر او را نشناسد و بعضی گفته اند
قبر فاطمه را با ارض مشو داشتند تا کسی علامتی از آن دیدار نکند در کتابی
سند بحسن بن علی علیه السلام پیوسته میشود مفسر ما بد چون فاطمه بسرا
دیگر بخوبی داد و علی او آمد فون ساخت و قبر او را محو و مسود داشتند
قبر رسول خدا او ردتم قال السلام علیک یا رسول الله عینی و السلام علیک
عن ابی بنک و زائرک و البائس فی الثری یبعثک الخیار الله لها
سرعة اللجان بک قل یا رسول الله عن صفینک صبر و عناعن سید
بناء العالمین مجلد فی الا ان فی الناس فی بسینک و الحرین الذی حل
فی فریقک موضع تغیر فلقد و سد نک فی مله قبرة و فاضت نفسک
بین حجری و صدک و غصنک سید و تولیت امرک بنفسی بک و فی کتاب الله

در حواله حضرت فاطمه علیها السلام

۱۹۲

لِيَا أُمَّ الْقَوْلِ يَا لِلَّهِ وَأَنَا إِلَهُ رَاحُونَ قَدْ اسْتَرْجَيْتِ الْوَدَّ بَعْدَ وَأَخَذْتَ الرَّهْبَةَ
 وَأَحْلَسْتَ الرَّمْلَ مَا تَفَحَّحَ الْخَصْرَاءُ وَالْعَبْرَاءُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَمَا حُرِّقَ نَسْرُكَ
 وَأَمَّا لِيَا مَسْهَدٌ وَلَهُمْ لَا يَرْجُحُ مِنْ قَلْبِي وَبِحَارِ اللَّهِ لِي وَارَكِ الْبَقِيَّةُ فِيهَا مَقْعٌ لَدَى
 مَقْعٍ وَهُمْ مَجْتَمِعٌ مُرْغَانِ مَا قَرَنَ بَيْنَنَا وَاللَّهِ أَشْكُو وَسَيِّئَتِكَ أَنْتَ تَنْطَاطِرُ
 أَمْنِكَ عَلَى أَهْلِهَا مَا حَفَمَهَا التَّوَالِ وَأَسْمَحُهَا الْحَالِ فَكَمْ مِنْ تَلِيلٍ مُعْتَلِجٍ بِصَدْرِهَا
 لَمْ تَجِدْ لِي نَيْتٍ سَبِيلًا دَسْتَقُولُ وَنُحْكَمُ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ وَأَتْلَامُ عَلَيْكَ يَا
 رَسُولَ اللَّهِ سَلَامٌ مُؤَدِّجٌ لَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ فَإِنْ أَنْصَرَفَ فَلَا عَنِّ مَلَالَةٍ وَإِنْ أُرِيقَ فَلَا عَنِّ
 سَوْءٍ حَرِّمْنَا وَعَدَا اللَّهُ الضَّارِبِينَ وَأَمَّا وَأَمَّا وَالْقَصْرَ أَمْسُ وَأَحْمَلُ وَلَوْ لَعَلَّهِ الْخُتُولِينَ
 عَلَيْكَ الْجَعَلْتُ لِلْعُقَامِ عِنْدَ قَرْنٍ لِي أَمَّا وَالْتَلْتُ عَنْدَهُ مَقْعًا وَلَا عَوْلْتُ ابْنَوَانِ الْتَكَلُّ
 عَلَى حَلِيلِ الرَّزِيَّةِ مَعِيرِ اللَّهِ تَدْنِي مِنْكَ شِرَارُ بَعْضِهَا تَهْرَأُ وَتَمْسَعُ أَرْبُهَا حَمْرًا
 وَلَمْ يَطْلُ الْعَهْدُ وَلَمْ يَخْلُقْ مِنْكَ الذِّكْرُ وَاللَّهُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَلَسْتُ بِكَ أَحْمَلُ الرَّأْيِ
 فَصَلُّوا لِلَّهِ عَلَيْهَا وَلَعَلَّكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ مُبْقِيًا بِدَسْلَامٍ أَرْسَلُ رَوَايَ
 حَدَّثَنَا سَلَامٌ رَوَاهُ حُرُّ تَوَكَّرَ رَأْسُهُ وَخَوَامُكَ أَوْ دَرَقَةُ لُثْ وَحَدَّثَنَا وَدَا
 شَرُفُ سَقْتِ دَادَةَ أَتَتْ كَرْدُ وَتَرَاهُمْ كَانِ بَاتُوهُ سَمْرُ مَبْثُودِي رَسُولُ خَدِّكَ
 مَسَدًا أَتَتْ صَبْرٌ مَرْدُفَرَانِ صِفَتُهُ نَوَّاحٌ وَنَفْسِي كَشَنَةُ أَتَتْ نَهْرُودِي مَرْدُ حَمَارِ سَبَابِ
 زَمَانِ عَالَمِيَانِ كَوْبَرِي دَيْتِ جَزَائِكُمْ أَتَقَاكُمْ بَدَا شِكِيَانِي كَرْدُ فَرَاغٌ نَوَّكَرْمُ رِبْرَاكَ
 رُوحُ نَوْدِيَا كَلُوكَا مَسْ دَسِيرُ حَرِيَانِ يَافَتْ وَجْهٌ نَوْرَادِ سَنُ حُودِ بَتَمُ وَتَوْرَادِ
 حَفَرُ قَرَحَايِ دَامُ وَنَحْوِ بَتَمُ مَتَوَلَّى أَمْرُ نَوَّكَرْمُ وَبِكَاكَ خَدَايِ بَدِ بَرَايِ صَبْرُ نَوَّكَرْمُ
 كَرْمُ بَرَايِ دَامُ اللَّهُ وَأَنَا إِلَهُ رَاحُونَ هَامَا مَارِيَا مَنَّهُ شَدُودِ بَعْدِ وَمَا حُودُ كَرْمُ رَهْبَنِي

تقی فاطمه و مصلوب شد و زهر امان ای رسول خدا چه نگویند صغری نمود زمین و آسمان
همانا حزن مزایا بندگان و شب من خواب نیکو دارند و ده من از دل من برنجهر مگر
انکه خداوند مراد را در این مرامی را آورد که تو جاداری نهانا اند و همی است که از حراحت
قلب و غلیان است و غیبت کرد و سویدای خاطر در هیجان چه بسیار زود انجمن ما را
منشئت ساختن ای رسول خدا بسوی خداوند شکوی میهم و زود باشد که در خیر تو انکه
دهد تو را هم پشیمانی است تو در ظلم و خیر تو از وی نیک پرست کن و خبر باز که چه بسیار
قلب سوزناک که مورد تو از تو والی سوز حراست و بت شکوی نتواند که زود باشد
که این ظالمان را بد عای بد یاد کنی و دادوری بداد کرد باز گذاری سلام بر شما سلام
و داع کنند نه دشمن دارند اگر باز شوم نه از در ملائک است و اگر امانت کنیم نه از سوطان
با و عد خداوند مرصا بران را واه واه و صبر نگوئید و بهتر است اگر غلبه اهل استیلا نبود
همواره در این مضجع امانت مجسم و در این مصیبت ناله و عوایل در مصلحت ای رسول خدا
دختر تو اچنانکه جز خدای نداند پوشیده از دشمنان بخاک سپردم حق او را بظلم پرورند
ارث او را از وی باز گرفتند و حال انکه عهد نمود و در پنهان بود و ذکر تو محو و منکشی
بود ای رسول خدا بسوی خداوند است این شکوی و در اطاعت نیست نیست این مصیبت
صلوات خداوند بر فاطمه و بر نواد و روح خداوند و این شعرا علی علیه السلام و انوار

تَقِي عَلَى زَكَرِيَّا حَبُوسًا
يَا لَيْتَهَا خَرَجَتْ مَعَ الزَّكْرِيَّا
لَا خَيْرَ بَعْدَكَ فِي الْحَبُوسِ وَآلِنَا
أَبْلَى حَتَّى أَنْ تَطُولَ حَبُوسِي

فاضل مجلسی رضی الله عنہ منوید که چون علی علیه السلام نقش فاطمه را بمصلی آورد
نصلي علیها ثم صلي ركعتين و رفع يده الى السماء فنادى هذه بنت نبيك

در حال ایستادن حضرت فاطمه علیها السلام

۱۹۵

فاطمه آخرت همة من الظلمات الى النور فاصابت الارض ميلا في ميل فلما اراد ان
 يدفنها نودوا من قبعة من البقيع اليك ات قد دفع ترثها مني منظر فادهي بغير
 مخور فكلوا البئر رايمه فادفنها فجلس عليا علي شفيق القبر فقال يا ارض استور عينا
 وديعتي هدية بنت رسول الله فتودعي منها يا علي انا دفني بها منك فارجع ولا
 تقسم بغيري چون علي فاطمه را بمصلي آورد برا و نماز بگذاشت و از پسران دور گشت و هر
 نماز گذاشت و دست بپوشی آسمان برداشت و عرض کرد پروردگار ايا اينك فاطمه
 دختر بغير گشت او را از ظلمات بنا بپوشی نور حمل دادهم و يك ميل در ميل زمين را نور را
 آورده ام و انگاه كه خواستند فاطمه را مدفون سازند از میان بقعه از بقیع نكته
 دو سپید و دو كرت فرهان كرد كه نزد من او بدید چه خاك لطیفی از من بر آشفته شد
 علی تكبیرت قبری كنده و پرداخته اشكار گشت پس خسر ابد افسوی بردند و انحصار را
 بجاك سپردند علی علیه السلام در كنار قبر بنست و گفت ای زمین ابر دختر رسول خداست
 در نزد من بود و بخت بود اکنون نیز تو بود و بخت می سپارم اینوقت ندائی در رسید كه بر اعلی
 من و مهربان نرم با او از نعمه مباش و مرا جنت كن امیر المؤمنین بعد از دفن فاطمه علیها السلام
 با ساری خوش امد با مدادان ابو بكر و عمر و كرهی از هم ابر و انصار و سر اعلی حاضر شدند
 تا بر فاطمه نماز گذارند مقدار بن اسود گفت فاطمه را در وشن خاك سپردند و درو كبا ابو بكر
 آورد فقال لم اقل لك انهم سيفعلون گفت نگفتم چيز خواهند كرد عباس گفت فاطمه
 وصيت كرد كه شماروی نماز بگذارید فقال عمر لا تركون يا بني هاتين حديدكم
 القديمتين لنا ابدا ان هاتين الصغائرتين التي في صدوركم لن ندفبن والله لقد
 لقد هممت ان اذهبها فاصلي معي لما فقال علي والله لو رميت ذاك يابن صهيبي

در حال ایستادن حضرت فاطمه علیها السلام

لَا رَحْمَةَ لَكَ بِمِثْلِكَ لَنْ يَكُنْ لَكَ مِثْلِي لَا تَحْدُثُ دُونَ إِذْ بَانَ نَفْسِكَ عَمَلَتْ
ای بنی هاشم این حقد و حسد در پینه که از ما در خاطر دارد هرگز ترک نخواهد گشت
و از کید و کینه که در سینه هفتقه دارد هیچگاه بیرون نخواهد گذاشت سوگند
خدای اگر نخواهم او را از قبر برآدم و بروی نماز گذارم علی علیه السلام گفت ای پسر هاشم
سوگند با خدای اگر این قصد کنی بسند است تو با تو با نکرد چه اگر شمشیر بر آنکس زخم نماند
نوریزم جای در غلاف ندادم عمر دانست خلی سوگند خویش را راست کند دم فرو بست و خبر
که مهاجر و انصار در بقیع غرق و انجمن شدند و چهل قبر یافتند که همانند بودند
و قبر قاطع شناخته نمیشد از مردمان ناله و شجیب برآمد و یکدیگر را مورد ملاحت
ساختند و بر زشت و شناعة گرفتند و گفتند پیغمبر شما جز دختری مختلف نکند
و او بمرد و مدفن کشت حاضر نشد و نماز بروی نکند استند و قبر او را شناختند
چهره بی حشمت مردم که شما بمید بعضی از بزرگان قوم گفتند زنان مسلمین حاضرند این
قبور را نبش میکنند چند کفایه را در بایند انگاه بروی نماز میکنیم و دیگر باره
بجاک مہسپاریم و قبر او شناخته میگردد این خبر با امیر المؤمنین برودند انحضرت
چون شیر خشنماک از خانه بیرون شد چشمهای مبارکش کوفه طبر خون داشت
در کههای او داغشراکنده از خون بود و جامه اصف که خاص روز مقابله و یوم کریمه
بود در داشت با حمالان و الفقار طی طریق پیغمبر بودند و در بقیع درآمد مردمان
بکد بکد راهی آنها نمودند که اینک علی بن ابیطالب است که باین صفت کردی و نکردی
در برسد و سوگند یاد میکند که اگر کسی از این قبور سنگی را جانش دهد این عزا
نا باخر یا تبع در میکند و انم انوقت عمر با گروهی انحضرت را دیدار کرد و قال لہ نالک

کتاب خون
غنا

انهم بکبره
بمعز اعلام

در حوالا آن حضرت فاطمه علیها السلام

۱۹۲

یا ابا الحسن و الله لتبنت قبرها و لتصلین علیها فاضرب علی سیده الی جمیع
نوفه فتهزیم ضربیه الارض و قال له یا ابن السوداء اما حتی فقد تركته
خافه ان يرتد الناس عن دینهم و اما قبر فاطمه فوالله بی نفس علی سیده لئن رد
و اتحابک بشئ من ذلك لا سعت الارض من دیمانکم فان شئت فاعرض
یا عمر فلتلقاه ابوبکر فقال یا ابا الحسن محی رسول الله و محی من نوبی العرب
الاخیت عن سفانا غیر فاعلین شبا نکرهه عمر کف جبت نور ابا الحسن سوکند
با خدی نش میکنم قبر فاطمه را و بر او نماز میگذاریم علی علیه السلام دست برد
اطراف جامه را در هم آورد و فرود کرد و او را جنبی داد و سخت بر زمین بکوفت و گفت
ای پسر کزک سیاه خلافت کز حق من بود بمن نکد اشبند و من دست باز داشتم تا بنا
مردمان مرند شوند و یکباره از زمین بگردند اما سوکند بدانکس که نفس علی بدست
اوست اگر نووا اصحاب نوفصل قبر فاطمه کنند زمین را از خون شما براب میکنم هان
ای عمر اکنون اگر میخواهی تقدیم اسعا اردد و میکن این هنگام ابوبکر قدم پیش گذاشت
و گفت یا ابا الحسن نور سوکند مبدم محی رسول خدا و محی افرینند عمر شد
از عمر باز دار که ما هرگز دست بجای تو نزنیم که مکرده خاطر تو باشد پس علی او را
رها کرد و مردمان پرانند شدند و دیگر عود نکردند و علی بو کواری فاطمه پر دخت

در آنکه هر چند که علی علیه السلام در میان فاطمه و پیغمبر ما بود

الاهل الی طول النجوم سبیل و انی و هذا الموت کس جمل

و انی و ان اصبح بالموت فقا فلی امل من ذوالک طویل

و للذکر انوار ترویح و لتتک و ان نفوسا بینهم سبیل

اینجا علی علیه السلام
با فاطمه علیها السلام
بود

جُلْدُ حَمْدِ الْكِتَابِ الْقُدْسِ النَّوَاسِ

19

وَمَنْزِلُ يَوْمٍ لَا مَفْجَعَ دُونَهُ لِكُلِّ امْرِئٍ فِيهَا إِلَهٌ سَبِيلٌ

قَطَعْتُ بِأَيَّامِ التَّعْزِيرِ ذِكْرَهُ	وَكُلُّ غَمٍّ بِهَا هُنَاكَ دَلِيلٌ
أَرَى عِلَالِ الدُّنْيَا عَلَى كَثِيرَةٍ	وَصَاحِبِهَا حَتَّى الْمَنَاءِ غَلِيلٌ
وَإِنِّي لَمُسْتَأْنٍ إِلَى مَنْ أَحْبَبَهُ	فَهَلْ فِيهِ إِلَى مَنْ تَهَوَّيْتُ سَبِيلٌ
وَإِنِّي وَإِنْ سَطَبَ إِلَهُي نَارًا	وَقَدْ مَاتَ قَبْلِي بِالْفِرَاقِ جَبِيلٌ
فَقَدْ قَالَ فِي الْأَمَانَةِ الْبَيِّنِ قَائِلٌ	أَضْرِبْهُ يَوْمَ الْفِرَاقِ رَجُلٌ
لِكُلِّ اجْتِمَاعٍ مِنْ جَلِيلَيْنِ فِرْقَةٌ	وَكُلُّ الدَّهْرِ ذُنُ الْفِرَاقِ قَلِيلٌ
وَإِنْ أَفْضَدْتُ فَاطْمَئِنَّا بَعْدَ أَحَدٍ	دَلِيلٌ عَلَى أَنْ لَا يَدُومَ حَلِيلٌ
وَكَيْفَ هُنَاكَ الْفَيْسُ مِنْ بَعْدِ قَلِيلٍ	لَمْ تَكُنْ شَيْءًا إِلَى سَبِيلٍ
سَبْعُ عَشْرَ عَنْ ذِكْرِي بَلْشَى مَوَدَّةٍ	وَيُظْهِرُ بَعْدِي لِلْحَلِيلِ عَدِيلٌ
وَلَيْسَ حَلِيلِي مِنْ يَدُومٍ وَصَلَا	وَيَحْفَظُ سِرِّي قَلْبُهُ وَدَخِيلٌ
وَلَيْسَ حَلِيلِي بِالْمَلُوكِ وَلَا الدُّنْيَا	أَوْ اغْبِثْ بِرِضَاهُ سَوَاءٌ يَدِيلٌ
أَوْ أَنْفَطَعْتُ يَوْمَ مَمْنِ الْعَيْشِ مَتَدٌ	فَإِنْ بَكَاءَ الْبَاكِاتِ قَلِيلٌ
يُرِيدُ الْفَتَى أَنْ لَا يَمُوتَ جَبِيلُهُ	وَلَيْسَ إِلَيَّ مَا يَبْنِيهِ سَبِيلٌ
وَلَيْسَ حَلِيلِي لَدُنْ دُرٍّ مَا كَانَ فَقْدُهُ	وَلَكِنْ رَدُّهُ إِلَّا كَرَمَانَ جَبِيلٌ
لِذَلِكَ جَنَّبِي لِأَيُّوَابِهِ مَفْجَعٌ	وَفِي الْقَلْبِ مِنْ حَرِّ الْفِرَاقِ قَلِيلٌ
وَنِزَابِ شَرِّ رَادِكُنَا فَاطْمَئِنَّا عَلَيْهِمَا السَّامِ قَرَأْتُ فَرَمُودَ	
مَا لِي وَقَفْتُ عَلَى الْفُجُورِ مُسْتَلِمًا	فَرَحِيبٌ فَلَمْ يَرُدَّ جَوَابِي
أَحْبَبْتُ مَالِكَ لَا تَرُدُّ جَوَابِيَا	الَّتِي بَعْدِي حُلَّةُ الْأَحْبَابِ

در احادیث حضرت فاطمه علیها السلام

۱۶۹

و این شعر را در پاسخ از جانب فاطمه علیها السلام میفرماید

قَالَ الْحَبِيبُ وَكَيْفَ لِي بِجَوَانِكُمْ وَأَنَا وَهَيْبُ جُنَادِي وَرَأْبِ
أَكَلِ التُّرَابِ مُحَاسِنِي نَفْسِكُمْ وَحَبِيبُ عَنِ أَهْلِي وَعَنْ أَرْأَيْ
نَعْلِكُمْ مِنْهُ السَّلَامُ تَقَطَّ عَنِّي وَعَنْكُمْ خُلْدُ الْأَجَابِيبِ

و هم چنان در مدح فاطمه میفرماید

حَبِيبٌ لَبَنٌ بَعْدَ اللَّحْظِ حَبِيبٌ وَمَا لِي وَاهٍ فِي قَلْبِي نَصِيبُ
حَبِيبٌ غَابَ عَنِ عَيْنِي وَجِئْتُ : وَعَنْ قَلْبِي حَبِيبِي لَا أَغِيبُ

و نیز میفرماید

وَمَا الذَّمُّ وَلَا يَأْتِي الْأَكْمَامُ رَزِيَّةٌ مَالٍ وَفِي الْأَحْيَاءِ
وَأَنَّ أَمْرًا فَلَمْ جَرَّبَ لَدُنْهُمْ نَحْنُ . تَقَلَّبَ حَالَهُ لَبَنٌ وَلَبِيبُ
ذِكْرُ نَبِيِّ فَاطِمَةَ ذُرُورُ وَفَاتُفْ وَمِلَّةٌ نَزَلَتْ كَالْحَبِّ بَعْدَ رُورِ

در کتاب مناقب ابن شهر آشوب

در کتاب مناقب ابن شهر آشوب ابو جعفر طوسی مدفن فاطمه را در خانه حضرت دانسته
و اگر نه در در و ضریح خواهد بود و این سخن را بخیر بنابر اسنوار میگوید قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَآلِهِ إِنَّ بَيْنَ قَبْرِي وَمَنْبَرِي رَوْضَتَيْنِ رِيَاضُ الْجَنَّةِ مِيفَرُ مَائِدِنِ
قَبْرِ مَنْ وَمَنْبَرِ مَنْ بَاغِيَّتُ زَبَاغُهُمَا يَهْشُ وَحَدَرُ وَضْعِهِمَا يَنْبِرُ قَبْرِ بَغِيْرِ وَمَنْبَرِ
بَغِيْرِ مَعْتَن كَرْدَه انداز طرف سنو نهما که به پهلوی سخن مسجد منتهی میشود و در صحیح
بخاری بَنِ بَلَنِي وَمَنْبَرِي مَسْطُورَ اسْتِ وَدَر مَوْطَا وَحَلِيهِ وَتَر مَدِي وَ مَسْنَدِ ابْنِ حَنْبَلِ
مَائِدِنِ بَلَنِي وَمَنْبَرِي تَر مَقُومَ اسْتِ وَهَمَّجَانَا رَزْوَلِ خَدَايِ وَابْتِ مَسْكَدِ كَرْمُ
مَنْبَرِي عَلَي تَرْعِيْرُ مَزْنِ تَرْعِي الْجَنَّةِ أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصْرِ مَكُوْبِدِ سَوَالِ كَرْدَا زَابُوَانِ

جلد چهارم از کتاب وقایع النصار

۲۰۰

از قبر فاطمه گفت تیرا و در خانه و ست کاهی که بنی امیه مسجد را بزرگ کردند در میان
مسجد درآمد و بنی بن عبد الملك از پدر خود روایت میکنند قال دخلت على فاطمة
فبداتني بالسلام ثم قالت ما عدنا لك قلت طلبة البر كبر فالت اخبرني ابي وهو
دامن سلم عليه او علي ثلثة ايام اوجب الله له الجنة قلت لها في جوف
و جوفك قلت نعم وبعد موتنا ميكوب داخل شدیم بر فاطمه علیه السلام پیشی گفت
بر من سلام و فرمود چه آورد و تو را عرض کردم طلب خبر و برکت فرمود خبر یاد مرا بد
من و اینک حاضر است که هر کس سه روز زبند من در آید یا بر من در آید و سلام
کند خداوند واجب میکند از برای او بهشت را عرض کردم در دنیا شما فرمود بلی و
بعد از وفات ما در کتاب عبون المعجزات سید مرتضی با ستنا خود میگوید
قبر فاطمه در بقیع عرفد است در منافق ابن شهر آشوب مسطور است که مضمون
فاطمه در بقیع است بر طایفه مدفن او خانه و ست مجلسی علیه الرحمه میفرماید بقول
ادب اب نواریج و خبر در بقیع است نیز بر روایت ابن بابویه و قتی بنی امیه مسجد را
بزرگ کردند قبر فاطمه در مسجد درآمد عن کثیر بن عمر فاطمه در روز وفات
فاطمه و من در زندگان فاطمه بعد از زید رضی الله علیه
در کتاب عبون المعجزات سید مرتضی رضی الله عنه فاطمه را با ستنا خود هجده سال
و دو ماه ضبط نموده و در منافق ابن شهر آشوب هجده سال و هفت ماه و قوم
افشاده محمد بن همام نیز هجده سال از سنه قاضی مجلسی علیه الرحمه زنسید
الحفاظ ابو منصور دهلوی میگوید که او با ستنا خود میگوید عبد الله محض ابن
حسن مثنی ابن حسن بن علی بن ابی طالب علیه السلام درآمد بر هشام بن عبد

فی احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۲۱

الملك وکلی در مجلس او حاضر بود هشام روی بلعبد الله محض او درواز سنین
 عمر فاطمه علیها السلام پرسش نمود عبد الله عرض کرد مدت عمر فاطمه سی سال
 بود با کلی گفت تو چه کوئی گفت سی و پنج سال زندگانی یافت هشام رو بعبدا
 او رو گفت نمی شنوی کلبی چه میگوید فقال عبيد الله يا امير المؤمنين سئل
 عن ابي فاطمة اعلم بها وسئل الكلبى عن ابي فاطمة فاعلم بها عبد الله گفت
 يا امير المؤمنين صواب است که صفت مادر مرا از من پرسش کنی چهره زن انانرا
 بر احوال مادر خود و صفت مادر کلبی را از کلبی میسر چهره و سنکودانند مادر خود را
 و دیگر عاصمی میگوید فاطمه بیست و نه سال زندگانی یافت و محمد بن اسحق میگوید
 مدت زندگانی فاطمه بیست و هشت سال بود و بروانی بیست و سه سال و بیشتر
 بیست و نه سال سی سال نوشته اند اما زندگانی فاطمه بعد از رسول خدا
 در منافقین شهر اشوب مسطور است که چهل روز زنده بود و بروانی هشتاد
 روز و بروانی هشتاد و پنج روز و بروانی چهار ماه و محمد بن همام نیز میگوید
 هشتاد و پنج روز بعد از پیغمبر و داعیها گفت در کتاب کاف مسطور است که
 هشتاد و پنج روز بعد از پدر زنده بود و در بعضی از کتب منافق فاطمه را
 بعد از پدر دو مانکا شمرند و بروانی سه ماه و کرمی سه ماه و ده روز و داعی
 هشت ماه دانسته اند از ابی جعفر علیه السلام روایت کرده اند که فاطمه شش ماه بعد از
 پدر زنده بود و نیز نسبت بابو جعفر علیه السلام داده اند که فرمود دو ماه و اگر نه سه ماه
 زندگانی داشت و در عیون المجربان مسطور است که فاطمه بعد از رسول خدا چهل روز
 و بروانی هشتاد و پنج روز زنده بود فاضل مجلسی علیه الرحمه نیز هشتاد و پنج روز نوشته

و هب بن مقبره از بن عباس روایت میکند که فاطمه چهل روز بعد از پدر از این سرای فانی
 بیرون جاودانی شتافت اما روز وفات فاطمه در کباب الدلائل مسطور است که روز شنبه
 بیستم جمادی الاخره و دایع جناح کف محمد بن همام گوید بیستم جمادی الاخره در گذشت
 در مناقب مسطور است که شب یکشنبه هفدهم ربیع الاول وفات کرد در کشف القمه
 مرقوم است که روز سیم جمادی الاخره برای انجمنی مخویل ادو بروایت عامه را و آن
 جمادی الاولی و دایع جهان گفت مکشوف باد که از این احادیث مختلفه چند که در آن
 کتاب باریک نکاشتم و چند که در کتب عربیه و فارسیه دیدم و از بیم اطناب نادیده
 انکاشتم در پرتو مطابقه نیفتند و هرگز با یکدیگر اشتی نگیرد و لاجرم من بنده با نذا
 نیروی خود چند آنکه فخص کردم و اسفرا نمودم در جلد دوم از کتاب اول فاضل النور
 ولادت فاطمه را در روز جمعه بیستم جمادی الاخره هشت سال شمسی قبل از هجرت رسول
 خدا نکاشتم و چون وفات آنحضرت هفتاد و پنج روز بعد از رحلت پیغمبر گریه و مات
 فاطمه در روز سه شنبه بیستم جمادی الاولی خواهد بود در اینصورت مدت عمر آنحضرت
 هجده سال و دو ماه و یک روز قمری میشود زیرا که روز ولادت فاطمه بعد از شش هزار و
 دو بیست و هشت سال شمسی پس از هبوط آدم صغی در روز جمعه بیستم جمادی الاخره بود
 چون سالها شمسی را چهار سال قمری را هم و در رسول خدا مبدی که دو شنبه و روز
 ربیع الاول است بعد از شش هزار و دو بیست و شانزده سال شمسی مدت عمر فاطمه
 روز و دو پنجاه و هفت سال و یازده ماه و شانزده روز قمری میشود
 و روز وفات پیغمبر که نیز دو شنبه و دوازدهم ربیع الاول است در سال یازدهم هجری
 بال قمری عمر فاطمه هفتاد سال هفتاد سال و یازده ماه و شانزده روز قمری است

تاریخ احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۲۳

الاجرم بعد از هفتاد و پنج روز که آنحضرت وفات کرد واجب میگردد که مدت عمر آنحضرت
 هجده سال و دو ماه و یکروز باشد همانا اگر خواستیم نوافستیم که از زیجات بقیه قمری
 و ابرس شویم تا بسال یازدهم هجری در روز وفات طاهره را بشکون از این میرهن سازیم و ازین
 بهین ابریم لکن از اختلاف احادیث کثیره ضرورت داعی این کاوش و کوشش نبود
 چه اگر آنچه نقد میگردد با حدیثی موافقت می نمود با حدیث دیگر مطابق نمیشد
 لاجرم عنان قلم باز کشیدم

ذکر اولای فاطمه علیها السلام و زلاله

فاطمه از امیرالمؤمنین علیها السلام پنج تر فرزند داشت سمرن پسران بودند و پنج
 امام حسن و دیگر امام حسین و ایشان از افتاب آسمان شناخته ترند و فضایل ایشان
 جز زمین و زمان کج ندارد و من بنده باندازه توانائی خویش هر یک را عجلدی جدا گانه
 رقم کرده ام و دیگر محسن و او بشری که مرقوم افتاد سقط شد و کتاب کاغذی سند بابی
 عبد الله علیه السلام من می میشود قال قال امیر المؤمنین ان استقامکم اذا القو کم و
 یوم الیمین و لم یقولوا لیسقط لایبیه الا ستمسکینی و قد ستمی رسول الله محسنا
 قبل ان یولد یعنی امیرالمؤمنین فرمود این کو دکان که نار سیده از بطن مادر سقط
 میشوند و پدران ایشان با باسی نام بر گرفته اند در روز قیامت ان سقط با پدر
 میگویند انچه در مرا با میستی نساخی از اینجاست که رسول خدا ازان پدر که سقط
 شود او را نام بر دار فرمود اما دختران نخستین زینب الکبری و کینثرا آنحضرت
 الحسن است و او در جماله نکاح عبد الله بن جعفر بن ابیطالب بود و از عبد الله
 فرزندان او در علی و عون و عباس و جبرائیل و ابی جحیف و ابی میکند که زینب بعد

در این کتاب
 از تاریخ احوال آنحضرت
 فاطمه علیها السلام

جلد چهارم از کتاب قرآن و تفسیر

عبدالله در جاله نکاح کثیر بن عباس بن عبدالمطلب آمد و مافقیها انحصار
و معتبیهها او را در کتاب استدلال التمهید ابرج رقم کردیم و دیگر ام کلثوم کبری است
و نام او زینب صغری است در کتاب عده الطالب نام ام کلثوم راقیه بنو بید
در سال هفدهم هجری غیر از الخطاب بروایت صاحب استبعاب کثیر بن حضرت امیر المؤمنین
فرستاد ام کلثوم را از برای خویش خواستاری نمود این سخن در خاطر علی علیه السلام
جای گران می نداشت در پاسخ فرمود ام کلثوم هنوز کودک است هنگام نیست که
کس او را بشوی فرستد عمر گفت یا اباالحسن من از مندم که بدین کرامت مخصوص شو
چند آنکه همکس را چندین روز نیست علی گفت من او را با تو تزویج کنم و بگو تو فرست
نا اگر در خور این مقام باشد تو را باشد و ام کلثوم را عقد بکنه بنو عمر فرستاد و زنا
صاحب الفی کا بین او را بچهار هزار درهم بست عمر با چشم مهر و حفاوت نام کلثوم
نکر نیست و دست فرار زده جامه از ساق او بپکوی کشید ام کلثوم غضبناک شد و گفت
اگر نه این بود که امیر المؤمنین باشی بنی نو را در هم میشکتم و بروایتی فرمود چشم تو را
بر میکنم و از نزد او بیرون شد و بختی پدر آمد فقالت بعثنی الی شیخ سوء
عرض کرد مرا بنزد یک پیر نکوهید و کیش کسل داشتی علی فرمود این فرزندان شوهر
نست بالجملة روز دیگر گاهی که مهاجر و انصار از نزد عمر حاضر شدند گفت مرا از حب
ترجیب کوئید و مبارکباد فرستند گفتند سبب چیست گفت ام کلثوم دختر علی را کابین
بسم تعی رسول الله يقول کل نسیب و سبب صهر منقطع یوم الفیقه الا
نسیب و سبب صهری فکان فی هذا النسیب و السبب و اردت ان اجمع الیه لعلهم
یعنی شنیدم که پیغمبر فرمود هر نسبی و سببی و مصاهره در قیامت قطع میشود الا نسیب

در اجزاء آن حضرت فاطمه علیها السلام

۲۵

و دامادی من همانا من از قبيله قریشم خوشاوند گم با رسول خدای سوار
 خواستم بدامادی رسول خدای شرافتی بگردیدم گفتم پس ام کلثوم دختر علی را
 تزویج نمودم واجب میکند مرا خنثیت گوئید بالجمله در کتاب تحف المرفوع است
 که عمر بن الخطاب از ام کلثوم پرسید او در کد زید نام داشت و ملقب بود بزه لاله
 زید با مادرش ام کلثوم دو بکر و زوفا که در نذا ابو محمد در کتاب الامامه میگوید
 که امیر المؤمنین ام کلثوم را با عمر بن الخطاب که بین لبث لکن چون صغیر بود شوا
 با او هم بست و پیش از آنکه با او طریقی مضاجعت بسیار مقتول گشت و این سخن
 بنزد بنده در دست نشود چه روزی که عمر مقتول گشت ام کلثوم کنیز از بیت سال داشت
 مع الفقه بعد از عمر امیر المؤمنین ام کلثوم را با عاون بن جعفر تزویج کرد و بعد از عوینج
 محمد بن جعفر شد و صدوق علیه الرحمه در کتاب توحید میگوید که ام کلثوم بسرا
 عمر رفت بلکه چنینه بصورت ام کلثوم برآمد و بسرا عمر رفت مردم شبی درین قصه فریاد
 سخن کردند اندک و پندارند که رسول خدای عثمان بن عفان را بمصاهرت خویش اختیار
 فرمود بظاهر شریعت متابعت داشت بصورت از وی مخالفتی در دین پیدا نمود
 لکن گاهی که عمر بن الخطاب بمصر ملک خدا و رسول کرد و غضب خلافت نمود ازین بیرون
 شد مصاهرت او در شریعت روا نبود از این رو علی علیه السلام امصاف میفرمود
 و عمر بن قدام غلظت و شدت تمهید بد و تقوی بد قتل میفرستاد عباس نکو که در این
 امر فتنه بزرگ حدیث خواهد شد این خبرها بعلی آورد و بالحاح از حضرت نقل آنجا
 مسئول عمر را بگرفت و مردم شیعی را واجب نیفتاده که جل چندی مصاعبت کنند چه در نزد
 ایشان خطبه کردند ام کلثوم مخالفت شریعت از غضب خلافت که فتنه آن تا قیامت

جلد چهارم از کتاب ویرانه‌های التواریخ

۲۶

بزیادت نیست از حضرت صادق علیه السلام حدیث کرده اند که فرمود اول فرج

غُصِبَتْ مِنَّا اَمْ كُلُّوْمْ لَانْ نَبُو دَجْنِیَه مَبُورْت اَوْ بَراید

نِ گِزِ اَنْ قَاف و صد فاطمه صلوات الله علیها

در کتاب کافیه سند بابو بصیر منتهی میشود قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ لَا أَقْرَبُكَ وَصِيَّتُهُ

فَاطِمَةُ قَالَ تَلَبَّ بَلَى فَأَخْرَجَ حَقًّا أَوْ سَفْطًا فَأَخْرَجَ مِنْهُ كِنَابًا فَقَرَأَ بِمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَذَا مَا أَوْصَيْتُ بِهِ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ أَوْصَيْتُ بِحَوَائِطِهَا السَّبْعَةِ الْعَوَاثِمِ

وَالدَّلَالِ وَالْبَرَقَةِ وَالْمَبِيتِ وَالْحَسَنِ وَالصَّافِيَةِ وَمَا لَمْ يَأْمُرْ إِبْرَاهِيمُ إِلَى عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ

فَإِنْ مَضَى عَلَى فَا لِي الْحَسَنِ فَإِنْ مَضَى الْحَسَنُ فَا لِي الْحُسَيْنِ فَإِنْ مَضَى الْحُسَيْنُ فَا لِي

الْأَكْبَرِ مَنْ وَلَدَنِي ثُمَّ هَذَا اللَّهُ عَلَى ذَلِكَ وَالْمَقْدَادُ بْنُ الْأَسْوَدِ وَالزُّبَيْرُ بْنُ الْعَوَّامِ

وَكُتِبَ عَلَى بِنْتِ أَبِي طَالِبٍ بِنْتِ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرَمُودَهَا إِلَى أَبِي بَصِيرٍ

از وصیت فاطمه ترا اکی ندیم گفت قرائت فرماید پس حقه و اگر نه سبک بر آورد

و از میان آن مکتوب ظاهر ساخت و قرائت کرد بسم الله الرحمن الرحیم این است

وصیعتی که فاطمه کرده است وصیت کرده است که حوائط سبعة که نخستین عواف

دوم دلایل سربل بر بفرجه ام مبیست پنجم حسنی ششم صافیه هفتم حائط ام ابراهیم است

و متصرف است علی بن ابیطالب متولی این حوائط است و اگر علی علیه السلام

وداع جهان گوید با امام حسن است اگر امام حسن درگذرد با امام حسین است و بعد از

امام حسین توبت باز در کتیرا و لادن است خدا را بر این کلمات شاهد گرفت و

مقداد بن اسود و زبیر بن العوام را گواه ساخت و امیر المؤمنین علیه السلام اینجمله را

مکتوب کرد و نیز در کافیه سند بابی مریم پیوسته میشود قَالَ سَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ

سند بابی مریم پیوسته میشود

البرق بنفع اوله و القاض
موضع بالمدينة من
صدقات رسول الله

رَأَى أَحْوَالَ النَّبِيِّ فَاطِمَةَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ

۲۷

عَنْ صَدِّقِ رَسُولِ اللَّهِ وَصَدِّقِ عَالِي نَفَالٍ هِيَ نَسَا حَلَالٌ وَقَالَ إِنَّ فَاطِمَةَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ
 جَعَلَتْ صَدَقَتَهَا بِنِهَاشِمِ بْنِ الْمُطَّلِبِ مِثْلَ مَا يَكُونُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ سَوَالُ كَرَمٍ أَرْضًا
 رَسُولُ خُدا وَ عَلِيٌّ ابْنُ طَالِبٍ فَرَمُودُ بِرَ مَا حَلَالٌ اسْتَجِرَ فَاطِمَةَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ خَاصً
 بِنِهَاشِمِ بْنِ الْمُطَّلِبِ مَقْرُودًا شَدِيدًا وَنَزْدَكَ فِي مَسْطُورًا كَرَمًا فَاطِمَةَ بِاعْلَى فَرَمُودُ تُولِيَتْ
 مَوْفُوفَاتٍ بِالْأَكْبَرِ وَأَوْلَادِهِمْ دُونَ الْأَدْوِيْعِيْ خَاصًا وَلَا دِيْ اسْتَكْرَامٍ دَارِيْ نَمِ
 أَوْلَادِيْ كَرَمًا وَبِكَرْتَانِ دَارِيْ وَنَزْدَكَ فِي أَرْضِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ مَرِيْبَةً قَالَ الْمُبَيْتُ هُوَ الَّذِي
 كَانَتْ عَلَيْهِ سَلَامٌ قَاتَانَهُ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ فَمَوْفُوفَةً صَدَقَتَهَا مِثْلَ مَا يَكُونُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ سَوَالُ
 سَلَامٍ اسْتَدَانَ رَاخِدا وَنَدَّ بِأَرْسُولِ خُودِ عَطَا فَرَمُودُ وَدَرَجَلُهُ مِثْلُ فَاطِمَةَ وَصَدَقَتَا
 الْخَضِرَاءُ نَفَادُ وَهِيَ نَزْدَكَ فِي مَسْطُورًا اسْتَسْأَلَ مُحَمَّدَ بْنَ الْحُسَيْنِ ابْنُ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدٍ زَاوَانِ
 ثَانَةً قَالَ سَلَّمَ عَزَّ الْخِطَابُ السَّبْعَةَ الَّتِي كَانَتْ مِثْرَاتِ رَسُولِ اللَّهِ لِفَاطِمَةَ نَفَالٍ
 إِنَّمَا كَانَتْ وَتَقَفَا فَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ يَأْخُذُ إِلَيْهِ مِنْهَا مَا يَنْفَعُ عَلَى أَصْيَابِهِ وَالنَّاسُ
 تَلْزِمُهُ فِيهَا فَلَمَّا قُبِضَ جَاءَ الْعَبَّاسُ مُنَاجِمًا فَاطِمَةَ فِيهَا فَتَمَدَّ عَلَى وَغَيْرِهَا لَهَا وَقَفَتْ
 عَلَى فَاطِمَةَ وَهِيَ الْكَدَالُ وَالنَّوَاتُ الْخُسْفَى وَالصَّافِيَةُ وَمَا إِلَيْهِمْ وَالْمُبَيْتُ وَالْبُرْقَةُ
 مِثْلَ مَا يَكُونُ لِأَبِي الْحَسَنِ ثَانَةً يَنْفَعُ زَيْنَ الْعَابِدِينَ سَوَالُ كَرَمٍ أَرْضًا فَاطِمَةَ كَرَمًا وَنَزْدَكَ
 خُدا وَنِهَاشِمِ بْنِ الْمُطَّلِبِ مِثْلَ مَا يَكُونُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ سَوَالُ كَرَمٍ أَرْضًا فَاطِمَةَ كَرَمًا وَنَزْدَكَ
 بِرِيسْمَانٍ وَجَزِيمَانٍ انْفَاقًا مِثْلَ مَا يَكُونُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ سَوَالُ كَرَمٍ أَرْضًا فَاطِمَةَ كَرَمًا وَنَزْدَكَ
 فَاطِمَةَ وَنِهَاشِمِ بْنِ الْمُطَّلِبِ مِثْلَ مَا يَكُونُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ سَوَالُ كَرَمٍ أَرْضًا فَاطِمَةَ كَرَمًا وَنَزْدَكَ
 كَرَمًا وَنِهَاشِمِ بْنِ الْمُطَّلِبِ مِثْلَ مَا يَكُونُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ سَوَالُ كَرَمٍ أَرْضًا فَاطِمَةَ كَرَمًا وَنَزْدَكَ

رَأَى تَعْلِيمَ فَاطِمَةَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهَا دُرُورُ قِيَامَتِ

مَكَانِهِمْ فِي مَدِينَةِ
 عِدَّتْ بِمَوْلَا خُودِهَا
 خُودًا وَفَرَمُودًا
 دَاوَا زَادَهُمْ

رَأَى تَعْلِيمَ فَاطِمَةَ
 صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهَا
 دُرُورُ قِيَامَتِ

جلد چهارم از کتاب قرمانی التواریخ

۲۸

الذین جازوا

واخلها عقدا
کنیه عن تباشیر

بعضوا لدرمته

فترد به خیر

زخه از بزر

الذین جازوا

فترد به خیر

کرفت زید

الشفیع قبول

الشفاعة

درآمدن صدق سند بابو جعفر علیه السلام منتهی می شود قال جابر بن عبد الله الانصاری
 يقول قال رسول الله اذا كان يوم القيمة تقبل ابنتي فاطمة على ناقرة من نون
 الجنة متبججة الجنين خطامها من لؤلؤ وطيب قوائمها من الزمرد الا خضر
 ذنبها من المسك لا ذفر عيناها يا قوتان هراوان عليها قبة من نور بری
 ظاهرها من باطنها و باطنها من ظاهرها اذا خلها عقول الله و حارها حمة الله
 على ناسها نازح من نور النازح سبعون ركنا كل ركن مرصع بالذر والياقوت
 يضيئ كما يضيئ الكوكب الدرهم في افق السماء وعن عندها سبعون الف ملك
 وعزيمها سبعون الف ملك و جبرئیل اخذ بحزام الناقرة بنا دوي با على
 صورة غصنوا ابصاركم حتى تجوز فاطمة بليت تجدد فلا ينعى يومئذ نبي ولا رسول
 ولا صديق ولا شهيد الا غصنوا ابصارهم حتى تجوز فاطمة فليس رخص حتى تحاقق
 عرش ربها جل جلاله فنرج بنفسها عن ناقرة و تقول الهي وسيد احكم
 بلي وبين من ظلمني اللهم احكم بلي وبين من قتل ولدي فاذا التذائم من
 قيل الله جل جلاله يا حبيبي وابنة حبيبي سليني تعطي واسفعي لشعبي فترغني
 وجلالي لا جازني ظلم ظالم فنقول الهي وسيد دي ذريتي وشيعتي وشيعته
 ذريتي وحبي ذريتي فاذا التذائم من قيل الله جل جلاله اين ذرية فاطمة
 وشيعتها وحجوها وحجوا ذريتها فيقبلون وقد احاط لهم ملائكة الرحمة
 فنقدمهم فاطمة حتى تدخلهم الجنة يعني جابر بن عبد الله در خدمت ابو جعفر عرض
 رسانيد که رسول خدا فرمود که در روز قيامت دختر من فاطمه بر سر از شرها
 بهشت بری نشيند که هر دو پهلوی او مرتين است بدیاج و مهاران از مر و ابد ناز

فی الجواهر فی حضرت فاطمه علیها السلام

۲۹

و طریقت و قواش از نور در سراسر است دم او از مشک بویا و چشمها او از یاقوت حمرا
 و هودجی از نور بر بر او است که دیده میشود ظاهر او از باطن او و باطن او از ظاهر او
 و درون او آنکه است از عفو خداوند و عفتار و برون او مخوف است بر حجت پروردگار
 و بر فراز او تاجیست از نور و آن تاج و افشار و کی است و هر رکنی قرصیست با فیهی و از
 غلطان و یاقوت رخشان و نوربخش است چون سناره روشن در افق آسمان هفتاد
 هزار فرشته در ملازمت بمین او است و هفتاد هزار درسیار او و جبرئیل امین و رماح
 از ابد است که ده با علی صوت نداد و نمیدهد که چشمهای خود را فروخواهید تا فاطمه
 دختر محمد عبود و مدلاجم باقی نممانند هیچ پیغمبری و دو سگ و صدیقی و شهیدی
 جز اینکه چشم فرو بندد تا کاهی که فاطمه در گذرد پس سیر میدهند تا پای عرش پروردگار
 و خوشتر از آن شر برتری افکند و عرض میکند ای خدای من ای مولای من حکم کن
 میان من و اینان که با من ظلم کردند ای پروردگار من حکم کن در میان من و اینان
 آنان که فرزندان مرا کشتند این هنگام از سترات جلال نداد و میرسد که ای حبیب
 من و ای دختر حبیب من سؤال کن از من بدانچه خواهی تا عطا کرده شو و تقدیم عشتا
 میکنم تا مقبول التفاعله باشی سو کند اجرت و جلال من از هیچ ظالمی در نمیگذرد و
 از هر ستمی باز پرس میکنم فاطمه عرض میکند ای مولای من ای سید من اندوه من همه
 از فرزندان من و شیعیان من و شیعه فرزندان من و دوستان فرزندان من است
 ندا از حضرت خداوند جل جلاله در میرسد که گنجایند فرزندان فاطمه و شیعیان او
 و شیعه فرزندان او در زمان همگان حاضر میشوند و مرثیتکان و حجت اطراف نما
 فرموده و فاطمه همگان را با خویشین بخت دوی آورد و دیگر در عیون اخبار رضا

جلد چهارم از کتاب فتنه ناصح القاری

۲۱۰

سند بعین موصی علیها السلام پیوسته میشود و او از پدران خویش روایت میکند قال
قال رسول الله تجشروا بطنی فاطمة تؤم الغیة ومعها شایب مضبوغة بالدماء
تعلو یقاعهم من قوائم العرش تقول یا حکم احکم بطنی فبین قایل ولدی قال علیه
بن ابیطالب قال رسول الله و تحکم ای بطنی و رب الکعبة یعنی از حضرت رضا روایت
که رسول خدا فرمود محشور میشود دختر من فاطمه در روز قیامت در حالی که جامها او
رنگین از خون است دست در قائمه از قوائم عرش میزند و عرض میکند ای حاکم عادل حکم
کردی میان من و قایل فرزندان من امیر المؤمنین میفرماید رسول خدا فرمود سو کند
بجداوند کعبه که حکم میکند از برای دختر من و نیز بطریق دیگر این حدیث از حضرت رضا
علیه السلام و از است الا انکه در زینل حدیث رسول خدا میفرماید ان الله عز وجل
یغضب لغضب فاطمة و یرضی لرضاها یعنی خداوند که گاهی که فاطمه غضب می آید
خشمناک میگردد و بخوششود فاطمه خوشنود میگردد و نیز از حضرت رضا علیه السلام
روایت اذا کان يوم القيمة قيل يا اهل الحج عصبوا البصائر کم دمر فاطمة لیت
رسول الله فتمر علیها ریطان حر او ان میفرماید در روز قیامت ندائے دهر
که ای مردم موقف دیدهاد و پوشید که فاطمه دختر رسول خدا عبور میدهد و آن
حضرت در میگذرد و دو جامه کلکون رفیق در بردارد و نیز در عبور اخبار از حضرت
رضا علیه السلام روایت قال قال رسول الله تجشروا بطنی فاطمة و علیها
حله الکرامه قد تحجت بماء الحیوان فینظر الیها الخلاق فیتجشرون منها
ثم نکس البصائر من جلی الجنة علی احسن الصورة و احسن الکرامه و احسن منظر
فترى الجنة كما تروق العروس و یوکل بها سبعون الف حاربه رسول خدا

و یطه می عازم
زین

عجبت که بزرگان
که او را بابت زینت
غسل داده و در کمر

وَالْأُولَئِكَ حَصْرُ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۱۱

میسر مابد دختر من فاطمه را که میبخشد در میابد حله کرامت در برادر و بانی ندکانه
 غل یافته مردمان در او نگران میشوند و از خشت او فرین جبرن میکردند اما که از
 حال جنت هزار حله در بر میسند و بر حله محتاط بر مکتوب است که داخل کند دختر
 محمد را در پشت با پتوین صوفی و بنکو تو کر امنی و زیبا تو منتظری پس میگرداند بسوی
 پشت چنانکه زامان میشود عروس و هفتاد هزار جوارید و ملازمت و است و دیگر
 در کتاب ثواب الاعمال سند بابی عبد الله پیوسته میشود قال قال رسول الله
 اِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ نَصِبَ لِفَاطِمَةَ قَبْلَهُ مِنْ نُورٍ وَاَقْبَلَ الْحَبِيبُ صَلَوَاتُ اللَّهِ
 عَلَيْهِمَا رَأْسَهُ عَلَى يَدَيْهِ فَاِذَا رَأَاهُ سَهَقَتْ سَهَقًا لَا يَفْقَهُ الْجَنَّةُ مَلَكٌ مُقَرَّبٌ
 وَلَا نَبِيٌّ مُرْسَلٌ وَلَا عَبْدٌ مُؤْمِنٌ اِلَّا بَكَى لَهُ فَيَقْبَلُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ رَجُلًا طَاهِرًا
 احْسَنَ صُورَةٍ وَهُوَ خَاصِمٌ قَتَلَهُ يَلَاؤُ اسْتَجَبَ اللَّهُ تَنَلَّهُ وَالْجَنَّةُ بَيْنَ عَلَيْهِمْ
 مَرَكَبَةٌ فَيَقْتُلُهُمُ بَحْتِي اِنِّي عَلَى اَخْرِيسِهِمْ ثُمَّ يَنْشُرُونَ فَيَقْتُلُهُمُ اَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ
 ثُمَّ يَنْشُرُونَ فَيَقْتُلُهُمُ الْحَسَنُ ثُمَّ يَنْشُرُونَ فَيَقْتُلُهُمُ الْحُسَيْنُ ثُمَّ يَنْشُرُونَ فَاِتْبَعِي
 مِنْ ذُرِّيَةِ الْحَدِّ اِلَّا قَتَلَهُمْ قَتَلَهُ فَعِنْدَ ذَلِكَ يَكْشِفُ اللَّهُ الْغَيْظَ وَيُنْفِى الْحَزْنَ
 ثُمَّ قَالَ اَبُو عَبْدِ اللَّهِ رَحِمَ اللَّهُ شِعْنَنَا وَاللَّهِ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ فَقَدْ وَاللَّهِ سِرُّوْنَا
 فِي الْمُصِيبَةِ بِطُولِ الْحَزَنِ وَالْحَسْرَةِ مِيفِر مابد رسول خدا فرمود در روز قیامت
 از برای فاطمه قبله از نور نصب میکنند و حسین علیه السلام در میابد در حالی که
 سر مبارکش بر فراز دست اوست چون فاطمه نگران میشود بچو دانه نقره میزند
 که با نه مانند هیچ فرشته مقرب و هیچ پیغمبر مرسل و هیچ بنده مؤمن آنکه بروی
 میگرداند پس خداوند مثل میکند از برای او مردی را بانی که صورتی و توانا دل

جِلْدِ هِجَامِ از کتبات و میراث التواریخ

۱۱۲

که او رسول خدا باشد و او خاصه میکند با کشندگان حسین در حالتی که بی سر است
 بر حاضر میکند خداوند قاتلان حسین را و آنان که اعدا قتل حسین کردند و آنان که
 شریک قتل حسین شدند پس از اتمام ایشا را با تیغ در میکند و اند و بکن
 بجای نمیکند و دیگر باره خداوند انجاعت را بر می انگیزد و امیر المؤمنین شکران را
 خون میریزد و گریه میکند و دیگر زنده میگرداند و بدست حسن کشته میشوند هم چنان
 خداوند کشته میکند و حسین جمله را بقتل میرساند بدینگونه ایشان زنده میشوند
 و کشته میگرداند چنانکه یک تن از ذریت ما بجای نیما ند جز اینکه ایشان را با تیغ
 در میکند و اند اینوقت خداوند خشم و غیظ را مرفع میسازد و حزن و اندوه را
 مذهب میدارد اینوقت ابو عبد الله فرمود خداوند رحمت کند شیعیان ما را همانا
 شیعیان ما سوگند با خدای مؤمنانند و شریک اند با ما در مصیبت ما بطول
 حزن و محنت و دوام در غم و خشم و نیز در کتاب ثواب الاعمال با سند معتبر
 مسطور است قال رسول الله اذا كان يوم القيمة جئت فاطمة في الجنة فاسألتها
 فقالت لها ادخلي الجنة فقولوا ادخل حتى اعلم ما صنع بولدي من بعدك
 فقال لها انظري في قلب القيمة فنظر الى الحسين قائما وليس عليه اس
 فنصرح صرخة واصرخ لصراخها ونصرح الملائكة لصراخها في غضب الله
 عز وجل لنا عند ذلك فياحرنار ايقال لها هب قد اوقد عليها القلعة
 حتى اسودت يد خلعها وروح ابدا ولا يخرج منها ثم ابدا فيقال لها النقط
 قتلة الحسين صلوات الله عليه وحمله القرآن فتلقطهم فاذا صاروا في
 حوصلة ما هلك وصهلوا ايها وشهق وشهقوا ايها ودفرت ودفرت ايها

لَمْ يَضْمَعْ لَمْ يَفْجِ
 مِمَّ مَحْفُوفٍ بِمَنْزَرٍ
 جَاءَتْ

مراد مجله قرآن است
 ابدا که قرآن را
 ضایع گذاشتند
 و پوشیدند

فی الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

۲۱۳

فَيُطْفَوْنَ بِأَسِنَّةٍ ذَلْفَةٍ طَلْقَةٍ وَيَنَابِئًا أَوْجَبَتْ لَنَا النَّارَ قَبْلَ عِبْدَةِ الرَّؤُوفَانِ
فَيَأْتِيهِمُ الْجَوَابُ عَنِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ إِنَّ مَنْ عِلِمَ لَبَسَ كَنْزًا لَا يَعْلَمُ بَعْضُ رَسُولِ خُدا فَرمود
درد و زیاמת فاطمه علیها السلام با گروهی از زنان مدعی بد عرض میکنند داخل شو
در پشت فرماید داخل نمیشوم چند که بدانم با فرزندان من بعد از من چه وضع میکنند
میکویند مکران شود در قلب قیامت چون نظری افکند حسین علیه السلام را می نکرد
که بی سر بر پای اسناده فرماید سخت بر می آورد و من نیز از فریاد او صیحه میزنم
و فرشتگان از فریاد ما بناله فرماید آیند و خشم خدا و بدقادر قهار جانش میکنند
و فرمان میدهند اثنی و اربعه میبایم دارد و هزار ساله اعدا یافته و نیرو و کفر و
هرگز با رفقا نشانگشته و هرگز غم از وی بیرون نشده او را فرمان در میرسد که
ما خود دارانند از حسین یا و آنان که قرآن را از پشت انداختند و ضایع گذاشتند
پس پیچید ایشان را و در چینه روان خویش می افکند و بانگ برایشان میزند و
ایشان بانگ بر او میزنند و فریاد برایشان میزند و ایشان فریاد بر او میزنند زفره
برایشان میکشد و ایشان زفره بر او میکشند پس آغاز سخن میکنند با طاهره و انسا
و ذراف بیان عرض میکنند ای پروردگار ما از چه رو واجب است بر ما افسار
از آن پیش که بت پرستان ابد و زخ در انگی از حضرت خداوند پاسخ اید که کفر عالم
است از جاهلان و دیگر در کتاب ثواب الاعمال از امیر المؤمنین علی علیه السلام
مروست قال قال رسول الله صلى الله عليه واله يُمَثَّلُ لَنَا طَرَفُ رَأْسِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ
السَّلَامُ مَكْحُوظًا بِيَدِ مِفْصَحٍ وَأَوَّلُهَا رَأْسُهَا وَآخِرُهَا رَأْسُهَا فَتُصَوَّرُ الْمَلَائِكَةُ الصَّحِيحَةُ فَا طَمَرَةً
وَيُسَادُّهُمُ أَهْلُ الْعِلْمِ قَتَلَ اللَّهُ فَأَنِيلَ وَلَدِي يَا فاطمة قال فيقول الله عز وجل ذلك

زفره یعنی اول و غیر
اول یعنی دم بر او زد
بعد از دم و در کتبی
نیشل نیز مشهور است
فقطص بر سر زخم
ملین است
صعق یعنی
بهوش

جلد چهارم از کتاب قمر با صبح التوابع

۲۱۴

مذبح یعنی منزه
مطر بدیاج
شکل یعنی شوی
بر زعفران بودی
خطام یعنی نام
و فهارس
در آن یعنی باران
و در آن است
خود دون هر
چیز است
برق طاف یعنی
چشم و در بر باد

أَقِيلْ بِهِ وَيُسَبِّحُهُ وَاتَّبَاعُهُ فَإِنَّ فَاطِمَةَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ عَلَى نَاقَةٍ مِنْ نُورٍ
الْبَحْرِ مَكَّةَ بِجَنَّةِ الْجَنَّةِ وَأَصْحَابُ الْخَلْدِ فِيهَا الْعَيْنَيْنِ رَأْسُهُمَا مِنَ الذَّهَبِ
الْمُصْقَى وَأَعْنَاقُهُمَا مِنَ الْمِسْكِ وَالصَّبْرُ خِطَامُهُمَا مِنَ الزُّبُرِ جَدُّ الْأَحْضَرِ وَحَافِلَاهُمَا ذُرَّ
مُقَصَّدٌ بِالْجَوْهَرِ عَلَى الشَّاقِرَةِ هُوَ وَجْهٌ غَشَّاهُمَا مِنْ نُورِ اللَّهِ وَخَشُوهَا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ
خِطَامُهُمَا فَرَسٌ مِنْ فَرَسِ الدُّنْيَا يُحْتَفُّ بِهِ وَوَجْهُهُمَا سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ بِاللَّسِيقِ
وَالْخَيْدِ وَالْهَلِيلِ وَالتَّكْيِيرِ وَالتَّشَاءِ عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ثُمَّ يُنَادِي مُنَادٍ مِنْ بَنِي آدَمَ
الْعَرْشِ يَا أَهْلَ الْيَمِينِ عَضُّوا أَبْصَارَكُمْ فَمِنْهُ قَاظِمَةُ بَيْتِ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ ثُمَّ رَكَعَ
الصُّرَاطُ فَتَمَرَّ قَاظِمَةُ عَلَيْهَا وَسَبَّغَهَا عَلَى الصُّرَاطِ كَالْبُرِّ الْخَاطِفِ قَالَ النَّبِيُّ وَبَلَّغْ
أَعْلَانَهُمَا وَأَعْدَاءَهُ ذُرِّيَّتَهُمَا فِي جَهَنَّمَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ خَبَرٌ مِيهْدُ كَرِهُوا خُدَا فَرَسٌ مِيهْدُ
فِيَاثٌ مِثْلُ مِيهْدُ لِرَبِّ فَاظِمَةُ سِرِّ حَبِيبٍ كَرِهُوا خُدَا فَرَسٌ مِيهْدُ لِرَبِّ فَاظِمَةُ سِرِّ حَبِيبٍ
كَرِهُوا خُدَا فَرَسٌ مِيهْدُ لِرَبِّ فَاظِمَةُ سِرِّ حَبِيبٍ كَرِهُوا خُدَا فَرَسٌ مِيهْدُ لِرَبِّ فَاظِمَةُ سِرِّ حَبِيبٍ
دَرَمِيْدُ هَنْدُ كَرِهُوا خُدَا فَرَسٌ مِيهْدُ لِرَبِّ فَاظِمَةُ سِرِّ حَبِيبٍ كَرِهُوا خُدَا فَرَسٌ مِيهْدُ لِرَبِّ فَاظِمَةُ سِرِّ حَبِيبٍ
سَمُّ رَا بَا حَبِيبٍ وَشُعْبَانِ حَبِيبٍ وَدُوسْتَا حَبِيبٍ وَتَابِعِ حَبِيبٍ قَاتِلِ أَوْدَا شَهْمَانَا
دَرِ اِيْنِ رُوْزِ فَاظِمَةُ سَوَارِ اسْتِ بَرِ شَرِيْ اَزْ شَرُّ مُنَا بَشْتِ كَرِ مَرِيْنِ اسْتِ بَدِيْلَا جَرْمِ دُوْهَكُو
اَو نُوْرَانِيْسْتِ دُو كُوْنُوْرُوْشْ هَلَا اسْتِ دُو رِيْدُوْ سَوَارُوْ اَزْ رُوْكَوْنَا وَ كَرِيْنَا وَ اَزْ مَشَاكُ
عَنْبَرِيْوِيَا مَهَارَا وَ اَزْ رُوْجِدْ سَبْزُوْ رُوْجَلَا وَ اَزْ مَرِيْدُ مَرَصَّعِ بُوْجَا هَرَا اسْتِ هُوْدُوْ جِيْ
فَرَا زَانَا قَا اسْتِ كَرِ پُوْشْشَانِ اَزْ نُوْرُوْ خُدَا وَ نَدَا اسْتِ وَ دَرُوْشْ اَكْنَدُوْ اَزْ رَحْمَتِ
خُدَا اسْتِ دَمِ مَهَارِشْ فَرَسِيْ اَزْ فَرَسِيْجَا دُنِيَا اسْتِ وَ هَقَا هَقَا فَرَسِيْجَا اَزْ هُوْدُوْجِ رَا فَرُوْكَرْتِ
وَ تَبْسِيْعِ وَ تَحْمِيْدِ وَ هَلِيْلِ وَ تَكْبِيْرِ ثَنَا وَ سَنَائِشْ بِرُوْرْدِ كَارِ مِيْكْدَا رِنْدِ بِسْ مَنَادِيْ نَدَا دَرِ

وَأَحْوَالُهَا حَصْرٌ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۱۵

میدهد از میان عرض کرد ای اهل قیامت دیدها فرو خوا بایند که فاطمه دختر محمد بر صورت
 میکند در فاطمه و شیعیان او مانند برق خالط بر صورت او میورید و میهند پیغمبر میفرماید
 دشمنان او را و دشمنان فرزندان او را بد و زخ در می افکنند و دیگر در کنار جنب
 ابن شهر آشوب مکتوب است که معانی در رساله القوامیه و زعفرانی در فضائل
 الصحابه و اشهاد و اعتقاد اهل السنة و عکرمی و ابانره و احمد و فضائل و ابن المظفر
 در اربعین با سبند خود از رسول خدا روایت میکنند قَالَ إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ وَفُتَّ
 الْحِلَاقُ بَيْنَ يَدَيَّ لِلَّهِ فَأَدْعِي مُنَادٍ مِنْ رِزَاءِ الْجَنَابِ إِلَيْهِمَا النَّاسُ غَضُّوا أَبْصَارَهُمْ
 وَكَسَوْا رُؤُسَهُمْ فَإِنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ تَجُوزُ عَلَى الصِّرَاطِ وَفِي حَدِيثِ أَبِي أَيُّوبٍ قُيِّمَتْ
 مَعَهَا سَبْعُونَ جَارِيَةً مِنَ الْخَوَارِجِ كَالْبُرْقِ اللَّامِعِ سِيفُهَا يَدُورُ زِيَامَةً
 كَمَا خَلَّاقُ دُرِّ بِيضِ كَاهِ مَوْضِعِهَا سِنَادُهُ مِثْلُ نَارِ زُرَّارِ حُجَابِهَا نَارِ نَدَا دُرِّ مِثْلِهَا
 النَّاسُ حُبُّهَا فَرُخَا بَايَنْد و سرها بریزانند زیرا که فاطمه دختر محمد عبور میدهد بر صورت
 و بر روایت ابو ایوب فاطمه چون برقی لامع در می کند و در هفتاد جاریه از خوار العین در
 ملازمت الحصر میکند و دیگر در رجال مفید سند بابی عبد الله پیوسته میگوید قَالَ إِذَا
 كَانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ جَمَعَ اللَّهُ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَيُنَادِي مُنَادٍ غَضُّوا
 أَبْصَارَكُمْ وَكَسَوْا رُؤُسَكُمْ حَتَّى تَجُوزَ فَاطِمَةُ ابْنَةُ مُحَمَّدٍ الصِّرَاطَ قَالَ فَغَضُّوا أَبْصَارَهُمْ
 وَكَسَوْا رُؤُسَهُمْ فَفَاتِمَةُ عَلَى حُجْبٍ مِنْ حُجْبٍ بَيْنَهُمَا سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ مُنْفِقٍ
 مَوْضِعًا شَرِيفًا مِنْ مَوَاقِفِ الْقِيَمَةِ ثُمَّ تَرَى لِحْزَ حُجْبِهَا فَتَأْخُذُ قَبِيضَ الْحَبْنِ بِنَاصِيَةِ
 بَرْدِهَا مَتْنًا أَبَدِيَةً فَقُولُ يَا رَبِّ هَذَا قَبِيضُ وَلَدِي قَدْ عَلِمْتَ مَا صَنَعْتُ بِهَا يَوْمَ
 التَّلَاءِ مِنْ قَبْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ فَاطِمَةُ لَكَ عِنْدِي الرِّضَا فَقُولُ يَا رَبِّ انْصَرِفْ مِنْ

صعید بن زرارہ
 وفاق

فَاللَّهُ يَا مَرْثِي اللَّهِ تَعَالَى عُنُقًا مِنَ النَّارِ فَخَرَجَ مِنْ جَهَنَّمَ فَلَنَقِطَ قَتْلَهُ الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
يَلْقِطُ الْقَبْرَ الْحَبِيبَ ثُمَّ يَعُودُ النَّفْسُ إِلَى النَّارِ فَيَعْدُونَ فِيهَا بِأَنْوَاعِ الْعَذَابِ ثُمَّ
تَرْكِبُ فَاطِمَةُ بَيْنَهُمَا حَتَّى تَدْخُلَ الْحَتَّةَ وَمَعَهَا الْمَلَائِكَةُ الْمُسَبِّحُونَ لَهَا وَذُرِّيَّتُهَا
بَيْنَ يَدَيْهَا وَأُولِيَائُهَا مِنَ النَّاسِ عَزَّيْبُهَا وَشِمَالُهَا مِيفَرُ مَا يَدُ خُداوند در روز
قیامت خلقی اولین و آخرین را در دیک زمین انجمن میفرماید و منادی ندا در میدهد که
چشمها خود را فرو بیاورید و سرها خود را بزرگ کنید فاطمه دختر محمد بر صراط
عبور دهد پس مردمان چشمها فرو بندند و فاطمه در میاید و او بر سر از شترها میشت
سوار است و هفتاد هزار فرشته بمشایعت او ملادت دارند پس فاطمه در موقوفی شتر
از موقوف قیامت فرود میاید و از شتر خویش و پیراهن حسین علیه السلام را بدست میگیرد
که با خون حیالها را یافته و عرض میکند که ای پروردگار من این پیرهن فرزندان است
و تو میدانی با وجهه صنعت که دندان شکام از حضرت خداوند قادر قهار ندا میدی
که ای فاطمه از برای قیامت در نزد من اجابت مسئلت تو چند که راضی شوی عرض میکند
ای پروردگار من مرا نصرت کن در مکه که قاتل فرزندان من پس خداوند فرمان میکند
تا گروهی از نادانان و زنج بیرون میشوند و بر میهند قاتلان حسین را چنانکه مرغ دانه
و ایشان را بخود میهم در میبرند و بکونا کون عذاب اسیب میزند این شکام فاطمه بر
شتر خویش سوار میشود و بخت در میاید و فرشتگان در مشایعت اویند و ذریه او
در پیش او و دوستان او در میان و شمال مختصر اند و دیگر در تفسیرات بر اینهم
از ابن عباس رضی الله عنه مرویست اِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ نَادَى مُنَادٍ يَا مَعْشَرَ
الْمُحَلِّينَ عَصُوا ابْنَكُمْ حَتَّى تَمُوتَ فَاطِمَةُ بَيْتِ مُحَمَّدٍ فَتَكُونُ أَوَّلَ مَنْ تَكُونُ أَسْفَلًا

وَأَجْزَالُ الْحَيَاةِ قَاطِرَةٌ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۱۷

مِنْ الْفِرْدَوْسِ اثْنَتَا عَشَرَ أَلْفَ حَوْزَةٍ لَمْ يَسْتَقْبِلُوا أَحَدًا قَبْلَهَا وَلَا أَحَدًا بَعْدَهَا
عَلَى مَا شَاءَ مِنْ يَافُوتٍ أَجْنَحَتْهَا وَأَزْنَمَتْهَا اللَّوْلُو عَلَيْهِمَا رِخَائِلٌ مِنْ دَرٍّ عَلَى كُلِّ رِخَاءٍ
مِنْهَا تَمَرٌ مِنْ سُنْدُسٍ وَكَأَنَّهُمَا ذَرْبُ جَدِّ قَبُورُونَ بِهَا الصُّرَاطُ حَتَّى يَنْتَهِيُونَ
بِهَا إِلَى الْفِرْدَوْسِ فَيَبْشِيرُ بِهَا أَهْلُ الْجَنَّةِ وَفِي بَطْنَانِ الْفِرْدَوْسِ قُصُورٌ كَقُصُورِ قَيْسَرٍ وَتُصَوِّرُ
صُفْرٌ مِنْ لَوْلُؤَةٍ مِنْ غَرَرٍ وَاحِدَةٍ وَإِنَّ فِي الْقُصُورِ الْبَيْضِ سَبْعِينَ أَلْفًا مِثْلَ مِثْلِ
الْحَجَلِ وَالْإِلَهَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ وَإِنَّ فِي الْقُصُورِ الصُّفْرِ سَبْعِينَ أَلْفًا مِثْلَ مِثْلِ
الزُّهْمِ وَالْإِلَهَ فَيُحْلِسُ عَلَى كُرْسِيِّ مِنْ نُورٍ وَيَجْلِسُونَ حَوْلَهَا وَيَبْعَثُ إِلَيْهَا مَلَكَ لِيُبْعَثَ
إِلَى أَحَدٍ بَعْدَهَا فَيَقُولُ إِنَّ ذَبِكَ بِقَرْنَيْ السَّلَامِ وَيَقُولُ سَلْبِي لِحَبْلِكَ فَيَقُولُ
أَنَذَا تَمَّ عَلَى نَفْسِي وَكُنْتُ فِي كَرَامَتِهِ وَأَبَا حَجَّ جَنَّةٍ أَسْأَلُهُ وَلَدَيْهِ وَذُرِّيَّتِي وَمَنْ
يُؤَدِّهِمْ فَيُعْطِيهِمُ اللَّهُ ذُرِّيَّتَهُمَا وَلَدَهُمَا وَمَنْ يُؤَدِّهِمْ لَهَا وَحَفَظَهُمْ فِيهَا فَيَقُولُ الْحَمْدُ لِلَّهِ
الَّذِي لَوْ قَبَّ عَنَّا الْخَرْنَ وَأَفْرَقَ بَيْنِي قَالَ جَعْفَرٌ كَانَ أَبِي يَقُولُ كَانَ بَنِي عَسَاكِرٍ إِذَا ذَكَرُوا
هَذَا الْحَدِيثَ نَالَهُ سُبْحَةَ الْآيَةِ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ
ذُرِّيَّتَهُمْ مِيفْرًا يَدُ كَرْدٍ وَرُزْقِيَامَتُ كَرْدٍ مَرْدَمَانِ حَاضِرٍ مَوْفَقًا لِمَنْ دَعَا نَادَى نَادَا وَرَسُولُهُ
كَرَامِي كَرْدٍ وَخَلَايِقُ بَيْدَهَا فَرَوْحًا أَبَانِيْدَنَادِرُ كَرْدٍ قَاطِرَةٌ دُخْرُ حَجَلٍ وَادَاوَلُ كَرْدٍ كَرْدٍ
حَامِدٍ دَرْمِيوْشِدُ وَدَاخِلُ بَشْتِ مَبْشُورٍ اسْتَقْبَالُ مِيكَنْدَاوَادِ فَرْدُوسِ وَادَاوَلُ فَرْدُوسِ
حَوْرَاءُ كَرْدٍ كَرْدٍ هَيْكَلُ اسْتَقْبَالِ نَكْرَدَهْ اَنْدَاوَانِ بِيْشِ وَبِزِيْرَهْ فَوَاحِشْدُ هَيْكَلِ كَرْدٍ بَعْدَ
ازَاوَاثِشَانِ بِرَشْتِ هَاجِيْ بِرَشْتِ نَكْرَدَهْ كَرْتَنِ اَزِ يَافُوتِ دَاوَنْدَمَهَارِ وَاجْخَرُ لَزْمِ وَاوَدِ
وَبِرَفَرُ اَزَانَانِ بَرِسِ وَبَا لَانِ اَزْدِ وَصَافِيْسْتِ وَبِرَهْرُ زِيْنِيْ وَبَا لَانِ اَزِ بَرَايِ نَفْسِ وَسَادَهْ
اَزْدَسْدَسْ اسْتِ وَرَكَابَتِ اِيْشَانِ فَرَجْدَا سْتِ بِرِ دَرْمِيكَنْدُ وَنَعْدِ اِيْشَانِ دَاوَلُ صَرَا طَا

بستان فردوس
وساده سیر در
فردوس

غرض واحد
از محمد و احمد

إلى أحد قبلها
ولا يبعث

در بهشت درمی آوند و با بشتیان معاشرت و مباشرت میفرمایند و در دنیا فرود
از مر و اید قصور سفید و قصور زرد قام است از محل واحد و اصل واحد در قصور
سفید هفتاد هزار خانه است و همگان منازل محمد و آل محمد است و نیز در قصور
اصفر هفتاد هزار خانه است منازل ابرهیم و آل ابرهیم است پس فاطمه علیها السلام بر
کرسی نور می نشیند و جزو دایره اطراف او جای میگیرد پس فرستاده میشود لبوی او نشسته
که پیش از لبوی هیچکس فرستاده نشد و بعد از لبوی هیچکس رسول نشود و عرض میکند
همانا پروردگار من سلام میرساند تو را و میفرماید سؤال کن از من آنچه میخواهی تا با تو
عطا کنم عرض میکند بکمال رسید بر من نعمت خداوند و گوارا افتاد بر من کرامت خداوند
و حلال شد بر من بهشت خداوند اکنون سؤال میکنم از خداوند فرزند خود را و فرزند
زادگان خود را و دوستان داری خود را پس خداوند عطا میکند او را ذریه او را اینها
میفرماید شکر خدا را که پر دخت خزن و اندوه مارا و روشن ساخت چشم مارا از
عباس روایت کرده اند کاهکی که این حدیث نذکره میشد این آیت مبارک و انلاوت
صفر مود و اللّٰه بن امّوا و ابغتمهم ذریههم بایمان الحقنا بهم ذریههم
یعنی امان که طریقه طاعت سپردند و بایمان گردیدند و ذریه ایشان

نیز دست از متابعت ایشان باز نداشتند ماینزان

ذریه را بدیشان ملحق ساختیم و در رضا

ایشان بحباب

اوردیم

بناطه را بنیک من از قاطعه استقام را حیرت مینمایم و هم چنان در علل الشراعی
سند بابر عباس پیوسته میشود مبعوضه بایدهایشه بر رسول خدا در آمدن کریم است
که آنحضرت قاطعه را بوسه میدهد عرض کرد یا رسول الله دوست میداری و در انا اما
و الله لو علی جنتی لما الازددت لها حبا انه لما عرج بحی الى السماء الرابعة
اذن جبرئیل و اقام میکائیل ثم قیل اذن یا محمد فقلت اقدم و انت یحضر
یا جبرئیل قال نعم ان الله عزوجل فضل انبیائه المرسلین علی ملائکته
المقربین و فضلك انت خاصة فذکرت فضلت باهل السماء الرابعة ثم
الفت عن ممی فی فاذا انا بایرهم فی روضه من ریاض الجنه و قد کنتها جماعه کثیر
الملائکة ثم اذ صرت الى السماء الخامسة و منها نزل السابعة فودیت یا محمد
ثم ادب ابوک ابرهیم و ثم ادخ اخوک علی فلما صرت الى الحب أخذ جبرئیل
بیدی فادخلنی الجنة فاذا انا بشجرة من نور فی اصلها ملک ان یطویان الحلی
والحلی فقلت جبرئیل بن هدی الشجرة فقال هدی لا حیک علی بن لی
طالب هذان المکان یطویان له الحلی و الحلی الى یوم الفیمة ثم تقدمت
فاذا انا برطب النین من الزبد و اطیب رائحة من المسک و احلی من العسل فاخذت
رطبة فاکلنها فحکیت الرطبة نطفة فی صلبی فلما ان هبطت الى الارض فقلت
حدیجہ فحملت بها طاهره حواء انیة فاذا استفتت الى الجنة فسمی الخضر
فاخذ فرمود سوکند باخذی اگر حب مرا با قاطعه بدانی بر حب خویش از بهر او فرایش
بستی همانا کاهی که مرا باسمان چهارم صعود دادند جبرئیل اذان گفت میکائیل اقامه
پای داشت مرا گفتند ای محمد پیش باش گفتیم ای جبرئیل با اینکه تو حاضر باشی من بقد م

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۳۲۱

جویم گفتند ما خداوند سپیدان مرسل و اقتضای ادا بر فرشتگان مقرر و نورانی
 و فضیلت عطا فرمود که اجرم پیش شدم و با اهل آسمان چهارم نماز یکدست است نگاه بجانب
 زمین نکردن شدم و ابراهیم خلیل را در پدر کردم در روزی از ریاض هشت در میان چهار
 از فرشتگان نگاه با آسمان پنجم و از آنجا با آسمان ششم دوام داشت ایوقت ندانم شنیدم
 که انجلی خستین پدران پدر تو ابراهیم خلیل است و عزیزین برادران برادر تو علی بن
 ابیطالب است از آنجا حاضر حج عزت و جلال شدم جبرئیل دست مرا افرا گرفت
 بخت جاوید را آورد و راجه داد و ختی از نور دیدم که در وقت فرشتیم بران حالی حلال شد
 پسند گفتم ابد دست من جبرئیل این شجره کراست گفت این شجره برادر تو علی بن ابیطالب
 و است این دو فرشته را روز بر افکندش بران حالی حلال خواهند بست نگاه پیش
 شدم و در طبعی نکردم که نرم تر از کفک شبر و خوشبو تر از مشک از فرشتین بر آواز
 بود پس در طبعی ما خورد استم و ما کول ساختم و آن در طب نطفی کشید در صلب من
 پس نگاه که از آسمان فرود شدم و با خدیج بچم بست که من حامل گشتم عاقله کاجرم
 فاطمه خوراء انسیه است که که شفا است میبوم فاطمه را میبوم و او را را با بچه
 بست میبوم و دیگر در تقرب علی بن ابراهیم از ابی عبد الله علیه السلام مسطور است
 میفرماید رسول خدا فاطمه علیها السلام را فراوان بوسه میداد و این کرم را بر فاطمه
 ناگوار می افشاد فقال رسول الله يا عائشة اني لما ايسر لي الى السماء و نزلت
 الجنة فادفاني جبرئيل من شجرة طوبى و نادى مني ثم اراه فاكلك فقال الله
 ذلك ماء في ظهر في فلما ابطت الى الارض و اضع خدي في حجر حلت فاطمة فانا بك
 فطر الا وجدك الجنة شجرة طوبى من هذا رسول خدا فرمود ای عایشه که که بر او

روز یکبار بر سر در
 قیامت

اسمان صعود دادند و داخل هشت شدم جبرئیل مرا باد رخ طوبی نزد باب آورد
و میوه ازان درخت مرا داد چون بخوردم ابی گشت در پشت من کاهی که از اسمان
مراجعت کردم و با خدیجه مضاجعت نمودم حامل گشت بفاطمه و هیچگاه فاطمه را کو
ندادم جز اینکه استحمام را بجز شجره طوبی نمودم و دیگر آن بن مالک میگوید از من
خود پرسش نمودم که فاطمه بر چه صفت است فقال کانت کأنها القمر ليلة
البدر و الشمس کفرت غما و خرجت من الحجاب و کانت بیضاء بضة
گفت دیدار فاطمه چون ماه بدر است و اگر تفرقانی را ماند که می خواهند در سخا
رود یا از سخا بیرون شود چه در این دو وقت میتوان خوردشید و انظاره کرد
لکن از بارها سخا بتری نباشد شعاع نظر را بر میتابد و نور بصیر را در هم می شکند
و دیگر در عیون المخرجات مرسوم است که غار یا سر سلمان را گفت تو را از حدی نجیب
خبر میدهم گفت یا غار بکوی تاجه داری قال نعم شهدت علی بن ابی طالب و قد
وجع علی فاطمة قالت ابصر به نادنا اذن لحدثک بما کان فیما لهما کائن
و بما لم یکن الی یوم الفیتم حين تقوم الساعة میگوید در خدمت علی علیه السلام
حاضر بودم کاهی که بر فاطمه علیها السلام در آمد چون امیرالمومنین را دیدار کردند
در داد که نزدیک شونا باز گویم از برای تو بدایخ از بدایخ پیش بود و بدایخ میشد
و بجزی که نبوده است تا کاهی که روز قیامت آشکار شود چون علی این کلمات از فاطمه
بشنید بقیه قری و این شدن گرفت و اهنک خدمت رسول خدا نمود من نیز در میان
او روان شدم تا بر رسول خدا در آمد فقال له اذن یا ابا الحسن قدنا فلک
اطمئن به المجلس قال له لمحدثنی ام احدثک قال احدثک عنک الحسن یا رسول

البضا ضیئة
اللون

اگر از سخا نام

در حدی نجیب
بسیار است
عین

وَأَخْوَالُكَ حَضَرُوا أَجْمَعِينَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

۲۲۳

اللَّهُ فَقَالَ كَأَنِّي بِلَيْتٍ وَقَدْ دَخَلْتُ عَلَى فَاطِمَةَ وَقَالَتْ لَكَ كِتَابٌ مَرَجَعْتُ فَعَلًا
 عَلَى نُورِ فَاطِمَةَ مِنْ نُورِهَا فَقَالَ أَوَلَا تَعْلَمُ مُحَمَّدٌ عَلَى سُبْحَانَ اللَّهِ تَعَالَى رَسُولُ اللَّهِ
 رَدِيكَ تَوْبًا أَلَا الْحَسَنُ حِينَ يَشْتَدُّ وَشَدَّ مَرُودٌ تَوَحَّدَ مَسْكِي مَرَامًا مَكُونُ
 أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَمْرٍو كَرْدِ حَدِيثِ أَزْوَاجِكَ نَزَاسَتْ بِأَرْسُولِ اللَّهِ مَرُودُ كَوْبًا مَنَافِيهِ
 كَاهِي كَرِيفَاطِمَةَ دَرَامَتُكَ دَارِ عِلْمٍ مَكَانٍ وَمَا يَكُونُ مَحْيٍ كَرْدِ وَتَوَسَّكِي كَرِيفِ دَرِ دِيكَ
 مَنَآمِدِي عَرَضُ كَرْدِ بِأَرْسُولِ اللَّهِ نَوْرَ فَاطِمَةَ دَرِ نَوْرِ مَا يَسْتَدِرُّ مَرُودَ مَكْرَمَتِكَ
 أَيْنُوقَتِ عَلَى بَيْتِهَا رِخَاكَ نَهْمًا وَحَدَايَا تَكْرِيكَ خَمَامِي كَوْبًا سَوْتِ عَلَى بَرْدِ بَعِيرِ
 مَبْرُونِ شَدَّ دَسٍ دَرِ حَدِيثِ وَرَوَانِ شَدَّ نَارِ فَاطِمَةَ دَرَامَتُكَ كَأَنَّا كَرْدِ وَتَقَفْتُ
 إِلَى آيَةِ فَاجْرِيَةِ عِمَامَتُكَ لَكَ قَالَ كَانَ كَذَلِكَ يَا فَاطِمَةُ فَقَالَ تَعْلَمُ يَا أَبَا
 الْحَسَنِ أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى خَلَقَ نُورِي وَكَانَ بُسْجِ اللَّهُ خَلَّ جَلَالُهُ ثُمَّ أَرَدَعَهُ
 شَجَرَةٍ مِنْ شَجَرَةِ الْحَقِّ فَاصْبَأَتْ نَبَاتًا دَحَلَتْ إِلَيْهِ الْجَنَّةُ أَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِ الْإِيمَانُ
 أَيْ أَنْطَقَ الْفَتْرَةَ مِنْ نَبَاتِ الشَّجَرَةِ وَأَدْرَاهَا فِي هَوَانِكَ فَعَمَلٌ قَرَدَعِي اللَّهُ سُخْرًا
 صُنْتُكَ أَيْ ثُمَّ أَوْدَعِي حَبْلَ جَنَّةِ ثَوْبِي وَصَعْتِي وَأَمَّا مِنْ ذَلِكَ النُّورِ أَعْلَمُ مَا كَانَا
 وَمَا يَكُونُ وَمَا لَمْ يَكُنْ يَا أَبَا الْحَسَنِ الْمُؤْمِنُ يَنْظُرُ بِرُؤْيَا اللَّهِ تَعَالَى مَرُودُ كَوْبًا دَرِ
 مَرُودِكَ بِدَرَمِ شَدَّ نَاوَرَاكِهِ دَفِي أَرَامِجٍ مِنْ مُنْتَكِرِهِمْ تَوْرَامَرُودِهَا فَاطِمَةَ حَبْلِ
 عَمْرٍو كَرْدِ دَلَالِ أَيْ بَوَالِحِ خَدَايَ تَارِكِ وَتَعَالَى يَا مَرِيدِ نَوْرِ مَا وَحَالًا نَكْرَ نَسِجِ
 مَبَكْرٍ حَدَايَا رَائِسِ حَدَايَا رَابُودِ بَعِثْ عَمَادَ دَرِ شَجَرِي رَانَتِهَا رَسَبَ وَأَنْ شَجَرَةٍ نَبَاتِ
 سِيكَ دَرِ شَرِكَتِ وَكَاهِي كَرِيدِمْ دَرِ شَدَّتِ دَامِدِ بِحُكْمِ وَحَيِّ الْإِيمَانِ تَمْرَانِ شَخْرَامَا حُودَا
 دَرِ دَرْدَهَانِ مَكْدَا شَدَّ وَدَرِاطَرَابِ زَبَانِ مَكْرٍ دَاسِيدِ وَحَدَايَا أَرَادَ رَصْلَ بِدَرَمِ

جلد چهارم از کتاب و منهاج التواریخ

۲۲۴

منهاج التواریخ
جلد چهارم

بود بخت نهاد انگاه این و بدیعتی در دم مادرم خدیجه بنت خویلد نقل و تحویل داد
 اینک منم از نور و دافهم بر ما کان و ما یكون و ما لم یکن همان ای ابو الحسن مؤمن
 نظاره میکند نور خدا بر انبارک و تعاد بگرد کتاب علل الشرائع و اما فی صدق
 سند بابو عبد الله علیه السلام پیوسته میشود قال علیه السلام لفاطمة بیعتی
 اسماء عند الله عز وجل فاطمة و الصدیقة و المبارکة و الطاهرة و الزکیة و الزاهیة
 و المرصیة و الخدیثة و الزهراء یونس بن عیینة میگوید چون اسمی نه کانه را بینا
 کرد قال انذر ربی لا یتبیح فی فاطمة قلت انما یتبیح فیها ما یتبیح فی کل فیض من
 الشرف و هو ایا مبداء جراب فاطمه متحرکت عرض کردم مرا الهی مبداء فرمود یعنی
 برده شده است از هر شرف و ناشایستی ثم قال لولا ان امیر المؤمنین و وجه الاما
 کان لهما کفو الی یوم القیمة علی وجه الارض دم قمر و وفه انگاه فرمود اکل مهر
 المؤمنین علیه السلام او را از روی نفرمود از برای فاطمه از بدو خلفت دم نادر و ذقی
 کفوی و همسر بافتندی از این حدیث مکشوف می افتد که از خلق اولین و آخرین
 بیرون خانم انیسایم همانند علی مرتضی فریده نشد اگر چه محمد بن عبد الله و علی
 ابیطالب که نور واحد و فاتحه فاضل و مبدا بدایت اند در جبر افرینش از الایش
 همگان بر و عرفی نتوانند بود لکن این امکان از در میلا ابداع و ایجاد قرن و قمرین نتواند
 باد بدگشت چه قدرت را با محال محال تعلق نیست و همچنان این امکان را با واجب
 کج میبانی نباشد چه کتاب فریض را فر اول و بمله مخت است اگر انباز ایشان با فاضل
 از ایشان ممکن الوجود بود فیاض کل در خانه ایجاد مرحوج را بر راجع تفضیل فیض
 و هم چنان از این حدیث مکشوف می افتد که در عالم کیافه فاطمه و این در میان زنان

فی احوال الان حضرت فاطمه علیها السلام

۲۲۵

ثانی تواند باد بدشد و در کتاب کمال الامامه نیز مانند این حدیث از صدق
مردیت و دیگر دلائل الشریع سند یابان بزقلیب منتهی میشود میگوید برضای بعدا^{لله}
علیه السلام و ما ندیم که از چه رو فاطمه زهرا آید نام بردارشد فقال لانها تزهر
لا مبر المؤمنین فی النهار و تلك مراتب النور كان زهر نور وجهها صاوا للنا
والناس فی فراشهم فیدمل بیاض ذلك النور الی حجر الخیم بالید بنیه فقبض
حیطانهم فیحجون من ذلك فیا تون النبی فیسئلونه عما راو قبر سلیم
الی منزل فاطمة فیا تون منزلهما فیرون ما فاعده فی محرابها ضلی والنور یلج
من محرابها من وجهها فیعلمون ان النبی راوه كان من نور فاطمة فاذا انصف
النهار و ترفعت للصلوة زهر نور وجهها بالصفرة فتدخل الصفرة فی
محراب الناس فصفرت باهم والوا انهم فیا تون النبی صلی الله علیه و آله فیسئلونه
عما راو قبر سلیم الی منزل فاطمة فیرونهما علیها السلام قائمته فی محرابها وقد زهر
نور وجهها بالصفرة فیعلمون ان النبی راو كان من نور وجهها فاذا كان
آخر النهار و غربت الشمس اخر وجه فاطمة فاسرق وجهها بالحمرة فحاضرا
لله عز وجل فكان تدخل حمرة وجهها حجر الخیم و تحمر حیطانهم فیحجون
ذلك فیا تون النبی فیسئلونه عن ذلك فیرسلهم الی منزل فاطمة فیرونها
جالسه بیحج الله و تحجده و نور وجهها زهر بالحمرة فیعلمون ان النبی
راو كان من نور وجه فاطمة فلم یزل ذلك النور فی وجهها حتی ولد الحسین
وهو یقلب فی وجوهنا الی یوم النبیمة فی الاثمة من اهل البیت ملام بعد
ایام فرمود از برای آنکه فاطمه در جلوه نور سه مرتبه بر ابرام المؤمنین ظهور نمود

جلد چهارم از کتاب ترجمه تاریخ التواتر

۲۲۶

و روشن گشتن از نور چهره مبارکش هنگامی که مردمان در فراش خویش ایستادند
 حیرت ایشان و حیطه آمدن به نور سپید آنگاه شد پس مردمان شکفتن گرفتند و
 بحضرت رسول خدا اشتافتند و پرسش نمودند فرمان رفت که برای فاطمه شود
 تا چه بلند چون بخانه فاطمه درآمدند آنحضرت را در محراب عبادت نیکو بیند که نماز
 گذار است و نور چهره مبارکش چون شععه آفتاب از جدران محراب ساطع می‌د
 و مناظر و مراجع مدینه را سپید و روشن میگردانید پس همگان بدانستند که مبدأ
 این صنعت نور آنحضرت است این پیوند از روز به روز رسید و فاطمه ساخته نماز گشت
 این وقت نور چهره مبارکش چون خورشید چاشتگاه زرد قام بتافت و مردمان را
 آنچرخ بدیدار بود از فراز و فرو و جامه و خانه همگان زده کون بگشت دیگران شکفتن
 بر مردمان چهره شد بی توانی بحضرت رسول رفتند و آنچرخ بگفتند آنحضرت دیگر باره
 ایشان را برای فاطمه دلالت کرد چون بدانجا شدند فاطمه را در محراب خویش ایستاده
 نگرینستند و نور زرد قام از چپین مبارکش لامع و ساطع بود این بدیدند و مطلع
 لمعان آن فروغ تابان را بدانستند و باز شدند چون روز خواست بگمان رسید
 و غروب شمس قریب کرد چهرگان فاطمه حیرت گرفت و از در سپا و ستایش نزد
 فرمان گشت از حیرت دیدار آنحضرت حیرت قوم و جدران حیطه کاکو نشد همچنان
 مردم مدینه بلد که رسول الله آمدند و هم شنبه رسیدند و هم در این کربلای
 بخانه فاطمه فرستاد آنحضرت را بدیدند که در مصداق خویش جای دارد و خداوند انبیا
 تجدد میکند و انوار جمال همایونش در جلیاب نورانی حدیث یا قوت می‌آید میکند
 بالجله این نور همواره از دیدار فاطمه آن فرزود بود تا کاهی که حسین علیه السلام متولد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۲۷

روزی که در کربلا
روز یکشنبه

است این وقت آن نور مبارک بجانب آنحضرت نقل و تحویل یافت و هم چنان در پدار ما از
امامی بامامی نقل و تحویل میدهد تا گاهی که روزی بر آنکس از اشکار کرد و دیگر در کتا
عیون اخبار رضا سند بدارم منتهی میشود میگوید علی بن موسی مجتبی بن علی علیه السلام
السلام حدیث کردند که ما مون خلیفه از اجداد خود سند باین عباس بن یوسف فرمود
بگوید و معاویه را گفتیم که ای امیرانی که چرا فاطمه باین نام مبارک نام بردار شد گفتند
قال لَدُنَّهَا فُطِمَتْ هِيَ وَ شَبَّهَتْهَا مِنَ النَّارِ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ كُنْتُ مِنْهُ
انکه بریده شده است فاطمه و شیعان او از آن جنم و این خبر از رسول خدا شنیدم
و دیگر در عیون اخبار این خبر از حضرت رضا علیه السلام مطور است قال قال رسول
الله اني سميت ابنتي فاطمة لان الله عز وجل قطعها وقطع من اجتهامها من النسا
میگوید رسول خدا فرمود من دختر خود را فاطمه نام کردم از بهر آنکه خداوند بنار
و نعلالی او را در دستش آورد و از آن رخ و رخ دور داشت و نیز در صحیفه رضا آنحضرت
از پدران خود بدینگونه روایت میفرماید و دیگر در علل الشرایع سند مجاب و منتهی
میشود میگوید از ابجد الله علیه السلام پرسش نمودم که فاطمه علیها السلام را از
چهره روزی که گفتند فقال لان الله عز وجل خلقها من نور عظمته فلما اشرفت
امساكك السموات والارض بنورها وغشيت ابصار الالئكة وخربت الاملاك
لله ساجدين وقالوا الهنا وسيدنا هذا النور فاح الله اليهم هذا نور
من نوره اسكنه في سمائي خلقه من عظمي اخرجه من صلب نبي من
انبيائي افضله على اجمع الانبياء واخرج من ذلك النور ائمة يتقون
بامرني هم دوني الى حق واجعلهم خلفائي في ارضي بعد نقضه وحيي

میفرماید فاطمه را از این دو زهر نادمند که خداوند تبارک و تعالی او را از نور
عظمت خویش میافزاید و آسمان و زمین را بشعشع آن نور روشن ساخت چنانکه
نور دینندگان فرشتگان را بر تافت بر فرشتگان بر کرد و افشاندند و خدا را سجده
بگذاشتند و عرض کردند ای پروردگار ما و مولا ای ما این چه نور است که بر بنده ما را
در بر دازد سرتراست عظمت خطای ما که این نور که از انوار من است که میافزیدم از عظمت خود
و جای نام در آسمان خود و بیرون می آورم از این نور اما ما می که سر بفرمان من آورند
و مردم ما را از آفتاب هدایت میکنند و من ایشان را خلیفگان خود فرمودم و در زمین
خود از پس آنکه وحی من از جانبان بریده شود در کتاب مصباح الانوار نیز این حدیث
بدینگونه روایت شده و دیگر در کتاب الاخبار و علل الشرایع از طالقاسند با بی
عبدالله منه می شود عرض کردند فاطمه را از چه زهر نادمند فقال لا یهاکات
ایضا فاست فی حجر ابیها زهر نورها الاهی السماء کما یزهر نور الکواکب لاهی الا
فرمود از مهر آنکه گاهی که فاطمه در حجر عبادت ایستاده میشد فروغ عجاظش چونان
براهل ستوا میافت که نور ستارگان مراهل ارض را و دیگر در علل الشرایع و علل
الاخبار مسند بابی هریره پیوسته میشود قال ائمتنا سمیت فاطمة فاطمة لان الله
عز وجل فطم من اجتهام الشار میگوید از این دو فاطمه بفاطمه نام بردار شد
خداوند باز داشت دوستان او را از این دو زهر و دیگر در علل الشرایع مسند عبدالله
بن حسن بن حسن پیوسته میشود میفرماید ابو الحسن از من سؤال کرد که فاطمه را از چه
روی فاطمه نامیدند قلت قرأ بینه و بین الاسماء قال ان ذلك من الاسماء
قلت ولكن الاسم الذی سمیت به ان الله تبارک و تعالی علم ما کان قبل

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۲۲۹

گویند بگویم آن رسول الله بترجیح فی الایمان آمم یطیعون به و ذائقه خدا را کمتر
 قبل از ولادت فاطمه تمامها الله تبارک و تعالی فاطمه را از خراج منزه و جعل فی ذلها
 فقطعه هم تمام اطعوا فی هذا امیت فاطمه را تمامها فقطه طعمهم و معنی فقطه فقطه
 عبد الله محض میگوید در پانچ کفتم دختر رسول خدا را فاطمه خوانند تا نام او را مذکر
 نامها بدینونی بود و از آن پیش کس را در نام با او مشارکتی نباشد ابو الحسن گفت فاطمه نیز
 نامی از نامهاست کفتم این اسمی است که دختر پیغمبر بدان نام بردارند و ما خداوند
 تبارک و تعالی عالم است بر حقیقت این اسم از آن پیش که کائنات گردید و دانای بود که رسول خدا
 زنی چند از میان قبایل که این خواهد بست و اینان بحکم و ذات در امر خلاف فرج
 باب طمع و طلب خواهند کرد و لاجرم چون زهر امتولد شد آن میراث را در فرزندان او
 مقرر داشت و قطع کرد طمع دیگران را از ادراک این امر و این بود که او را فاطمه نام نهاد که باز
 داشت و قطع کرد امید دیگران را و حیرت فطم بمعنی قطع است و هم چنان در علل التبرج است
 ابو جعفر علیه السلام پیوسته میشود قال لما ولدت فاطمة اوحى الله عز وجل الى
 ملك ان يطلق لسان محمد فتمهاها فاطمة ثم قال اني فطنتك بالعلم و فطنتك عن
 الطمیت ثم قال ابو جعفر و الله لقد فطمها الله تبارک و تعالی بالعلم و عن الطمیت
 بالینایق و در مصیبا الانوار نیز بدینگونه حدیث روایت شده میفرماید که فاطمه
 متولد شد خداوند فرستید و فرمان داد تا از بان محمد را کشته داشت و آن مولود را
 فاطمه نامید و فرمود من تو را باز داشته ام از جهل سیر و علم و باز که فطم از طم است از این
 معنی ابو جعفر فرمود سوگند با خدا ای که خداوند باز داشته فاطمه بحکم بیان از جهل
 و از طم است و او باز داشته ناس را از ادناس و هم در مصیبا الانوار جعفر صادق میفرماید

طم حابس
 و هر شیر باز

جلد چهارم از کتاب روضه ما سح التوابع

۲۳۰

قال قال رسول الله يا فاطمة اتدربين لم سميت فاطمة فقال علي يا رسول الله لم سميت
قال لا يها فطمت هي وشيعته ما من التشاركت رسول خدا فرموده ان ايضا هم
هيچ صبداني از چهره تو را فاطمه ناميدم على عرض كرد يا رسول الله داعي چه بود فرمود
از بهر آنكه خداوند فاطمه وشيعيان را از ائمه و روضه محفوظ و مصلو داشته و ديگر در
علل الشرايع از ابو جعفر عليه السلام رويت بقول لفاطمة وقعته على باب حنتم
فاذا كان يوم القيمة كتب بين عيني كل رجل مؤمن او كافر فيؤمر بحجبه كبرت
ذنوبه الى التشاركت فاطمة بين عيني محيا فقول اللهم سيدي سيدي فاطمة
وقطعت عني من قولاني وتولا ذريتي من النار ودعك الحق وانت لا تخلف
الميعاد فيقول الله عز وجل صدقت يا فاطمة اني ممتلك فاطمة وقطعت بك
من احبك وتولاك واحب ذريتك وتولاهم من النار ودعك الحق وانما لا
اخاف الميعاد وانما امر بحبك هذا الى التشاركت في شيعتي فيه فاشفعك ولتبتين
ملائكتي وانبيائي ورسلي واهل الموقف موفيق مني ومكانك عيشك
من قرأت بين عيني مؤمنا فحن لي يديه وادخله الجنة مبغيا به روز
محشر از براي فاطمه برده حنتم توفقي و در نكي خواهد بود و در آن روز در مياد و چشم
هر مردك لفظ مؤمن يا كافر مرقوم است و به حبا اهل بيت كس مؤمن نباشد چنان
مي افند كه حجت را كه از كناه كران باراست فرمان ميرسد كه بد روضه برند فاطمه عليها
السلام چون در مياد هر دو چشم او نكران رقيه محبت ميشود ميگويد اي پروردگار من
اي ولاي من تو را فاطمه ناميد و باز كرفتي دوستان مرا و دوستان فرزندان مرا از
دروغ و در كز بهمان توفشكند و وعده تو ديگر كون نشود از سقرات جلال جواب ايد

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۲۳۱

که ایفا طهر من تورا فاطمه نام نهادم و باز گفتم تورا و امان که دوستار تواند و دوست
 فرزندان تواند زانش و زنج و عهد من شکسته نشود و میخامس دیگر کون نگردد
 و اینکه این عبد کناه کار و افرمان بکیفر نادرادم از بهر آن بود که توار در سقا
 بیرون شود من خواستار تورا برقرار شوم تا فرشتگان من و پیغمبران من و بنادگان
 من که حاضر محشرند مکان و منزلت تورا در نزد من بدانند از این پس در میان دو
 چشم هر کس که بر قیمة عجب ثوم من نظاره کنی بی پریش دست او را ما خود دار و دوست
 جاویدان دار و دیگر داما لی شیخ مسطور است قال قال رسول الله انما سمیت
 ابنتی فاطمة لان الله عز وجل فضلها وفضلها من اجتهامنا الشار و دیگر در معانی
 الاخبار و علل الشرايع باستاء علوی از علی علیه السلام مرویست فرمود از رسول خدای
 پرش کردند که معنی نول چیست چه ما شنیدیم که فرمود مردم نول بود و فاطمه تول است
 فقال ابنتی التي لم تر حرفة فطماي لم تحض فان الحيف مكره في بنات الانبياء
 فرمود بتولان زن را گویند که هرگز بیدار نمی کنند در خود یعنی هرگز خون حیض پیدا
 زیرا که حیض در دختران پیغمبران مکروه است و نیز از رسول خدا مرویست چنانکه
 فاضل مجلسی گوید قال ابنتی صلی الله علیه و آله لفاطمة شق لك يا فاطمة انما من
 انما آية وهو الفاضل و انما فاطمة من جنات رسول خدا فرمود مرا فاطمه که خداوند از
 برای تو اسمی از اسماء خود را دو نیمه ساخت نهی فاطمه است که خاص خداوند است و نیم
 دیگر فاطمه که مر تر است و دیگر در مناقب ابن بابویه در کتاب مولد فاطمه و زکوشی در
 کتاب شرف البقی و ابن بطه در کتاب بانه از صادق ال محمد حدیث میکنند قال
 قال رسول الله لعلي هل تدري لم سميت فاطمة قال علي لم سميت فاطمة يا رسول

نکته
 فاطمه

فاطمه معنی خالی

جلد چهارم از کتاب و منهاج النوار

۲۳۲

الله قال لَهَا فُطِيتَ هِيَ وَشَقَّتْهَا مِنْ النَّارِ وَدَبَّرَ أَبُو عَلِيٍّ سَلَامِي رِثَانِي خُود
سَنَدِ ابُو هُرَيْرَةَ مِرْسَانْد قَالَ قَالَ عَلِيٌّ اِتْمَا سُمِّيَتْ فَاطِمَةُ لِأَنَّ اللَّهَ فَطَمَ مِنْ أَحِبَّتِهَا
مِنْ النَّارِ وَدَبَّرَ شَرِيهٍ دَكْنَابِ فَرُوسِ زَجَارِ اِنْصَادِي حَدِيثِ سَكَنْد قَالَ لَيْتَ
اِتْمَا سُمِّيَتْ اِبْنَتِي فَاطِمَةَ لِأَنَّ اللَّهَ فَطَمَهَا وَفَطَمَ الْحَيَّيْمَةَ عَنْ النَّارِ وَدَبَّرَ صَادِقُ اَل
مُحَمَّدِ يَفْرِي مَا يَدَّ تَدْرِي مَا يَسْتَشِي تَقْسِيرُ فَاطِمَةَ قَالَ فَطِيتُ مِنَ النَّارِ فَرُودِ مَدَانِي
تَقْسِيرُ فَاطِمَةَ حَبِيبَتِ بَعْنِي يَزَادُ اسْتَشَدَّ اسْتِ اِنْ جَمِيعُ شُرُورِ وَزَيْنِهَا وَبَدِيهَا وَزَيْنِ كَفَرْتِ
اِتْمَا سُمِّيَتْ فَاطِمَةُ لِأَنَّهَا فُطِيتُ عَنْ النَّارِ وَدَبَّرَ ابُو صَالِحٍ مُؤَدِّنِ دَرَارِ بَعْنِ
مِينَكَارِ دَكْنَابِ رَسُولِ پَرشِ نَمُودَنْدِ كَبَرِ تَوَلَّ كَدَامِ اسْتِ قَالَ لَيْتَ لَمْ تَزَحْمَرَةً قَطُّ وَلَمْ تُخْضَ
فَإِنَّ الْحَيَّضَ مَكْرُومَةٌ بَنَاءُ الْأَنْبِيَاءِ وَقَالَ لِعَائِشَةَ يَا حَبِيبَةُ إِنَّ فَاطِمَةَ لَيْتَ كُنْتُ
أَلَا دَمِيتُ لَأَقْتُلَنَّ كَمَا قَتَلْتُ فَرُودِ بَنُو اَنِ اسْتِ كِهْ هَرْ كَزْدِ خَوِشْتِ نَمُودَنْدِ بَعْنِ
حَابِضُ ثَوْدِ چَرِ حَبِضِ دَرِ دَخْرَانِ بَغِيرِ اَنِ سَتُودِ نَبَاشْدِ اَنَكَ عَايشَةُ وَفَرُودِ دَانَسْتِ
بَاشْ كِهْ فَاطِمَةُ شَائِدَنْدِ اَنِ اِبْنَتِ نَبِیِّ چِرَاوِ عَلَیِّ حَبِضُ نَمُودَنْدِ چُونِ دِیْكَرِ زَنَانِ وَدِیْكَرِ
اَزِ ابُو عَلِيٍّ اللَّهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَرُوبِ اسْتِ قَالَ حَرَّمَ اللَّهُ النِّسَاءَ عَلَیَّ مَا دَامَتْ فَاطِمَةُ
حَيَّةً لَهَا فَاطِمَةُ لَا يَحْضُرُ فَرُودِ خُودِ وَنَدَحْرَامِ كَرْدِ اسْتِ نَفَانِ دَابَرِ عَلَیِّ سَلَامِ
چُنْدِ كِهْ فَاطِمَةُ زَنَدِ بُوْدِ اَزِ بَرِ اَنَكَ اَوْ يَا كَرْدِ بُوْدِ وَهَرْ كَزْدِ اَلَا اَبْنِ حَبِضِ دِیْدَارِ بَمِیْكَرِ دُو
دِیْكَرِ عَمِیدِ هَرْ كَزْدِ غَرِ بَعْنِ حَدِيثِ مَبْنَدِ كِهْ اَزِ صَاحِبِ كُرْ سَوَالِ كَرْدِ كِهْ اَزِ چَرِ دَكْنَابِ
فَاطِمَةُ رَا زَهْرَا نَامِیْدَنْدِ فَهَالِ كَانِ وَنَحْمُهَا زَهْرَا مِیْرُ الْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَوَّلِ النَّهَارِ
كَأَنَّ الْمَلَائِكَةَ وَغِنْدَ الزَّوَالِ كَالْقَمَرِ الْمُبِيرِ وَغِنْدَ غُرُوبِ الْقَمَرِ كَالْكَوْكِبِ الْكَرِيمِ
فَرُودِ چَهْرَةِ مَبَارَكِشِ دَوَّلِ دَوْنِ ظَاهِرِ بَعْنِ اَبِیْرُ الْمُؤْمِنِينَ مَانَدِ اَفْأَبِ جَاشْتِ كَامِ دِیْدَارِ

صاحب کرام
امام علی نقی علیه
السلام

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۲۳۳

میگشت هنگام زوال آفتاب چون ماه منیر و دیدار می نمود وقت افول شمس بکرار
ستاره تابانک و دیگر از حسن بن بزید مرویست قال قلت لأبي عبد الله لم سميت
فاطمه الزهراء قال لأن لها في الجنة قبة من ياقوتة حمره أو نقاء ما في الهوا
سيرة مستعققة بقدره التجار لا علاقة لها من فوقها فسميت كما ولا عظم لها
من تحتها فسميت بالها مائة ألف باب على كل باب ألف من الملائكة من أهل
الجنة كما يرى أئمة الكواكب الدرق الظاهر في أئمة السماء فيقولون هذه الزهراء
الزهراء فاطمة مبكوبه خدمت صادق ال محمد عرض کردم که فاطمه را از چه دوی
نر مهر آهنگن فرمود از این رو که از برای فاطمه در بهشت قبر از یاقوت حمره برانده اند
که ارتفاع آن یکساله راضی دان قبر بقدر خداوند جبار و مجتهد است به آنکه از فراز
حلافه بردارد و بدان متمسک گردد یا از شب بر ستواستوار باشد و آن قبر واحد
هزار دروازه است ملازمش هر دروازه بر ذمت هزار فرشته است و ساکنان بهشت
آن قبر و اچنان بکرانند که بکن از شما ستاره آسمان را و همی گویند این قبر زهرا فاطمه
راست در آتشاد الغلوب سند سلمان فارسی پیوسته میشود میفرماید مسجد
حاضر خدمت رسول خدا بودم تا که عباس بن عبد المطلب را مدو سلام داد
و جواب پسند رسول خدا و از حیب و تر حیب که در عباس بر ضرر رسانید فقال
يا رسول الله بما فضل الله علي من ابي طالب هل البيت والمعادن والحد
فقال النبي صلى الله عليه واله اذا اخبرك يا عم ان الله خلقني وخلق عليا ولا
سماء ولا ارض ولا جنة ولا نار ولا لوح ولا قلم فانا اراة الله عز وجل بدو خلقنا
نكلم بكلمة فكانت نوراً ثم تكلم بكلمة ثانية فكانت روحاً فخرج فيما بينهما وخلقنا

من ابي طالب
هل البيت
والمعادن
والحد
فقال النبي
صلى الله عليه
واله اذا
اخبرك يا عم
ان الله خلقني
وخلق عليا ولا
سماء ولا ارض
ولا جنة ولا نار
ولا لوح ولا قلم
فانا اراة الله
عز وجل بدو
خلقنا نكلم
بكلمة فكانت
نوراً ثم تكلم
بكلمة ثانية
فكانت روحاً
فخرج فيما
بينهما وخلقنا

جلد چهارم از کتاب فی مرتب النور

۲۳۴

فَخَلَقَنِي وَعَلَيَّ نِهَايَةُ نَفْسٍ مِنْ نُورِي نُورَ الْعَرْشِ فَأَنَا جَلُّ مِنَ الْعَرْشِ ثُمَّ فَقِيَ مِنْ نُورِ
عَلَى نُورِ السَّمَوَاتِ فَعَلِيَ الْجَلُّ مِنَ السَّمَوَاتِ ثُمَّ فَقِيَ مِنْ نُورِ الْحُسْنِ نُورَ التَّمِيمِ وَمِنْ
نُورِ الْحُسْنِ نُورَ الْقِسْمِ ثُمَّ الْجَلُّ مِنَ التَّمِيمِ وَالْقِسْمِ وَكَانَتْ لَكَ لَكُنَّةٌ تَبِيحُ اللَّهُ فَعَلِيَ
نَقُولُ فِي تَبِيحِهَا سُبُوحٌ مُدَوِّنٌ مِنْ أَنْوَارٍ مَا أَكْرَمَهَا عَلَى اللَّهِ عَالِي فَلَمَّا أَرَادَ اللَّهُ
أَنْ يَبْلُوَ الْمَلَائِكَةَ أَرْسَلَ عَلَيْهِمْ حَبَابًا مِنْ ظُلُمَةٍ وَكَانَتْ لَكَ لَكُنَّةٌ لَا تَنْظُرُ أَوْهَامًا
مِنْ أَوْهَامٍ وَلَا أَجْزَاءً مِنْ أَوْهَامِهَا فَعَلِيَ الْمَلَائِكَةَ الْهَيَا وَسَيِّدًا مُنْذَرًا خَلَقْنَا مَا
رَأَيْنَا مِثْلَ مَا نَحْنُ فِيهِ فَقَالَ لَوْ كُنْ هَذِهِ الْأَنْوَارُ إِلَّا مَا كُنْتَ عَنَّا هَذَا اللَّهُ
عَزَّ وَجَلَّ وَعَزَّ فِي وَجْهِهِ لَا يَفْعَلُ فَخَلَقَ نُورَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ يَوْمَ مَسْكِ الْقَنْدِيلِ
وَعَلَقَهُ فِي قُرْطِ الْعَرْشِ فَزَهَرَتِ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَالسَّبْعُ مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ
سُمِّيَتْ فَاطِمَةُ الزَّهْرَاءُ وَكَانَتْ لَكَ لَكُنَّةٌ تَبِيحُ اللَّهُ وَتَقْدِسُ لَهُ فَقَالَ اللَّهُ وَعَزَّ وَجَلَّ
لَا يَصْلَحُ ثَوَابُ تَبِيحِكُمْ وَتَبِيحِكُمْ وَتَقْدِيرِكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لِحُجِّي هَذِهِ الْمَرَاةَ
وَأَيُّهَا وَيَعْلَمُ مَا بَيْنَهُمَا بَيْنَ كُنْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ بِحَبِيرِ خَدَا وَنَدَفِضِيكَ إِذَا بَرَأَ أَهْلَ
بَيْتِ عَلِيٍّ وَحَالَ أَنْكَرُ مَا كَانَ مَا خَيْرُكَ مَعَهُ وَسِرِّهِ خَيْرُكَ كُلُّ شَيْءٍ رِجَالُ خَدَا وَنَدَفُ
أَيُّ عَمُّ تَوَارُكِي مِيدَهُمَا خَدَا وَنَدَفُ مَا عَلَى رَأْيَا فَرِيدِ كَاهِي كُنْزِ آسَمَانِ بُوْدُونِ مِينِ
وَنَدَفُ مِشْتِ وَنَدَفُ رُوحِ وَنَدَفُ لُوحِ وَنَدَفُ قَلَمِ وَنَدَفُ دُرِّدِ وَخَلَقَ مَا سَخَى أَنْشَاءً مَوْدُونِ
بَدِيدِ رَكْشَتِ وَنَحْنُ دَبْكِرُ دُرِّدِ وَنَحْنُ اشْكَارُ شَدِيدِ هَرْدُونِ رَا زِدْ رَا عَدَالِ وَاقْصَادِ
وَا زَيْنِ هَرْدِ وَمَا عَلَى رَأْيَا فَرِيدِ أَنْكَرُ مَا كَانَ زَنْزَرُ عَرْشِ رَا فَرَا شَتِ وَمِنْ أَرْعَاشِ بَزْدِكُمْ
وَا زَنْزَرُ عَلَى آسَمَانِهَا رَأْيَا فَرِيدِ وَنَدَفُ مَا عَلَى آسَمَانِهَا زَنْزَرُ اسْتَبْرَازِ نَوْجِ شَمْسِ رَا
دَرْخَشْتَنَ وَازْزَنْزَرُ حُسْنِ قَمَرِ أَنْبَدِ فَرْمُودِ وَآيَاتِ شَمْسِ وَقَمَرِ زَنْزَرُ دَا زَيْنِ رَمَانِ

الفرقة بالضم للذ
بإلف في شمس

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۲۳۵

فریشتگان حدیث را مکمل مستوح و قدوس تسبیح کنند و این انوار عظم شکلی گردید
 هر در و در حداد و عظیم نزد کوارد و گاهی که حداد و مدح و است فریشتگان را
 میران امتحان سعد و بصراط است و در رک و دانداری مطلب را نشان بکاس که
 نه بد و تر و فام هایت و مهربانیش قاندایب دیدار توانستند که عرض کردند
 ای پروردگار ما و مولای ما ادا نگاه که ما را بیدار کردی تا کون ریدار نکردیم
 ما سدان را که بدان اندریم پس سؤال میکنیم از تو بحق این انوار که ما را از نگاه
 آگهی دهی پس از حجاب غرت و حلال جواب آمد که حصار کم و دور فاطمه و هرا را
 ما سد قد بلی معلق بر دو گوشواره غرت حصار که ریت هر هفت یا هفت طغفات
 هفت کلاه سپهر و در حجاب طقه و مین و این زکوة فاطمه را و هرا ما میدند و
 فریشتگان تقدیر و تسبیح را با آن گودند ای وقت حداد و مدح و است و حلال
 من نواب تسبیح و تقدیر و سمارا تا قیامت حاضر و سنانا طره و بد را و دشو هرا
 مقرر داشتیم سلمان میگوید چون عباس بر عبدالمطلب اسکمانه آورد رسول
 خدا رسید بیرون شد و چون خانی را دیدار کرد و اورا سیس و دجساید و بیبا
 هر دو شمر را بوسه داد و قال یا بنی عتره المصطفی من اقبل بک ما اکر مکر
 علی الله و دیگر در تفسیر این بر همین صادق است محمد از پدر و جد و خویش و نسا
 میکند قال رسول الله مغایر القاسم ندرون لما خلقت فاطمه لما خلقت
 فاطمه قالوا الله و رسول الله اعلم قال خلقت فاطمه خوراء ابنته و ابنته قال
 خلقت من عرق حشرئیل و من ریحیه قالوا یا رسول الله اسک کل ذلك علیا
 نقول خوراء ابنته لا ابنته ثم سؤل من عرق حشرئیل و من ریحیه قال ادا

هر هفت یا هفت
 در می را کوسه
 که کمال است

اُنَبِّئُكُمْ اَمَّا اَنْتَ فَاَنْتَ تَقَاخُ مِنَ الْحَقِّ اَنَا فِي مِثْلِ جِبْرِئِلَ فَقَتَمَهَا اِلَى صَدْرِهِ
وَعَرَفَ جِبْرِئِلَ وَعَرَفَ الْقَفَاخَةَ فَصَارَ عَرَفُهَا شَيْئًا وَاحِدًا ثُمَّ قَالَ السَّلَامُ
عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَرَحِمَ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ قُلْتُ وَعَلَيْكَ السَّلَامُ يَا جِبْرِئِلُ
فَقَالَ اِنَّ اللَّهَ اَمَدَى اِلَيْكَ تَقَاخُ مِنَ الْحَقِّ فَاَخَذَهَا وَقَبَلَهَا وَوَضَعَهَا
عَلَى عُنُقِهِ وَحَمَلَهَا اِلَى صَدْرِهِ ثُمَّ قَالَ يَا مُحَمَّدُ كُلُّهَا قُلْتُ يَا جِبْرِئِلُ جِبْرِئِلُ هَدَيْتَنِي
رَبِّي نَوَكُلُ قَالَ نَعَمْ قَدْ اَمَرْتُ بِاِكْلَامِهَا فَاقْلَقْتُمَا فَرَأَيْتَ نُورًا سَاطِعًا فَرَعَتْ مِنْ
ذَلِكَ النُّورِ قَالَ كُلُّ فَاِنَّ ذَلِكَ النُّورَ الْمَنْصُورَةَ فَاِظْمَرْتُ يَا جِبْرِئِلُ وَمِنْ
الْمَنْصُورَةِ قَالَ جَابِرٌ نَزَحَ مِنْ صَلْبِكَ وَاَيْمُهُمَا فِي السَّمَاءِ مَنْصُورَةٌ وَفِي الْاَرْضِ
فَاِظْمَرْتُ يَا جِبْرِئِلُ وَمِنْ سَمِيَّتِ فِي السَّمَاءِ مَنْصُورَةٌ وَفِي الْاَرْضِ فَاِظْمَرْتُ فَاِظْمَرْتُ
فَاِظْمَرْتُ فِي الْاَرْضِ فَظَمْتُ شَيْعَتَهُمَا مِنَ النَّارِ وَقَطَّوْا اَعْدَانَهَا عَنْ جَنَّتِهَا وَذَلِكَ قَوْلُ اللَّهِ تَعَالَى
فِي كِتَابِهِ يَوْمَئِذٍ يَنْفِرُ الْمُؤْمِنُونَ بَيَّضَ اللَّهُ بَيَّضَ فَاِظْمَرْتُ عَلَيْهَا السَّلَامُ يَعْنِي رَسُولُ
فَرَمُودَ اَيْمَرْدَمَانَ مِيْدَانِيْدَ فَاِظْمَرْتُ اَزْجَرِ جَبْرِئِلَ خَلَقَ شَدَّ كَفْتَهُ خَدَا وَرَسُولُ دَانَا نُونِدَ
فَرَمُودَ فَاِظْمَرْتُ دَرَشْمَارَانِيْدَ نِيْسَتَ بَلَكَةَ اَوْ حَوْرَاءَ اَنْتِيْرِيْسَتَ وَبِيَا فَرِيْدَا وَرَاخْدَا وَ
اَضْعَرَفَ جِبْرِئِلَ وَارَبْرَهْمَانَمَ وَكَوْجَلَكُ جِبْرِئِلَ عَرْضَ كَرْدَنَدَ يَا رَسُولَ اللَّهِ اَيْسَ بَعْنِ بَرْمَا
سَخْتِ مَشْكَالِ اَنْدَا دَرِيْزَا كَرَمِيْرَمَا فَاِظْمَرْتُ اَزْاَنْتِيْدَ نِيْسَتَ بَلَكَةَ حَوْرَاءَ اَنْتِيْرِيْسَتَ وَبِيَا
اَضْعَرَفَ جِبْرِئِلَ وَبَرَهْمَانَمَ فَرِيْدَا شَدَّ فَرَمُودَ شَمَارَا اَلْكَهِيْ مِيْدَمَ هَمَا نَاخْدَا وَنَدَّ
جِبْرِئِلَ سَبِيْلَ زَبْهَسْتِ مَرَاهِدَمَ فَرَسَا وَجِبْرِئِلَ اَبْرَا بَرَسِنَهْ خُوْدِيْجَفْسَانِيْدَ وَعَرَفَا دَدَّ
وَسَبِيْلَ نِيْرَعَرَفَا مَدَ وَاِيْنَ هَرُوْ عَرَفَ شَيْءٌ وَاحِدَ كَسْتِ اَنْكَاهُ جِبْرِئِلَ مَرَا سَلَامَ دَادَ
وَجَوَابِيْسَتَدَ وَكَفْتِ اَبْنَكُ سِيْدِيْ اَسْتِ اَزْ زَبْهَسْتِ كَرْمُودَ وَنَدَّ لِيْوِيْ تُوْهْدَمِيْرَ فَرَسَا

جلد چهارم از کتب و مناقب التواتر

۲۳۱

روایت

تواتر
در کتب
مناقب
الانبياء

از غیر الانبیاء و ناسود و مخفی و هرگز خون حیض و نفاس و خویشتن دیدار نکرد
 که جمعی از فضیلت و مناقب و شریطنی از حالات معجزه فاطمه علیها السلام
 این عباس از رسول خدا حدیث میکند از زبان روزیامت قال قال لایزکب
 یومئذ الا ربعة انا و علی و فاطمة و صالح بنی الله فاما انا فاعلی البر ان انا
 فاطمة انبی فعلی نافی العصباء میفرماید در روزیامت خبر چهار تن گران
 نخواهد بود نخست من دوم علی سده دیگر فاطمه چهارم صالح پیغمبر اما من براق
 سوار باشم و فاطمه در من برافز عصباس بر نشیند و دیگر در مجالس مضامین
 باقر علی السلام از پدر و جد حدیث میکند قال قال رسول الله ان الله لیغضب
 لغضب فاطمة و یرضی لیرضاها رسول خدا میفرماید خداوند از غضب فاطمه غضب
 می برد و از رضا او خوشنود می شود و دیگر فضل مجلسی این حدیث از خطا
 میوید قال قال رسول الله ان الله اخبر من النساء اربعاً مريم و آسم
 و خدیجة و فاطمة و دیگر در عیون اخبار حضرت رضا از رسول خدا روایت
 میکند قال قال رسول الله ان الله لیغضب لغضب فاطمة و یرضی لیرضاها
 و همچنان در صحیفه الرضا مانند این حدیث از آن حضرت وارد است و دیگر در
 مناقب ابن شهر آشوب قراب الاسنا از رضا علیه السلام روایت قال قال
 رسول الله الحسن و الحسین خیر اهل الارض بعد و بعد ایها
 و امهم افضل نساء اهل الارض و نیز در عیون اخبار رضا علیه السلام
 حدیث میکند قال قال النبی ان فاطمة احصنت فرجها فحرم الله
 ذریتها علی النار و دیگر در اما المصدوق و سند متهم می شود بحدیث

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۲۳۹

تیس میگوید بعبادت بود رسول خدا هرگاه از سفری باز میآمد نخستین بجهان
فاطمه در میرفت و فراوان در نک میفرمود در یکی از اسفار چون رسول خدا از
مدینه بیرون شد چنان افتاد که فاطمه از بهر خود در دست او و بخت از عجاج و دور
کوشا و در مسله از بهر خود بساخت و پرده از پیش باب بیفت و بخت چون
رسول خدا از سفر مراجعت فرمود هم چنان بجهان فاطمه در آمد و اصحاب آنحضرت
از بیرون سرای ایستادند و ندانستند در نک آنحضرت در انساری بدر از
میکشد تا متفرق شوند و اگر نه بمانند در این اندیشه بودند که پیغمبر بیرون شد
و آثار کرامتی در چیز مبارک داشت طریق مسجد میبود و بر منبر صعود داد اما
فاطمه تفرسی فرمود که مسکین و فلا ده و قرطین و ستر پسند خاطر پیغمبر بنفشاده
در زمان یارها را از ساعد بیرون کرد و دو کوشا را از گوش باز گرفت
و در مسله را از گردن بر کشید و ستر را از باب بیرون آورد و همکان را بحضرت
رسول فرستاد و فرساده را گفت در آنحضرت عرض کن که دختر تو سلام میرساند
نور او میگوید اینچنین از در راه خدا بذل فرما چون فرشتا فاطمه پرسید قال
رَسُولُ اللَّهِ فَعَلْتُ فَاذَاهَا أَبُو هَانِئًا لَدَى مَتَابِ لَيْسَ الدُّنْيَا مِنْ مُحَمَّدٍ وَلَا
مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ وَلَوْ كَانَتْ الدُّنْيَا قَدْرُ عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الْخَيْرِ جَنَاحَ بَعُوضَةٍ فَأُلْقِيَتْ
فِيهَا كَأَفْرِ تَرْتِيرَةٍ مَا نَمَّ نَمٌّ فَأَمَّ فَدْخَلَ فِيهَا رَسُولُ اللَّهِ فَرَفَعَهَا فَاظْمَرَهَا بِرُصَا خَدَاكَ
كَرْدُوسِ كَرْتِ كَفَتْ فَنَدَى فَاطِمَةُ شَوْدَ بِدْرِ فَاطِمَةُ شَامَا فَتَجَدَّوَالِ مُحَمَّدٍ وَازْدَنِيَا
بِهِمْ وَنَضَبَتْهُ نَيْسًا كَرْدِيَا رَدَّ رَزَّ خَدَا وَنَدَّ بَانْدَا زَهْ بِالْأَيْتَةِ بِهَا بُوْدُ بَرْتِ
الْبِيْ بِهَرِ هِيَجْ كَا فَرْمِي كَسْتِ اِيْنَ بَكْفَتْ بِرُخَاوَسْتِ وَبَجَانَه فَاطِمَةُ اَمَلْ وَدِ مَكْرُورِ

کتاب انجاء از جعفر صادق علیه السلام مرویست که فرمود آن رسول الله قال
 لِفَاطِمَةَ يَا فَاطِمَةُ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَغْضِبُ لِعُضْبِكَ وَيَرْضَى لِرِضَاكَ وَإِنْ خَبِرَ
 سَمَكُ الثَّيْنِ جَرِيحٌ حَاضِرٌ حَضَرَ ابْنِ عَبْدِ اللَّهِ شَدَّ وَعَرْضُكَ حُدُوثٌ شَفَتْ شَيْئَهُمْ
 فَرَمُودَانِ كَدَامَ اسْتَكَثَرَنَّ رَسُولُ اللَّهِ قَالَ لِفَاطِمَةَ إِنَّ اللَّهَ يَغْضِبُ لِعُضْبِكَ
 وَيَرْضَى لِرِضَاكَ رَسُولُ اللَّهِ يَا فَاطِمَةُ فَرَمُودُ خَدَاوَنْدِ غَضَبِ مِیْکَنْدِ بَغْضِ تَوَرُّضَا
 مِیْشُودِ بَرَحَا تَوْقَالَ عَلَیْهِ السَّلَامُ إِنَّ اللَّهَ لَيَغْضِبُ فِيمَا تُؤْنَنُ لِعَبْدِهِ الْمُؤْمِنُ
 وَيَرْضَى لِرِضَاةِ فَرَمُودِ جَنِّینِ اسْتَ چنانکه در روایات واحادیث شما وارد است
 که خداوند غضب میکند از برای بنده مؤمن و خوشنود میشود بخوشنودی او
 این جرّیچ گفت چنین است فَقَالَ فَمَا تُكْرَهُ أَنْ تَكُونَ ابْنَةُ رَسُولِ اللَّهِ مُؤْمِنَةً
 يَرْضَى اللَّهُ لِرِضَاها وَيَغْضِبُ لِعُضْبِها فَرَمُودِ پس چگونه انکار میکنید که دختر
 رسول خدا مؤمنه باشد و خداوند رضا دهد بر رضا او و غضب کند بغضب او
 قَالَ صَدَقَ اللَّهُ أَغْلَمَ حَيْثُ يَجْعَلُ رِيسَالاً أَنَّهُ كَلَّمَ سَخْنَ پراستی کرد و خداوند دانای
 تراست بر اینکه در کدام خانواده رسالت و نبوت مقرر دارد و دیگر در امالی صلوات
 سند بهادر ائمه بر مالک میرسد قَالَتْ مَا رَأَيْتُ فَاطِمَةَ دُمَا فِي حَيْضٍ وَلَا
 فِي نِفَاسٍ وَهَمْ چنان در امالی صدوق سند بحسن بن زید و الطّار میرسد قَالَتْ
 يَا عَبْدَ اللَّهِ قَوْلُ رَسُولِ اللَّهِ فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ سَيِّدَةُ نِسَاءِ
 عَالَمِها قَالَ مَرِيَمُ وَفَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ فَقُلْتُ
 فَقَوْلُ رَسُولِ اللَّهِ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ سَيِّدَا شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ قَالَ هُمَا وَاللَّهِ سَيِّدَا
 شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ مِیْکُودِ خدمت ابی عبد الله عرض کرد

در احوال انحضرت فاطمه علیها السلام

۲۳۱

که رسول خدا در حق فاطمه فرمود که سید زنان اهل بهشت است یا سید زنان عالم فرمود
 مریم و فاطمه سید زنان اهل بهشت اند از اولین تا آخرین دیگر بار عرض کردم که قول
 رسول خداست که حسن و حسین مولا ی جوانان اهل بهشتند فرمود سو کنید با خدای
 ایشان مولا ی جوانان اهل جنت اند از اولین تا آخرین و دیگر در امالی سند یابیم
 المؤمنین علیهم السلام پیوسته می شود قال فاطمة لرسول الله یا ابتاه
 ان الفاك يوم الموقف الاعظم ويوم الاموال ويوم الفرج الاکبر قال یا فاطمة
 عند باب الجنة ومع لواء الحمد لله وانا الشفيع لا تمنی الی رتی قلت یا ابتاه
 فان لم القک هناك قال الفیئنی علی الخوض وانا اسقیک منی قلت یا ابتاه وان
 لم القک هناك قال الفیئنی علی الصراط وانا قائم اقول رب سلم امی قلت فان لم
 القک هناك قال الفیئنی وانا عند المیزان اقول رب سلم امی قلت فان لم
 القک هناك قال الفیئنی علی شعب رحمتهم امنع شرها ولهن بها عنی ثم فاستبشر
 فاطمة بذلك صلى الله علیها وعلى آلهما وبعد لها وبنهها مبغض ما بد فاطمه در حد
 رسول خدا عرض کرد که ای پدر در کجا ملاقات خواهم کرد نواد روز موفقت اعظم
 روز احوال و روز فرج اکبر فرمود اینها طهر را برد و بهشت خواهی دید و با من لوا ی حد
 خواهد بود و من در حضرت پروردگار شفاعت امت خواهم کرد عرض کرد اگر تورا
 در اینجا نبینم فرمود در کنار حوض خواهی دید در حالی که سفایات امت خواهم کرد
 عرض کرد اگر در اینجا دیدار نکنم فرمود بر صراط دیدار میکنی که من ایستاد بام و میگویم
 ای پروردگار من بسلامت در گذران امت مرا عرض کرد اگر در اینجا درک ملاقات
 بهم نینفشد فرمود در کنار میزبان از ادراک ملاقات بهم خواهی یافت و من همیگویم ای

جمله از کتابی ورم فایح التواریخ

۲۴۲

برورد کادامت مرالم بدار عرض کرد که در اینجا نیز نکران توهم فرمود خواهی کرد
مراد کن از حجت در حالی که باز میدادم شرارهای حجت و زبانهای اثر را از امت خود
بنوقت فاطمه شاد و شاد خواره گشت و نیز در امالی سند بصداق ال محمد می پیوندد
و انحضرت بدیدر بد سند اجل علیه السلام پیوسته میدارد و او از سوختن
حدیث میکند که فرمود یا فاطمه ان الله لیغضب لیغضبک و یرضی لیرضاک و یخیر
این حدیث است که ریافت سند حاضر خدق شد و عرض کرد یا ابا عبد الله جماعت
از جوانان نیز دیک ما آمده اند و احادیث مکره از تو ما آورده اند فرمود هان ای
صندل ان کدام است عرض کرد خبر میدهند تو فرموده ان الله لیغضب لیغضبک
فاطمه و بر صحرای رضاها فرمود از خبر رو انکار میکنید که فاطمه مؤمن باشد و خدا
از غضب و بغض ابدا و از رضا او راضی شود این هنگام صندل گفت الله اعلم
حیث یجعل ریائک در امالی شیخ نیز غضب بر می بخشد از صد و بیست و یک نفر
آورده و دیگر در امالی از حضرت رسول مرثیت قال ابنتی فاطمة سیده نساء
العالمین و نیز در امالی سند بامیر المؤمنین پیوسته میشود قال علی ان رسول
الله دخل علی ابنته فاطمة و اذ ابی عنقها قیاده فاعرض عنها ففطعتها و رمت
بها فقال لها رسول الله ابنتی انتی منی یا فاطمة ثم جاء سائل فناولته القیاده
ثم قال رسول الله اشتد غضب الله و غضبی علی من اهرق دمی اذ ابی فی
عترتی علی علیه السلام میفرماید رسول خدا بر دخترش فاطمه در آمد و بنوقت فاطمه
مرسله در کردن داشت رسول خدا از پدران مرسله اعراض فرمود که بجم فاطمه
از ازا کردن بکنی و بیفکند رسول خدا فرمود ای دختر من تو از منی از پس ان سائل

فقال علیه السلام
انتم و من یحبکم
ان الله لیغضب لیغضبک
فاطمه و بر صحرای رضاها
فرمود از خبر رو انکار میکنید
که فاطمه مؤمن باشد و خدا
از غضب و بغض ابدا و از رضا او
راضی شود این هنگام صندل گفت
الله اعلم حیث یجعل ریائک
در امالی شیخ نیز غضب بر می
بخشد از صد و بیست و یک نفر
آورده و دیگر در امالی از حضرت
رسول مرثیت قال ابنتی فاطمة
سیده نساء العالمین و نیز در
امالی سند بامیر المؤمنین
پیوسته میشود قال علی ان رسول
الله دخل علی ابنته فاطمة و
اذ ابی عنقها قیاده فاعرض
عنها ففطعتها و رمت بها فقال
لها رسول الله انتی منی یا
فاطمه ثم جاء سائل فناولته
القیاده ثم قال رسول الله
اشتد غضب الله و غضبی علی
من اهرق دمی اذ ابی فی عترتی
علی علیه السلام میفرماید رسول
خدا بر دخترش فاطمه در آمد و
بنوقت فاطمه مرسله در کردن
داشت رسول خدا از پدران
مرسله اعراض فرمود که بجم
فاطمه از ازا کردن بکنی و
بیفکند رسول خدا فرمود ای
دختر من تو از منی از پس ان
سائل

زِيَارَةُ الْحَضْرَةِ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۴۳

بر در آمد و خواستار چیزی شد فاطمه آن کردن بند را با وی بدل فرمود این وقت
رسول خدا فرمود غضب خداوند تا مغالب بر آنکس شد بد میشود که خون من
بریزد یا بر جنت عترت من بر خیزد و در کشف الغرر نیز از حدیث بدینگونه وارد است
و دیگر در رجال مفید و امالی شیخ سند بعد بن ابی و فاضل میرسد قال سمعته
رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ فَاطِمَةُ بَضْعَةٌ مِنِّي مِنْ سَرِّهَا فَقَدْ مَشَتْ وَمِنْ سَائِمِهَا فَقَدْ
سَأِمَّتْ فَاطِمَةُ أَعْرَبُ النَّاسِ أَيْ بَعْنِي از رسول خدای شنیدم که فرمود فاطمه یارده
از گوشت من و بدن من است هر کس او را شاد خاطر بدارد مرا مسرور کرده باشد و
آنکس که با او بد کند با من بد کرده باشد همانا فاطمه عزیزترین مردم ما است در نزد من
و دیگر در امالی شیخ سند یجمع بن غیر میرسد میگوید بنی بقاء ائمه سخن میگوید
و من می شنیدم گفت این میر نو بوی علی بن ابیطالب از برای چیست ائمه گفت
سخن باز کرد آیه مَا كَانَ مِنَ الْجَبَالِ احْبَبَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ مِنْ عَلِيٍّ وَلَا زَيْنَبٍ
احْبَبَ إِلَيْهِ مِنْ فَاطِمَةَ یعنی هر که در نزد رسول خدای گرامی تر از علی نیست و هیچ
زنده در نزد انحضرت محبوب تر از فاطمه نیست و نیز در امالی شیخ سند بجایسته پیوسته
میشود قَالَتْ أَقْبَلْتُ فَاطِمَةَ مَثْنً لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مَا مِثْلُهَا خَيْرٌ
مِنْ مِثْلِي رَسُولُ اللَّهِ فَلَمَّا رَأَاهَا قَالَ مَرْحَبًا يَا بِنْتِي فَرِحْتُ فَلَمَّا فَاطِمَةُ فَقَالَ لِي
مَا أَرْضَيْنِ أَنْ نَأْتِيَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ أَوْ سَيِّدَةَ نِسَاءِ هَذِهِ
الْأُمَّةِ میگوید فاطمه همی آمد و چنان مثنی فرمود که سوگند با خدای هیچ باشد
رسول خدا بدین و نقصانی نداشت چون پیغمبر او را بدید در کرد و کثرت ترحم و احسان
فرمود او را فاطمه پیغمبر ما پدر رسول خدا مرا فرمود رضا نمیدهمی این که در روز قیامت

خودت شایسته
از بقعت و
قطعت

جلد چهارم از کتاب قمر مناسخ التواریخ

۲۴۴

سیده زنان مؤمنین و سیده زنان اہل امت باشی و دیگر در تفسیر علی بن ابیہم
از ابی جعفر علیہ السلام مرویست کہ فرمود کہ اِنَّهَا الْاِحْدَى الْکَبْرِ نَذِيرًا لِلْبَشَرِ
فاطمہ و دیگر در امالی صدوق طالق است بعد از آنکه بن سلمان مہرساند میگوید
در صفت پیغمبر قراوت انجیل می نمودم در نکاح فاسطور است کہ انحضرت
قلیل النسل خواهد بود و نسل او از مبارکہ است یعنی فاطمہ و از برای او خانہ ایست
و بہشت کہ در آن خانہ نہ سخن و غم و نہ درج و عالم و پیغمبر کفیل میشود او را در آخر الزما
چنانکہ کفیل شد ذکر با مادر تو را یعنی مریم مادر عیسی را و این مبارکہ را در فرزند
خواهد آمد و هر دو تن شہید خواهند شد و دیگر در امالی صدوق سند بن
عباس بن یونس میگوید کہ در رسول خدا نشست بود و در خدمت او
علی و فاطمہ و حسن و حسین حاضر بودند فقال اللہم اِنَّکَ تَعْلَمُ اَنَّ هَؤُلَاءِ اَصْلُ
بَلَدِیْ وَ اَکْثَرُ النَّاسِ عَلَیَّ فَاجْعَلْ مِنْ اَحْبَبِّہُمْ وَ ابْغِضْ مِنْ ابْغَضَہُمْ وَ وَاَلِیَّ
وَ اَعِیْنِ مِنْ اَعَانَہُمْ وَ اجْعَلْہُمْ مُطَهَّرَیْنِ مِنْ کُلِّ رِجْسٍ مَعْصُومَیْنِ مِنْ کُلِّ سُلْطٰۃٍ
وَ اَیْدِیْہُمْ بِرُوحِ الْقُدُسِ مِنْکَ وَ رسول خدا فرمود ای پروردگار من تو مبارک
این جماعت اہل بیت من اند و گرامی ترین مردم اند در نزد من پس دوست دار
کسی را کہ ایشان را دوستاوست و دشمن دار کسی را کہ ایشان را دشمن است و از درموا
باش کسی را کہ ایشان را از موالات نواز و طریق معادات سپار کسی را کہ ایشان
معادات اغاز و اعانت کن کسی را کہ معین ایشان گردد و بگردان ایشان را پاک
و پاکیزہ از ہر دغی و نجس و معصوم بد از ہر جرمی و جہرے و نیر و نجس روح
القدس ہم قال یا علی اَنْتَ اِمَامٌ اُمِّیٌّ وَ خَلِیْفَتِیْ عَلَیْہَا بَعْدُ وَ اَنْتَ فَاوِیْدُ

و فاطمہ و حسن و حسین

علی بن ابیہم

المؤمن

در اجزاء حضرت فاطمه علیها السلام

۲۳۶

المؤمنین إلى الجنة وكأني أنظر إلى ابنتي فاطمة قد أقبلت يوم القيمة على
 نجيب من نور عن يمينها سبعون ألف ملك وعن يسارها سبعون ألف ملك
 ويبرز يد بها سبعون ألف ملك وخلفها سبعون ألف ملك تقوم مؤمناً
 أمي إلى الجنة فأيما امرأة وصلت في اليوم والليلته حرم صلوات منّا
 شهر رمضان وحج بيت الله الحرام وزكّت مالها وأطاعت زوجها وأرادت
 عليّاً بعد ذلك دخل الجنة بشفاعتي فاطمة وأنها سيده نساء العالمين
 فقيل يا رسول الله أي سيده نساء عالمها فقال ذال ليزم بيتي عمران قائماً
 ابنتي فاطمة فهي سيده نساء العالمين من الأولين والآخرين وأنها تقوم في
 غير البهايتي علمها سبعون ألف ملك من الملائكة المقربين ويسادونها
 بما أتت به الملائكة من نعم فتقول يا فاطمة إن الله اصطفيك وطهرتك و
 اصطفيك على نساء العالمين إنكاه فرمودای علی تو امام امت منی وخلفه
 منی مات مر بعد از من و تو کنانده مؤمنان چون جنان و کویا نکرانم بود دختر خود
 فاطمه که در میرسد روز قیامت و بر شمس از نور سواست و هفتاد هزار فرشته از نظر
 راست و هفتاد هزار از جانب چپ هفتاد هزار از پیش رو و هفتاد هزار از قفا
 او ملایمت خدمت او دارند و او مؤمنان امت مرا بوی بهشت می کشاند هر روزی
 که نماز پنجگانه روز و شب بگذارد و در روز شهر رمضان ابدار و زیارت خانه خدا
 زکوة نکوید و از بذل زکوة مال توانی بخوبی و در اطاعت بتوالی و تراخی نبرد
 و حب علی را بعد از من از پس پشت نیندازد بشفاعت خرم داخل بهشت خواهد
 شد و او ست سیده نساء العالمین عرض کردند یا رسول الله ایانا فاطمه سیده نساء عالم

جلد چهارم از کتاب و مراثی التواریخ

۲۴۶

خود است فرمود این مقام مرهم و خضر عرانت اما دخر من فاطمه سیده شاه عالمین
از اولین فالخرین است همانای ایستد در محراب خود و هفتاد هزار فرشته از ملائکه
مقرر بر او سلام میفرستند و نداد در میدهند و او را بچهره کفر بشکان مرهم
و میگویند ای فاطمه ما خداوند تو را برگزید و پاک و پاکیزه فرمود و گزیده داشت
از زنان عالمین **ثُمَّ انْتَقَى إِلَيْهِ فَقَالَ يَا عَلِيُّ ابْنُ فَاطِمَةَ بَضْعَةً مِنِّي وَهِيَ**
نُورٌ عَيْنِي وَثَمَرَةٌ نُورِ أَدَبِي يَسُودُ بَنِي سُرَّةٍ وَأَوَّلُهَا أَوَّلُ مَنْ يُلَاقِي مَنْ أَهْلُ
بَيْتِي فَأَحْسِنْ إِلَيْهَا بَعْدَكَ وَأَمَّا الْحَسَنُ وَآلُ الْحَسَنِ فَمِنْهُمَا ابْنَانِ وَدِيحَانِ شَأْنِ
وَكُلُّهُمَا سَيِّدُ أَشْبَارِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَلْيَكُونَا عَلَيْكَ كَهَمَّكَ وَبَصْرُكَ لَمْ رَقَعَ
يَدَهُ إِلَى السَّمَاءِ فَقَالَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ أَنَّي مُحِبٌّ لِبَنِي أَجْتَهُمْ وَمُبْغِضٌ لِبَنِي أَعْتَهُمْ
وَسَلَامٌ لِبَنِي سَلَامَهُمْ وَحَرْبٌ لِبَنِي حَارِبَهُمْ وَعَدُوٌّ لِبَنِي عَادَاهُمْ وَوَلِيٌّ لِبَنِي وَالَاهُمْ أَنْكَاهُ
بجانب علی نکریت و فرمود یا علی همانا فاطمه پاره از تن من است و نور چشم من است
و موه دل من است از مرساند مرا انکر که او را از مرساند و مسرور میسازد
مرا انکر که او را مسرور سازد و او اول کسی است که بعد از من من بامن پیوسته خواهد
شد از اهل بیت من با او میگویند کن بعد از من و حسن و حسین فرزندان من اند
و ریحانه من اند و سید جوانان بهشت اند پس باید در نزد تو چون گوش و چشم نو
کرای باشند آنگاه دست بوی آسمان برداشت و گفت ای پروردگار گواه باش
که من دوستار کسی هستم که دوست او ایشان را و دشمن کسی هستم که دشمن دارد
ایشان را و صلح با کسی که صلح است با ایشان و مقاتله با کسی که قتال دهد با ایشان
و دشمن دشمنان ایشان را و دوستم دوست ایشان را و در علل الشراعی سند بابو

من سائها و غیره

در کمال انحصار فاطمه علیها السلام

۲۴۲

جعفر علیه السلام بوسه می‌داد و قال ان بنات الانبیاء لا یطهرن ایما الطهات
عقوبه و اول من طبت ساره میفرماید دختران پیغمبران خون طست نمی‌بینند
زیرا که طست علامت عقوبت است و اول کس ساره است که خون طست بدو دیگر
در امامی شیخ سند بعائشه منتهی می‌شود و قال ما رأیت من الناس احدا اشبه
کلاما و حدیثا بر رسول الله من فاطمه کانت اذا دخلت علیه رحت بها
و قبل یدیهما و اجلسه فانه فاطمه کانت اذا دخلت علیه فامس اليه فترجبه
و قبلت یدیه و دخلت علیه فمر به فسادها فبکت ثم سادها ففجک
فقلت کنت اری لهذا فضلا علی النساء فانما امرأة من النساء بینهما
هر شکله اذ صحکت فسالها فقالنا اذا انی بدت فقلت نوتی رسول الله
سالها فقالنا انه اخبرني انی اول اهله کوفاه فضحک عائشه میگوید
از هر مردم کسی را ندیدم در ترتیل کلام و بیاید حدیث شبیه ترا فاطمه یا پیغمبر و گاه
که داخل میشد بر رسول خدای او را ترجیب میفرستاد و دستها را او را
بوسه میداد و در کنار خود نشستن میفرمود و گاهی که رسول خدا بر فاطمه در
آمد بر پای میشد و ترجیب میکرد و دستها پدید را بوسه میداد و در مرض موت
پیغمبر فاطمه بر گرد آمد انحصار فاطمه از سایر زنان کرد و می‌چند با او بگفت
فاطمه سخت بگریست پس کلمه دیگر بگفت و او میخندید عائشه میگوید با خود گفتم
این زن را بر دیگر زنان فضیلت و فضلی است چه در دنیا اگر می‌میخندد پس از
فاطمه بر پیش نمودم که این خنده در دنیا اگر چه بود فرمود مگر من آنکس که سرفراز
گم و شنیده باز گویم این بود تا رسول خدای جهان را وداع گفت این وقت دیگر باز

البدن العزیز
و یظهر کسبه
الله یومئذ فکبر
ثم اجترع مع

جله چهارم از کتاب روضه الفایض

۲۴۸

پرسش نمودم فرمود رسول خدا مرا از مرتبه خویش خبر داد بگفتم انگاه فرمودی تو از
اهل بیت من اول کسی باشی که با من ملحق شوی پس میخندیدم و دیگر در تفسیر علی بن برقیتم
اِنَّ الدِّينَ بُؤُذُونَ اللهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا
مُهِينًا همانا آنان که خدا و رسول را از کردند خداوند لعن کرد ایشان را در دنیا و
آخرت و مهیّا ساخت از برای ایشان عذاب خوار بر امیر فرماید این آیه مبارکه فازل
در حق کسی که غضب کرد بر حق امیر المؤمنین و ما خود داشت حق فاطمه را و از کرد فاطمه را
چنانکه بغیر فرمود من اذاهای جوئی کن اذاهای بعد مو کن اذاهای جوئی
و من اذاهای قتل اذانی و من اذانی قتل اذی الله و هو قول الله تعالی اِنَّ الدِّينَ
بُؤُذُونَ اللهَ وَرَسُولَهُ الا آیه کسی که از کرد فاطمه را در حیا من مانند کسی است که از
کرد او را بعد فوت من و کسی که از کرد او را بعد فوت من چنانست که از کرد میباشد
در حیا من و کسی که از کرد او را ما از کرده باشد و این آیه مبارکه را که خدای فرمود
فرستاده اِنَّ الدِّينَ بُؤُذُونَ اللهَ وَرَسُولَهُ بر این معنی فازل کشید و دیگر در کتاب
خصاص مستور است که رسول خدا علی علیه السلام را بدین کلمات وصیت فرمود
قَالَ يَا عَلِيُّ اِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ اشْرَبَ عَلَى الدُّنْيَا فَاخْشَارَ مِنْهَا رِجَالُ الْعَالَمِينَ
ثُمَّ اَخْلَعَ الثَّالِثَةَ فَاخْشَارَ الْاَئِمَّةَ مِنْ وَلَدِكَ عَلِيٍّ وَرِجَالُ الْعَالَمِينَ بَعْدَكَ ثُمَّ اَخْلَعَ
الرَّابِعَةَ فَاخْشَارَ فَاطِمَةَ عَلِيٍّ فَاسَاءَ الْعَالَمِينَ فرمودای علی خداوند بدو دنیا شرف و مطلق
و بر کردیدم از مردان عالیه و در قدرت فانی نکران شد و نور از مردان عالیه اختیار کرد
بعد از من و در قدرت ثالث نظر افکند و ائمه هدی را از فرزندان تو بعد از من و از مردان عالیه
کریده داشت و در قدرت رابع فاطمه را از زنان عالیه بر کردید و دیگر در معانی الرجب است

و من اناها
بعد مو

و کسی که از کرد
خدا بر ازار
کند باشد
و من اناها
بعد مو
و من اناها
بعد مو
و من اناها
بعد مو
و من اناها
بعد مو

فی الجحیم فی حصر فاطمه علیها السلام

۲۴۹

بفضل میرسد میگوید در حصر صادق علیه السلام عرض کردم مرا خبر ده از قول رسول خدا
در حق فاطمه سیده نساء العالمین اهر سیده نساء عالمها فقال ذاك
لهم كانت سيدة نساء عالمها وفاطمة سيدة نساء العالمين من الاولين و
الاخرين عرض کرد از قول رسول خدا در حق فاطمه را خبر ده آیا او سیده نساء العالمین
یا سیده نساء عالم خود است فرمود این مقام مرهم است که سیده نساء عالم خود بود لکن
فاطمه سیده نساء العالمین است از اولین تا آخرین و دیگر در معانی الاخبار رسیده باین عبارت
پوسته میشود و او از رسول خدا روایت میکند قال ان فاطمة تجتهد في طوبى
ما اذا هاء وكثر في ما سترها وان الله تبارك وتعالى يغضب لغضب فاطمة
ويرضى لرضاها فيفر ما بد فاطمة تجتهد من انت يعني بخند و در دم شده بامل است
چنانکه عروق در دم شوند و در این نزد از او میرسانند از چیزی که او را از او کند و شای
میسازد از چیزی که او را مسرور دارد و او را خداند و تبارک و تعالی غضب میکند غضب
فاطمه و خوش شود بهش و بخوش شود فاطمه و دیگر در صحیفه رضا علیه السلام سند
بعلی بن الحسین علیه السلام پوسته میشود میفرماید استأبنت عیس مراد
کرد فالت كنت عند فاطمة جندك اذ دخل رسول الله وفي عنقه قلادة
من ذهب كان علي بن ابي طالب يسترها لها من قمي له فقال النبي لا يترك
الناس ان يقولوا انت محمد وعليك لباس الجبابة فقطعها و باعها واشتر
بها رقبة فاعنتها فتر رسول الله بذلك فيكون حاضر خدمت فاطمة عليها
السلام بودم ناگاه رسول خدا می را آمد و در کمرن فاطمه قلاده اندازد و فاطمه
و ان تلامذه را علی علیه السلام از سهم فی خویش خند بود و پیغمبر فرمود هان

جلد چهارم از کتاب و مراثی الخوارزمی

۲۵۰

ایفا طهر بنفشه نشوی که مردم بگویند تو را دختر محمد و تو جاسوس جبار بدیده داشت باشد
 چون فاطمه این بشنید کردن بند را باز کرد و بفرخت و عسک بخربد و از آن کرد و در
 خدا بر اشد خاطر ساخت و دیگر در کتاب خراج سند لعمران بن حصین میرسد
 مگوید در خواب من رسول خدای جامی داشتم تا که فاطمه بدامد و او صغیر نمود و
 از شدت کمر سنگی چهره مبارکش هار صغر یافت بود پیغمبر فرمود نزدیک شو
 با من چون نزد آنحضرت آمد دست مبارک را بر سینه او در موضع قرار داده نهاد
 ثم قال اللهم شیع الجاعلة و دافع الوضعة لا یجمع فاطمه فرمود ای پروردگار
 من ایستگشت که سنگان و فرازنده پست پایکان کمر من مگذار فاطمه را و عمران بن
 حصین مگوید در زمان دهم صغیر از چهره فاطمه برخواست کوفتهای مبارک کل کل
 کشت و از آنحضرت منقول است که از آن پس هرگز کمر من نشدم و نیز در خراج از جابر بن
 عبدالله مرویت که رسول خدا را و محمد با کل طعانی دست فرو برده بود و در کتف
 آنحضرت را سخت زخمی کرد که جرم در خانه نماز و جامه طهارت طوئه فرمود و هیچ
 خورش و خورد دست نیافت تا فاطمه فقال یا بئس ما فعل عندک شیء و اکله
 فانی جائع قال لا والله ینفسی اخی چون فاطمه را مد فرمود ایاد زرد تو از خوردن
 و خوردن چیزی بدست میشود که من ناها خود را بدان بشکنم چه سخت کمر من فاطمه
 عرض کرد جان من فدای تو باد سو کند با خدای مالک شیء چون از نزد پیغمبر بیرون
 کنیزی را بدید کرد و کرده نان و پاره را ز گوشت بدو آورد فاطمه را خورد داشت و در زیر
 پوشید فرمود فقال لا والله لا ورنه بها رسول الله علی نفسی و غیر می فرمود
 سو کند با خدای رسول خدا را بر خود و غیر خود کرده میدارم و این طعام را حاصل میکند

عنه نزد فاطمه

آهان بشنید
 که پیغمبر فرمود

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۵۲

و حال آنکه همگان گرسنه بودند چون و اگر نه حسین و ابی‌حسین و رسول فرستاد
و پیام داد فقال ^{تَقَدَّرَ} اَنَا اِنَّ اللَّهَ يُسَيِّدُ خِيَابَهُ لَكَ عِيسَى خَلْدًا وَ نَجِيزِي بِمَا رَسَانِدُ مِنْ اَنْ
برای تو پوشیده داشته‌ام فرمود نیز من حاضر کن چون فاطمه آن ^{تَقَدَّرَ} زبر پوش برکشید آنگاه
از نان و گوشت نگر بست حیرت زده شد دانست که از خدای سید پر خدا بر آشکو
گفت و رسول را در و فرستاد و آن طعام را نیز در رسول خدای آورد فلما رآه ^{تَقَدَّرَ} حَمْدُ اللَّهِ
و قَالَ مِنْ اَيْنَ لَكَ هَذَا قَالَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ اِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ
چون پیغمبر بر آن طعام نگر بست فرمود این از کجاست عرض کرد از نزد خدا و خداوند در
مهرساند هر که را میخواهد بوقت پیغمبر علی را طلب فرمود و آن طعام را رسول خدا و
و فاطمه و حسن و حسین بخوردند و همگان سیر شدند و فاطمه میفرماید هنوز آن طعام
از قلع پر داخله نشد و همسایگان را بچشمه مطهر رسید و نیز در خارج مسطور است
که ابو عبد الله میفرماید قَالَ اِنْ خَلَجْتَ فَاَنْتَ قَوِيٌّ جَعَلَتْ فَاطِمَةُ تَلُوذُ بِرَسُولِ اللَّهِ
و تَدُو حَوْلَهُ وَ تَسْتَلِيهِ يَارَسُولَ اللَّهِ اِنْ اَجْنَحْتُ جَعَلَ اِلَيَّ اَلْيَحْيِيَّةَ هَا جَعَلَتْ
تَدُو عَلَيَّ مَنْ تَسْتَلِيهِ وَ رَسُولُ اللَّهِ لَا يَدْرِي مَا يَقُولُ فرمود گاهی که خدیجه علیها
السلام وفات کرد فاطمه پناه بر رسول خدا آورد و در میزد و در حواله آنحضرت و پرشش
که مادر من در کجاست پیغمبر او را جواب نمی‌فرمود و فاطمه همچنان دود بر او می‌پاش
میسود و پیغمبر ندانست چه گوید بوقت جبر شل فرود شد فقال اِنَّ رَبِّيَ لَمَّا مَرَّ
اَنْ تَقْرَعُ عَلَيَّ فَاطِمَةُ السَّلَامُ وَ تَقُولُ لَهَا اُمِّكَ فَيَبِيتُ مِنْ وَصَبِ كَعَابَةٍ مِنْ دَمٍ
و كَعِدَةٍ مِنْ يَاقُوتٍ اَحْمَرٍ بَيْنَ اَسْنِيَّةِ اِمْرَةٍ وَ فِرْعَوْنَ وَ مَوْجٍ بَيْنَ عَرْنِ اَنْ تَقَالَ
فَاطِمَةُ اِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّلَامُ وَ مِنْهُ السَّلَامُ وَ اِلَيْهِ السَّلَامُ عرض کرد پروردگار تو

و در این
موضع
پیغمبر
خدا را
بگریه
و زاری
میرساند
و فرمود
که ای
فاطمه
گریه
نکن
چون
من
گریه
نکردم
چون
خدا را
دیدم
و فرمود
که ای
فاطمه
گریه
نکن
چون
من
گریه
نکردم
چون
خدا را
دیدم

جلد چهارم از کتاب ویرانه‌های التوحید

۲۵۲

تو ما مورد مبادرت و نور که فاطمه را سلام برسان و بگوئی مادر تو در خانه اینست
 قصه که نه‌بای آن را از زنا بیاخته اند و عودها آنرا از یافوت سرخ برافراشته اند
 این خانه فیما بین اسیر زن فرعون و مریم دختر عمرانست فاطمه در پاسخ گفت خداوند
 سلام است و انا و نسایم و بگو او سلام و همچنان در طایفه مسطور است
 که بعد از فوت فاطمه ام این موکند یاد کرد که دیگر در مدینه نماند چهره نرسیدند
 که مواضع فاطمه را به او دیدار کند لاجرم از مدینه بیرون شد و طبرستان را
 در عرض راه چنان عطشان کشید که هم هلاک می‌شد دست برداشت و گفت ای پسر
 عالمیان من خادمه فاطمه ام تشکی مرا می‌کشد فَاَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْهَا ذُلَّوْا مِنَ التَّحَنُّنِ
 فَشَرِبَتْ فَلَمْ تَنْجُ إِلَى الطَّعَامِ وَالشَّرَابِ سَبْعَ سَنِينَ یعنی خداوند دلوی را اسما
 فرود آورد تا آب بنوشید و از آن پس تا هفت سال محتاج آب و طعام نکشت
 و مردمان در روزها ترشیدند کس بد و میفرستادند و او را از مایش می‌کردند
 هرگز زحمت تشکی بر روی استیلا نیافت و دیگر در خارج از سلمان فارسی مرد
 میفرماید بودم و می‌نکرستم که فاطمه علیها السلام نشسته است و اسیر در پیش رو
 اوست و بدان آمد می‌کند مقداری از جورا و حسین علیه السلام در میان خانه
 از شدت جوع بتصور و فیرا داشت و عودا سیاه خون او دگر کشیده گفتم این خبر سو
 خدا کههای مبارک را چندین رنج می‌کند اینک کثیر تو فضا حاضر است طحجورا
 با او کنار گفت اَوْطَأَ رَسُولُ اللَّهِ إِنْ نَكُونُ الْخِدْمَةَ لَهَا يَوْمًا تَكُنْ أَمْسِ
 يَوْمَ خِدْمَتِهَا فَرَمُوهُ رَسُولُ خدام وصیت کرده است که خدمت خانه بگیر و در او
 باشد و روز مرادی نویبت او بود سلمان گفت من بنده هستم ازاد شده مرا بچین

تصور فرماید کرد
 و در پیشگاه
 که سینه
 او را بچینم

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۲۵۵

فاضل علی میگوید و مختصری در کتاب کشف در ذیل قصه زکریا و مریم از رسول خدا
 حدیث میکند که در سال فاطمه و فلا آنحضرت سخت گرسنه شد فاطمه دو کرده نان و
 پاره از گوشت بد آنحضرت هدیه نهایی پیغمبر را نزد کریمه بپوشید و فقال لها یا بنتی
 و کثفت عن الطبق فاذا هو مملوء خبز او کما فیهمش و علی انهما ارتکبا من الله ذنبا
 لهما انی لک هذا قالت هو من عند الله ان الله یرزق من یشاء بغیر حساب فقال
 الحمد لله الذی جعلک شیبه سیدتنا و بنی اسرائیل فرمود اید خزن کن بسیار
 آن طعام را چون فاطمه زبورش از طبق برگرفت آنگاه از نان و گوشت دبل جرب زده
 گشت و دانست از خدای سیده پیغمبر فرمود همان یفاطمه از کجا این طعام بدست
 کردی عرض کرد از خدای رسیده و اوست که هر که خواهد بیرون خنار و زنی دهد پیغمبر
 فرمود بسیار خدا را که تو را همانند سیده زنان بنی اسرائیل آورد و آنکه احسن چین
 و دیگر اهل بیت حاضر ساخت تا همگان بخوردند و میوشدند و آن طعام همچنان
 بجای بود پس فاطمه هایکان را بخش و بهره فرستاد در کتاب خراج و مناصب مرویت
 که امیر المؤمنین علی علیه السلام از جهودی مبلغی بپایم خواست جهود عرض کرد مرا همین
 بابد داد آنحضرت ملائکه از فاطمه که عبارت از فحی است که یک پارچه باشد برهن گذاشت
 شعر را ما خورد داشت را از انجود ملائکه را برای خویش برد و در بلی جای داد بنیاب
 ضجیع جهود از برای حاجی بدان بیت رفت و نور ساطع دید که از شمعش آن نور بصیرت آنحضرت
 باز شناسند و توهرا اکی را چون جهود میا مدو این بید اهل و غیره خبر داد و عود که شناسا
 من جهودان کرد آمدن چون بدان نور ظاهر کردند و بد افشند از ملائکه مختصر فاطمه است
 اسلام آوردند و همچنان در خراج مسطور است که جماعت جهود را عجل عمری بود و بجز

ملائکة رافعة
 الاثار والریطة

جلد چهارم از کتاب فوائد التوابع

۲۵۶

رسول خدا آمدند و عرض کردند که ما را با شما حق جو است خواستاریم که فاطمه دختر خود را
 رخصت فرماید اگر حاضر مجلس باشد و بر مکان و منزلت عرس مایفزاید و فراوان الحاح نموده
 انحصار فرمود حکم با شوهر او غلبت از دزداعت بیرون شدند و انحصار را در نزد
 علی نفعات برانگیختند پیغمبر مثل ایشان را با جاب مقرون است جمودان شاد
 خاطر باز شدند و بهیبه حلی و حلل باطم و الوزم پرداختند و گمان داشتند که فاطمه را
 استطاعتی نیست در آن مجلس مورد استعماهی خواهد گشت جبرئیل سیامد و از جام بها
 جان و حلی و حلل حجت چند که بکار بود بیارود فاطمه پوشید و خویش را بدار زنهای
 بیاراست جانب برای جمودان را پیش داشت زنان جمود چون حلی و حلل نکره بستند
 بخویشین شدند و بخود اندر حصر فاطمه زمین بوسیدند و جماعتی طریقی سلمانی
 گرفتند و دیگر در نسب شیعیانی هستند با بی جعفر علیه السلام میرسد میفرماید فاطمه در
 خانه امیرالمؤمنین چهار خدمت را بر دست نهاده بود مختارین بنیستانه و خیمه کردن
 اردو و مختارین نان و جارد کردن بیت و علی علیه السلام ضمانت و پابندانی داشت
 کارها بیرون خانه را و نقل و تحویل حطب و آوردن طعام بکردن فاطمه را گفت از خویش
 و خوردنی چه داری عرض کرد قسم بانگس که حتی نورابزرگ داشته سه روز است در نزد ما
 چیزی بدست نمیشود فرمود چرا ای کنیزی مرا عرض کرد رسول خدا فرمان کرده است
 که من از تو چیزی نخواهم فرمود این در وقتی است که پسر عم تو برای تو چیزی بیارود
 و اگر نه چگونه سؤالی نفرمائی این بگفت و از خانه بیرون شد و از مردی دستار بوام
 گرفت در عرض راه مقدار بن الاسود را دید و کرد فقال ما اخرجك في هذه الساعة
 قال الجوع والذی عظم حنك يا امیر المؤمنین قال فهو اخرجنی و فداستقر

جاء بالنظر و ابرم
 بالحوار و ابرم
 و ابرم بغير مال
 و ثبت فراوان

نشدند و از بزرگ
 ضمانت

در احادیث از حضرت فاطمه علیها السلام

۲۵۷

دینار و سائر نیکوایه قد قعه الیه فرمود نور اجناد که این ساعت بیرون شد فرمود
 بانکر که حق نور اینک داشته علت جوع فرمود نیز مرا که سنگی بیرون آورد و دیناری
 بیرون کرد و نام و بر میگرفت و نور بر خویش و آن دینار را بمقداد داد و طریقی برای خویش
 گرفت چون بخانه درآمد نگریست که رسول خدا فی ثوبه فاطمه نماز ایستاده و چیزی
 سر پوشیده حاضر است چون فاطمه از نماز فراغت جست ز بر پوش بر گرفت و ندی
 آگند از نان و گوشت شکار گشت علی چون این بدید قال یا فاطمه انی لک هذا
 قال هوم عن عبد الله گفت ای فاطمه این از کجا بدست آوردی فرمود از نزد خدا این
 الله برزق منی ثناء و تبریک قال له رسول الله الا اخذتک بمثلک و استلما
 قال بلی قال مثل زکریا اذ دخل علی امریم الم حجاب فوجد عند هارزقا قال یا
 مریم انی لک هذا قال هوم عن عبد الله ان الله یرزق منی ثناء و تبریک حجاب
 رسول خدا اعلیٰ نظر فرمود مانند آنچه در میان تو و فاطمه گذشت از برای بوعید
 میگویم عرض کرد نیکو باشد فرمود گاهی که زکریا بر مریم درآمد و او در محراب عبادت
 طعامی بد نزد او نگریست فرمود ای مریم این طعام از کجا نور آمد عرض کرد از نزد
 خداوند و اوست که بیرون حساب هر گرامی خواهد روزی میدهد
 خر که فضا فاطمه تعبیر ناو بلا میسر بعضی از آیات که در کتاب فاطمه علیها
 السلام فرموده

در کتاب
 فاطمه علیها
 السلام

در کتاب اصناف ابن شهر آشوب خرگوشی از کتاب لوا مع و کتاب شرف المصطفیٰ باب اخذ
 از سلمان حدیث میکند و ابو بکر شیرازی در کتاب خود از ابو صالح روایت میکند
 و ابو اسحق ثعلبی و علی بن احمد الطائلی و ابو محمد حسن بن علویه و قطان در تفاسیر خود

خود از سجد بن جبر و سفیان ثور و ابو نعیم اصفهانی و ابراهیم خزاز و اهل شد از قرآن
در شان امیر المؤمنین از حدیث سلمه از ثابت از اهل زابی مالک از ابن عباس خبر
میدهند و قاضی نظری از عنبه ز جعفر صادق علیه السلام خبر میدهد و قوله
تعالی **مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ** میفرماید علی و فاطمه دو بحر عمیق اند که هیچگاه با بر دیگر
بنی و طغیان نیست و بروایتی **يَلْتَقِيَانِ بَرْزَخَ** **الْبَحْيَانِ** **يَخْرُجُ مِنْهُمَا الدُّوْهُ وَالرَّجَاءُ**
از بَرْزَخ مراد رسول خدا صلی الله علیه و آله است و از دُوْهُ و رجاء اشاره بحسن و
حسن علیهم السلام است و در این آیه مبارکه **فَاَتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ اَنِّي لَا أُضِيعُ**
عَمَلَ غَائِلٍ مِنْكُمْ مَنْ ذَكَرَ اَوْ اُنْشِيَ عَمَارِ بْنِ يَاسِرٍ میگوید مراد از ذکر علی مرتضی و از انشی
فاطمه زهر است و در شان نگاه هجرت بر رسول خدا کفر و دشنام محمداً با صغیراً
در این آیه مبارکه **وَمَا خَلَقَ الذِّكْرَ وَالْاُنْثَىٰ** **فَاَلذِّكْرُ اَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْاُنْثَىٰ**
فَاَطْمَحَ و دیگر در سوره مبارکه **وَاللَّيْلُ** که امر در این آیات بدینگونه قرائت میشود
اَن سَعَيْكُمْ لُنْثَىٰ فَاَمَّا مَنْ اَعْطَىٰ وَاَتَقَىٰ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ
حضرت امام محمد باقر علیه السلام میفرماید از خلال این آیات باره کلمات انداخته
تا از مکانت و منزلت ال پیغمبر چیزی بکاهند سخت بر رسول خدای بدینگونه فرمود
شَدَانِ سَعَيْكُمْ لُنْثَىٰ فَاَمَّا مَنْ اَعْطَىٰ وَاَتَقَىٰ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ يَقُولُهَا وَصَامَ
حَتَّىٰ وَفِي بَنَدَارِهِ وَتَصَدَّقَ بِحَاثِمَةٍ وَهُوَ اَكْبَرُ وَاَتَرَ اَلْمُقْدَادَ بِاللَّيْلِ اَوْ اَلْفَيْسَه
انگاه اشاره بدین معنی فرموده **وَقَالَ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ** و هي الجنة والثواب من الله
بعد از بیان این معنی دیگر باره آغاز قرائت با آیه مبارکه را بدینگونه فرمود **وَسَنُيَسِّرُهُ**
لِلَّذِيكَ وَجَعَلَهُ اِمَامًا فِي الْحَيْرِ وَقُدْرَةٍ وَاَبَا اَلْمُنْجِيَةِ اللهُ لِلْيُسْرَىٰ و هم چنان

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۲۵۹

ابو جعفر علیه السلام این ایه مبارکه را که در این ایام بدینگونه قرائت میشود و تقدیر خدا
 را از آدم من قبل خلق و تم تجدد له عزما فرمودند که بدینگونه بخواند صلوات الله علیه و اله و در
 شد و تقدیر خدا را از آدم من قبل کلمات فی محمد و علی و فاطمه و الحسن و الحسین
 و آلهم من ذریه من و دیگر فاضلی او شد که خود در کتاب بخیر مندرج بجعفر صادق علیه السلام
 میرساند و آنحضرت ز فاطمه و ایسب کتبت فاطمه لما تزلت لا تجعوا لواءا و الزوا
 بیکم کذما و بعضی که بعضی این است مبارکه فرود شد که رسول خدا را چون
 بخوانید مانند یکین از امثال و اقربان خود بشمار نگیرید و بنام یاد میکنید و جز رسول خدا
 نتوانید فاطمه سیر یا بدگر من هم کردم که آنحضرت بعد از خطاب کنم و یا ایه بگویم یا رسول
 الله خطاب میکردم در کتبت فاطمه و دوم و سه و دیگر چون یا رسول الله گفت آنحضرت را
 که ایتی عارض میگشت و اعراض میفرمودم اقبل علی فقال یا فاطمه انما لم تزل
 منک و لا فی اهلک و لا نسائک انیس منی و انا منک انما تزلت فی اهل الجفاء
 و اخلظ من ذریه اهل البیض و الکبر قولی یا ایه فانها احیا القلب و فی
 للرب سیر یا بدانگاه رسول خدا میفرمود و در فاطمه این ایه مبارکه
 نازل شده است از برای تو و نازل برای اهل تو و نازل برای فرزندان تو همانا تو منی
 توام بلکه نازل شده است از برای همه کاران و در خیم نهادن قبرش که منکر و مشهور است
 و متدخیری ترا نداشتند و بگوی یا ایه که قلب را افزون نموده میدارد و خدا را خوشتر

بدخ میگویند
 کفر کردن است

تر میبازد

در روز دوازدهم که در روز نازل شد قرآن مجید بکتابت آن ایا در روز

نخستین از آن دوازده روز که در روز نازل شد قرآن مجید بکتابت آن ایه مبارکه و السلام انجا که

جله کتاب و مرناسخ التواریخ

۲۶۰

میفرماید و قلنا یا آدم اسکن أنت وزوجك الجنة وكلا منها رغدا حيث شئتما
ولا تقر باهله الشجرة فتكونا من الظالمین ما نفسیر این ایه را درجا خود نوشتیم و ترجمه
ملعون را نمودیم در اینجا مقصود از آنست و زوجك آدم و خواست و دیگر خضر نوح
در وجه لوط علی بنبتا و علیها السلام است اینجا که میفرماید خضر الله مثلا للذین
كفروا امرأة لوط وامراه لوط كانتا تحت عبدين من عبادنا صالحین فخانتاهما
فلم یغنی عنهما من الله شیئا وقیل ادخلا النار مع الذالین شرح حال نوح
و لوط و زنیهای ایشان در جلد اول از کتاب اول ناسخ التواریخ مرقوم افتاد در اینجا
عرض آنست که زنیهای ایشان را بنام یاد نفرموده و دیگر زنان زنان که در قرآن بگنا
یاد شده زن فرعون است اینجا که میفرماید و خضر الله مثلا للذین آمنوا امرأة
فرعون اذ قالت رب ابین لی عندك بینة فی الجنة و یجئ من القوم الظالمین و
دیگر زوج خضر خلیل الرحمن علیه السلام است که بکایت مذکور فرموده اینجا که میفرماید
قلنا را ای ایدیهام لا نصل الیه نکریم و اوجرمهم جفیر قالوا لا تخف انا ارسلنا
الی قوم لوط وامرأة قائمه فصاحت فلبسناها لباسی ومن وراءی اخی یعقوب
فالت یا ویلنا الدوا وانا نجوز و هذا یعلی شیخا ان هذا لشیء عجیب مراد از لوط
قائمة زوج خضر ابرهیم است و دیگر زوج زکریاست که بکتابت یاد فرموده اینجا که
فرماید فاستجبنا لله ووهبنا له یحی واصلحنا له زوجاتیم كانوا یارعون فی
الخراب و بدعوتنا رغبا و رهبا و كانوا لنا خاشعین و دیگر جمیع عزیز مصر
نیجاست که در قرآن که بنام فرود شده اینجا که میفرماید قال ما خطبکم اذ اردت
بومسف عن نفسه قل حاش لله ما علینا علیهم من سوءة و لک امرأة العزیز الان

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۲۴۱

خُصَّصَ لَهَا نَارُ أَوْ دَنَاهُ مِنْ نَفْسِهِ وَأَنَّهُ لَمِنْ الشَّاهِدِينَ وَدَبَّرَ حَمْدَ جَبْرِائِيلَ
 بِمَعْرِفَتِ كَرِيمَاتِ بَادِئِهِ إِجْمَالًا كَمَا مَيَّزَ مَا بَدَأَ فَكُنَّ شَأْنًا مَابَهُ مِنْ حُجْرٍ وَأَنْبِيَاءُ
 أَهْلِكَ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِ نَارٍ وَكَرَّمِي لِلْعَالِيَيْنِ وَدَبَّرَ بِلَقَبِ كَرَامِ
 بَكَاةٍ مَذْكُورَةٍ كَمَا مَيَّزَ مَا بَدَأَ وَجَدَّتْ أُمًّا تَمْلِكُهُمْ وَأَوْتِيَتْ مِنْ كُلِّ
 شَيْءٍ وَهِيَ أَمْرٌ عَظِيمٌ وَدَبَّرَ صُحْبَ مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ اسْتَغْنَى كَمَا مَيَّزَ مَا
 قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنْكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَي هَارُونَ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَانِي حِجَجَ فَإِنْ أُمَمْتُ
 عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَقَدْ أُرِيدُ أَنْ أُنْكِحَ عَلَيْكَ سِتَّةَ ابْنَاتِ اللَّهِ مِنَ الصَّالِحِينَ
 وَدَبَّرَ مِنْ رُؤُوسِهَا طَهْرًا رَسُولُ خَدِيفَةِ عَايَةِ رَاكِبَاتِ نَامُ بَرْدِ إِجْمَالًا كَمَا مَيَّزَ مَا
 وَادَّامَتْ النَّبِيُّ إِلَى الْبَيْتِ أَنْفَرًا حَبِيبًا فَلَمَّا بَنَاتُ بِرٍ وَأَخْصَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَتْ
 تَبَصُّرًا وَاعْتَرَفَتْ عَنْ نَعِصٍ فَلَمَّا بَنَاتُهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَبْنَاكَ هَذَا قَالَ نَبَاتِي الْعَلِيمُ
 الْخَيْرُ وَدَبَّرَ مِنْ رُؤُوسِهَا رَسُولُ خَدِيفَةِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ خَدِيفَةِ كَرِيمِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 كَرَامِ مَبَارَكِ بَكَاةٍ بَادِئِهِ إِجْمَالًا كَمَا مَيَّزَ مَا بَدَأَ وَوَجَدَتْ عَائِلَةً غَنَى وَدَبَّرَ بِلَقَبِ
 عَدَا فَاطِمَةُ زَهْرًا عَلَيْهِ السَّلَامُ اسْتَغْنَى كَمَا مَيَّزَ مَا بَدَأَ وَدَبَّرَ مِنْ رُؤُوسِهَا طَهْرًا
 مَيَّزَ مَا بَدَأَ مَرَجَ الْجَزِينِ بَلَقِيَانِ عَلَى فَاطِمَةَ وَخَوَاسِنَ وَدَبَّرَ بِلَقَبِ كَرَامِ
 إِشَانِ رَاكِبَاتِ نَامُ بَرْدِ إِجْمَالًا كَمَا مَيَّزَ مَا بَدَأَ وَوَجَدَتْ عَائِلَةً غَنَى وَدَبَّرَ بِلَقَبِ
 رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَرَحْمَتُكَ لَنَا كَوْنٌ مِنَ الْخَالِصِينَ وَخَصْلَتُكَ
 اسْمُهُ فِرْعَوْنُ مَكْرُوفًا إِذَا قَالَ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا لِيُخَلِّتُنِي مِنْهُ وَنَجِّنِي
 مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ وَصِفَتُ صِيَانِ بَارِئِهِ وَجَبْرِائِيلَ
 سَائِرُ كَتِّ وَاشَارَتِ بِنَامُ ارْدَابِهِ مَبَارَكُ كَرَامِ قَائِمَةُ مَرْفُوعَةُ اقْتَادُ وَبِلَقَبِ كَرَامِ

عقل و رزانت رای یاد کرده آمد کما قال الله تعالى فاننا ان الملوك اذا دخلوا
قرية افسدوها وجعلوا اعيرة اهلها اذكة وكذلك يفعلون و در خبر شیب
زوجه موسی بر یورجیا و حجاب راست بود چنانکه خداوند جل جلاله خبر میداد
انجا که میفرماید فاجاءه اخيهما منى على اسحيا قال ان ابى يدعوك
لخبر بابا جرماسفتك فلما جاءته وقص عليه القصص قال لا تخف نجوت
من القوم الظالمين و در خبر بیلد خدا میفرماید زوجه رسول خدا بصفت احسان
منما بود چنانکه خدای فرماید و وجدك عائلا فاعني و عائشة دختر ابوبکر و
حفصة دختر عمر بن الخطاب مورد نصیحت آمدند قال الله تبارك و تعالی یا ایها
النبي لست كاحد من النساء ان افسين فلا تخضعن بالقول فيطع الذي
في قلبه مرض و قل قولا معروفا و قرن فی بیوتكن و لا تبرجن تبرج الجاهلیة
الاولی الی قوله تعالی فاطمنا الله و رسوله و دیگر بول عزرا سیدنا فاطمه زهرا
دختر محمد مصطفی زوجه علی مرتضی بصفت عصمت بر گردید و حال او از من سما بود قوله تعالی
فمن جاءك فيه من بعد ما جاءك من العلم قل قالوا اندع ابنا ساءا و ابنا ساءا کم و نسنا
و نسناکم و انفسنا و انفسکم ثم نبهمل فجعل لعنة الله علی الکاذبین مکشوف یاد کرده
این قصص و روایات و احادیث و آیات را در مجلدات فایض التواریخ هر یک یاد و بخاوند
و بسط نکاشتم اراده ما در این مقام از آن زیاد نیست که هر ابی که اشارت به مناعت
مخاطبه علیها السلام دارد یاد کرده باید و در خبر است که خداوند تبارک و تعالی در آن روز قضا
بعطای ده چیز بر گردید داشت نخستین حوازه آدم صغی علیه السلام را بقبول نوبت
و انابت بر گردید و ساره زوجه ابرهیم علیه السلام را بحال حسن و جمال نیکو بر گردید ساره زوجه

عطا علی خان

کُرْ اُحْوَ اِلَاحْصِرْ فَاُظْهِرْ عِيَالَهُ السَّلَام

۲۶۳

ابرهیم علیه السلام را بکمال احسن و جمال بگو بگو بگو و همه زوجات و با محفاظ نظری و حجاب
 جلی می نماز فرموده و اسید زوجه فرعون را ختمت و حرم داد و زلفا زوجه و سوز داد و
 حکمت عنایت فرمود و بلفظ زوجه سلمان را بخصافت عقل و اصابت با و اخبار نمود
 و بوی خد مادر موسی و اصبر و شکب کرامت کرد و میرم مادر عیسی را بزلال صفاد
 صفوت پیرو و د و خدیجه زوجه مصطفی را مقام رضاداد و فاطمه زوجه مرتضی را بعلم
 ماکان و ما بکون مهر و رساخت و نیز مسئلت دهن را خداوند جل جلاله باجابت
 مقرون داشت و در قرآن مجید باز نمود و نخستین نوح بنی بود چنانکه میفرماید وَلَقَدْ
 نَادَيْنَا نُوْحًا فَلَمَّعَ الْيَحْيِيُّونَ وَنَجَّيْنَاهُ وَاهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ و دیگر در اجابت
 یوسف و دفع دادن کید زنان را از وی میفرماید فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَّفَ عَنْهُ
 الْكَيْدَ فَمَنْ اِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ و دیگر در اجابت دعوت موسی و هرون میفرماید
 قَالَ لَقَدْ اجِئْتُ بِدَعْوَتِكُمْ فَاَسْتَجِبْنَا وَلَا تَبْتَغِ اَنْ سَبِيلَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ و در حق
 یوسف بن منی ذوالنون میفرماید فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنْجِي
 الْمُؤْمِنِيْنَ و در حق ابوبکر میفرماید فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ و
 اَنْبَا اَهْلًا و سَلَامٌ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَذِكْرًا لِلْعَابِدِيْنَ و در حق زکریا
 فرماید فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ اِسْمَ الْيَحْيٰى و دیگر در قبول هوز و خلصین از عذاب میفرماید
 وَقَالَ رَبِّكُمْ اَدْعُوْنِيْ اَسْتَجِبْ لَكُمْ و دیگر در اجابت دعوت مضطربین از عذاب میفرماید
 اَمْ يَحْسِبُ الْمُسْتَظَرُّ اِذَا دَعَاهُ وَكَفَّتِ السَّوْءُ وَجَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ اِلَاضَ اِلَهِ مَعَ السَّوْءِ
 قَلِيْلًا مَا تَذَكَّرُوْنَ و در اجابت مسئلت داعین میفرماید وَاِذَا سَأَلَكَ عِبَادِيْ عَنِّيْ
 فَاتَّبِعْ قَوْلِيْ اَجِبْ دَعْوَةَ الدَّاعِ اِذَا دَعَا فَاَنْتَ سَمِيعٌ و اَلَيْسَ يَحْسِبُوْنَ اَلَيْسَ يَحْسِبُوْنَ اَلَيْسَ يَحْسِبُوْنَ

جلد چهارم از کتاب و قرآن الفوائد

۲۶۴

یُرْسَدُونَ و در اجابت دعوت علی رضی و فاطمه زهرا امیرها بد فاستجاب لهم و منهم
 اِنِّي لَا اُصْبِحُ عَمَلٍ مِنْكُمْ مِنْ دَكْرِ اَوْ اَنْثَىٰ تُعْصَمُ مِنْ بَعْضِ دُخْرٍ است کرم رسول
 خدای از دهر چیز بیهناک بود و خداوند او را بمن ساخت و مسرود داشت منتهی از
 بیرون شدن بیکر جلای وطن دلکان بود جبرئیل این آیه مبارکه را بدو آورد اِنَّ
 الَّذِي مَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ اِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَّبِّیْ اَعْلَمُ بِمَا جَاءَ بِالْهُدَىٰ
 وَمَنْ هُوَ فَوْضَلُكَ يُبَیِّنُ و دیگر نکران بود که مباد از پس و کلمات قرآن مجید را
 دستخوش تحریف و تبدل کند چنانکه دیگر کتب آسمانی را کردند خداوند این آیه مبارکه را
 بفرستاد اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَاَنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ و دیگر از عذاب است خاطر مبارکش
 فرین رحمت بود خداوند بدین آیه شاد خاطر فرمود و ما کان لِعَذِیْبَتِهِمْ وَاَنْتَ یَهْمُ
 وَمَا کَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ یَسْتَغْفِرُونَ و دیگر بیهناک بود که مباد این حق فو نسکند
 و بیروند نشود و بر سیا و سفید ظهور نکند بدین آیه مبارکه را بمن ساخت مُوَلَّدُ
 اَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِیْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّیْنِ کُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ
 و دیگر اندوه سپرد که مباد اعدا زوی مؤمنان را سببی و لغزشی بادهد خداوند
 بدین آیه را بمن فرمود یَسْتَلِ اللَّهُ الدِّیْنَ اٰمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحُجُوۃِ الدُّنْیَا
 وَفِی الْاٰخِرَةِ وَیُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِیْنَ وَیَفْعَلُ اللَّهُ مَا یَشَآءُ و چون نکران معارضه و خصما
 بود خدایش بدین کلمات مطمئن خاطر فرمود یا ایها الذِّیْنَ اٰمَنُوا تَوَلَّوْا اِلَى اللَّهِ
 تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ اَنْ یَّكَفِّرَ عَنْکُمْ سَیِّئَاتِکُمْ وَیَجْعَلَ لَکُمْ مَخْرَجًا
 اِلَیْهَا و یَوْمَ لَا یُخْرِی اللَّهُ النَّبِیَّ وَالَّذِیْنَ اٰمَنُوا مَعَهُ فَرِیْقًا مِّنْ اٰیٰتِهِمْ
 وَبِآیٰتِهِمْ یَقُولُونَ رَبَّنَا اٰمَنَّا بِمَا نُوْرِنَا وَاَعْفِرْ لَنَا اِنَّكَ عَلٰی كُلِّ شَیْءٍ قَدِیْرٌ

در این آیه مبارکه
 خداوند میفرماید
 ای کسانی که ایمان
 آورده‌اید

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۱۶۵

و در اجابت مسئلت و قبول شفاعت آنحضرت این است فرمود و لَوْ لَعَطِطْتُ رَبِّكَ
فَرَحُی و چون بهینا بود که بعد از وفات حضرت شد امت حق او را فراموش کند و عیبت
او را از پس کوشش نکند بر حق و بشودند و صفتها قوم را بشودند کثیر این کسر و مردم این جزا
بیمهات این است معز و داشت قَاتِلَانْدَهْبَن بَلَّی قَاتِلَانْمِهَامْ مُنْقِیُونَ و از برای انباز
خلافه و اولاد علی و فاطمه این ایه مبارکه را تذکره فرمود وَ عَلَی الدِّیْنِ اٰمَنُوا مِنْكُمْ
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَبَسْنَا لَیْلَهُمْ فِی الْاَرْضِ کَمَا اسْتَخْلَفَ الدِّیْنِ مِنْ قَبْلِہُمْ وَلَیْسَ لَکُمْ
لَہُمْ دِیْنُہُمْ الَّذِیْ اَرْضٰی لَہُمْ وَلَیْسَ لَہُمْ اَسَاسٌ لِّیَعْبُدُوْنِیْ لَا یُشْرَکُوْنِ بَیْ
سِیَّائِمْ مِّنْ کُلِّ عَدَدٍ ذٰلِکَ قَوْلُکَ لَہُمْ الْفَاسِقُونَ و در حق فاطمه سلام بحزن جبرئیل
علیہ السلام این مبارک آورد الدِّیْنِ بِذَکْرُوْنِ اللّٰہِ قِیَامًا و نَعُوْذًا و عَلٰی جُہُوْرٍ مَّوَدَّ
یَتَفَكَّرُوْنَ فِیْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ و الْاَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ ہٰذَا بَاطِلًا سُبْحَانَکَ فَقِنَا عَذَابَ
النَّارِ و دیگر از صنادید توبه کنندگان چهار تن را بشمار گرفتند آنحضرتین ادم صغری علیہ السلام
کافا قال اللہ تعالیٰ فَالْاَرْضِ رَبَّنَا ظَلَمْنَا اَنْفُسَنَا و اَنْ لَّمْ نَعْفُرْ لَنَا و تَرْحَمْنَا لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِیْنَ
و دیگر بولس بن سنان است چنانکه حدای فرماید وَ ذَا النُّوْنِ اِذْ ذُہِبَ مُخَاصِبًا فَظَنَّ اَنْ
لَّنْ یُّقَدَّرَ عَلَیْہِ فَنَادٰ فِی الظُّلُمٰتِ اَنْ لَا اِلٰہَ اِلَّا اَنْتَ سُبْحٰنَکَ اِنِّیْ کُنْتُ مِنَ الظَّالِمِیْنَ
و دیگر از دین علی بن ابی طالب است قَالَ لَقَدْ ظَلَمَکَ لِیُوْا لِیْ نَجِیْکَ اِلٰی یُنَاجِہُ وَاِنْ
کَثِیْرًا مِّنَ الظَّالِمِیْنَ لَیْسَ لَہُمْ عَلٰی بَعْضِ اِلَ الدِّیْنِ اٰمَنُوا و عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَ قَبِلَ مَا
وَضَحَّی دَاوُدَ ثَمَّ اَنْشَاہُ فَاسْتَفَرَّدَہُ و تَرَّرَ الْکِیَامَ وَاَنَا بَ جَہَادِ بَتُوْلَ عَلٰی فَاظْمَرُہَا
سلام اللہ علیہا و علی ابیہا و علی علیہا و بینہما کما قال اللہ تعالیٰ الدِّیْنِ بِذَکْرُوْنِ اللّٰہِ
قِیَامًا و نَعُوْذًا و عَلٰی جُہُوْرٍ مَّوَدَّ یَتَفَكَّرُوْنَ فِیْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ و الْاَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ ہٰذَا

کثیر جبرئیل و دیگر
از هم جدا شده را
با کبریا می بودند

چهار تن
علی بن ابی طالب
کافا

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۲۶۷

باشیم انحضرت را ذکر کنیم نتوانست باز ایستاد و فاجه او از مدینه بر پشت و در بقیع غریب جا
گرفت و همواره بیجا
های می گریست

فرمود فاطمه علیها السلام و شناختن بهترین زنان عالمین

در کتاب ابوبکر شریازی محدث حقیق ما از امیرالمؤمنین حدیث میکند که آن رسول الله فرمود
اِنَّ اللهَ اصْطَفَانِ وَظَهَرَ لِي وَاصْطَفَانِ عَلَيَّ نِسَاءَ الْعَالَمِينَ یعنی رسول خدا چون این است
مبارک را در فضیلت فاطمه علیها السلام فرماید فرمود قال یا ابی خیر نِسَاءَ الْعَالَمِينَ
اربع مَرَّتٍ بِنْتُ عِمْرَانَ وَخَدِيجَةَ بِنْتُ خُوَيْلِدٍ وَفَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ وَاسْمَةَ بِنْتَ مُزَاحِمٍ
فرمود با علی بهترین زنان عالمین چهار تن باشند منم دختر عمران مادر عباس و دیگر خدیجه
دختر خویلد و دختر رسول خدا و دیگر فاطمه دختر محمد صلی الله علیه و آله و سلم چهارم
اسمیه دختر مزاحم زن فرعون و دیگر ابولغیم در حلیه و ابن السبع در مسند و خطیب در تاریخ
و ابن بطره در ابان و احمد سمعانی در فضایل همگان با ساینده خود از ممر و اد از نژاده و او از
افرن و این میکند و نقلی در نقیبه خود و مسندی در تاریخ خراسان و ابوصالح مؤذن در
اربعم با ساینده خود از ابوهیره و این میکند و شعبی از جابر بن عبد الله و سعید
مسندی و این میکند و کریم از ابن عباس و مقابل از سلمان و او از عتاک و او از ابن عباس
حدیث میکند و ابومسعود و عبدالرزاق و احمد و اسحق همگان از رسول خدا حکایت میکنند
چنانکه در حلیه مرقوم است اِنَّهُ قَالَ احَبُّكِ مِنْ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ مَرَّتٍ بِنْتُ عِمْرَانَ وَخَدِيجَةُ
بِنْتُ خُوَيْلِدٍ وَفَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ وَاسْمَةُ بِنْتُ مُزَاحِمٍ امْرَأَةُ فِرْعَوْنَ همچنان چهار تن را
از بر کردید که زنان عالمین بشمار گرفت و دیگر عبد الملك عکبری در کتاب فضایل و احمد
در مسند و ایشان با سناد خود از کریم و او از ابن عباس و او از رسول خدا حدیث میکند

در شناختن بهترین زنان عالمین

و این چهار زن سیده زنان اهل بیت اند و در تاریخ بغداد خطیب با سناد خود از محمد
 الطویل و او از انس و او از رسول خدا حدیث میکند که آنحضرت این چهار زن را بهترین زنان عالمیان
 بحساب آورد انکاه فاطمه را در دنیا و آخرت بر دیگر زنان فضیلت نهاد و دیگر عایشه و زهرا
 عایشه از رسول خدا حدیث میکنند که فرمود یا فاطمه انی فی فاطمه و فاطمه انی فی فاطمه
 علی نساء العالمین و عایشه الاسلام و محمد و خیر دین یعنی فاطمه بهترین زنان عالمیان
 و بهترین زنان اسلام و اسلام از هر دینی فاضلتر است و دیگر حدیث از رسول خدا
 حدیث میکند قال انما فی ملک فبشرنا ان فاطمة سيدة نساء اهل الجنة
 اول نساء امی و دیگر بخاری و مسلم هر یک در صحیح خود و ابوالتعداد در کتاب فضائل
 العشرة و ابو بکر بن شیبہ در امالی خود و دیلمی در کتاب فردوس از رسول خدا حدیث
 میکنند قال فاطمة سيدة نساء اهل الجنة و دیگر در کتاب حلیه بنو نعمان جابر بن سمر
 و او از رسول خدا خبر میدهد قال اما انهن سيدة النساء يوم القيمة و دیگر در تاریخ
 بلاذری مسطور است ان النبی قال لفاطمة انت اسرع اهل الجنة فاقبعت فقال
 لها اما ترضین ان نکونی سيدة نساء اهل الجنة فقبعت یعنی بغیر فاطمه از هر
 نوعی از من از اهل من سبقت جوئی و زود تر با من پیوسته شو فاطمه سخت غم اکر کشت
 و سخن نکرد آنحضرت فرمود یا راضی نمیشی که سیده زنان اهل بهشت باشی بنویس فاطمه
 بنعم فرمود و دیگر در مناقب ابن شهر آشوب شعبی سند بعایشه می یونند و سبک و رسول
 خدا بخوبی سخن با فاطمه علیها السلام فرمود فاطمه بخندید عرض کردم بغیر چه گفت فاطمه
 قال لای الارضین ان نکونی سيدة نساء اهل الجنة اول نساء امی و دیگر در کتاب
 حلیه الاولیا و کتاب مشیر از ابن عمر بن حصین و جابر بن سمر حدیث میکنند ان النبی

و جم کتبت
 غیظ

وَرَأَى الْوَلَدَ حَضَرَ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۶۹

دَخَلَ عَلَى فَاطِمَةَ فَقَالَ كَيْفَ يَحْدِثُكَ بَابُكَ قَالَ ابْنِي لَوْ جِئْتُ لَوَأْتَهُ لَبَرَزَ بِي إِتَهُ
 مَا بِي طَعَامُ أَكَلُهُ قَالَ يَا بَيْتَهُ إِنَّمَا تَرْضَيْنَ أَنَّكَ سَيِّدَةٌ إِنَّمَا الْمَنِّ قَالَ يَا أَبَا
 قَابِ بْنِ مَرْثَمَ بَيْتُ عِمْرَانَ قَالَ فَلَاكَ سَيِّدَةٌ إِنَّمَا عَالَمُهَا وَأَتَاكَ سَيِّدَةٌ إِنَّمَا عَالَمُهَا
 وَاللَّهِ نَزَّجْتُكَ سَيِّدَةً فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَقِيلَ لِلصَّادِقِ قَوْلَ الرَّسُولِ فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ
 إِنَّمَا أَهْلُ الْجَنَّةِ مِنَ الْأَقْبَرِينَ وَالْآخِرِينَ مِثْرًا بِمَدْرَسَةِ خَدَايَا فَاطِمَةَ رَامِدُ فَرُودِ
 اِيْخَرُكَ مِنْ جُكُونِ سِتِّ حَالٍ فَوْضِ كَرْدِ دَرْدَاكُمْ وَنَوَازِدِ شَدِيدِ زِيَادَتِ كَرْدِ دَوَّطَعِ نَجْوَةِ
 فَرُودِ اِيْخَرُكَ مِنْ اِيَارِاضِ نَيْسَبِي سَيِّدَةِ زَنَانِ عَالَمِيَانِ بَاغِي عَرَضِ كَرْدِ اِيْخَرُكَ
 مَرْثَمِ دَخْتَرِ عِمْرَانَ چَكُنْدِ فَرُودِ مَرْثَمِ سَيِّدَةِ زَنَانِ عَالَمِ خَوِشِ سِتِّ وَنَوِيزِ سَيِّدَةِ زَنَانِ هَا لَرِ
 خَوِشِي سُو كُنْدِ بَا خَدَايِ نَوْرًا بَا سَيِّدِ دُنْيَا وَآخِرَتِ كَابِهِنِ بِيْشَمِ بَرِضِ صَادِقِ اَلْخَدِشِ
 قَوْلِ رَسُوْلِ خَدَايَا كِه مِثْرَ مَآيِدِ فَاطِمَةَ سَيِّدَةِ زَنَانِ اَهْلِ جِشْتِ اسْتِ مَرَادَانِ اسْتِ كِه سَيِّدِ
 زَنَانِ عَالَمِ خُوْدِ اسْتِ فَرُودِ اِيْنِ مَقَامِ مَرْثَمِ اسْتِ لَكِنْ فَاطِمَةَ سَيِّدَةِ زَنَانِ اَهْلِ هِشْتِ اسْتِ
 اِنْدَاوَلِيْنِ وَآخِرِيْنِ دَرِ خِرَاسْتِ اَزِ اَسِيَّةِ بَيْتِ مُرَاحِمِ وَ مَرْثَمِ بَيْتِ عِمْرَانَ وَ خَدِيجَةَ
 مِثْرِيْنِ اَمَامِ فَاطِمَةَ كَا اَلْجَنَابِ اِيْمَا اِلَى الْجَنَّةِ يَعْني دُرُودِ قِيَامَتِ اَسِيْرِ مَرْثَمِ وَ خَدِيجَةَ
 بِيْشَمِ كِه فَاطِمَةَ رَا سَتِدِ دَرِ بَانَ وَ حَاجِبِ دَانِ مِشُوْنْدَا كَا هِي كِه فَاطِمَةَ بَا اِيْنِ شَانِ وَ زِيْنِ
 دَاخِلِ هِشْتِ مِشُوْدَا فَاضِلِ مَحَلِّي اِنْسَانَا بِيْخَدِثِ رَا مَرْثَمِ فَرُودِ وَ مَبَارِسِيْدِ اسْتِ كِه بَدَلِ
 هَرُوِيْ زَحْسِيْنِ بِنِ رُوْحِ رُحَى اللّٰهِ عَنْهُ سَوَالِ كِرْدِ كِه دَخْتَرَانِ رَسُوْلِ خَدَايِ چِنْدِيْنِ بُوْنْدِ
 فَرُودِ چِهَارْتِنِ كَفْتِ كِدَامِ بَلِ اَفْضَلِ بُوْدَنْدِ فَرُودِ فَاطِمَةَ عَرَضِ كِرْدِ چِهَارِ اَوْ خَالِ اِنْكِه
 فَاطِمَةَ اَزِ دِيْكَرِ خُوْ اِهْرَانَ بِيْنِ كُو چَكِتِ بُوْدِ وَ مَلَقَتِ صَبْحَتِشِ بَا رَسُوْلِ خَدَايِ اِنْدَا فَرُودِ
 بَدِ وَ خَصْلَتِ مَخْشِ اِنْكِه اَزِ رَسُوْلِ خَدَايِ اُوْرَا هِرِهْ وَ رَا سَتِ بُوْدِ وَ دِيْكَرِ اِنْكِه فِلِ رَسُوْلِ

خدای زوی بجای ماند و این تحمل منیع را با خلاص وافی و نیت صافی بدست داشت و سید
 مرتضی میفرماید تفضل او بکثرت ثواب ضاعفت و صفات است بر خواهران و
 باجماع علما امامیه و فاضل است از تمام زنان جهان و در رسول خدا و در
 چندان فضیلت نهاده و بر جمله زنان ترجیح داده که حاجت با استدلال نیست و جامع
 ترمذی ابانہ عکری و اخبار فاطمه و تاج خراسان از سماع سند جمیع بن عمیر
 منہ می شود میگوید با عمه خود بر عایشه در آمدن و عمر من با عایشه خطاب کرد ملا
 حَمَلَك عَلَى الْحُرُوجِ عَلَى عَلِيٍّ بَعْنِي حَيْرًا زِدْتُ نَوَاحِيَّ بِنِهَايَةِ طَالِبٍ بِرُونِ شَوْ
 وَرَدْنِي فَقَالَتْ عَائِشَةُ دَعِينَا فَوَلَّاهُ مَا كَانَ أَحَدٌ مِنَ الرِّجَالِ أَحَبَّ إِلَى رَسُولِ
 اللَّهِ مِنْ عَلِيٍّ وَلَا مِنْ النَّبِيِّ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ فَاطِمَةَ عَائِشَةُ كُنْتُ دَسْتِ بَارِزٍ أَرِ
 بِرُونِ شَدْنٍ مِنْ بَرِّ عَلِيٍّ سَوْنُكَ بِاخْدَائِي نَبُودَ دَرْمِيَا مَرِوانِ دَر زَرْدِ رَسُولِ خدایا
 محبوب ترا ز علی نبود در میان زنان در نزد محض محبوب ترا ز فاطمه و دیگر
 در کتاب فضایل العشره از ابوالسعادات و در فضایل الصحابة از سمع و در
 شریک و اعش و کثیر النوا و ابن الحجاج همگان سند جمیع بن عمیر پیوسته
 میدارند و او از عایشه و اسامه روایت میکند که از رسول خدا حدیث می نمایند
 و عبد الله بن عطاء از عبد الله بن بريدة خبر میدهد که پدرش از رسول خدا سؤا
 کرد که احب النساء در نزد تو کیست فرمود فاطمه عرض کرد احب رجال کیست فرمود
 علی بن ابیطالب شوهر او و در جامع ترمذی مسطور است قَالَ بَرِيدَةُ كَانَ
 أَحَبَّ النَّبِيِّ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ فَاطِمَةُ وَمِنْ الرِّجَالِ عَلِيٌّ وَدِكْرُ دَرِ كِتَابِ قُوَّةِ
 القلوب از ابوطالب مکی و در اربعین از ابوصالح مؤذن و در فضایل الصحابة از

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۲۷۱

احمد در بیت و همگان بروایت جمیع بن عمر از عایشه حدیث میکنند قَالَتْ قَالَ عَلِيٌّ
 لِلَّتِي لَمَّا جَلَسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ فَاطِمَةَ وَهِيَ مُضْطَجِعَةٌ بَيْنَ آيَاتِنَا أَحَبُّ إِلَيْكَ أَنَا أَوْ هِيَ
 فَقَالَتْ هِيَ أَحَبُّ إِلَيَّ وَأَنْتَ أَغْرَ عَلَيَّ مِنْهَا مِثْلَ مَا مِثْلَ مَا مِثْلَ مَا مِثْلَ مَا مِثْلَ مَا
 وَ فَاطِمَةُ نُسَبَرُ بِوَدَائِشِ بْنِ نَكِيرٍ بِرِزْمِينَ وَاسْتَنْدَ عَرْضَ كَرْدِ بَارِ سَوَالِ اللَّهِ مَرَّاتٍ ثَلَاثِينَ
 مِثْلَ مِدَارِي بِأَفَاطِمَةَ دَاخِرَ مَوْدِ فَاطِمَةَ دُرُزْدَ مِنْ مَحْجُوبِ نَرِاسْتِ وَتَوَدُّزْدَ مِنْ غَرِيزِ زُرْزِ
 فَاطِمَةَ بِنِ جَوَابِ وَسْوَالِ وَاسْأَلِ أَنْ أُوْبِرَ لِي سِدْرُكَ أَيْدِ كَانِ بُوْدِ مَنَزَلِ وَ مَكَا
 اِثْنَانِ رَاوَا كَرَمُ هَرَبِكَ عَالَمِ بَمَا كَانِ وَصَا يَكُونِ بُوْدِنْدِ وَ حَاجَتِ بِنِ جَوَابِ سْوَالِ نَدَا
 هُمَا فَانَا بِنِ رَحْمَتِي سَلَّ زَخْدَ اَوْ سَوَلِ بِرِ جَمِيعِ بِنْدِ كَانِ كَرْدِ رَا بِلَاغِ هِجِ دَقِيفَةِ زِدْقَانِ بِنِ
 مَسَاحَتِ نَرَفْتِ اسْتِ وَ دِ بَكْرَ اَرْجَا بِنِ عَبْدِ اللَّهِ بَمَا رَسِيدِهِ اسْتِ كَرْدِ عَلِيٍّ فَاطِمَةَ عَلِمَ هَا
 السَّلَامِ بَا بِلْدِ بَكْرَ اَزْدِ مَفَاخِرِ بِيْرُونِ شَدْنْدِ وَ هَرَبِكَ تَحْتِ بِنِغِيرِ رَا بَا جُوْدِ بَرِيَادِ
 شَمَرُ نَدِ وَ فِضَالِ خُوشِ رَا بِنْمَا كَرْدِ نَسَبِ جِوْشِلِ بِرِ سَوَلِ خُدا فَرُودِ شَدِ وَ اَلْهِي اُورِدِ
 كَرْدِ عَلِيٍّ فَاطِمَةَ دَرِ مَحَبَّتِ نُوْمُخْنِ بِلْدِ اَزْ كَشِيدِنْدِ دَرِ مِیَانِ اِثْنَانِ حُكُومَتِ فَرْمَا یِ سَوَلِ
 خُدا یِ بَرَا اِثْنَانِ دَرَا مَدِ مَقَالَتِ اِثْنَانِ رَا بَا اِثْنَانِ بَا زِ نَمُودِ اِنْكَاهِ رُو بَا فَاطِمَةَ
 اُورِدِ وَ قَالَ لَكَ حَلَاوَةُ الْوَلَدِ وَ لَهُ ثَمَرُ الرِّجَالِ وَ هُوَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْكَ فَقَالَتْ
 فَاطِمَةُ وَالَّذِي صُطِفَاكَ وَاجْتَبَاكَ وَ هَدَاكَ وَ هَدَا بِيَّ اِلَاقَةَ لَا زِلْتُ
 مَقَرَّةً لَمْ مَسَاعِشْتِ رَسُولِ خُدا فَرْمُو دَا یِ فَاطِمَةَ نُوْمُخْنِ بِنِ فَرَزْنَدِ دَا یِ اَزِ بَرَا یِ
 مِنْ دَعَا یِ اَزِ بَرَا یِ مِنْ سُوْدِ وَ ثَمَرِ مَرْدَانِ بَا دَرِ لَاجِمِ اَوْ مَحْجُوبِ نَرِاسْتِ دُرُزْدَ مِنْ اَزْ تَوْ فَاطِمَةَ
 عَرْضِ كَرْدِ سُو كُنْدِ بِلْدَانِ خُدا كَرْدِ تَوْرَا بَرِ كَرْدِ وَ كَرْنِدِهِ دَا شَتِ وَ هِدَا یِ تِ كَرْدِ وَ اَمْتِ رَا
 بِلْدِ سَتِ تَوْ هِدَا یِ تِ فَرْمُو دِ چِنْدِ كَرْدِ نَدِ بَا شِمِ بِلْدِ بِنِ مَخْنِ مَقَرُ وَ مَعْتَرِ فَمِ وَ دِ بَكْرَ عَامِرَا

اضطجاع و پهلوی
 زمین نهادن

جلد چهارم از کتاب قرم فاسح النوازل

۲۷۱

و حسن بصری و سفیان الثوری و مجاهد و ابن جبر و عیال الانصاری و محمد الباقر و حسن
 القادری علیهما السلام از رسول خدا حدیث کرده اند آنکه قَالَ اَتَمَّا فَاطِمَةُ بَضْعَةٌ
 مِنِّي مَنِ اعْضَبَهَا فَقَدْ اعْضَبَنِي فَرَمُود فَاطِمَةُ پاره ایست از تن من هر که او را بغض سازد
 مرا بغض آورده است بخدا و از مسور بن مخزومه سنی کار دارد و از جابر مرویست که رسول
 خدا فرمود مَنِ اَزَاهَا فَقَدْ اَذَانِي وَمَنْ اَذَانِي فَقَدْ اَذَى اللَّهِ یعنی هر که فاطمه را
 از زده سازد مرا از زده است و هر که مرا بیازد خدا را از زده است و در کتاب مسلم
 و حلیه مسطور است که پیغمبر فرمود اَتَمَّا فَاطِمَةُ ابْنَتِي بَضْعَةٌ مِنِّي یُرِیْ بَنِي مَا اَزَاهَا
 وَ یُؤْذِنِي مَا اَزَاهَا یعنی فاطمه دختر من پاره از گوشت بدن من است مگر و می بداند
 چیزی که بر او مکرده آید و از زده میسازد مرا چیزی که او را بیازد و دیگر در سنن
 ابن شهر آشوب از سعد بن ابی قاص مرویست قَالَ سَمِعْتُ النَّبِيَّ يَقُولُ فَاطِمَةُ بَضْعَةٌ
 مِنِّي مَنِ سَرَّهَا فَقَدْ سَرَّنِي وَمَنِ سَاءَهَا فَقَدْ سَاءَنِي فَاطِمَةُ اعْتَرِ الْبَرَّ بِكَ عَلَى
 مِثْلِ مِثْلٍ پیغمبر فرمود فاطمه بعضی از تن من است هر که او را شاد کند مرا مسرور کرده است
 و هر که بر بخاند او مرا بر بخاند است فاطمه عزیزترین مردمان و افریدیگان است
 در نزد من و دیگر در مسند و حاکم از ابی سہان بن زیاد و او از اسمعیل حدیث میکند
 و در حلیه ابو نعیم از هری ابن ابی لیسکه و مسور بن مخزومه خبر میدهند از النَّبِيِّ قَالَ فَاطِمَةُ
 بَضْعَةٌ مِنِّي یُعِضُّ بَنِي مَا یُعِضُّهَا وَ یُعِضُّ بَنِي مَا یُعِضُّهَا یعنی پیغمبر فرمود فاطمه را در دیش
 من است و دندان میلارد مرا چیزی که او را اند و دندان دارد و مسور و میسازد مرا چیزی
 که او را مسرور سازد و در خبر است که سهل ابن عبد الله بن زید عمر بن عبد العزیز آمد و گفت
 بنی امیه میگویند تو فرزندان فاطمه را از ایشان فاضلتر دانی و بر ایشان تفضل

البضع بالفتح
 القطع بالضم و قد
 کسر الزا جره نزل

بر بنی امیه بسیار
 بر او میسازد
 باز عجباً

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۲۷۳

میگذازی فقال عمر بن الخطاب ان النبي قال فاطمه بضعة مني
 ما ارضها و لم يخطيها ما اخطها فوالله اني لحقو ان اطلب رضا رسول الله
 و رضا و رضاها و رضا ولدها و قد علموا ان النبي بئر فاستمر بها جدا و نفي
 انعامها فاعلمت ان شفا صحابه شنیده ام که رسول خدا فرمود که فاطمه باره از کوشش بدن
 من است خوشنود می سازد مرا چیزی که او را خوشنود سازد و بخشم می آورد مرا چیزی
 که او را خشمناک کند و گوید با خدای که من از در تحقیق اصابت کرده ام و سزاوارم که طلب
 کنم خوشنود که رسول خدای را خوشنود کند فاطمه را در رضا جوئی فرزندان او همانا بنی امیه
 دانسته اند که پیغمبر شاد میشود از شادی فاطمه و دشمن میدانند که غمناکی او را حاصل
 تحقیق فاضل مجلسی در این حدیث که پیغمبر میفرماید هر که بیاورد فاطمه را مرا از ده است
 در هر حال واجب میکند که فاطمه معصومه باشد چه اگر معصومه نباشد تواند شد
 که خطائی کند و آلوده گناهی گردد در اینوقت باندازه گناه واجب میشود بر پیغمبر
 که حد براند و در اجرای حد خوشدل گردد و خدای را اطاعت کرده باشد در حق
 چنین کس چگونه پیغمبر میفرماید هر که فاطمه را بیاورد مرا از ده است و هر که مرا از ده
 حدایر از ده است در هر حال تواند شد که از برای حد و خطائی یا گناهی فاطمه را
 بیازدند در اینوقت خدا و رسول را از ده خواهد بود که اگر ثابت میشود که فاطمه
 معصومه است و بحکم عصمت در عقده محالست که ابد از بدین از وی خطائی و ترک
 اولائی صادر گردد در اینصورت از دین فاطمه از دین خدا و رسول است صلی الله علیها
 و علی آله و علی عیالها و بنیها ابو ثعلبه حسنی گوید گاهی که رسول خدا از سفر مراجعت
 میفرمود عبادت بود که نخستین بچانه فاطمه رومی آمد و فاطمه بر پای میشد و دست

در کربن پیغمبری افکند و میانه رو چشم پیغمبر را بوسه میداد در کتاب ربیع بن مؤذن
 سند بعائشه دختر طلحه میرساند و او از عائشه دختر ابی بکر حدیث میکند و در فضایل سمع
 سند بکرمه می پیوندد میگویند در وقت پیغمبر از غزوات مراجعت میکردن نخستین فاطمه را
 بوسه میداد و نیز از عائشه مرویست میگوید هرگاه فاطمه علیها السلام بر رسول خدای وارد میشد
 پیغمبر بر میخواست و سر او را میبوسید و در کنار خود بجا میداد و هرگاه پیغمبر بر فاطمه در می آمد
 یکدیگر را بوسه میدادند و در کنار یکدیگر می نشستند و دیگر ابوالنعمان در فضائل
 القدره و ابن المؤذن در ربیع بن جاسنا از حکمه و از ابن عباس و از ابی ثعلبه حنی و از
 نافع و از عبد الله بن عمر بن الخطاب حدیث میکنند قالوا کان النبی اذا اود سقرا کان
 اخرا الناس عهدا یفاطمه و اذا قدم کان اول الناس عهدا یفاطمه و لو لم یکن لها
 عند الله تعالى فضل عظیم لم یکن رسول الله یفعل مع هذا النبی ذلک و قد
 امر الله بنعظیم الولد للوالد لا یحوز ان یفعل مع هذا ذلک و هو یضد ما امر به
 امتی عن الله گفتند پیغمبر گاهی که سفر بر انصمیم غمره و ادوی اخو کس با فاطمه و داع گفتی چون
 از سفر باز آمدی اول کس فاطمه را دیدار کردی اگر از خداوند تبارک و تعالی این فضل عظیم
 با فاطمه نبود رسول خدای این کردار با او روا داشتی چه او فرزند پیغمبر بود و خداوند فرما
 کرد ماست که فرزندان بدو را بزرگوار دارد و عظیم ثناء دارد که جرم جایز نبود که پیغمبر فاطمه را چندان
 بزرگوار دارد و عظیم بیکد از چهر این کردار خلاف افست که از جانب خدای امت خود را مامور
 داشت و دیگر ابوسعید خدری روایت میکند و فاضل مجلی مرقوم میدارد قال کاتبت فاطمه
 من اعتر الناس علی رسول الله فدخل علیها یوما و هی ترضی فسمعت کلام رسول
 الله فی رحلتها ففطمت صلوتهما و خرجت من المصطنع فسلمت علیها فسمعت کلام رسول الله

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

وَقَالَ يَا بَيْتُ كَيْفَ امْسَيْتَ رَجُلِكَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ غَفَرَ لَكَ وَلَقَدْ فَعَلَ بِكَ مَا ظَهَرَ
 عَزَّ وَجَلَّ بِمَرْدَمٍ بُوَدُّدِ رُزْدِ رَسُولِ خُدا وَبِغَيْرِ بَرِّكَ دَرآمد دَر حَالِی كِرْمَانِ سِیْكَدَاتِ نَا كَا بَانَاك
 بِغَيْرِ رَا صَغَاغُودِ دَر بَیْتِ خُوشِی قَوَانِ نَمَانِ دَا قَطْعِ كِر دَوَا عَرَابِ خُوشِی بِرُونِ شَدِ دُورِ
 اَتَحْتِ سَلَامِ دَا دِ رَسُولِ حُدَا سِ وَدَا دِ مَسِجِ فَرمود و كُنَا یَدِ خُرَكِ مَن جُكُونِ بِرِ چُونِ آسِ
 مَشَبِ تَو خُدا وَ نَدَمِ كُنَا دِ تَو رَا كُونِ طَعَامِ عَشَا از برای مَن حَاضِرِ كُنِ كِر خُدا یَنِ بِاَمَرِ زَادِ
 اَمَرِ زِدِ اسْتِ و دَر اَخْبَارِ فَا طِمْرِ اَبُو الصَّوْازِ عَبدِ اللّٰهِ بِرِ حَسَنِ حَدِثِ مِی كُنَدِ قَالِ دَحَلِ
 رَسُولِ اللّٰهِ عَلَی فَا طِمْرِ فَقَدَمْتُ اِلَیْهِ كِسْرَةً یَا بَيْتُ مَن خَبِرُ سَعْدِی فَا فَطَرَ عَلَیْهَا مِمْ قَالِ
 یَا بَيْتُ هَذَا اَوَّلُ خَيْرٍ اَكَلَ اَبُوكَ سُنْدُ ثَلَاثَةِ اَنْبَامِ تَحَلَّتْ فَا طِمْرُ بَنِكِی وَ رَسُولُ اللّٰهِ سَمِعَ
 وَ جَهْمَا بِیَدِ مِی كُوبِدِ اَخْلَشِدِ رَسُولِ خُدا بِرِ فَا طِمْرِ بَارِهَ از تَا نِ چُونِ خُوشِیدِ بَزْدِ بِغَیْرِ
 اُودِ و رَسُولِ خُدا بَدَانِ اَفْطَارِ فَرمود اَن كَا هِ كُنَا یَدِ خُرَكِ مَن اَوَّلِ نَا فَا یَ اسْتِ كِر بِدِرُونِ
 بَعْدِ از سَرِ رُزِ مِخُورِ دِ فَا طِمْرِ از اَصْحَا ابْنِ مَحْنِ بِكِرِ كَیْبِ و رَسُولِ خُدا بَادِثِ مِی اَدِ بِجُورِ
 اُودَا مَسِجِ مِی فَرمود و دِ بَكِرِ اَبُو صَالِحِ المَوْذِنِ دَر دَارِ بَعِیْنِ سِنْدِ بَابِ مِی سَعُودِ مِی رَسَا نَدِ قَالِ
 سَمِعْتُ رَسُولَ اللّٰهِ یَقُولُ اِنَّ اللّٰهَ لَمَّا اَمَرَ فِی لَنِ اَرْجَحُ فَا طِمْرُ مَن عَلَی فَعَلْتُ فَنَالَ
 لِي خَيْرٌ شَيْءٍ اِنَّ اللّٰهَ تَعَالٰی یُخْرِجُهُ مَن لَوْلُوهُ بَیْنِ كُلِّ قِصْبَةٍ اِلَی قِصْبَةٍ لَوْلُوهُ مَن یَا بَیْتُ
 مُسْتَدْرِیةً بِالذَّهَبِ جَعَلَ سَقْفُ نَارِ بَرَجِدَا اَخْضَرَ وَ جَعَلَ فِیْهَا طَائِفًا مِّنْ لُّوْلُوْهُ مِی كُنَا
 بِالْبَاقُوْنِ ثُمَّ جَعَلَ عَرَفَرًا مِّنْ ذَهَبٍ وَ لَیْنَةً مِّنْ یَّاقُوْتٍ وَ لَیْنَةً مِّنْ زَبَرَجَدٍ ثُمَّ جَعَلَ
 فِیْهَا لُحُوءًا نَّالِیْعَ مِّنْ نَّوْاحِیْهَا وَ حَفَّتْ بِالْاَنْهَارِ وَ جَعَلَ عَلَی الْاَنْهَارِ قُبَا بَا یَرِنُ دَر دَرِ شَبِثِ
 بِالسَّیْلِ الذَّهَبِ وَ حَفَّتْ بِاَنْوَاعِ النِّجْرِ وَ بَنَى فِی كُلِّ عَصْرِ قُبَّةً وَ جَعَلَ فِی كُلِّ قُبَّةٍ اَرْكَكَةً
 مِّنْ ذَرَّةٍ بِضَاغِثِهَا السُّنْدُسُ وَ الْاَمْتَبِرُ وَ فَرَشَ اَرْضَهَا بِالزَّعْفَرَانِ وَ قَفَقَ

طایف سقوف است
 طایف و طایف است
 سقوف است
 از برای طایف است
 و طایف است
 السقوف و رفع
 من الزبیر
 و غیره
 و غیره

جلد چهارم از کتاب تواریخ النواجم

۲۷۶

بِالْمَلِكِ وَالْعَمْرِ وَحَلَّ فِي كُلِّ قَبْهٍ حَوَازَهُ وَالْقَبَةُ لَهُمَا ذُبابٌ عَلَى كُلِّ بَابٍ بِطَارِئًا
 وَتَجَرَّانِ فِي كُلِّ قَبْهٍ مِفْرَسٌ وَكِتَابٌ مَكْتُوبٌ وَحَوْلَ الْقَبَابِ لَهُ الْكَرْمِيُّ فَقُلْتُ
 يَا جَبْرِئِيلُ إِنَّ رَبِّي اللَّهُ هَذِهِ الْبَيْتَةُ قَالَ بَيْنَهُمَا عَلِيٌّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَفَاطِمَةُ ابْنَتُكَ شَوْ
 حِنَانُهُمَا نَحْنُ مَا أَتَقَرُّمَا اللَّهُ لِنَقَرُّ بِذَلِكَ عَيْنَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ مَكُودٌ أَرْسُولُ خَدَا
 شَنَدِمُ كَمَا مِفْرَسٌ وَدَكَاهِي كَمَا خَدَا وَنَدَفَرْمَانُ دَادِمُ كَمَا فَاطِمَةُ رَابِعِي كَابِي تَبْدَمُ پَسْ اَز
 امثال فرمان جبرئیل را که می داد که خداوند بهشتی از مروارید بنیان کرد و مروارید که
 مفصل قشبا جلدان از ابراهیم پوسند و اشتر با قطعات زیبا قوت سرخ مرصع فرموده
 و باز بر جلد سبز صنف نموده و بطاقا مروارید که مرصع است با قوت مزین آورد و غرقه
 بنیان نهاد که از اسنان نه تا اسنان نه خشتی از زر سرخ و خشتی از مروارید سفید و خشتی
 از یاقوت زمانی و خشتی از زبرجد سبز است و چشمه سارها روان داشتند و آن غرقه ها
 با نهار جازیه محفوظ فرموده و بر آنها درختها پدید داشت که مثعب میشود و بر نهارها
 زرد پوشیده میشود بکونا کون شجر و بر هر شاخ شجر قبه ایست و در هر قبه تنگی است از درخت
 سفید و شاد روان آن از سندس و استبرق است و زمین آن از زعفران و مشک و عنبر فراوان
 گسترده اند و در هر قبه حورائلی است و آن قبه را صد باب است و در هر بابی دو جانه جای
 دارد و در شجر افراخته بر پالیت و مفرشی و کفالتی نشسته حاضر است و کرد اگر قباب محرومان
 باینه لکرمی بکنم هان ای جبرئیل خداوند این بنار از برای که نهاد و این بهشت را از برای
 کدام کس افروخت گفت از برای علی بن ابی طالب و فاطمه دختر تو بیرون باب بهشت دیگر که
 خداوند تحفه فرمود برای علی و فاطمه ناچشم تو بدان روش کرد و دیگر در منافقین شهر
 اشوبان بن عبدل بن دلسی سندی مجوقه بن ابی سفیان میرساند میگوید حسن علیه السلام بر خدا

او یکدیگر می گفت و
 سر برین
 سندس جبرئیل
 و نام کرد اکوین
 استبرق جبرئیل
 کوین
 قباب صحرای
 سرخ بر زمین
 نام با قبه غرقه
 که در غرض است
 اسکانه یعنی

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۲۷۷

خود را مدد و اعانت بر پای مبارک در می پیچید و تشریف می فرمود بدین گونه بنزد رسول خدا
آمد و تبریحی گفت و گفت که ای رسول خدا من را بخیر بگردان و فاطمه را نیز
فاطمه را بگرفت و جنبش عظیم دادیم قال یا فاطمه ایاک و غضب علی فان الله بغضب نفسه
ویرضی لرضاه یعنی ای فاطمه هر چیزی از این که علی را بغضب آوردی همانا خداوند بغضب
می آید از غضب علی و راضی می شود از رضا علی انوقت علی در آمد و رسول خدا دست علی را
بگرفت و جنبش سبک داد قال یا ابا الحسن ایاک و غضب فاطمه فان الملائكة
تغضب لغضبها و برحق لرضاهای یعنی ای ابو الحسن هر چیزی از غضب فاطمه زیرا که فرشتگان
بغضب می آیند از غضب فاطمه و خوشنود می شوند از خوشنود فاطمه معویه می گوید
عرض کردم یا رسول الله مضیت مدعو و لو رجعت من رزای یعنی تو سنا که رفتی
و شاد خاطر باز آمدی فقال یا معویه کتب لا اترک و قد اصحبت من اشبهن بها اکرم
الخلق علی الله فرمود ای معویه چگونه شاد خاطر نباشم و حال آنکه صلح افکندم
در میان دو کس که بهترین خلق آمد در نزد خداوند عبد الله بن حارث و حبيب بن ثمال
و علی بن ابرهیم روایت کرده اند که بجای محمد اکرم الخلق علی الله فرمود لهذا احببت
فی الارض ائی یعنی این دو کس بهترین مردم اند در روز من بنزد من این بابویه رفتی
عنه می گوایند راکی فرموده میفرماید اعلمایا این حدیث نتوان داشت لایتمها
منهم ان من ان یجئنا جانا یصلح بينهم رسول الله از برای این که علی و فاطمه مترواند
از این که رسول خدا در میان ایشان کار صلح افکند و دیگر سند روایت بخیر باز و صادق
علیهما السلام من می شود آنه کان النبی لاینام یعنی فیصل عرض و جنبه فاطمه و یضع
وجهاه بین تلذی فاطمه و یذعوها یعنی رسول خدا تخفیف تا بوسه بر دگر چهره و گونه فاطمه را

جمله کتب از کتاب و مرآت القاری

۲۸۱

و پیغمبر مبارک را بکذاشتی میاد و بکذا فاطمه و دعا کردی از برای او و بروایتی حتی بقیل
 عرض و جذ فاطمه را و این تقدیمها یعنی تا بنویسد کوفه فاطمه را یا مهران در پستان او را
 و دیگر ابو بکر محمد بن عبد الله شافعی ز ابن شهاب زهری را بر مستب سند بیاثر
 می یونند و در کوشی در شرف الثبی و اشقی در اعتقاد و سمعادر رساله و ابوصالح
 مؤذن در اربعین و ابوالسعاد در فضایل و بعضی از علمای امامیه از صادق
 ال محمد حدیث میکنند آنکه کان رسول الله بکثر نقیقل فاطمه فانکرت علیه بعض
 نساءه فقال انه لا عرج فی الی السماء اخذ بییدی حیرثیل فادخلنی الجنة
 فنادی من رطبها فاکلناها و فی رواية فنادی منی منها ففاحنا فاکلناها فحول
 ذلک نظفه فی صلی نلتا هبط الی الارض و اقع خدیج بن جحش فبسط فاطمه خوراء
 انشیه نکلتا الشقی الی رائحة الجنة سمیت رائحة ابنتی و دخل الثبی علی فاطمة
 فراهما من رجة فقال لهما مالک فقال الی الخیر اء افخرت علی امی انهما تعرف
 رجلا قبلک و ان امی عمر فها مینة فقال ان بطن امیک کان للامام و غایه
 حدیث کردند که رسول خدا فرمود که هرگاه با سنان عروج را بداند جبریل دست مرا بگیرد و در پشت
 مرا ببرد و از خرمای جنت مراد او بخورد و بروایتی سببی را در بخورد و ان سبب در
 صاحب من بظفر بخوبل داد و چون از اسم او پرسیدم و با خدیج هم بر کتم بفاطمه که
 خوراء التی است حامل کشت لاجرم کاهی که مشتاق را رنج بهست بمشوم فاطمه را بوسه
 میدهم و می بوسم در خبر است که پیغمبر و فاطمه در آمد و او را در قلق و اضطراب دیدم و فرمود
 همان اطفال چیست تو را عرض کرد که غایبم فخر میکند بر مادر من و میگوید من نشستم

از علاج بقیل
 و اضطراب

وَأَيُّهَا الْأَنْبِيَاءُ خَيْرُ النَّاسِ

۲۷۹

مرد بر اهل از رسول حکما کنی مادر نور این غیر در من که بولک سیاف در پانچ رسول خدا
 فرمود بطن مادر تو کعبه و لا و امامت است
 زگر فضا با فاطمه علیها السلام خیر من خلیفه باشد که با فاطمه
 ابن عبدربه در کنار عقد مینویسد که مهد خلیفه در خواب بد که شریک شادی
 از وی بر نافت چون از خواب انگین شد این صورت با ربیع مکشوف داشت که برض
 رسانید که شریک فاطمی محض است لاجرم با تو بر راه مخالفت هر دو مهد کفر مان کرد
 که شریک فاضلی حاضر کنند چون در آمد گفت بمن رسید است که تو فاطمی باشی در
 پانچ عرض کرد پناهنده ام تو را بجهت خداوند که تو فاطمی نباشی مگر از این سخن فاطمه
 کبر برانصد و مکنی گفت لا والله قصد کرده ام مگر فاطمه دختر محمد را شریک گفت یا لعن
 مکنی فاطمه دختر محمد را گفت معاذ الله هرگز من یک چنین امری نشوم شریک گفت و حق که
 فاطمه لعن کند چه گوئی مهد گفت خلیفه لعنه الله شریک بر عرض رسانید که اکنون لعن کن
 ربیع را ربیع گفت یا امیر المؤمنین لا والله من هرگز لعن نفرستم فاطمه قال لا شریک یا امیر
 فاذکرک لیسید فی النساء العالمین وابنه سید المرسلین فی مجالس الرجال شریک با
 ربیع گفت ای بک ناپود از چه رو نباش است سید زنان عالمینا و دختر سید پیغمبران
 در مجالس مردان مکنی قال لا الهدی فیما وجهه الشام قال ان رؤیاک لکبت برؤیا
 یومئذ وان اللقاء لا یشکل الا احلام محمد خلیفه گفت پس وجه خواب من چیست شریک
 گفت خواب تو خواب بومف پیغمبر نیست که از اضاوا و اکادیب منز باشد و خون مسلمانان
 نیز بخواب جلال نمیشود در خبر است که مگر حضرت فاطمه علیها السلام را ببت شتم یاد کرد او را
 بکرفتند و بنزدیک فضل بن ربیع آوردند فضل رو با ابن خاتم آورد و گفت چه مگوئی و حق

خبر از فاطمه علیها السلام

جمله حقا از کتاب قرآن و تفسیر النواهی

اینم قالَ بِحَبْرٍ عَلِيٍّ الْحَدِّ قَالَ لَهُ الْفَضْلُ فِي ذِمَّتِكَ إِنْ حَدَدْتُهُ فَأَمَرَ بِأَنْ يُضَرَّ
 الْفَسَّوْطُ وَيُصَلَّبَ فِي الْأَرْضِ بَيْنَ غَائِمٍ كَفْتٍ وَاجِبٍ مَشُودٍ كَبْرُوحٍ وَحَدَّ جَارِي كَرَمٍ وَفَضْلٍ
 كَفْتٍ بَيْنَ حَدِّ كَبْرُوحٍ مِهْرَانٍ بِرِذْتٍ قَسَبٍ وَبِفِرْمُودٍ وَهَزَارٍ تَازِيَانَهُ زَنْدٍ وَدُرِّ كَدِّ
 اَزْدٍ اَرِيَارٍ وَبُخُنْدٍ دَرْمَنَاقِ بَيْنَ شَهْرٍ اَشُوبٍ مَسْطُورٍ اسْتِزَانٍ فَاطِمَةُ تَمَتَّتْ وَكَيْلَانُ
 عِنْدَ غَزَاؤِهِ عَلِيٍّ بَعْنِي فَاطِمَةَ اَزْدُ وَكَيْلَانُ عَمُودٍ هَسْكَامٍ جَمَادٍ وَغَزَاؤُ عَلِيٍّ اَبْنِ اَيْتٍ مَبَارَكٍ
 فَرُودِ شَدِّ رُبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخَذَ وَكَيْلَانُ وَبَكْرٍ وَصَحَّحَ دَارَ قَطْنِ
 مَسْطُورٍ اسْتِزَانٍ رَسُولُ اللَّهِ أَمَرَ بِقَطْعِ يَدِ امْرِئٍ فَقَالَ الْفَضْلُ يَا رَسُولَ اللَّهِ نَدَقْتَهُمَا
 فِي الْإِسْلَامِ وَأَمَرُهَا بِالْقَطْعِ فَقَالَ لَوْ كَانَتْ لِي بَنَاتٌ فَاطِمَةُ بَعْنِي رَسُولُ خُدَا فَرَمَانِ كَرْدِ
 كَرْدِ دَسْتِ زَدِ هِرَاقِطِ كَسَبَدِ زَدِ فَرَايَدِ بَرَاوَدِ كَرْدِ يَا رَسُولَ اللَّهِ دِي اَبْنِ دَسْتِ دَرَسَبَارِ
 بِبَقِ اسْلَامِ مِي بِدِاشْتِ وَمَقْدَمِ مِي دِاشْتِ وَبَرُودِ قَطْعِ اَنْ فَرَمَانِ مِهْدِ رَسُولِ خُدَا
 فَرَمُودِ اَكْرَهٍ فَاطِمَةُ دُخْرَمِنْ بَاشَدِ هُونِ مَرْتَكَبِ جِسْمِ اِمْرِی كَرْدِ حَكْمِ خُدَا اِبْرَا مَعْطَلِ مَكَلَّانِ
 وَحَدِّ بَرُودِ مِی اَنْ چُونِ فَاطِمَةَ اَبْنِ بَخْرِ بَشَنِدِ حَزْرُونِ كَشْتِ تَاجِرِ اَنَامِ اَوِ بَرِ زَبَانِ بَغْمِ بِا
 دَزْدِی قَوَامِ اَنْ رَفَنَهْ بِلِ جِیْرِ بِلِ اَرْجَابِ هَكَا فَرُودِ شَدِّ اَبْنِ کَلْمِ بِیَا وَرْدِ اَنْ اَشْرَكْتِ
 لِي بِحَبْرٍ عَمَّاكَ بَعْنِ اَكْرَمِ شَرِكِ یَا رِی عَمَلِ تَوْضَاعِ وَبَاطِلِ خَوَامِدِ شَدِّ رَسُولِ خُدَا اَزْدِ
 کَلْمِ بَرِ حَزْرُونِ كَشْتِ جِیْرِ بِلِ یَا مَدِ اَبْنِ کَلْمِ بَكْفَتِ لَوْ كَانَتْ فِیْهَا اِلَهَاءُ اِلَّا اللَّهُ فَسَدَّ
 بَعْنِ اَكْرَمِ رَمِیَا السَّمَاوِ مِیْنِ خُرْدَا وَنَدِ بَتَارَكِ وَتَهَا اَخْدَا یَا اَنْ بَاشَدِ نِظَامِ جَمَادِ مِی
 نَشُودِ وَضَادِ بَادِ دِیْدِ مِتْ كَرْدِ رَسُولِ خُدَا اِبْرَا سَكْفِ اَمْدِ وَجِیْرِ بِلِ فَرُودِ شَدِّ وَتَالَ كَانَتْ
 فَاطِمَةُ حَزْرَتِ مِنْ قَوْلِكَ هَذِهِ الْآيَاتُ لِمَا وَاقَعَتْهَا اَلرَّحْمَنُ كَفْتِ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَاطِمَةُ اَبْنِ حَزْرُونِ
 حَزْرُونِ كَشْتِ اَبْنِ اَيَاتِ بَوَاقِفَتِ کَلَامِ ثَوَامِدِ بَا فَاطِمَةُ رَاضِی شُودِ بَعْنِ دِیْدِ اَنْ فَاطِمَةُ كَرْدِ اَبْرَا

حقیقه باطل است
 ثواب

وَأَجْزَالُ الْخَيْرِ مَا جُزِيَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

مستخرج من نوع سر و طریایع محالک بلد دمشق عمر سعد و صواب اس سر و اسو
که ان صادق ال محمد بر سر که مدار مع حج علی جبر العمل فقال حمر العجل ثوبا طم و واد
مر و در العمل بکون فاطمه و در رد الوصف و بر و ای حمر العمل و لا یب اهل بیت اس
اوصالح و کما ر یس از ابو حامد اسفرائینی سید ما و هر مر و مر ساند قال قال
رسول الله ازل یخص بد عمل الحجة فاطمة و دیگر از رسول خدا حدیث کرده اند قال
لما حلقوا الله الحجة سلمها من نور وجهه ثم احدث ذلك النور فعد فاصاب
لنك النور واصاب فاطمة تلك النور واصاب حلتا و اقبل بلبه تلك النور ثم اصاب
من ذلك النور اهتدك الى ولا به ال محمد و من لم یضنه من ذلك النور صتل
عن ولا به ال محمد رسول حادی بهر مابد کافی که میارید حداد و بدیث اسانید
از ارا و بحال خود من ماحود ماقت از او سبکد یلب ملت از ان نور بصیرت من
و عمر آمد و یلب نلک مهره فاطمه کت و ثلث بکر علی علیه السلام و اهل بیت و واد
پس هر که از ان نور مهره مدکت هدایب یافت نوکایت ال محمد و انکس را که بهر وجه
رسد سر بر نام از قول و لا یب ال محمد و کرا کس و دیگر حسن بن ریدس علی از
صادق ال محمد و حار جعی از باقر علیه السلام حدیث می کند قال النبی ارب الله
لِعَصْبِ لِعَصْبِ فاطمة و برضی لیرضاها و دیگر اس شرح ما سنا خود از صادق
ال محمد و ابو سعد و اعط در شرح السنی از امر المؤمنین و اوصالح مؤمن در رضا
از اس غفار و ابو عبد الله عکری در امامه و محمود اسفرائینی در ده ماه هم کان را
دوایب هداستان امدار التی قال یا فاطمة ارب الله لِعَصْبِ لِعَصْبِ
و برضی لیرضاها و دیگر انو بکر مر و بر در کنار خود سید اسانیدی مر ساند

جلد چهارم از کتاب تواریخ

۲۸۲

قال النبي حدثني جبرئيل ان الله لما نزع فاطمة علينا امر رضوان فامر شجرة
طوبى فاحملت رفعا لمحجى ال بيت محمد ثم امطر ما ملائكة من نور بعد نيك
الرفاع فاحد تلك الملائكة الرفاع فاذا كان يوم القيمة واستوت ياها لها
اهبط الله الملائكة بلك الرفاع فاذا الهى ملك من تلك الملائكة رجلا من
محجى ال بيت محمد دفع اليه رقعة برائة من النار رسول خدای مفر ما بد
حديث كرم جبرئيل كرم خداوند چون فاطمه را باغی كاپر بست رضوان را فرما
داد تا امر كرد درخت طوبى را كز برای دوستا ال بيت محمد رقعه ها جل نمود
فرشتگان بران رفاع بشماران رقعه ها نور باریدند و ملائكة ان رقعه ها را خفا
داشتند چون روز قیامت اهل محشر انجن شوند خداوند فرشتگان را با ان رقعه
فر و فرستد هر ملكی كه دیدار كنند مرگ از دوستا ال بيت محمد را رقعه را دای او را
از ان جنم بدست او دهد و دیگر در تفسیر قوله تعالى لا یرون فیها شمساً ولا
زَمْهَرِيراً البوالعاد و فضایل و ثعلبی در كشف رایت كرده اند قال بن عباس
بینا اهل الجنة فی الجنة بعد ما سكفوها زوا نوراً اضاء الجنان فبقوا
اهل الجنة یارب انك قد قلت فی كتابك المنزل علی نبيك المرسل لا یرون
فیها شمساً ولا زَمْهَرِيراً فینادی مناد للهن هذا نور الشمس لا نور القمر وان
علیاً و فاطمة تعجبا من شئ فضحكا فاشرف الجنان من نورهما ابن عباس
میگوید چون اهل بهشت در بهشت جای كنند نكران نور شدند كه بهشت را
از شعله فروغ مستلماً داشت عرض كردند ای پروردگار ما تو در كتاب منزل فرستی
مرسال الهی را دای كه در بهشت شمس و قمر را طلوع و غروب نیست ما را ایاهان

وَأَجْوَالُ الْخَصْرِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۸۳

اجبت

او تفسادها
در داد که این بود

که این نورش و قرینیت همانا علی و فاطمه از دیار جبرئیل شکفتی که فتنند بخندیدند
ابن شعاع و شعیبه از نورایتان با دید کنت و دیگر ابوعالی و در اینجا فاطمه
و ابوالاعانات در فضایل العترة با شما خود از ابوذر غفاری حدیث میکنند
قَالَ بَعَثَنِي النَّبِيُّ اَدْعُوْا عَلِيًّا فَاَيُّدِيْ بَيْتِهِ وَ مَا دِيْنُهُ قَالَمْ يَجِبْنِيْ فَاَخْبَرْتُ النَّبِيَّ
فَقَالَ عُدَّ إِلَيْهِ فَإِنَّهُ فِي الْبَيْتِ فَأَتَيْتُ وَ دَخَلْتُ عَلَيْهِ وَ رَأَيْتُ الرَّحَى تَطْحَنُ
وَلَا أَحَدًا عِنْدَهَا فَقُلْتُ لَعَلَّ ابْنَ النَّبِيِّ يَدْعُوكَ فَخَرَجَ مُوَحَّشًا حَتَّى لَقِيَ النَّبِيَّ
فَاَخْبَرْتُهُ لَيْتَ بِي مَا رَأَيْتُ فَقَالَ يَا أَبَا ذَرٍّ لَا تَعْجَبْ فَإِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً سَابِقِينَ
فِي الْأَرْضِ مُوَكَّلِينَ بِمَعُونَةِ آلِ مُحَمَّدٍ اُوذِرَ مِنْهُمْ مَا يَدُرُّ رَسُوْلُ خُدا
فرمان کرد که علی علیه السلام را بحضرت او دعوت کنم بخانه علی ایدم و ندا در دادم
کس مرا پاسخ نكفت باز ایدم و خبر باز دادم پیغمبر فرمود علی در خانه خویش است
باز شو و او را بگو من دعوت کن باز ایدم و بدرون خانه رفتم آسپاد بدم که بجوین
میگشت و هیچکس حاضر نبود پس علی را بخواندم و انحصار و حشمت رده بزد پیغمبر آمد
و من قصه دستا من را بفرمود سایندم رسول خدا فرمود ای ابوذر شکفتی مگر
چهره خداوند و فرشتگانند که زمین را می بینند و ما موند با عانت آل محمد
و دیگر حسن بصری و ابن اسحق از عمار و مهبونه حدیث میکنند میگویند دیدیم فاطمه را
که دستخوش خواب بود و دست آسپاد او بخویش بود و میزد این خبر بر رسول خدا آوردیم
فرمود خداوند دانا بود بر ضعف کثیر که خود را بجرم دست اسرا فرمان کرد تا بجوین
بگرد و دیگر ابوالقاسم بستی در مناقب ابراهیم و اوصالح مؤذن در اربعین
از شعبی با شما خود از مهبونه حدیث میکنند و از ابن قیاض در شرح اجابات و

که بسیار وقت فاطمه بکاری مشغول بود مانند عبادت و نماز یاد را داشت و فرزندانش
تا از کرختن باز ایستند و همچنان که او را در کوهستان بدست فرشتگان جنت
و دیگر از محمد بن علی بن الحسین بن علی مرسل که رسول خدا سلمان از دنیا
امری بخانه فاطمه روان داشت چون بدر خانه آمدن بختی بر بابید باید و سلا
دادند **فَاتِمَةُ قَرَأَتْ الْقُرْآنَ مِنَ الْمَاءِ وَالرَّحَى تَدْوِي مِنَ التَّهْمِ مَا عَمِلَتْ**
أَنْتِ سَلَمَانٌ مِثْرًا بِدَارِ بَرْوَن سُرَا فَاطِمَةُ كَلِمَاتٍ الْخَضِرَاءُ صَغِيرَةٌ مَرَّةً
قُرْآنَ كَرِيمٍ رَادِرٍ مِثْلَ بَيْتِ قَرَأَتْ مِثْرًا مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً
دَوْدَ مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً مَرَّةً
الْخَضِرَاءُ تَبَتُّ فَرَمُودَ وَقَالَ يَا سَلَمَانُ إِنَّ ابْنَتِي فَاطِمَةَ مَلَأَتْ اللَّهُ تِلْكَهَا حَوَارِ
إِيمَانًا إِلَى شَائِهِمْ إِيْطَاعِيَهُ اللَّهُ فَعَبَّ اللَّهُ مَلَكًا اسْمُهُ رَقَائِلُ وَفِي
خَبْرٍ آخَرَ جَبْرِئِيلُ فَأَدَارَ لَهَا الرَّحَى وَكَفَاهَا اللَّهُ مَوْئِدًا دُنْيَا مَعَ مَوْئِدِ
الْآخِرَةِ رَسُولُ خُدَا فَرَمُودَ إِيْمَانُ خُدَا كُوشَتِ وَبَوَسَتْ خَيْرَ مَا تَنَاوَسَتْهَا
أَوَاكِنْدَه اَفَرَمُودَه اسْتَزَامِيَانِ وَدَقِيقَةً رَطَابَتِ يَزْدَانِ خَوْشَتَنِ دَارِي نَكُنْدِ
لَا جَرَمَ خُدَا وَنَدَفَرِشْتَرَا كَهْ نَامَشِ وَرَقَائِلُ بُوْدُو بَرَوَائِي جَبْرِئِيلُ دَا فَرَمَانِ دَا دَنَا
دَسْتِ اسْ اَوْرَا بَكِرَا نَدَ وَخُدَا وَنَدَ كَفَايَةِ سَكُنْدِ كَا رَاوَرَا دَر دَبْنَا وَخَرِشْتِ وَدِيكَرِ رَسْنَا
اِبْنِ شَهْرَ اشَوْبِ اَزْ عَلِيٍّ مَعْتَمِرُ رُوشَتِ مَكُوْدِيَامِ اِهْمَنِ بَعْدَ اَزْ نَوَافِ فَاطِمَةَ كَهْ اَزْ اِبْنِ بَرْوَن
مَدِينَه سَكُونِ نَخَوَاهِمُ كَرْدِ سَفَرِ مَكْرَ اِبْدِشْتِ دَا رَا ضَرْجِيَانِ قَشَرِ كَشْتِ كَرِيمِ هَدَا
سِرْفَتِ قَالَ نَكَسَرَتْ عَيْنُهَا حَوْلَ الْمَاءِ ثُمَّ قَالَتْ يَا رَبِّ اَعْطِنِي وَاَنَا خَادِمَةٌ لِبَيْتِ
بَنِيكَ قَالَ قَرَأْ اِلَيْهَا دَلْوٌ مِّنْ مَّاءٍ الْحَيَّةُ فَشَرِبَتْ وَلَمْ تَجْعَلْ وَلَمْ تَطْعَمْ سَبْعِينَ مِثْرًا

سُرُیُ السَّامَانِ الرَّحْمَتُ فَاظْمِرْ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۸۵

سُرُیُ السَّامَانِ رَدَّاسْت دَجِیمُ مَخْدُودِافَر و خَوَابِیَنْد و عَرْضِ کَرْدایِ پُرود کادِیْ مَر
 فَتَنَهْ مِیْکَدَارِیْ و حَالِ اَمَکِهْ مَن خَدِیْمَن کَار و خَیْرِ مَعِیْرِ نَوَامِ دَر زَمَانِ دَلَوِیْ سَر سَارِ اَرَاغِیْ
 بَهْتِ فَر و دَشْدِ اَمِ اَمِنِ بَنُوشْد و سَاکَمَ اَدَارِ کَر سِر و قَسْر مَکَت و دِیْکَر دَر مَن
 اَبِنِ شَهْرِ اَشُوبَا زِ مَالِکِ بَر دِیْنِ اَمَرِ رَیْسِ مِیْکُودِ دِطَرِیْقِ مَکَرِ زِیْنِ اَدِلَمِ ضَمِیْنِ
 و بَر دَا بَهْ خَیْفَهْ سَوَار و دَوَانِ دَا کَبِ مَر کُوبِ طَلِیْ طَرِیْقِ حَالِ مِیْنُودِ حَمَلِیْ اَوْدُ
 اَوْدِ اَکْتَنْدِ کِهْ اَزْ عَرْمِیْشِ اَبِنِ سَفَرِ دَسْتِ بَار و دَر اَمْرِ جَبْتِ قَر مَیْا بِنْدِ بَر فَر و هِجْمَانِ
 بَا هِمْرِ اَمْرِ کُیْجِ مَبْدِ اَدِجُونِ نَهْمِ بَیْا بَانِ رَا قَطْعِ کَر دِیْمِ دَا بَهْ اَوَا زِ کَر بَار مَانْدِ مَر مَانِ
 اَوَا هَدَفِ مِیْلَمَتِ سَاخِیْنْد و لَبِزِشِ بَر دَا خِشْدِ فَر قَعَتْ رَاسِهَا اِلَیْ التَّمَّارِ
 فَطَالَتْ لَیْلَتِیْ تَر کُیْجِیْ وَ لَا اِلَیْ لَمَنَکِ حَمَلْنِیْ قَوَّعَتْکِ وَ حَلَالِکِ لَوْ فَعَلَ بِنِیْ
 هَذَا غَيْرُکِ لَمَّا سَكُوْنُهُ اِلَّا اِنَّکَ اَبْنُوقِ سُرُیُ السَّامَانِ بَر اَمْرِ اَسْتِ و عَرْضِ کَر
 مَر دَر خَا مَر خُودِ دَسْتِ بَا زِ دَاسْتِیْ دِیْ سُویْ خَا مَر خُویشِ رِجْلِ مَر اَوْرَا حَلَهْ رَهْ سَوَار نِکَلِ
 سَوَکَنْدِ بَر فَر و جَلَالِکِ نُو اَکْرِ خَر نُو کَر اَمِنْ کَار بَا مَر دَاسْتِ سَکَا سَتِ اَوْرَا مَحْصُورِ بُو
 اَوْرَدِ مَر مَالِکِ بِنِ دِیْ بَا مِیْکُودِ اَبْنُوقِ مَر دِیْ اَر مِیْا بَیْا بَانِ دِیْلَمِ کَر تَسَا بَزْدَهْ
 دَر و مِیْیَدِ و زَمَامِ نَا قَر دِیْسْتِ دَاسْتِ اَوْرَا اَکْتَنْدِ هِمْ اَکُونِ بَر فَرشِ اَنِ دَر سَوَار شَدِ
 و نَا فَر و جُونِ بَر فَر حَاطِفِ و رِیْجِ عَاصِفِ دَر طَرِیْقِ مِجْشِ اَمِ دِیْنِ بُو دَنَا کَا هِیْ کَر
 خَا مَر مَکَرِ اَوْرَا دِلِ اَر کَر دِیْمِ کَر طَوَافِ مِیْ دِهْدِ بِلِیْسِ سِدَمِ و اَوْرَا سَوَکَنْدِ دَا دَمِ کَر کِیْسْتِ
 و اَزْ کِجَا نِیْ اَکْتَنْدِ مَن شَهْرَهْ بِنْتِ مَسْکَرِ اَمِ دَمَا دَر مَن قِشْرِ خَا مَر فَاطِمَهْ زَهْرِ اَعْلَمِ مَیْ
 اَللَّامِ اَسْتِ دَر خَبَرِ اَسْتِ کَر فَاطِمَهْ عَلَیْهَا السَّلَامُ بَعْضِیْ اَر جَلَمِ هَیْ خُودِ اَدِ رَنَزِ زَنْ دِیْدِ
 کَر مَر دِیْ جَمْعِیْ بُو دَر رَهْبَنَهْ کَزَا شَدِ و مِیْلَمَتِ مَعِیْرِ نَوَامِ مَخُودِ دَاسْتِ جُونِ رِیْ دَارِ خَا مَر

سور سابر
 جند
 فرزند
 بیکه

فی الحوائج حضرت فاطمه علیها السلام

۲۱۶

بابت فاطمه
خانم بی بی
سینا

از در دیوار دارانوار ساطعه نکرینت گفت این جامه زینت کفشد فاطمه علیها السلام را
پس بدو زوج و هشتاد و نه از جهودان مدینه مسلمانان که رفتند و قتی چنان افتاد که فاطمه
خانمی اند و رسول خدای خواست تا در انکت کند فقال لا اُعْلِمُکَ مَا هُوَ خَيْرٌ مِنَ الْحَائِمِ
اِذَا صَلَّيْتَ صَلَوةَ اللَّیْلِ فَاطْلُبِي مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ حَائِمًا فَإِنَّکَ تَنَالِیْنِ حَاجَتَکَ
فرمود بود اجیری تو تعلیم میکنم که بنکو ترا خاتم است کافی که نماز شام را بگذاشی از خداوند
جل جلاله خاتمی بخواد همانا کام رواخواهی شد فاطمه میفرماید شبانگاه خدایاراد طلب
خاتم بخواندم فَاذْهَبِي هَاتِفِیْ فَاَطْلُبِي الَّذِیْ تَلْبِسُ مِنِّیْ تَحْتَ الْمُصَلَّى فَرَفَعْتُ الْمُصَلَّی
فَاِذَا الْحَائِمُ یَا قُوْتَ لَا قِیمَةَ لَهُ یعنی ای وقت هاتقی نداد داد که ای فاطمه ایچ طلب کردی و انا
در زیر مصلائی نشستم لاجرم فاطمه مصلی را بلند کرد و در زیر آن خاتمی انیا قوت یافت
که فیمت آن بیرون بود از حساب شمار پس آن خاتم را انداخت مبارک بجای داد و بدان
شاد خاطر گشت چون در آن شب بخت در خواجچیان دید که در بهشت است و سر قمر
دبدا کرد که همانند آنان در بهشت نبود فرمود این قصور کراست کفشد فاطمه دختر محمد را
میفرماید که یار و رفیق در رفتم و مشی میگردم ناگاه منحنی مقابل دیدم و بر سره قائمه ایستاده گفتم
این بختی چه رسیده که بر سره قائمه ایستاده کفشد صاحب آن خدا خاتمی خواست یکی از قوائم
از آن خاتمی کردند و بدو بر دند فاطمه میفرماید با مدادان مجتور رسول رفتم و این قصه بگفتم
فَقَالَ اِنَّنِیْ مَعَ اَشْرَافِ عَبْدِ الْمَلِکِ لَبَسْتُ لَکُمُ الدُّنْیَا اِنَّمَا لَکُمُ الْاٰخِرَةُ وَ مِیْعَادُکُمُ الْجَنَّةُ
مَا تَصْنَعُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ فَاتَّهَمَ اَسْأَلُهُ عَرَّافَةٌ قَامَ هَآئِلُ النَّبِیِّ اِنْ تَرَدُّدُ الْحَائِمِ تَحْتَ الْمُصَلَّی
فَرَأَتْهُ الْمَنَامُ اِنَّهَا دَخَلَتْ الْجَنَّةَ فَلَدَخَلَ ذَٰلِكَ الْفَصْرَ وَ رَأَتْ السَّیْرَ عَلٰی اَرْبَعٍ
قَوَائِمٍ فَسَأَلَ عَنْ حَالِهِ فَقَالَ اُوْدِرُّ الْحَائِمُ وَ رَجَعَ السَّیْرُ اِلِی الْمَبْنِیِّ بِیَغْیَبُ فَرُودَی

مردن قائم ناظم
المصلى

فی الحوادث حضرت فاطمه علیها السلام

۲۸۷

فرزند آن عبدالمطلب ثمار اردیابهره و بیت بلکه نصیبه تمام از خیرات و نیکوئیها
در بهشت حکیمانه دنیا و که مایه سعادت و بهر مسئله است و در میان کرم فاطمه و اکابر حاکم را
در فتح مصلح بجای کذا روین فاطمه از خاتم راد و حکاک است و دو مصاحبت در جواب
و بدار کرد که داخل بهشت شد و بدان قصر و امدان محمدی مکرمیت که در چهار قائم ^{لباس}
پرسش هر مود که از کجا و با صلاح جبر که قائم این سر بر مشکوکت کفشدان حاتم منور
شد و قائم سر بر کشت و دیگر ابو جعفر طوسی را حبیب الزحالی سند سلمان فارسی
پوسته میدارد و میفرماید کاهی که علی علیه السلام را در برای صحت ما او بکر محمد
کشانیدند فاطمه از نقای احضرب بیرون شد و زنان می هاستم در خدمت او و
شدند چون بزرگ فر رسول مدای مد فغالت خلوا عنی ای عتی قوا الذی
بَعَثَ مُحَمَّدًا بِالْحَقِّ لَنْ لَمْ تَحْلُوْا لِحَقِّهِ لَا تَقْرَبْنَ شَعْرَتِيْ وَلَا ضَعْفَنَ قَبِيْضَ رَسُوْلِ اللَّهِ عَلٰی
وَابْنِيْ وَلَا تَصْرُخَنَّ اِلَّا بِاللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالٰی فَمَا فَاةٌ صَالِحٌ مَّا كَرَّمَ عَلٰی اللَّهِ مِنْ وَلَدَيْهِ
فرمود دست یار دارد پس غم سرا و اگر نرسو کند بداند که که محمد را بر استی فرستاموی
سر را بر پشام و بر اهن بیغیر را بر سر گذارم و در حضرت یزدان بسم فاته صالح در حصر
بر دان عزیز یزدان من بخت و بجز فاته کرامی توا حسن و حسن باسد قال سلمان فرأيت
وَاللَّهِ اَسَاسَ حِطَّانِ الْمَجِيْدِ تَقَاعَتَ مِنْ اَسْفَلِهَا حَتّٰی لَوْ اَرَادَ رَجُلٌ اَنْ يَّجْعَلَ
بَيْنَ نَحْنِهَا لَقَدْ مَدَّوْتُ شِمَاوُتْ يَا سَيِّدِيْ وَ مَوْلَايَ اِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالٰى
لَعَنَ اَبَاكَ دَحْمَةً فَلَا يَكُوْنُ فِيْ نَفْسٍ فَوْحٌ اَوْ حِطَّانٌ حَتّٰی سَطَعَ اَلْعَصْرُ مِنْ اَسْفَلِهَا
فَلَخَلَّتْ فِيْ جَنَاتِهِمْ اِسْلَامٌ مِيعَ مَا يَدُ سُوْكَدَ مَا حُدِّثَ اِسَاسُ دِيْوَارِهَا مَسْجِدًا
بكر نيم که از رخواست چنانکه اگر مرخواست از بر ستونها و معور دهند توانست چون

۲ مَقِيٍّ وَلَا الْعَصِيَّةَ
مَّا كَرَّمَ عَلٰی اللَّهِ

خیابانم می ران
می

جلد چهارم از کتاب وصیای ناسخ التواریخ

۲۸۸

این بدیدم نزدیک فاطمه رفتیم و گفتیم ای سیده من خداوند تبارک و تعالی پدر تو را اردند
رحمت فرستاد و از دو نعمت بسیار این هفتکام دیوارهای جای خود آمد و ستونهای چون
یجای خود فرو شد عباری برخواست کجیخاشیم ما اندو رفت و در کتابضا با او در کتاب
روضه مسطور است که رسول خدا بجانیه علی علیه السلام درآمد و نکریت که انحضرت
باقیان فاطمه بدست اسلحی جاورس میبایند فرمود کدام یک از رحمت طری مانده
شده ابد علی عرض کرد که فاطمه با رسول الله فقال لها قوی یا بنیة فقامت و جلست
النبی موضعهما مع علی فواساه فی محراب الحب رسول خدا با فاطمه فرمود که
دخترک من بر خیز لا حرم فاطمه برخواست و رسول خدا بجای او بنشست و با علی
بواساه جاورس را طری کردند و دیگر در کشف الغم از کتاب معالم القرة مشکا
که عبد العیز بن اخضر سند با فر بن مالک میرساند قال قال رسول الله
خبرنی اسمها مریم و خبرنی اسمها فاطمة بنت محمد و نیز سند با حماد بن حنبل
می پیوندد و مرفوعا الی ابن بن مالک قال النبی محسبک من نساء العالمین
مریم بنت العمران و خدیجة بنت خویلد و فاطمة بنت محمد و اسمیة بنت
مراح امراه فرعون و نیز عایشه دختر ابوبکر حدیث میکند قالت عایشه
لفاطمة الا اقبلتک انی سمعت رسول الله یقول لیس انک لیساء اهل
الجنة اربع مریم بنت عمران و فاطمة بنت محمد و خدیجة بنت خویلد
و اسمیة بنت مراح امراه فرعون و نیز از عایشه مرویست چنانکه در مسند احمد
مسطور است قالت اقبلت فاطمة تمشی کان مشیتها مشیة رسول الله
فقال مرحبا یا بنیة ثم اجلسها عن یمنه او عن شماله اسر الیهما حدیثا

رَأَى الْإِسْحَاقَ حَضْرًا فَجَمَعَهُ عَلَيْهِمَا السَّلَامَ

۲۸۹

فَبَكَتْ فَلَمَّا اسْتَجَبَكَ رَسُولُ اللَّهِ بِحَدِيثِهِ ثُمَّ تَبَكَّتْ ثُمَّ أَسْرَأَتْهُمَا حَدِيثًا
فَضَحِكَتْ فَقُلْتُ مَا رَأَيْتُكَ الْيَوْمَ فَرَحًا أَقْرَبَ مِنْ حُزْنٍ قَالَتْ لَمْ يَأْتَاكَ
فَقَالَتْ مَا كُنْتُ لِأُفِيضَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَقْبُضَ رَسُولُ اللَّهِ سَأَلْتُهَا
فَقَالَتْ أَسْرَأَتْ فَقَالَ إِنَّ جِبْرِئِيلَ كَانَ يُعَارِضُنِي فِي الْقُرْآنِ فِي كُلِّ عَامٍ
مَرَّةً فَأَتَانِي عَارِضُنِي بِهِ الْعَامَ مَرَّتَيْنِ وَلَا أَدْرَاهُ إِلَّا قَدْ حَضَرَ أَجَلِي وَأَتَيْكَ أَوْلَى
أَمَلٍ بَلَّغَنِي لِحَاقًا بِهِ وَتَعَمُّ السَّلَفُ فَأَتَاكَ فَبَكَتْ لِدَلِيلِكَ فَقَالَ أَلَا
تَرْضَيْنَ أَنْ تَكُونِي سَيِّدَةً بِنَاءً هَذِهِ الْأُمَّةِ وَلِبَنَاءِ الْمُؤْمِنِينَ قَالَتْ
فَضَحِكَتُ لِدَلِيلِكَ عَائِثَةً مَيُكْوِدُ فَاطِمَةُ دُرْمِيرُ سِيدُ وَجَنَانُ مِينُودُ كَمْ شَيْءٍ أَوْ
دَفَنَ رَسُولُ خَدَايَتِ بَغِيرِ جُونِ أَوْ رَادِدًا كَرْدِ تَرْجَبِ مَمُودُ وَدَدُ كَنَارُ خُودِ
أَرْضُ فَرْدِ اسْتَدَاكَ نَزَارُ وَطَرْ وَجِبِ نَشْتَنِ فَرْمُودُ وَبَاوُ بُوَشِيدِهِ أَزْدِيكَرِ
كَسَانِ كَلَمُ كَفْتِ وَفَاطِمَةُ بَكْرِ بَيْتِ كَفْتِ مَخْصُوصِ اسْتَدَاكَ رَسُولُ خَدَا تَوْرَا بِحَدِيثِ
كَمْ بَكْرِ بَيْتِ بَرِ دِكْبَرِ بَارِهِ بَا فَاطِمَةُ بَسْرُ حَدِيثِ فَرْمُودُ وَنَحْضَرُ بِحَدِيثِ بَا خُودِ كَفْتِ
بِهِ كَحَاكَ نَدِيدِمْ خَزْنِ بَرِ أَكْبَارِ بِنِ سَرْعَتِ بَدَلِ كَرْدِ بَا فَرَحَتِ بَا فَاطِمَةُ بِرَشِ كَرْدِ
كَمْ بَرِ جَرِ أَحَدُ وَثَرِ بُوَدِ فَرْمُودِ مِنْ أَنْ كَسَنِ بَسْتِمْ كَمْ سَرِ رَسُولِ خَدَا بِرَا فَا شَرِ كَمْ بَرِ
بُوَدِ تَا مُصْطَفَى أَزْدِ بِنِ سَرَايِ دُرْ كَزَشْتِ أَنْ كَاهِ أَزْ فَا طِمَةُ خَوَاسْتِ أَشَدِمْ كَمْ بَرِ
سَرِ مَسْتُورِ بَرْدِهِ بَرِ كَرِ فَرْمُودِ نَحْشَتِ رَسُولِ خَدَا مَرَا لَكِي مَادَا كَمْ جِبْرِئِيلُ دُرْمِيرُ
كَرْتِ بَرِ قَرَانِ رَا بَرِ مِنْ عَرَضِ مِيدَادِ وَامْسَادِ وَكَرْتِ بَسُویِ مِنْ عَارِضِ مَادِهِ أَزْدِ بِنِ
بَدَا نَسْتِمْ كَمْ أَجَلِ مِنْ فَرَا زَا مَادِهِ وَتَوَاوَلِ كَنْ شَا أَزْ هَلِ بَدِثِ مِنْ كَمْ بَا مِنْ مَلِخِ مَبُودِ
وَبِنِ كَوْتِ رَا مَدِمْ أَزْ بَرَايِ تَوَا أَزْدِ بِنِ خَبَرِ مِنْ بَكْرِ بَسْتِمْ أَنْ كَاهِ فَرْمُودِ بَا رِضَا نَسْتِمْ

جلد چهارم از کتابی قرآن فاسخ القلوب

در کتب معتبره
که در این کتاب
مورد ذکر شده است
در کتب معتبره
که در این کتاب
مورد ذکر شده است

که سید زنان این امت و سید زنان مؤمنین باشی پس بخندیدم و دیگر این
خالویه در کتاب الال سند بابو محمد عسکری علیه السلام میسرانند که اذ ابای خود
روایت میفرماید قال قال رسول الله لما خلق الله آدم وحواء اجنبا في الجنة
فقال آدم اتحوا ما خلق الله خلقا هوا حسنا فوحى الله الى جبرئيل ان
يعبدني الفردوس الاعلى فلما دخل الفردوس نظر الى جارية على دروه
من درائين الجنة وعلى راسها تاج من نور وفي اذنها قرطان من نور
فلما شرفنا الجنان من حرس وجهها فقال آدم جبرئيل من هذه الجارية
التي قد اشرف الجنان من حرس وجهها فقال هذه فاطمة بنت محمد نبي
من ولدك يكون في اخر الزمان قال فما هذا التاج على راسها قال بعلمها
على ربها طيب قال فما القرطان اللذان في اذنها قال ولداها الحسن
والحسين قال آدم جبرئيل اخلقوا قبل ان لهم موجودون في
عالمهم علم الله قبل ان تخلقوا باربعة آلاف سنة مبفر ما يد رسول خدا فرمود
گاهی که خداوند آدم و حوا را بپا فرید و در بهشت جای داد آغاز بتخت نمودند و آدم
و حوا را گفتنیا فریده است خداوند کسی را بنکو نرا ز ما لاجرم خداوند جبرئیل را
فرمان کرد تا ایشان را در بهشت فرزند در آورد چون داخل شدند دختر نظر
کردند که در باطنی از بساطهای بهشت مجادار دارد و اناجی از نور بر سرست
و در گوشه نوره در گوش و از به کمال بهشت خدا مشارق انوار است آدم گفت
ای دوست من جبرئیل این جاره که است که از نور جالش روضه جهان نورانیست گفت
این فاطمه دختر محمد پیغمبر خدای از فرزندان تو که در اخر زمان مبعوث خواهد شد

وَأَحْوَالُ الْأَنْبِيَاءِ خَصَرٌ فَأُخْبِرُكُمْ عَنْهَا السَّلَامُ

گفت این تاج بود بر سر او چیست عرض کرد فرزندان او حسن و حسین است این وقت که کم
 ای جبرئیل یا جبرئیل از من آفریده شد نیک گفت چهار هزار سال از آن پیش که خداوند تورا
 کند ایشان در عالم خداوند موجود بودند و نیز این خالو پدر دو کتاب الکریم یعنی موسی
 الرضا میرساند انحصار از علی علیه السلام و ثابت میکند قال قال رسول الله إذا كان يوم
 القيامة نادى من بطنان العرش يا معشر الخلق غَضُّوا أَبْصَارَكُمْ حَتَّى تَجُوزَ قَاطِعَةَ
 الْحِجْدِ وَابْنَ عَرَفَةَ وَدَجَالَ خَوْذِجِي بَرَابَنِ مَدْيَنَ بِرَأْفَتِهِ وَدَسْدَبَ ابْنِ إِسْرَافِيلَ بِسُوءِ
 مَبَدِّهِ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ نَادَى مِنْ بَطْنَانِ الْعَرْشِ يَا أَهْلَ
 الْحِجْجِ تَكُونُوا رُؤُوسَكُمْ وَغَضُّوا أَبْصَارَكُمْ حَتَّى تَجُوزَ قَاطِعَةَ عَلَى الصَّوْاطِ فَتَمُرُّوْكُمْ مَعَهَا سَبْعُونَ
 أَلْفَ عَامٍ ثُمَّ مِنَ الْحُوزِ الْعَيْنِ يَعْنِي رَسُولُ اللَّهِ فَرَمُودَ وَدُرُودَ قِيَامَتِ مَادِي نَدَادَ وَهَبْدَ
 أَوْ بَطْنَانَ عَرْشِ كَرَامُودِ مَانِ سَرَهَابِزِوَانِ كُنْدَ وَدِيدِ كَانِ رَابُوشِيدِ نَافَاطِمَةَ أَصْوَاطِ عُبُودِ
 دَهْدِ وَانْحَسَرُورِ مَبْكَدِ وَوَعْفَادِ هَزَارِ تَنِ از حُوزِ اَبَهْمَشْتِ در ملاذمتِ خدِ مَنَاورِ
 مَبْكَدِ زَنْدِ وَدَبْكَرِ از نافعِ زَبْجِ الْحَرَامِ مَرْوَبِثِ مَبْكَوْدِ هَشْتِ مَآهِ در خدمتِ رسولِ خدَا
 حَاضِرِ بُوْدِ مَهرِ بَامَدِ كَرِازِ بَرِایِ نِمازِ صَبْحِ بَیرونِ مَبْشَدِ بَرِوَدِ سَرِایِ قَاطِمَةَ عُبُودِ مَبْشَدِ وَهَبْدِ
 التَّكْوِينِ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ إِنَّهُ أَمَّا بَرِيدُ اللَّهِ لِيُدْهِبَ عَنْكُمْ
 الرِّجْسَ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا وَدَبْكَرِ حَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ زَيْدِ خُودِ سِنْدِ رَسُولِ خدَايِ مِيرِنْدَا
 إِنَّهُ قَالَ يَا قَاطِمَةَ إِنَّ اللَّهَ لَيَغْضِبُ لِعَظْمِكَ بِرَضَائِكَ وَدَرِ كِتَابِ ابْنِ اسْحَوِ الثَّلَاثِ
 جَمِيعِ بْنِ عَمْرِو زَعْمَةَ خُودِ حَدِيثِ مَبْكَدِ قَالَتْ سَأَلْتُ عَائِشَةَ مَرْكَازَ أَحَبِّ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ
 فَقَالَتْ قَاطِمَةَ قُلْتُ إِنَّمَا سَأَلْتُكَ مِنْ أَرْجَائِكَ قَالَتْ رَوْجُهَا مَبْكَوْدِ سَوَالِ كَرَمِ أَرْعَا
 دَخْرِ ابْنِ بَكْرِ كِبِثِ مَحْبُوبِ ثَمَرِ دُرِّ رَسُولِ خدَا كَفَتْ قَاطِمَةَ كَفَمِ مِنْ أَمْرِ دَانِ پَرِشِ كَرَمِ

۲۹
 عرض کرد که بن موسی
 او علی را سبط الکریم
 گفت آن دو کوشوره
 نور چیست

جلد چهارم کتاب روضه الفوائد

۲۹۲

گفت شوهر او علی بن ابیطالب و نیز عایشه و دو فضیلت فاطمه که بودید مادر آب انصاف و شما
 الا باها و در کتاب مولد فاطمه از ابن بابویه مرویست روایتی است که
 الى ان نزلت من السماء من بين يميني عمران واسمها بنت مراح زوجة فرعون و خديجة
 بنت خويلد زوجة النبي في الدنيا و الاخرة و فاطمة بنت محمد يعني رسول خدا و
 هشت تن است چهار زن را یکی مریم دختر عمران و دیگر اسماء دختر مراح زوجة فرعون
 و دیگر خدیجه دختر خویلد زوجة پیغمبر و دنیا و آخرت و دیگر فاطمه دختر محمد و دیگر از
 علی علیه السلام مرویست مفرما بیدار شد رسول خدا نشسته بودیم فقال أخبروني
 أي شيء خير للنساء يعني خبریدم مرا چه چیز نیکوتر است از برای زنان همان
 خاموش شدیم و جوابی ندادیم چون مجلس پراکنده شد و من باز سرای شدم فاطمه را
 از سوال رسول خدا و عجز همگان را از جوابا که می‌دام فقال و لكنی أخبرنک عن خير للنساء
 ان لا یبرین الرجال و لا ینقن الرجال فرمود من میدانم بگو چه چیز از برای زنان است که ایشان
 نپسندند مردان را و مردان نپسندند ایشان را امیر المؤمنین مفرما بیدار چون مراجعت نمودم
 بحضور رسول گفت یا رسول الله سئلتنا ای شیء خير للنساء خير لهن ان لا یبرین
 الرجال و لا یقنن الرجال عرض کردم یا رسول الله پرسش فرمود که نیکوتر چه چیز از برای
 زنان چیست همانا بگو چه چیز است که مردان نکنند مردان را و مردان نظاره نکنند ایشان
 فرمود کدام کس تو را آنکه داد زیرا که تو در نزد من بودی و پاسخ ندادی گفت فاطمه رسول خدا
 شکفتی گفت قال ان فاطمة بضعة منی فرمود فاطمه بخشی از من است و دیگر از عباد
 مرویست مگوید رسول خدا بیرون آمد و دست فاطمه را در دست داشت فقال من عرف
 هذه فقد عرفها و من لم یعرفها فیهی فاطمة بنت محمد و هی بضعة منی و فی قلبه و در

سُورَةُ الْاَنْحُرِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۹۳

الَّتِي مَرَّ حَسَنٌ عَنْ اَزْهَارِهَا فَقَدْ اَذَانِي وَمَنْ اَذَانِي فَقَدْ اَذَى اللَّهِ فَمَوْدهم كَمَيْسَتِي
 اورا شناختند و احاجت تعریف نیست و انکس که نمیشناسد اینک فاطمه و کفر محمد است
 او باره از گوشت من است و قلب من است و جان من است و دنیا جنب من پس کی که بیاورد
 او مرا از دماست و انکس که مرا از دمه باستان خدا برانزده است صلی الله علیه و آله
 بعلمها و بینهها و در کتاب اجماعی نیز از مجاهد این حدیث بدین شرح مرویست و محمد
 مجاهد گوید قال قال رسول الله اِنَّ فَاطِمَةَ بَحْتَةٌ مِّمَّنْ يُخْطِئُ مَا اتَّخَطَهَا وَ
 يَرْضَى مَا ارْضَاهَا یعنی رسول خدا فرمود فاطمه را که در پیش من است بغضی آورد
 مرا چیزی که او را بغض آورد و خوشنود میسازد مرا چیزی که او را خوشنود سازد
 و دیگر از جابر بن عبد الله مرویست قال قال رسول الله اِنَّ فَاطِمَةَ شَعْرَةٌ مِّمَّنْ
 اَذَى شَعْرَةٍ مِّمَّنْ فَقَدْ اَذَانِي فَقَدْ اَذَى اللَّهِ وَمَنْ اَذَى اللَّهِ لَعَنَهُ اللَّهُ مِرْلًا وَ اَلْمَمْلُوكَ
 وَاَلَا رَحْمَیْ یعنی رسول خدا فرمود فاطمه شعری من است و هر که او را بیاورد مرا از دمه
 و هر که مرا از دمه سازد خدا بر او بار باشد و هر که خدا بر او بار داند او را لعن
 میکند باندازه کند که آسمان و زمین و دیگر از جابر مرویست قال مَارَأَيْتُ
 فَاطِمَةَ تَمْسِي اِلَّا ذَكَرْتُ رَسُوْلَ اللَّهِ تَقْبِلُ عَلَیْهَا مِرَّةً وَ اَلَا تَمْسِيهَا
 اِلَّا قَسِرَ حَزْرٌ مِیگوید هرگز فاطمه را ندیدم که مشی فرماید الا انکه میآوردم رسول خدا را
 کاهی محاسب است منما بل بود کاهی بجانب چپ از حد میفر رویست قال کان رسول الله
 لَا یَنَامُ حَتَّى یُقْبِلَ عَرَضَ وَجْهَهُ فَاطِمَةَ اَوْ یَمِّنْ مَدَّ یَمَّ مِیگوید هرگز رسول خدای
 مخفت تا بوسه نزد کو نه مبارک فاطمه را و اگر نه میان هر دو بیستان او را و نیز صادق
 ال محمد علیه السلام میفرماید کان النبی لَا یَنَامُ لَيْلَةً حَتَّى یَضَعَ وَجْهَهُ بَيْنَ يَدَيْ

وَمَنْ اَذَانِي مَع

جلد چهارم از کتاب وقایع و تاریخ النوار

۲۹۴

فاطمه و دیگر روایت کرده اند که محمد بن ابی بکر لفظ **لَا تُحَدِّثُنِي** را بران ایاه مبارکه برافزود
و اینگونه فریاد کرد و ما را سنانی قبلک من رسول و لا نبی و لا محدثه الا اذا
تمت القی الشیطان فی امتیه فیخرج الله ما یلی الشیطان ثم یحکم الله ایاه
والله علیهم حکیم مفسر ما بعد ما نقل شدیم قبل از توحیح رسول و هیچ نبی را الا آنکه
شیطان در از روی او القای فتنه انگیز و خداوند اثنای او را فتح کرد و فتح
داد چه خداوند علیهم و حکیم است را وی گفت هان ای محمد فریشتگان خدا جز برانیا
حدیث نمکنند این محدثه کهست که خود قرآن منقول آورده قال مرهم ثم تکن
بنیة و سارة امراه ابرهیم قد عابنت الملائکة و بشرها باسحق و من وراء
اسحق یعقوب و لم تکن بنیة و فاطمة بنیت محمد رسول الله کانت محدثه
و لم تکن بنیة گفت من هم پیغمبر نبود و فریشته خدا برادریدار کرد و سارة زن ابرهیم
پیغمبر نبود و ملائکه خداوند بر او اشکار شدند و او را با اسحق و یعقوب بنیاد
دادند و فاطمه دختر محمد رسول خدا محدثه بود و حال آنکه پیغمبر نبود و دیگر از ام
سلمه روایت یافت کانت فاطمة بنیت رسول الله اشبه الناس رجلا و شجرا
بر رسول الله و امیر المؤمنین علی از فاطمه علیهما السلام روایت میکند
قالت قال لى رسول الله يا فاطمة من صلت عليك غفر الله له و الحسنه
فی حیث کنت من الجنة فرمود ای فاطمه هر کس در دو بر تو فرستد خداوند او را
می امرزد و با من ملحق میسازد در هر جای جشت باشم و دیگر زهر از علی بن الحسین
روایت میکند قال قال علی بن ابیطالب فاطمة سالت اباک فهاست
این بنیة یوم القیمة قالت نعم قال لى اطلبینی عند الحوض قلت ان لم

در حوالا حضرت فاطمه علیها السلام

۴۹۵

احدك منها قال محمد بن ابي ادا مستطال انرس ربه ولي يستطال به عبرتي كويد
 علي عليه السلام فاطمه را در مودار رسول خداي سوال كرده كه در قيامت در كجا اورا
 ملاقات خواهي كرد عرض كرد بوسن مودم در حوالا مودم در كجا عرض كرد
 عرض كردم اگر در احبابم مودم در مطالعه عرض كردن خواهي ياب و حرم در نايه
 عرض كردن خواهي بيد قال فاطمة فقلت فانه اهل الدنيا يوم القيمة غدا فقال
 نعم فقلت وانا غير ناه قال نعم وانا غير ناه وانه لا يلبث فيه احد
 الى احد فقلت فاطمة فقلت له واسواناه يومئذ من الله عز وجل فاطمه مود
 عرض كردم اي پدر اهل ساد در قيامت رهه خواهد بود موداي حرم من
 رهه باسد عرض كردم من بهر عريان خواهم بود مود عريان خواهي بود لك بكم
 ملت حال بكم بيس عرض كردم واسواناه ار خداي عز وجل فاحر حخته
 قال في هط على خير شئ الروح الامين فقال في با محمد افرع فاطمة السلام
 واعلمها انها استحي من الله سارك و تعالى فاستحي الله منها فقد وعد
 ان يكسوها يوم القيمة حلت من نور قال علي عليه السلام فقلت لها
 فقال سالك عن ابن عمك فقلت قد فعلت فقال ان عليا اكره علي الله
 تعالى من ان يعرف يوم القيمة فاطمه مود ايدان پيش كرم مودن شوم
 سيم مود مود روح الامين مود مود دستد و كفت با محمد فاطمه را سلام برسان
 و اورا الهی دهه بر اكه جيا كرد ار خداي تبارك و تعالى لا حرم خدا و مودار وى حيا
 كرد بس و عدلهما كه در قيامت و راد و حله نور و سواد نادره عاند
 علي عليه السلام فاطمه را مود مود و راي مود مود خود سوال مود مود كمي حيا كردم

جلد چهارم از کتاب قرآن فاسخ التواریخ

۲۹۶

رسول خدا فرمود علی در نزد خداوند از آن بزرگوار است که از پدر کاردار و در روز قیامت
 عربان بگذارد و دیگر شیخ صدوق با سند خود سند حضرت رضا علیه السلام پیوسته می
 قال فی حدیث طویل کانت فاطمة اذا طلع لیل شهر رمضان یغلب نورها الخلال
 و یخفی فاداعابت غنم نظهر یعنی وقتی طالع میبکست لیل شهر رمضان نور حال فاطمه
 غالب میشد بر نور هلال چند که فاطمه حاضر بود مخفی میشد و چون غایب میشد ظاهر میشد
 زکریا رضا علیه السلام فاطمه علیهما السلام و عطا الشخص بامر اعلی

در کتاب انبیا المصطفی با سند معتبر بنابر بن عبد الله انصار پیوسته میشود
 میگوید رسول خدا نماز عصر را با ما بگذاشت و بعد از فراغ از نماز بر حنجره قبله شمر
 و اصحاب پیرامون آنحضرت جای گرفتند این هنگام شیخی از عرب که از شدت فقر و قنوت
 از مریع و مراغ خود هجرت کرده بود با جاسم ماخلق و سمل از راه دور رسید و بر رسول خدا
 درآمد پس وضعیف بود و نا توان که از کبر بس تمام خوش توانست کرد رسول خدا را و
 بد او در و احوال او پرسش فرمود فقال النبی ینبئ الله انا جاع الیک فاطمة و
 عاری الجسد فاکسینی و فقیر فادشنی گفت ای پیغمبر خدا مرا سیر کن که گرسنه ام و بیوشا
 که برهنه ام مستقی کن که مسکینم فقال ما اجد لك شیئا و لکن الدال علی الخیر
 کفای علی انظر ان الی منزل من حیث الله و رسوله و حبه الله و رسوله یؤثر الله علی
 نفیة رسول خدای فرمود پیغمبر بدست نیست لکن تو را دلالت میکند بر خیر تو که دلالت
 کننده بر خیر همتا فاعل خیر است اکنون تو را بمنزل کسی روان میدادم که دوست میداد
 خدا و رسول را و خدا و رسولش دوست میدادند و بلال را فرمان داد تا آن شیخ را همراه
 فاطمه دلالت کرد چون ماباب سیرای رسید با علی صوت نهاد و داد السلام علیکم یا اهل

فاسخ التواریخ
 مرید خان را گویند
 ع مراد
 سمل یا کبریا گویند
 خلق جاریه میبرد
 قوله ادشنی قال
 الجرح فی التواریخ
 ع از رسول
 و الدال المستقام

رَأَى أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ

۲۹۷

بَيْنَ الشُّعْبَةِ وَمُخْتَلَفِ الْمَلَائِكَةِ وَمَعَ طَجْرٍ مِثْلِ الْوُجْهِ الْأَمِينِ بِالْإِثْرِ بِلِ مَرْغَبٍ وَرَبِّ
 الْعَالَمِينَ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ دُخَانِ فَرَمُودَ وَتَلِيكَ السَّلَامُ مَقْنَانَتْ يَا هَذَا فَاطِمَةَ
 سَلَامَ بَارِدًا دَفَرَمُودَ نَوْجَه كَمِ دَانِجَا مَبْرُورِ قَالَ شَيْخٌ مِنْ الْعَرَبِ لَقَدْ عَلِمْتُكَ سَيِّدَ
 الْبَشَرِ مِثْلَ الْوَجْهِ الْمُسْتَقِيمِ وَأَنَا بَانِيَتْ مِثْلَ عَارِي الْجَسَدِ بِنَايَةِ الْكَبِيرِ قَوَانِيْنِي تَحْلِي
 اللَّهُ كَفْتُ مِنْ شَيْخِي أَيْعَزَمَ مِنْ سَخِي دُزْكَارِ وَتَكِي مَعَاشِ أَرْوْطِ مَالُوفِ مَهْلُوفِ كَرَمِ
 وَشَكَايَتِ بَسِيطِ بَرِوَرِ دَمِ مَرَادِ بَخْشِ فَتِ دَلَالَتِ كَرَمِ مِنْ أَيْدِ خُزْمَةِ بَرَهْنِ وَكِرْمِ
 وَحَمِ كَنْ بَرِ مِنْ كَرَمِ خَدَايَتِ حَمِ كِنَا دَانِوَقْتِ رَسُولِ خَدَاوِ عَلِي فَاطِمَةَ سِرِّ دُزْمِينَتِ كَرَمَامَارِ
 نَشْكِبِرِ بُوْدَنْدِ رَسُولِ خَدَايَتِ دَانِ اَزْ حَالِ اِيْشَانِ بِالْحَجَلِ فَاطِمَةَ رَا حَوْنِ چِيْزِي بَدِستِ
 بُوْدِ پُوسْتِ كَبْشِي رَا كَرِ دَاغْتِ كَرَمِ بُوْدَنْدِ وَحَسَنِ وَحَسْبِ بَرَانِ مِخْفَتَنْدِ بَرِ كَرْمَتِ وَلَوْ
 بَادِ فَقَالَ فَقَسَى اللَّهُ أَنْ بَرْنَاهُ لَكَ مَا هُوَ خَيْرٌ مِنْهُ وَفَرَمُودَ اَمِيدِ مِرُودِ كَرَمِ خَدَاوِ
 رَحِمِ كَنْدِ بَرُورِ وَبَهْرَانِ چِيْزِي نُوْرَا عَطَا فَرَمَا بَدَا عَرَابِ كَفْتِ اِيْ دُخْرِ مِثْلِ مَنْ اَزْ كَرْمَتِ
 شَكَايَتِ بَخْشِ نُوْرَا دَمِ پُوسْتِ كُوْمَنْدِ رَا چَكَمِ وَچِكَمِ نَبَرَانِ جَوْعِ رَا فَرُوشَانِ فَاطِمَةَ
 چُونِ اِيْنِ بَخْشِ بَشْنِيدِ مِرْ سَلَدِ رَا كَرْدَنْ دَاشْتِ كَرَمِ فَاطِمَةَ دُخْرِ حَمْرَةِ بَرِ عِبْدِ الْمَطْلَبِ بُوْدِ
 اَوْهَلِ كَرَمِ بُوْدِ رَسْتِ بَرْدِ وَعَقْدِ مِرْ سَلَدِ رَا بَكِخْتِ وَازِ بَرَايِ عَرَابِ اَنْكَنْدِ فَقَالَ
 خَدَاوِ وَبَعِيَهُ فَقَسَى اللَّهُ أَنْ يُوَضِّعَ لَكَ مَا هُوَ خَيْرٌ مِنْهُ فَرَمُودِ بَكِرِ وَبَغُورِشِ وَامِيدِ
 كَرَمِ خَدَاوِ دَنْدِ بَكُوْرَا اِيْنِ دَهْدَا عَرَابِ بَكِرِ بُوْدِ بِسْجَدِ رَسُولِ خَدَاوِ اَمْدِ وَاِخْصَرِ رَا
 دَرِ بَهَانِ اَصْحَابِ اَبْنَسِدِ دَهْدَا فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ اَعْطِنِي فَاطِمَةَ بَيْنَتِ مُحَمَّدٍ هَذَا
 اَلْعَقْدُ فَقَالَ فَقَسَى اللَّهُ أَنْ يَضَعَ لَكَ قَبْلَكَ اَلشَّيْءَ وَقَالَ وَكَيْفَ لَا يَضَعُ اللَّهُ
 لَكَ وَقَدْ اَعْطَاكَ فَاطِمَةَ بَيْنَتِ مُحَمَّدٍ سَيِّدَةِ بَنَاتِ اَدَمِ كَفْتِ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَاطِمَةَ دُخْرِ نُوْرَا

جلد چهارم از کتاب تفسیر قرآن

۲۹۱

این عقد را با من عطا کرد و فرمود بفرشاید میرود که خداوند از برای تو سوار رسول
 خدا بگردد و فرمود چگونه از برای تو نمیسازد و حال آنکه تو را عطا کرده فاطمه دختر محمد
 که سیده دختران آدم است این وقت تمام یاسر بر خاست و عرض کرد یا رسول الله مرا از تو
 میداری که این بر سر من بگذارد یا بشم قال اشتره یا عمار فلو اشتريته فیه النقص لان
 ما عندکم لله بالتقار فرمود ابوبکر کن انرا ای عمار اگر چنانچه دین بیع و شری
 با تو شریک شوند خداوند ایشان را با تو در زنج عذاب نکند بلکه حرم عمارت با امرای
 کرد و گفت بهما این عقد را چند است گفت بیست شدن نان و گوشتی و یک بر دمیانی که
 خویش را بپوشانم و خدای را نماز گذارم و یکدینار زر که بیج راه کنم و خویش را بپوشانم
 عمار و ابان فبی که رسول خدا در دفع خبر او داده بود بچرا اندک بجای داشت گفت ای
 اعرابی تو را بپوشانم از روغن و دو بیت درهم و شکر به میدهم و بر دمیانی بپوشانم
 و بشتر خویش تو را باهل و عیال میرسانم و از تو ان کندم و گوشت سیر میبکم فقال الاعرابی
 ما استخاک بالمال ایها الرجل اعرابی گفت ای مرد از تو سخنی تو مال کس ندیده ام پس عمار
 او را با خود برد و بدینچه گفته بود وفا کرد اعرابی دیگر یارده بجهت رسول آمد فقال له
 رسول الله اشبعیت واکتسیت قال الاعرابی نعم و استغنیت بانی انت
 و ای رسول خدا او را فرمود سیر کنی و پوشیده شد گفت بدر و ما دردم قد
 نو بادین مرغی شدم قال فاجز فاطمه بصنیعها فقال الاعرابی اللهم انک الله
 ما استخذتناک ولا اله لنا فعبده سواک وانت واز قنا علی کل العیال
 اللهم اعط فاطمه ما لا عین رأت ولا اذن سمعت فرمود اکنون فاطمه بجای
 ان سیکو که با تو کرد یا داش کن اعرابی دست برداشت و گفت ای پروردگار

همچو بهر بالحرکت
 منسوبه الی انحر

پادشاه فرزند
 کریمه

فَاِذَا خَرَجْتَ مِنْهَا بِطَرَفِ الْمَسِيرِ

من تو خداوند ازل وابدی و جزو خدائی نیست که او را عبادت کنیم تو که رازق ما
 از هر دو عطا کن فاطمه را چیزی که چشمی ندیده باشد و کوشی نشنیده باشد رسول خدا
 دعا ی او را امین گفت و رو باصحاب آورد فقال اراد الله فدا عطي فاطمه في
 الدنيا ذلك وانا ابوها وما احد من العالمين مثلي وعلى بعلمها وكولا
 على ما كان لفاطمه كفوا بذا واعطاها الحسن والحسين وما للعالمين مثلهما
 سيدا شباب ايسرابط الازليين سيدا شباب اهل الجنة فرمود خداوند
 عطا کرده است این نعمت را بفاطمه همانا من پدر اویم و نیست مانند من بعبادت
 و علی شوهر اوست و اگر علی نبود ابد اکھوی و شوهر از برای فاطمه نبود و خداست
 و حسن را با و عطا فرمود و مانند حسن و حسن در عالمین یافت نشود و جبرائیل
 سید فرزندان پیغمبر اند و سید جوانان اهل بهشت اند ایوقف مفسد
 و عمار و سلمان حاضر مجلس بودند رسول خدا روی بدیشان آورد فقال و
 انيذركم قالوا نعم يا رسول الله و فرمود بزیادت از این بگویم گفتند بگوی یا رسول
 الله قال اناني الروح يعني جبرئيل انهما اذا هي مضت ودفت يسألها
 الملكان في قبرها من ربك فتقول الله ربي فيقولان من نبينا
 فتقول اني فيقولان من ولتيك فتقول هذا القائم على شفير قبري فرمود
 جبرئیل مرا اکھی آورد که چون فاطمه این سر را بدرد میگذارد و مدفون میگردد
 فرشتگان نیکو و منکر بروی در می آیند و سوال میکنند که پروردگار تو کیست
 میگوید الله ربی خداوند پروردگار من است میگویند پیغمبر تو کیست میگوید
 پدرم میگویند و تو کیست میگوید پدرم که در کنار من ایستاده است و

جلد چهارم از کتاب تواریخ و تفسیر التواریخ

علی بن ابیطالب یکبار و سیغیر فرمود نیز زیارت از آن شمار از فضل فاطمه الهی
 سببهم از الله قد وکل بهار عیالاً من المکال نیکو محفوظها من بین دنیا
 و من خلفها و عن بینها و عن تنها و هم معها فی حیوونها عند قبرها و
 عند موتها بکثرون الصلوة علیها و علی آلهما و بعلها و بنهما من ناری
 بعد و ناری فکانتما زارنی فی حیوونی و من زار فاطمة نکانتما زارنی
 و من زار علی بن ابی طالب فکانتما زار فاطمة و من زار الحسن و الحسین
 فکانتما زار علیاً و من زار ذریه فکانتما زارها میفرماید خداوند
 موکل فرمود جماعتی از فرشتگان را که محفوظ بدارند فاطمه را از پیش رو
 و از قفای سر و از جانب راست و طرف چپ ایشان ملازم خدمت فاطمه اند
 در حیات و در قبر و هنگام وفات و صلوات بر او میفرستند و بر پدر او و بر شوهر
 او و بر فرزندان او پس کسی که زیارت کند مرا بعد و از چنان است که زیارت کرده
 باشد در حیات و کسی که فاطمه را زیارت کند مرا زیارت کرده است و کسی که علی را زیارت
 کند فاطمه را زیارت کرده است و کسی که حسن و حسین را زیارت کند علی را زیارت کرده است و کسی که
 فرزندان حسن و حسین را زیارت کرده باشد بالجملة عمار یا سران عقد را که از اعرای خرد
 بود با مثل مطیبت نمود و هر که میانه مخوف فرمود او را غلامی بود که نیز از فی خیر
 حوزة داشت متعی بهم بود او را بخواست عقد داد و سپرد و گفت بحضرت مصطفی سلم
 کن تو را این عقد اهدیه وی ساختم هم بحضرت مصطفی آمد و صور حال را مکتوب
 داشت پنهان فرمود عقد را بحضرت فاطمه میرسان تو نیز مملوک ارادت هم نزد فاطمه مدان حضرت
 عقد را گرفت و سهم را اناد ساخت هم بخندید فاطمه فرمود این خند چیست عرض کرد

بقال للقطر
 العربیة لیهما
 النحل و عمل

مکه حسن و حسین

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۳۱

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

برکت این خدای بخند آورد که سید را برهنه و پویشانید و تیر بر اغنی ساخت و ندید
ازاد کرد و دیگر در تفسیر علی بن ابرهیم عید برکت برسد با و سید الخدیجه میرساند و بگوید
علی علیه السلام شیخی که سید بر دواورد فقال یا فاطمه هل عندک شیء تغذین به فالد
لا والله انی اکره انی بالبقوه واکرمک بالوصیه ما اصبغ الغداه عنده شیء و ما کانا
شیء اطعمنا مذ یومین الا شیء کنت اوتیرک به علی فقیه و علی ابی شهاب الحسین
و الحسن فرمود با فاطمه ای بر خیزی دست اوی که مرا غذا بخوردانی گفت قسم با کسی که پدر
مرا بر پیغمبری برداشت و تو را ب وصایت برکاشت چیزی بدست ندارم و معدود است که
چیزی بدست شد که بدان ناهار بشکنم الا چیزی اندک از آن نیز دست باز داشتم
و تو را بخوشن و دو فرزندم حسن و حسین بر کمر بدم این مختصر بر علی علیه السلام کران افتاد
فقال علی یا فاطمه الا کنا اعلیٰ منی فایبکم شیئا فرمود ای فاطمه چرا الهی ندادی مرا
تا از برای شما چیزی بدست کنم فقال یا ابا الحسن ایستای مستحی من الهی ان اکلف
نفسک ما لا تقدر علیه گفت شرم آمد مرا از خدای که تو را تکلیف کنم چیزی که بر تو
قدر نداری ای یوسف علی و افتابا الله از خانه بیرون شد و از سر که بکشد باز در سرخ
بوام ما خود داشت و خواست اصلاح امر عیال خود را چیزی ب بیاع کند تاگاه مقدار
بر الاسود را نکرست که در کماه روز از خانه بیرون ناخنه و افتاب از شدت حر
کونه اثر را دیگر گونه ملاحظه دیدار او بر علی ناگوار افتاد فقال یا مقداد ما اعجابک
هذه الشاعره من حولک فرمود ای مقداد چه چیز در چنین وقت تو را از خانه بیرون
آورد عرض کرد یا ابا الحسن مرا بگذار تا بر او خود میروم و از من میرسد که چوئی و بجا میثوی
فقال یا اخي انه لا یبغی ان یحاط به حتی اعلم علیا گفت ای برادر من نفیله

از فاج زهرا
برکت

جلد چهارم از کتاب قرآن مجید

۳۰۲

انکه که تو از من در کنی و من از اندیشه تو بچشم باشم عرض کرد یا ابالحسن رغبته الی الله
 الیک مرادست باز دار و از حال من پرسش مفرغ اعط فرمود ای برادر سخن اسد بر من کنو
 ارم من در کنی و مرا از حال خود باکی ندهی مقدار عرض کرد اکنون که از اجابت مشغول
 اباد ای فوالذی اکرم محمداً یا بنیوة و اکرمک یا نوصیته ما از غنی من رجلی الی
 التجهد و قد ترک عیالی یضاعون جوعاً فلما سمعت بک کرباً لعیال لم یجلی الی
 خرجت هموماً و اکباراً بی هدیة حالی و فی قصتی بنی فسم بدان خدای که محمد را بنیوت
 و تو را بوصیت بر کردی مرا از خانه بیرون نیافرود مگر طلب اصلاح امر معاش و عیال خود
 بجای گذاشتم در حالتی از گرسنگی فریاد میکردند و میکرد میخواستند چون این بدیدم و دیگر حاجا
 در نلک نیافتم و بیرون مشتاقم این است حال من و قصه من امیر المؤمنین ابی در چشم
 بگریه داند و اب چشمش بر گونه مبارک بدو بد فقال له اَحْلِفْ بِاللّٰهِ کَافُتَ
 مَا اَزْغٰی اِلَّا الَّذِیْ اَزْجَلْتَ عَنْ رَحْلِكَ اَسْتَقْرَضْتُ مِنْ اَرَا اَفْذَا اُتْرَکَ عَلٰی
 نَفْسِیْ فَرَمُو د سو کند یا دمبکم بدانچه نوسو کند یا در کوی مرا از خانه بیرون نیافرود مگر
 آنچه نور از جای بر کند اکنون یکبار بوام گرفتارم و نور از خویش اختیار میکنم و آن
 دینار را بمقدار عطا کرد و بمجد رسول خدا آمد و نماز ظهر و عصر و مغرب با پیغمبر
 گذاشت و بعد از نماز مغرب رسول خدا بر خواست و هنگام عبور در صف اقبل با پای رکبا
 غمزی کرد با علی انحصرت نیز بر خواست و روان شد و باب مسجد پیغمبر را در یافت و سله
 داد و جواب پسند فقال یا ابالحسن هل عندک کسّی یُنْقِضُ عَنْکَ ثَمْبِلَ مَعَكَ کُنْتُ
 ای ابوالحسن ایاد ریزد تو چیزی بدست میشود که بدان تخی کنیم و در سرای تو بیاشام امیر
 المؤمنین سر بریزانکند و از حیا پانچ نفر مود امتار رسول خدا آگاه بود که در خانه

صفحه اول در فرار
 و گریه بر مشهور

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۳۳

فاطمه انخورد چیزی یافت نشد و علی آن دنیا دگر بوارم گرفت مقدار دوازده روز اینگونه خداوند
او را در فرشتا که امشب در نزد علی نقی میفرماید چون نگرست که علی او را بخانه خویش ببرد
نمیکنند فقال یا ابا الحسن ما لك لا تقول لا فاضل عنی او تقول نعم فامض معك
حیات و تکرها فاذهب سید رسول خدا فرمود یا ابا الحسن این سکون چیست بایکونه
ناباز شوم بایکواری تا با تو بوم امیر المؤمنین شوم اکنون بعضی رسانید که مرا از شیرین کن
پس پیچید دست و ابگر و هر دو آن کبریا فاطمه در آمدند و فاطمه در حرا نیا بود چون
از نماز فراغت جست در تنها خود و در حرا و غیلان دهر و بانک رسول خدا را در پیش خود
مشید کلام از مصداق خویش بیرون شد و رسول خدا را سلام داد و جواب پسند و او را شتر
نام بود در نزد رسول خدا پس پیغمبر بدست مبارک مسح فرمود سر او را و قال لها یا ابنتی
کیفا مسیت رحمت الله عشتی اغفر الله لک فرمود این خبر چگونه شب گریه می کند
خدای تورا و ما را غذای شب حاضر کن خداوند مغفور دارد و تو را فاطمه بر فغان قدرا
بها و در پیش رو مصطفی و رضی نهاده علی علیه السلام چون بدان طعام نگرست
بجانب فاطمه روان داشت نظری بالغ و ثابت قال له فاطمه سبحان الله ما انتظرک و
اشده هل اذنت فیما بینی و بینک ذنبا استوجب بها التجذبة قال و اذنت
اعظم من ذنبا صبیبه البس عمامة الیک الیوم المأثرا و انت تحلیین بالله محمد
ما طعم طعاما مذیومین فاطمه گفت سبحان الله محمد بد بصر و من نظار و یسفر
اباد و یسمن و نور و جز بر رفته که مستوجب محظوظ شده ام علی فرمود کدام کنه و بزرگ
از آن کنه است که اصابع بر تو را یار و زکد شسته مو کند یاد نگریدی که در روز است طعاما
نخورم و ام فطرته الی السماء فقال الهی تعلم فی سماءه و یعلم فی ارضیه انی لم ازل

حکمتها از کتاب قرآن مجید

۳۰۴

الْحَقُّ أَفْقَالُ هَآيَا فَاطِمَةُ إِنِّي لَكَ هَذَا الطَّعَامُ الَّذِي لَمْ أَنْظُرْ إِلَى مِثْلِهِ لَوْ تَبِعَ قَطْرُكُمْ
 أَشْتَمَ مِثْلَ بَيْحِهِ قَطَاوُ لَمْ أَكُلْ أَطِيبَ مِنْهُ فَاطِمَةُ نَظَرَتْ بِكُوءِ السَّمَانِ كَرْدَ دُكْنَتِ أَيِّ بَدِيدِ كَارِ مِنْ
 تَوْسِدِ لَيْلٍ دَرِ اسْمَانِ وَزَمَانِ خُودِ كَرِ عَزْ بِرَاسِ سَخِي نَكْرَمِ عَلَى فَرَمُودِ اِيضاً طَافِ اِيْنِ طَعَامِ رَا اَرْجَا
 بَدَسْتِ كَرْدِي كَرْتِدِ بَدِهْ اَمْ هَرْ كَرِ مَنَاسِنْدِ لَوْ اَنْ زَاوَا سَتَمَامِ نَتَمُودَهْ اَمْ هَرْ كَرِ بُوِي اَنْ يَا
 وَنَحْزُودَهْ اَمْ هَرْ كَرِ اَطِيبِ بِنُكُورِ اَزَانِ رَا اِيْوَقْتُ رَسُوْلَ خُدَا دَسْتِ بِنَا دَرِ اَدْرَمِيَا هَرُو
 كَسَفَ عَلَى كَدَا شَتِ وَاَنْدَكْ فَشَادَدَتْ اَنْتُمْ قَالَ يَا عَلِيُّ هَذَا بَدَلُ دُنْيَا رِكَ وَهَذَا جَزَاءُ دُنْيَا
 مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَرُّ نَفْسٍ يَفْضُلُ بِغَيْرِ حِطَابٍ فَرَمُودَا بِنِ دَدَا اِي دِيَا رِي اِسْتِ
 كِهْ بَا مَقْدَادِ بَدَلِ كَرْدِي اِيْوَقْتُ بِغَيْرِ اَبِ رِجْمِ مَبَارَكِ بَكْرَا تَبْدُ اَنْتُمْ قَالَ لَلَّحْدُ لِلَّهِ
 الَّذِي هُوَ اَبْدِي لَكُمْ اَنْ تَخْرُجَا مِنَ الدُّنْيَا حَتَّى تَخْرُجَا وَجَبَّ رِيكَ يَا عَلِيُّ مَحْرَمِي
 مَرَكَزِ بَا تَخْرِي فَاطِمَةُ تَخْرُجُ مَرَمٌ بَيْنَ عَمْرَانِ كَلِمَا دَخَلَ عَلَيْهِمَا نَزَرِيَا اَلْحَرَامِ وَجَدَ
 عِنْدَ هَا نَزَرِيَا فَرَمُودِ سَبَاسِ خَاصِ خُدَا وَنَدِ بَسْتِ كَرْمِ دَا نَدَا شَتِ سَمَا اَزِ دِيَا بَرُونِ شُوبِدِ
 تَا اِيْنَكِ جَارِي كِنْدِ دَرِخِ نَوَا اِي عَلِي اَخْبَرِ دَرِخِ ذِكْرِ بَا جَارِي فَرَمُودِ وَرَوَانِ سَاوَدِ دَرِخِ فَاطِمَةُ
 اَخْبَرِ رَوَانِ بَاشَتِ دَرِخِ مَرَمِ چِهْ هَرْ كَاهِ ذِكْرِ بَا دَامْدِ اَخْبَرِ اَبِ بَرِمِ بِنْدَقِ وَا دَامْدِ نَزْدِ
 اَوِيَا فِتْ وَدَرِ كَسَفِ الْقَمَرِ مَانْدِ اَبْنَدِ بَسْتِ وَارِدَا شَيْخِ اَبُو الْفَضْلِ نَزَرِ اَزِ اَبُو
 بَدِي كُوْنَهْ حَدِيثِ مَبَكْنِدِ وَدِ بَكْرِ دَرِ كِتَابِ كَا فِي سِنْدِ بَا جَعْبَدِ اَللَّهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنْهُ مَلِكُو
 قَالَ جَاءَتْ فَاطِمَةُ تُشْكُو اِلَى رَسُولِ اللَّهِ بَعْضَ امْرِهَا فَأَعْطَاهَا رَسُولُ اللَّهِ كَرْبَةً فَقَالَتْ
 لَعَلِّي مَا فِيهَا فَأَرَاهُمَا مَنْ كَانَ يُؤْمَرُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَأَيُّ الْيَوْمِ جَارَةٌ وَمَنْ كَانَ
 يُؤْمَرُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَيْتَ كُنْتُ مِثْلَهُ وَمَنْ كَانَ يُؤْمَرُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
 فَلَيْتَ خَيْرٌ اَوْ لَيْتَ كُنْتُ مِثْلَهُ فَرَمُودِ اَبُو فَاطِمَةَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ دَرِ حَضَرِ رَسُولِ اَزِ بَعْضِ اُمُورِ خُوشِ

کتاب النحل اصول
التف

معقود بالقرآن
شرح النحل
جمع

در احوال آنحضرت صلی الله علیه و آله

۳۰۵

شکایت آورد آنحضرت از پنج شاخ خرما چوبی که برسانند شانه بدوداد و فرمود اموخته باش
 آنچیز در آن بینی و اندان نگرست که هر که با خدای و روز آخر ایمان می آورد نباید همسایه
 خود را و پناهند خود را از یاز برسانند و هر که با خدای و روز آخر ایمان می آورد و از
 میکند که همان خود را مکتوم بدارد و هر که با خدای و روز آخر ایمان می آورد با
 همه بپوشد و خیر بخشد و اگر نه خاموش نشیند و دیگر تحمل باقر علیه السلام
 از جابر بن عبد الله حدیث میکند میگوید رسول خدا اهنک سرافا طهر نمود
 و من در ملازمت او بودم چون بدر خانه فاطمه رسیدیم آنحضرت بادست رخا
 باز کردیم قال السلام علیکم فقالت فاطمة علیک السلام یا رسول الله قال
 ادخل قالت ادخل یا رسول الله قال ادخلی و من معی فقالت یا رسول
 الله لیس علی قناع فقال یا فاطمة اخرجی فاضل ملحفتک نقعی به رأسک
 ففعلت ثم قال السلام علیکم فقالت وعلیک السلام یا رسول الله قال ادخل
 قالت نعم ادخل یا رسول الله قال انا و من معی قالت و من معک انک رسول
 خدا سلام فرماد و فاطمه پاسخ باز داد فرمود داخل شوم بخانه عرض کرد داخل
 شو یا رسول الله فرمود داخل شوم با آنکس که همراه من است عرض کرد مقنعه بر
 سر ندادم فرمود از قاضی ملحفت سر خود را بپوشان فاطمه امتثال فرمان کرد
 اینوقت دیگر باره رسول خدا سلام داد و جواب بستند و دیگر باره فرمود داخل
 شوم فاطمه عرض کرد داخل شو یا رسول الله فرمود من و آنکس که با من است عرض
 کرد با آنکس که با شماست اینوقت فاطمه عرض کرد یا رسول الله کیست با تو فرمود جابر
 و صبرای فاطمه در آمد جابر میگوید من نیز داخل شدم و چهره فاطمه در چشم رسول خدا

خبرها از کتاب قرآن ناسخ التواتر

۳۶

زود گونه آمد مانند شما را فقال رسول الله اری وجهک اصغر فالت
یا رسول الله الجوع یعنی رسول خدا فرمود ای فاطمه چه پیش آمد که رو تو زرد
میگردد عرض کرد که سگی مرا بدین صورت برآورده رسول خدا خدای را بخواند فقال اللهم
مُشِيعَ الْجُوعِ وَدَافِعَ الضَّيْعَةِ اسْبِغْ فَاطِمَةَ لَيْلَتِكَ لَيْلِي بِرَدِّكَ مِنْ اِيْ شَيْعِ
جوعت و دافع هلاک سیر کن فاطمه دختر محمد را جابر میگوید سو کند با خدای
که در زمان چهره فاطمه نکلون گشت و از آن پس هرگز زحمت جوع ندید و دیگر در
تفسیر فرات بن ابرهیم مرقوم است و ای میگوید قال رسول الله اِذَا كَانَ يَوْمُ
الْقِيَامَةِ نَادَى مُنَادٍ مِنْ بَطْنِ الْعَرَشِ يَا مَعْشَرَ الْخَلَائِقِ غَضُّوا ابْصَارَكُمْ عَنْ
نَمْرِ بَيْتِ جِبْرِيلَ اللَّهِ اِلَى اقْصَرِهَا فَاَطِيعُوا ابْنَتِي عَلَيْهَا رِجْلَانِ خَضِرَاوَانِ حَوَالِهَا
سَبْعُونَ اَلْفَ حُورًا وَاِذَا بَلَغْتَ اِلَى بَابِ قُصْرِهَا وَجَدْتَ الْحَسَنَ قَائِمًا فَمَقِّمِي فِي
قُصْرِهَا وَالْحُسَيْنَ نَائِمًا مَقْطُوعَ الرَّاسِ فَقُولِ لِلْحَسَنِ مِنْ هَذَا فَيَقُولُ هَذَا اَخِي
اِنَّ اُمَّةَ اَبِيكَ قَتَلُوهُ وَقَتُّوْا رَاسَهُ فَيَا بَيْتَهَا التَّدَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ يَا بَيْتَ جِبْرِيلَ
اِنِّي اِيْمَانُ اَرِيْنَاكِ مَا فَعَلْتُ بِهِ اُمَّةَ اَبِيكَ لَا اِنِّي اَذْخَرْتُ لَكَ عِنْدَ تَعْرِينِي
بِمُصِيبَتِكَ فَبِرَأْيِي جَعَلْتُ تَعْرِينِكَ الْيَوْمَ اِنِّي لَا اَنْظُرُ فِي حَاسِبَةِ الْعِبَادِ وَخِيْرُهَا
اَلْجَنَّةُ اَنْتِ وَذُرِّيَّتُكَ وَشَبِيعَتُكَ وَمَنْ اَوَّلَاكُمْ مَعْرُوفًا مِمَّنْ لَبَسَ مِنْ شَبِيعَتِهَا فَمَنْ هُوَ
قَوْلُ اللَّهِ غَرَجَلٌ لَا يَجْزِيهِمْ اَلْفَرَجُ اَلَا كَبُرَ مَا لَ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَهُمْ فِيهَا اَشْهَدُ
اَنْفُسُهُمْ خَالِدُونَ هِيَ وَاللَّهُ فَاطِمَةُ وَذُرِّيَّتُهَا وَشَبِيعَتُهَا وَمَنْ اَوَّلَاهُمْ مَعْرُوفًا مِمَّنْ
لَبَسَ هُوَ مِنْ شَبِيعَتِهَا يَعْنِي رَسُولَ خدای فرمود متادی از درون عرش ندا در میدهد که
ای خدایا این چشمها بپوشانید تا عبور میدهند دختر جبرئیل را بجانب قصر خود و فاطمه را و

و بیطنه گفته
ها در آنرا که
بنام بر آنرا

در آخوالاخصه فاطمه علیها السلام

۳۰۰۲

شفقه بیج سبز بر سر افکند و در میگرد و دهفتاد هزار فرشته در پیرامون او بنشیند چون بسا
 قصر خوشتر برسد حسن را مشاهده پس کرد و چون بدو نرسید و حسین را خفته و سر بریده
 دیدار میکند میگوید ای حسن ای برادر من است که مرا مت بدو تو
 کشندی و سر برداشتی اینوقت از نزد خداوند ندا داد میرسد که ای دختر جید خدا حسین را
 سر بریده با تو نمودم تا نظاره کنی که در امانت پدر خود را با وی در نزد خود ذخیره نهاده ام
 غریب صحبت نور او و نسلیه نور انصاف امر و زکات شتم همانا در کتابها بسند کان
 نکران فثوم تا کاهی که تو در زیت تو و شبیهان تو و آنان که در نزد شما معروض بکار برده اند
 داخل پشت نشوند اگر چند از شبیهان نباشند خدای میفرماید ایشان را هولیت
 و فرج اکبر بخزند و غنم نمیکند و چند خواهند در پشت جابردان جا داده باشند
 و رسول خدای میفرماید سو کند با خدای که انجامت بیرون فاطمه و فرزندان او و شبیهان او
 و آنان که اندک بنکوت با این جماعت کرده باشند نیستند اگر چه شبیه نباشند و دیگر
 در کتاب کافه سند بابو جعفر علیه السلام منتهی میشود قال قال النبی فی فاطمه و ذریه
 ذریه فاطمه علیها السلام فخرت صحفها فیما ترید و عرا و یفوز فاکل
 النبی و علی و فاطمه و الحسن و الحسین ثلثه عشر مؤما میگوید رسول خدا فاطمه و ذریه
 بر خیزان قلع را بیرون بیار فاطمه برخواست و قلع را بیرون گذاشت و آکند به بود از ترید
 گرم این پیغمبر و فاطمه حسن و حسین سپرد و روز از آن بخوردند بیک روز امین حسین علیه
 السلام را دید که چیزی با اوست عرض کرد این چیست باز بجا بدست کردی فرمود روزی چند است
 که از آن غذا کرده ایم ام این بستر فاطمه آمد و عرض کرد اگر بنزد من چیزی بدست شود
 خاص از مهربان فاطمه و فرزندان اوست و اگر چیزی فاطمه را باشد ام این را میبرد نخواهد داد

روز کربلا
 جنت است و عذاب آن
 قسود و عذاب آن
 بعد از این یک روز بعد از آن
 میفرمود روزی که
 عرق استخوان اگر کش
 از آن کشد جگر
 بر روز غروب
 فار از آن هر چه
 آن فریغ و فزون
 بر روزی که
 همیشه چشمه و یک
 و عزان

جلد اول از کتاب قرآن مجید

۳۰۰۸

فاطمه حنفیه را آورد و ام ایمن نیز بخورد و آن فرزند از صفیر برداشته شد فقال لها النبي أما
لو أنك أطعتهما لأكلت منهن أنت ودرجك إلى نعوم الساعة قال أبو جعفر و الله
عندنا خير مما تأمنا رسول خدا فرمود اگر ام ایمن را ازین صفیر غذا ندادی تو و ذریه
تو در قیامت از این صفیر غذا خورد بد چون ابو جعفر این حدیث را پای ای او در فرمود آن صفیر
نزد ماست و آن را قائم ما بیرون می آورد و دیگر در کتاب کافی محمد بن یحیی سند باب جعفر علیه
السلام میرساند قال ما عبد الله بشئ من الخلق أفضل من تسبیح فاطمة ولو كان
شئ أفضل منه لخلق رسول الله فاطمة مفر ما بد خداوند عبادت شده است از دو
تجبد پیچری فاضلتر از تسبیح فاطمه چه اگر چیزی فاضلتر از آن بود خداوند فاطمه را می بخش
و تسبیح فاطمه قرائت می و چهار کثرت بجا الله و سی و دو کثرت الحمد لله و سی و چهار کثرت الله اکبر است
که تمام ذکر یک دوره سحر شده است و دیگر فاضل مجلسی از تفسیر نه ث بن ابرهیم میگوید که
صادق آل محمد حدیث میکند که جابر در حضرت ابو جعفر علیه السلام عرض کرد که این رسول الله
مراد فضیلت حده ان فاطمه حیدر یا موز که چون در انجن شیعیان عرض دارم همگان بر
فرحت و سرور آیند قال أبو جعفر حدیثی از عن حذی عن رسول الله قال اذا كان يوم
القيامة نضب للأنبياء والرسل منابر من نور فيكون منبري أعلى منابرهم يوم
القيامة ثم يقول الله يا محمد اخطب اخطب بحطبة لم يسمع أحد من الأنبياء والرسل
مما لها ثم ينصب للأنبياء منابر من نور فيكون منبره أعلى منابرهم ثم يقول الله
يا علي اخطب اخطب بحطبة لم يسمع أحد من الأنبياء مما ينصب كالأول
والمرسلين منابر من نور فيكون لآل بيتي وسبطي وبناتي أيام حيوة منبر من نور
يقال لهما اخطبا اخطبا بحطبتين لم يسمع أحد من أولاد الأنبياء والمرسلين مما لهما

در احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

آنکه بنیاد فی المشادی وهو جبرئیل بن فاطمه بنت محمد بن خدیجه بنت خویلد بن مریم
 بنت عمران بن اسیم بنت نزام بن ام یحیی بن زکریا فلقن فیقول الله تبارک و تعالی
 یا اهل الجمع لیس الکریم فیقول محمد و علی و الحسن و الحسین لله الواحد القهر
 فیقول الله تعالی یا اهل الجمع انی قد جعلت الکریم محمد و علی و الحسن و الحسین و فاطمه
 یا اهل الجمع طایفا و الرؤس و عضا و الابصار فان هذین فاطمه و نسیر الی الخ فیه
 باقر علیه السلام میفرماید حدث کرد پدرم از بقیه رسول خدای که فرمود در روز قیامت
 منبرهای نورانی برای انبیا و رسل نصب میکنند و منبر من را فرخنده تر از منبر ایشان است
 انکاحا میفرماید ای محمد خطبه قرائت کن و من خطبه انشا میکنم که هیچکس از انبیا
 و رسل نشنیده باشند از آن پس از برای او صبا منابر نور نصب میکنند و منبر من
 علی بن ابیطالب در وسط آن منابر از همگان فرخنده تر است انکاحا فرمودند
 که خطبه کند لاجرم خطبه قرائت میفرماید که هرگز اوصیا نشنیده باشند از پس آن
 از برای اولاد انبیا و مرسلین منابر نور بر پای میکنند و از برای دو شهر من و دو
 سبط من و دو یحانه من در ابام جوه من منبر از نور میگذارند و فرمان میرود که
 هر یک قرائت خطبه میفرمایند و ایشان هر یک خطبه میسریند که هیچگاه از اولاد انبیا
 و مرسلین اصفا نکرده اند این هنگام جبرئیل زداد و میدهد که فاطمه دختر محمد در کجا
 و خدیجه دختر خویلد کجاست و مریم دختر عمران کجاست و اسیم دختر نزام کجاست و مادر
 یحیی کجاست ایشان بر پای میشوند ای وقت خدایند میفرماید امر زن بزرگواری که است
 محمد و علی و حسن و حسین عرض میکنند لله الواحد القهار یعنی خاص خداوند قهار است
 پس خدای میفرماید امر زن محمد و علی و حسن و فاطمه را زن و کواری آدم ها الی اهل

جامعها الزكيات وقومنا شيخ التواريخ

14

صلی اللہ علیہ وسلم

یا مسطر زید صاحب

خطام معہ

(۱) (۲)

بمحقق معنی

کتابخانه

زحل یعنی پانا

التفاني للسير

از کتب معتبره

دکتر

12.

100

100

1

[illegible]

•

1

[illegible]

جمع نرها بکریان در کشید و دید هار پو شید هار ناطه بجانب جنت عبور شد
فَإِنَّهَا جَبْرِئِيلُ رَبُّهَا فَمِنْ قُورٍ الْجَنَّةِ مَدِيحَةُ الْجَنَّةِ خَطْمُهَا مِنَ اللَّوْثِ الْخَفِيفِ
الرَّطْبِ عَلَيْهَا حُلٌّ مِنْ الْمَرْجَانِ تَسْنَخُ بَيْنَ يَدَيْهَا قَرْنَهُمَا فَبُعِثَ إِلَيْهَا مَاءُ الْفَرْ
مَلَكٍ مَبْصُورٌ عَلَى سَارِفَاتٍ فَبُعِثَ إِلَيْهَا مَاءُ الْفَرْ مَلَكٌ مَحْجُورٌ مَعَهَا عَلَى أَجْنَمِ
حَتَّى أَصْبَرَتْ هَا عَلَى آيَابِ الْجَنَّةِ فَإِذَا صَارَتْ عِنْدَ آيَابِ الْجَنَّةِ تَلَفَّتْ فَيَقُولُ اللَّهُ
يَا بَيْتَ جَبْنِي مَا الْبَفَانُ وَقَدْ أَهْرَبْتَ بَيْتَ الْجَنَّةِ فَقُولُ يَا رَبِّ أَجَبْتُ
أَنْ تُعَرِّفَ قَدْرِي فِي مِثْلِ هَذَا الْيَوْمِ يَقُولُ اللَّهُ يَا بَيْتَ جَبْنِي إِنْ جِئْتِ فَانْظُرِي
مَنْ كَانَ فِي ذَلِكَ حُبِّكَ لَوْ لَا حُدُّ مِنْ ذُرِّيَّتِكَ حُدُّ بَيْدٍ فَادْخُلِي الْجَنَّةَ
يعنی جبرئیل ناز از شرکها بهشت را که جلیل از دیاج دارد و مہار از رشتہ مروارید
درخشد و پالان او مرجانی آورد و در پیش رو قاطع میخواباند انحضرت بر می نشیند
و صد هزار فرشته از جانب است و صد هزار از طرف چپ و صد هزار از پشت
روان میشوند و صد هزار فرشته بر بالها خوش حضرت را حمل میدهند و بر در
بهشت فرود می آورند و قاطع درونک کوثر میکند و در بهشت نگران میشود
خداوند میفرماید ای دختر جیب من چیست این التفات تو و حال آنکه تو را
فرمایم بهشت را ده ام عرض میکند ای پروردگار من دوست دارم که امری از تو فرماید
و منزلی من معلوم کرد خداوند میفرماید در مردمان نظاره میکنی در فلک کس
چیزی از حجب خود یا از حجب ذریت خود دیدار کردی دست و پا فرار کردی و در بهشت
جا و بدان جاده قال ابوجعفر و الله یا جابر انہا ذلک الیوم لنلقی
شیعہما و نجیبہما کما یلقی الطیر الحب الحب من الحب الی الحب فیما اذا

شَیْئُهُمَا مَعَهَا عِنْدَ بَابِ الْجَنَّةِ يُبْقِي اللَّهُ فِي قُلُوبِهِمْ أَنْ يَكْفُرُوا فَإِنَّا اللَّهُ نَوَاقِدُ
 يَقُولُ اللَّهُ يَا أَحِبَّائِي مَا الْإِثْمَانُكُمْ وَلَقَدْ شَفَعْتُ فِيكُمْ فَاطِمَةُ نَبِيٌّ قَبُولُ
 بَارِكْتَ أَخْبَرْنَا أَنْ تُعْرِفَ قَدْ رَزَانَا فِي مِثْلِ هَذَا الْيَوْمِ يَقُولُ اللَّهُ يَا أَحِبَّائِي ارْجِعُوا
 انْظُرُوا مَنْ أَحَبَّكُمْ رَحِبَ فَاطِمَةُ انْظُرُوا مَنْ أَحَبَّكُمْ رَحِبَ فَاطِمَةُ انْظُرُوا مَنْ كَلَّمَكُمْ
 رَحِبَ فَاطِمَةُ انْظُرُوا مَنْ سَقَاكُمْ مِثْرَبَةً فِي حُبِّ فَاطِمَةَ انْظُرُوا مَنْ رَدَّ عَنْكُمْ حَبِيبَةً
 فِي حُبِّ فَاطِمَةَ خُذُوا بَيْدَهُ وَادْخُلُوهُ الْجَنَّةَ أَبُو حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرَسُو كِد
 باخدای ای جابردان روز شعیان فاطمه و دستان او را از میان مردم جدا بر می کنند
 که مرغ دایم خوب از میان آنها بد بر می چیند و انگاه که فاطمه با شعیان خود برآ
 مهنت حاضر می شود خداوند در قلب ایشان می کند تا مجد بد نظر مسکند و بطا
 او بر نظاره می افکند خداوند میفرماید چینی بن النفاستما هاما فاطمه دختر
 حبیب من تقدیم شفاعت شما فرمود عرض میکند ای پروردگار ما دوستی ما را
 که نذر ما در مثل امر و زشتی حاضر شود خداوند میفرماید ای دوستان من بگران سو
 در میان این جماعت کست دوستان شما در محبت فاطمه کست که اطعام کرد شما را در
 فاطمه کست که جامه را از بر او بخت فاطمه کست که بسترش را در محبت فاطمه
 کرد کست که دفع داد غیبی را از شما در محبت فاطمه بگریزد دست او را داخل کند او را در
 همت قال ابو حنيفة والله لا يبقى في السائل الا مشاكاة وكافرا او منافقا فاذا صاروا
 من الطبقات فادوا كما قال الله تعالى ما لنا من شاعين ولا صديق حميم يقولون
 قلوا ان لنا كفرة مكور من المؤمنين قال ابو حنيفة هي هات هي هات سحوا ما
 ظلموا ووردوا العاد والماء هو اعنه وانهم لكانون ابو حنيفة فرمود سو کند

جلد چهارم از کتاب فی مرتب القابح

۳۱۲

با خدای در میان مردم باقی نماند مگر مشرک و کافر متافق و ایشان در میان طبقات
خلق ندادند و بدین چنانکه خدای فرماید ما را شفیع و صدیق و حامی نیست و میگوید
اگر ما دیگر باره بدین راه را برویم از مؤمنان خواهیم بود ابو جعفر میفرماید اینها همه
بمنوع اند از آنچه میطلبند و اگر باز گردند بدین اعدا می کنند بهمان کار که بدست
داشتند و منتهی بودند ایشان دروغ گویند و دیگر در تفسیر فرات بن ابراهیم سند
بابو عبد الله منتهی میشود قال انما انزلنا في ليلة القدر الآية فاطمة والقدر
الله فمن عرف فاطمة حق معرفتها فقد أدرك ليلة القدر و انما سُميت فاطمة
لأن الخلق فُطروا عن معرفتها در جمله در معنی لیل القدر میفرماید لیل فاطمه است
و قد والله پس کسی که بشناسد حق معرفت فاطمه را ادراک لیل القدر خواهد کرد و الحضر
فاطمه نام نهادند از هر آنست که هر همان باز داشته شده اند از معرفت او و حق معرفت او را
توانند دریافت و دیگر در کتاب معج اللطائف با سناد معتبره سلمان فارسی در حدیث
میکنند کرده روز بعد از وفات رسول خدا از خانه بیرون شدم و علی علیه السلام مرا
ملاقات فرمود فقال یا سلیمان جفوتنا بعد رسول الله یعنی قطع مهر پادشاهی
بعد از رسول خدا و ترک ما گفتم عرض کردم یا ابا الحسن چگونه من ترک شما توانم گفت
جز این نیست که حزن و اندوه من بر رسول خدا باز داشته مرا از زیارت شما فقال یا
سلیمان این منزل فاطمه بلیت رسول الله فاتهم الیک مشتاقه تریدان شغفک
بشغف قد انشغفت بهما من الجنة فرمودنای سلمان بمنزل فاطمه شو که مشتاقان دیدار
تراوهی خواهد کرد تو را هدیه و تحفه دهد از آنچه از بهشت او را هدیه شده سلمان عرض
کرد بعد از وفات پیغمبر فاطمه را از بهشت تحفه میرسد فرمود ای دی او را هدیه رسد

در این کتاب
در بیان
فایده های
کلی

افخاف بجنة تحه
و ادن و تحه بجنة
و است

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۱۳

سلمان مسکود بعمکت کرد و هر دو خود را برای فاطمه رسانیدند و آنحضرت را نشاندند و بدم
 با عیانی که اگر سر و ابدان پوشانید مساق پای مکشوف افشادی و اگر سران را پوشید مسکوف
 گشتی چون مرا نکیر است معجزی بر سر افکندتم قالت یا سَلَمَانُ جَفَوْتَنِي وَعَدَ وَفَايَسَ
 فرمود بعد از بدیدم ما را دست باز داشتی عرض کردم ای یامن باشما اجفا میکنم و از شما آد
 بازیدارم قالت فَمَنْ لِيْ خَلِيْلٍ وَاعْقِلْ مَا اَقُوْلُ لَكَ اِنِّيْ كُنْتُ جَالِسَةً بِالْاَمْسِ فِي
 هَذَا الْجَلْسِ وَبَابُ الدَّارِ مَخْلُوٌّ وَاَنَا اَتَفَكَّرُ فِيْ اِنْقِطَاعِ الْوَحْيِ عَنْنَا وَانْصِرَافِ الْمَلَائِكَةِ
 مِنْ مَنَازِلِنَا فَاِذَا انْفَتَحَ الْبَابُ مِنْ غَيْرِ اَنْ يُفْتَحَ اَحَدٌ فَدَخَلَ عَلَيَّ ثَلَاثُ جَوَارِمٍ لَمْ يَرَوْهُنَّ
 بِحُسْنِ بَيْنٍ وَلَا كَهَيْئَةٍ وَلَا نَضَارَةٍ وَجُوهُهُنَّ وَلَا اَذْكُنَّ مِنْ رِيْحٍ مِّنْ فَمَنَّا رَايَهُنَّ فَنُفِ
 إِلَيْهِنَّ مُسْتَكْرَةً لَّهُنَّ ثَلَاثُ بَنَاتٍ مِنْ اَهْلِ مَكَّةَ اَمَّ مِنْ اَهْلِ الْمَدِيْنَةِ فَاطِمَةُ فَرَمُودَ
 اَيْلَمَانِ بَنِيْنٍ وَتَعْقِلُ كُنَّ دُرَّ اَمْرِ مِيكُوْمِ دِي دَارِ بِنِ مَجْلِسِ فُشْتَرِ وَخَانِزَادِ بِنِ بَرُودِ
 و می اندیشیدم که روحی از ما منقطع شود و اختلاف ملائکه قطع کرد و از منزل ما کاه
 باب را بر آنکه کس بکشد کوده شد و سرتن دختر و شیر و دام را بکس ایشان رها
 ایشان و طراوت دهد و ایشان و بوی باغی ایشان هیچ دیده نداشتند چون ایشان را انکه
 مستکرها برخاستم و بگو ایشان رفتم و زحمت ترجیب گفتم و پرسش نمود که از مردم مکه
 یا اهل مدینه نقلن یا بنیت محمدی است یا اهل مکه و لا من اهل المدینه و لا من اهل
 الارض جمیعاً غیر ائمتنا جوارم من الخوارجین من دار السلام ارسلنا رب العزیز الیک
 یا بنیت محمدی انا الیک مُنْشَاةٌ فَقُلْتُ لِفَتًی اَخْلُ اَتَمَّا الْکَرِیْمُ مَا اَسْمُکَ فَقُلْتُ
 اِسْمِيْ مُقَدُّوْدَةٌ ثَلْتُ وَاِسْمِیْ مُقَدُّوْدَةٌ قَالَتْ خُلِفْتُ لِمُقَدَّادِ بْنِ الْاَسْوَدِ الْکِنْدِیِّ فِی صُنَا
 رَسُوْلِ اللّٰهِ فَقُلْتُ لِلثَّانِیَةِ مَا اَسْمُکَ ثَلْتُ ذَرَّةٌ فَقُلْتُ وَاِسْمِیْ ذَرَّةٌ وَاَنْتِ فِی

قوله فمنا رايهن

فمن رايهن

جلد چهارم از کتاب ترمذی و ترمذی نافع النبی

۳۱۴

نبیل بن عمر
و نجیب

عَنْ نَبِيلَةَ قَالَتْ خَلَقْتُ لِبْنِ زُرَّاقٍ عَقَارِي صَاحِبِ سَوْلٍ اللَّهُ فَعَلْتُ لِلثَّلَاثَةِ
مَا أَمَرْتُ قَالَتْ سَلَّمْتُ لَكَ وَلَمْ تُبَيِّنْ لِي قَالَتْ أَلَا لَسَانُ الْعَرَبِيِّ قَوْلِي أَيْسَرَ
رَسُولِ اللَّهِ يَعْنِي ابْنُ قُتَيْبَةَ أَنْ دُشِيرَ كَانَ كَفَنَ دَاوُدَ خَيْرَ مُحَمَّدٍ مَا أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ
وَأَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ مَا أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ مَا أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ
فَرَسَنَادِي دُشِيرَ حَتَّى وَصَلْتُ إِلَى دَاوُدَ بَارَكُ اللَّهُ مَا دَاوُدَ قَوْلِي
كَانَ دَاوُدَ بِرَسُولِهِ نَبِيٍّ قَوْلِي دَاوُدَ بِرَسُولِهِ نَبِيٍّ قَوْلِي دَاوُدَ بِرَسُولِهِ نَبِيٍّ
مَنْ أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ مَا أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ مَا أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ
دُشِيرَ مِنْ نَبِيٍّ بَرَزَكَ وَنَجِيبٌ مِثْلُ ذَلِكَ مِنْ نَبِيٍّ بَرَزَكَ وَنَجِيبٌ مِثْلُ ذَلِكَ مِنْ نَبِيٍّ
خَلَقَ شَدَمَ نَبِيٍّ قَوْلِي دَاوُدَ بِرَسُولِهِ نَبِيٍّ قَوْلِي دَاوُدَ بِرَسُولِهِ نَبِيٍّ
قَالَتْ نَابِلَةُ أَعْرَجَ لِي رُطْبًا أَرَدْتُ كَأَمثالِ الْخُشْكِيَانِ الْكِبَارِ أَيْضًا مِنْ الشَّجَرِ
أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ مَا أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ مَا أَزَاهِلُ مَكَّةَ وَمَدِينَةَ نَبِيِّهِ
قَوْلِي نَبِيٍّ قَوْلِي نَبِيٍّ قَوْلِي نَبِيٍّ قَوْلِي نَبِيٍّ قَوْلِي نَبِيٍّ قَوْلِي نَبِيٍّ
اللَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْإِسْلَامُ أَسْلَمَ مَعَكَ مِثْلُكَ لَمْ فَلَمَّا كَانَ دُشِيرَ
الْأَوْطَارِ أَفْطَرَ عَلَيْهِ قَوْلِي أَحْبَدُ لِي عَجْزًا وَلَا تَوَقَّى فَاطِمَةَ مِثْلُكَ دُشِيرَ كَانَ
بِزَوْنِ كَرْدَازِ بَرَايَ مِنْ رُطْبِي أَرَدْتُ مَا شَدَمَ خُشْكِيَانِ بَرَزَكَ سَعِيدُ نَبِيٍّ بَرَزَكَ وَخُشْكِيَانِ
تَرَاثَمَكَ بَوَا انْكَاهَ فَرَمُودِي سَلَامَانَ نَبِيٍّ نَظَامُكَ وَنَاهَا دَاوُدَ مَكَّاهُ بَدُو شَكَنَ
وَفَرَاوَاهُ أَنْزَلَ بِرَوَاتِي عَجْزًا بِزَوْنِ دُشِيرَ أَسْلَمَ مِثْلُكَ دُشِيرَ كَانَ دَاوُدَ
بِرَأْسِهِ سَوْلَ كَذَمْتُ كَفَنَ دَاوُدَ مَكَّاهُ مَكَّاهُ مَكَّاهُ مَكَّاهُ مَكَّاهُ مَكَّاهُ
شَدَمَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ دَاوُدَ

خفکناج خواند
که سورتان جفاک
و سورتان جفاک
و سورتان جفاک

الهادی بن عمر
نا ماری کر سورتان
نخورد

نزهة بنی خست
و جمع آن نزهت
عجسیر بن خست
و سورتان
غریب بنی ماک

جُلُوسُ الْكَتَابِ فِي مَنَاسِكِ الْقَوَائِمِ

۳۱۶

وَنَشْنَدُ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَيُّ أَهْلِكَ أَحَبُّ إِلَيْكَ قَالَ فَاطِمَةُ كُنْتُ
 يَا رَسُولَ اللَّهِ كَدَامَ يَأْكُلُ أَهْلُ تَوْحُجٍ تَرَأْسُ دُرِّ زُرْدٍ تَوْفَرُ مَوْدُ فَاطِمَةُ وَدِيكَرُ
 عَبْدُ اللَّهِ بْنُ زُبَيْرٍ بَرِ الْعَوَامِ أَزِيدُ رُشْ وَزُبَيْرُ أَزْعَاثُهُ رَوَايَةُ يَكُنْدُ كَعَاثِمَةُ يَكُونُ
 چُونِ نَامِ فَاطِمَةَ دُخْتَرِ بَغِيْرِ مَدَنُ كُورِ مَبْشَدُ قَالَتْ مَا رَأَيْتُ أَحَدًا كَانَ أَصْدَقَ
 لِحُجَّةٍ مِنْهَا إِلَّا أَنْ يَكُونَ الَّذِي وَلَدَهَا يَغْنَى عَائِشَةَ يَكْفِي أَحَدًا رَأْسًا
 تَرَاذُ فَاطِمَةُ نَدِ بِلَمِ مَكْرَانِكُ كَرِ فَاطِمَةُ فَرَزَنْدَاوَسْتِ بَعْنِي رَسُولُ خُدَا وَهَمِ چَانِ
 بَا سَمَاعَتِهِرَ أَحَدِ بْنِ مُحَمَّدِ الثَّعْلَبِيِّ سَمِعْتُ بِجَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بِسُوسْتِهِ مَدَارِدُ مَكُونُ
 رَسُولُ خُدَا وَدُخْتَرِ بِلَمِ طَعَامِي سَتِ فَرَا نَبْرَدُ فَا شَدَتْ حَوْجُ بَرُو سَخَا فَنَادُو
 مَنَازِلُ نَدِ جَا مَطْمَهَاتِ طَوْغُ فَرَمُودُ وَبِلَمِ چِزِ دَسْتِ بِنَا فَنَا جُومِ بِلَمِ نَاهَا
 اَمَدُ فَقَالَ يَا بَنِيَّةُ هَلْ عِنْدَكَ شَيْءٌ أَكَلُهُ فَإِنِّي جَائِعٌ فَقَالَتْ لَا وَاللَّهِ
 بِأَبِي أَنْتَ وَأُمِّي فَرَمُودَا يَدِ خُرْكَ مَنِ أَبَادِ رُزْدُ تَوْ جِزِي يَدِ سَتِ مَبْشَدُ كَرِ مَنِ نَاهَا
 نَشْكُمُ زِيرَا كَرِ سَنَامِ عَرَضُ كَرِ دِيدِ رُومَادُ مَدَامُ فَنَادُوا بَادُ سُو كُنْدُ بَا خُدَا كَرِ بَاهِ چِزِ
 نَسْتِ نَدَامُ چُونِ رَسُولُ خُدَا اَزْوِي بَا زَكُشْتِ يَكُنْ اَزْ هَمَا يَكُنْ اَلْمَحْتَرِ دُوكَرُ
 نَانِ وَبَارِدِ اَزْ كُوشْتِ بَرَزْدَا وَهَدِ بِرَسَا فَا طِمَارُ جَمَلُ رَا مَخُودِ دَا شَتِ وَدِ رَدِ
 بَكْدَا شَتِ دُزْبَرِ بُو شِي بِرَا نَا فَنَكُنْدُ قَالَتْ لَا وَتَرْتَنِ بِهَارِ رَسُولُ اللَّهِ عَلِي نَفْسِي
 وَمَنْ عِنْدَكَ فَرَمُودُ رَسُولُ خُدَا بِرَا بَرِ كَرِ يَدِ بَرِ خُو شِي وَانَكُسُ كَرِ دُرْ زُرْدُ مَنِ اَسْتِغْنَى
 عَلِي وَفَرَزَنْدَانِ وَوَحَالِ اَنَكُ هَمَكَانِ كَرِ سَنِبِ بُو دَنْدُ حَسَنُ وَكَرِ خَسِينُ بَا بَرِ دُرْ
 اللَّهُ فَرَسَا وَچُونِ حَضُورِ رَسُولِ مَرَا جَعْتُ نُو دُ فَا طِمَارُ بَخْنِ اَمَدُ فَقَالَتْ يَا بَنِي أَنْتَ
 وَأُمِّي قَدْ أَنَا اللَّهُ بَنِي فُجْبَانَةٌ قَالَ هَلِي قَاتَتُهُ نَكُشْتُ عَنْ الْجَفْنَةِ فَإِذَا هِيَ

جَفْنَةُ بَرِ كَرِ
 لَاسَمِ كَرِ مَدِ

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۱۷

تَمْلُوهُ خُبْرًا وَنَحْنُ نَأْتِيهِ لِنَبْشُرَ الْبَيْتَ بِمَيْتَةٍ فَعَرَفَتْ أَنَّهَا كَرَامَةٌ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
فَحَمْدُ اللَّهِ وَصَلَتْ عَلَى نَبِيِّهِ فَاطِمَةُ رَوَى بَارِسُ خَدَّاءُ كَرَمَتْ وَكَفَتْ بِدُرِّ مَادَرِمْ نَدَا
نَوْبًا بِخَدَّاءِ وَنَدَا مَا دَعَا عَاكِرَةً اسْتِجْرَى وَمِنْ بُوْشَايِنْدَه اِم اَن اَفَر مَوْرِيَا د
اَن اَوْن فَاطِمَه سَر جَفَنه رَا بَا زَكِرْدَان قَدَح رَا اَكْنَدَه يَافَت اَز نَان وَ كُوشَنِيَاك
جَهَن زَدَه وَ مَبْهُوز كُشت وَ دَا فُت اَبَن كَرَامَتِي اسْت اَن رَا خَدَّاءُ عَزَّ وَجَلَّ سَر خَدَّاءِ
مَسَا سَر كَذَا شَت بِبَغِيَر رَا دُرُود فَرَسْتَا سَر دَا بَن هَبِيكَا مَرْسُول خَدَّاءُ فَر مَوْد مِن
اَبَن لَكَ هَذَا بِأَيْتَةٍ فَقَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ اِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ
بَغِيَر حِسَابٍ الْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَقَالَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ مَقِيَدًا
فِي سَاءِ الْعَالَمِينَ فِي سَاءِ بَنِي إِسْرَءِيلَ فِي وَقْتِهِمْ فَاتَّهَمُوا كَانُوا زَارِقِيهَا
اللَّهُ تَعَالَى أَقْبَلَتْ عَنْهُ فَقَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ اِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ
بَغِيَر حِسَابٍ رَسُول خَدَّاءُ فَر مَوْد اَبَد خُزْكَ مِنْ اَبَن طَعَام دَا اَز كَجَا بَدَشَت كَر دَس
عَرَضُ كَر اَز نَزْد خَدَّاءِ سَبْدَه وَ خَدَّاءُ وَ نَدُرُود مَبْدَه دُرُود كَر اَمْجَوَاهِد بِرُون
خُتَا سَر خَدَّاءِ اَسْپَا كَذَا شَت وَ كَفَتْ حَمْدُ خَدَّاءُ وَ نَدُرُود بِشَت كَر تَوْرَا مَانْدَه
بَا مَرِهَم كَر سَبْدَه فَا عَالَمِينَ بُوْد دُرُود زَنَان بَنِي إِسْرَءِيلَ دُرُود اِيْشَان چَه كَهِي
كَر خَدَّاءُ وَ نَدُرُود مَبْدَه اَوْرَا وَ زَوِي پَر مَش مَبْدَه وَ نَدُرُود كَر اَز كَجَا سَبْت بَا سَبْدَه اَدَك
اَز نَزْد خَدَّاءُ وَ خَدَّاءُ وَ نَدُرُود مَبْدَه دُرُود بِرُون خُتَا اَزَا كَر اَمْجَوَاهِد اَنِي وَ قَت
رَسُول خَدَّاءُ اَعْلَى لِحَاضِر سَاخْت وَ اَزَان طَعَام مَجُور دُرُود عَلِي وَ فَاطِمَه وَ حَسَن وَ حُجَّاب
مَجُور دُرُود اَز وَاجِ بَغِيَر وَ اَهْل بَيْتِ اَلْمَحْضَر مَجُور دُرُود وَ هُنُوْز مَبْلَغِي دُرُود جَفَنه بِجَاي بُوْد
فَاطِمَه عَلِيهَا السَّلَام بِرَهْمِيكَا مَجْشُ كَر دُو خَدَّاءِ اَن طَعَام اَبَر فَاطِمَه جَانَكِه بِرَمِي

برکت داد

در ذکر فضائل فاطمه علیها السلام قصه اعرابه

قصه اعرابه

در کتاب مناقب از ثقات روان سند باب عباس پسر محمد میفرمود
مردی اعرابه از جماعت بنی سلیم در میان سونما پیرا دید که از قفا آن
چند که او را بگرفت و در استین خود در پیچید و اهنک رسول خدا نمود چون
راه را پشای آورد در برابر رسول خدای با یمناد ندا در داد و در کتف
محمد با محمد و خویشی این بود که هر که او را ندیده که می گفت در پانچ میفرمود
محمد و اکرم یا احمد می گفت میفرمود یا احمد و اکرم یا ابوالقاسم می گفت میفرمود یا ابوالقاسم
و اکرم یا رسول الله می گفت در پانچ میفرمود لبیک و سعد بک و رو
سار کش کلکوز می کشت لاجرم چون اعرابه ندا در داد یا محمد یا محمد در پانچ فرمود
یا محمد یا محمد اعرابه آغاز سخن کرد فقال له انا السحر الکذاب الذی ما
اظلم الخضر اولا اقلت النبراء من ذی الحجة هو الکذب منک انت الذی
ترغم انک فی فید الخضر اهلما بعثک الی الاسود و الایض و الاله
والغری لولا انی اخاف ان توخی لیتوخی العجول لضررتک لیسف ادا
ضربه اقلک بها فاسود بک الاول و الاخرین خطاب کرد با رسول خدا
که توان ساحر دروغ زنی که سایه نیندا خند است آسمان و حمل نداده است زمین
هیچ کونیده را دروغ گوی ترا تو کان مبینی که از برای تو در آسمان خدا بایست که
نور ابعث کرده است سیاه و سفید مو کند بلات و غری که پیمان کند بنودم
که قوم من در عجل بخوانند تو را با این تیغ ضری میزد و مقتول می ساخت و بر

خضر اعرابه
غیر اعرابه
اقلک یغیر

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۱۹

میشد ازین دو کبریا و این و آخر عمر بن الخطاب چون این جرات را از عمر بیدار شد
شد تا از ابیطی بکار کند و حمله افکند قال النبی اجلس یا اباحص فقد کادنا حکیم ان
یکون نیکو از مودای ابو حفص بجای یاش و بجام میکوش زیرا که حکیم نزدیک است که
بغیری باشد انکار و بالعربی آورد فقال له یا اخا بنی سلمه هكذا تفعل العرب
یتجهون علیک فی مجالسهم یهتفون بالکلام الغلیظ بالعربی والدنوی یعنی یا حق
بنی ان من خیر فی دار الدنیا هو عدو فی النار تعلقی بالعربی والدنوی یعنی یا حق
تبت ان اهل السماء الشایعه یتوکلون علی اعدائهم فی الدنیا و فی الاخری انهم تسلم من الدنیا
یکون لک ما انتا وعلیک ما علیک و تکرر اخا فی الاسلام رسول خدا فرمود ای
برادر منی سلم بن است کار و کردار عرب باز در حق میسازند بر ما در مجالس ما و بر پیش ما
میکوند بخنان غلیظ دشمن را ای عربی سو کند بدانکس که مرا بحق میجوئد بقوت فرمود
کسی که با من در دنیا زیان کار باشد در آخرت معذیب ساز کرد ای عربی سو کند
بدانکس که مرا به بغیری برگزید ساکنان آسمان هفتم را احد صادق میسازد ای عربی
مسلم باش و سالم باش از آتش دوزخ تا باشد برای تو چیزی که از برای ماست باشد
بر تو چیزی که از برای ماست و برادر ما باش در اسلام این سخنان بر اعرابه در غضب شد
و قال واللات والعزى لا اومن بک یا محمد ا و یؤمن بک هذا الضب ثم رعى
یا الضب عزک فک اوقع الضب علی الارض و لیس هار با فنادی النبی ایتها
الضب من انا فاداهو یطوق بلیان فیصیح ذریب غیر قطع فقال انس محمد بن
عبد الله بر عبد المطلب بر هاشم بن عبد مناف فقال له النبی من قبلها
اعبد الله عز وجل الذی نزل الحبه و برء النسمه و اتخذ برهم خلیلا و اصطفاه

جهانگیریت
(از د)
لفظی بخیر از
آتش است

کم بفرست
خدا بفرست
قطع کفر و کرم
بفرست الکلام

را قبل الذی نزل
الضبت فظن ان
النبی قال فقال
له النبی ایتها
الضبت صح

جلد چهارم از کتاب و سرناصح التواریخ

۳۲۰

یا محمد حبیب العرابی گفت قسم بدار و غزلی بیامی از دم بانوی محمد مکر کاهی که این
می رود بانو این سوسمار و انرا اذا سئین بیرون کرد و بر زمین افکند و سوسمار برین
فرار پیش داشت پیغمبر را و داد که ای سوسمار بسو من میروی در زمان تو بزمان
و بجانب پیغمبر شتافت و در وقت آنحضرت نکران ایند و رسول خدا فرمود ای سوسمار من
گفتم بتمام فصاحت و کمال بلاغت گفت تو محمد بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن
عبد مناف رسول خدا فرمود کلام کن و عبادت میکنی گفت عبادت میکنم خدا را که خیر
بشکافت و مخلوقات را میاورد و بر همه باخلیل گرفت و نور انجیل بر کرد و حبیب فرمود
انشاد کرد

انکاء این شعر

فَوَرَّكَتَ مَهْدًا بِأَفْوَرِكَ هَادِبًا	الَا يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ صَادِقٌ
عَبْدُ نَاكَ مِثَالِ الْحَبْرِ الْفَوَاحِبَا	شَرَعْتَ لَنَا دِينَ الْخَيْفَةِ عَبْدًا مَا
إِلَى الْحَيْنِ وَالْآلِزِ وَابْتِكَ الْعَبَا	فَبَاخِرْ مَدْعُورًا خَيْرَ مَرْسَلِ
أَنْتَ نَاكَ رَجْوَانُ شَالِ الْعَوَالِيَا	وَنَحْنُ نَاكَ مِنْ سَلَامٍ وَابْتِشَا
فَأَصْبَحْتَ فَبَاخِرًا وَالْفَوْلِ الْكَبَا	أَلَيْتَ بِرُحَانٍ مِنَ اللَّهِ وَاضِحِ
وَبُورِكَتَ مَوْلُودًا وَبُورِكَتَ نَاشِلَا	فَوَرَّكَتَ فِي الْفَوَالِجِيَا وَمِيتَا

چندین بیت
همین معنی فرماید
طواعتی جمع نماید
یعنی برکشاید و از او
گفتند
شمال یعنی بر سر
بویا که بر سر است
مرحمت است

از این نشان این اشعار سوسمار در دست اعرابی چون این بدید گفت و اعجاب سوسمار بر آمدن
در میانان جسد کم و در استین خود دیدیم نه او را ففاهت علم است نه حرافه عطل
بدینگونه با محمد سخن کند و بقوت او شهامت دهد من چه کس باشم که بعد از بد کردن
نظام و شهامت ندیم یا رسول الله دست فراموش تا با تو بیعت کنم فَاَنَا أَشْهَدُ أَنَّ لَا إِلَهَ
إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُهُ چون اعرابی مسلمانی گرفت رسول خدا

در آحوالات حضرت فاطمه علیها السلام

۳۲۱

با اصحاب فرمود او را سوره چند از قرآن میاموزید چون اموخته گشت رسول خدا او را
 فرمود از سال چه طبره داری عرض کرد سو کند بانگس که نور ابراستی از در پیغمبری زنیست
 ما چهار هزار تن در اینم از قبیل بنی سلیم بدینا ایشان فقیر تر از من گریست پیغمبر
 با اصحاب آورد و فرمود کیست که لعن ابر بر نافه سوار کند و من ضامنم که خداوند
 شتری از شتران بهشت او را عطا فرماید بعد بر عباد به رحمت و کف بدرد و ما
 فدای تو باد مرا نافر خمر است که هشت ماهه است از ابا اعراب کذاستم رسول خدا
 فرمود یا سعد من اکنون وصف میکنم تا فدا که خداوند از ای نافر اعراب با تو عطا میفرماید
 همانا شتر است از دند سب و فواثم از از غبر است و بنم از از غفر است و حیمه ها از
 باقوت سب است و کردن از از بجد سب است و کوهان از از کافور سفید است
 دق از از داس و مهاران از از در و از از قبه بر پشت دارد از مر و از بد سفید
 از در و نش بیرون و از بیرون نش درون بدیدار است و ان شتر در بهشت طیاران میکند
 انگاه دیگر بار رسول خدا اصحاب را نکران شد و فرمود بگفت که اعراب را ناسج دهد
 و من ضامنم که خداوند او را تاج تقی عنایت فرماید علی علیه السلام فرمود ندانای
 و اتی کدام است تاج تقی پیغمبر صفت کرد پس علی عامه از سر برداشت و بر سر اعراب
 گذاشت دیگر بار پیغمبر فرمود بگفت که اعراب را زاد دهد و من ضامنم که خداوند
 در بارش او را زاد تقوی عطا کند مسلمان برخواست و گفت پدید و مادر فدای
 تو باد کدام است زاد تقوی فرمود انست که هنگام بیرون شدن از دنیا خداوند تو را
 تلفین میکند بپشهادن لا اله الا الله و ان محمد رسول الله اگر استیکم از اکتفی
 ملاقات میکنی مرا ملاقات میکنم فرمود اگر نکفی ابد ملاقات نکنی مرا و دیدار نکنم

جلد پنجم از کتاب فیوض النوار

۳۲۲

نور اسلام نریخت از بوی رسول خدا بر اطواف دادند و نزد وجات مطهره ای جز
 نیافت چون طبر بن مریم گفت چشمش بر حجره فاطمه افتاد گفت اگر خبری هست در منزل
 فاطمه است و فرج الباب کرد فاطمه نداد و داد که چه کس باشد عرض کرد اینک منم سلمان
 فارسی فرمود چه میخواهی سلمان قصه لعن ابریه و موسی را طلب کردند زاد را بشیخ کرد فرمود
 سوگند بدانکه که محمد را بجز فیستاسه روز است ما ناها را شکسته ایم و حسن و حسین از
 شدت جوع مضطرب شدند و با شکم گریستند و گفتند ما تشنه و جوعه پرکنده لکن
 رد نمیکم خیر را خاصه وقتی که بر دوسری من فرو شده هان ای سلمان اینک پیر من مرا نوا
 کرد و نزد شمعون محمود برهنه بگذارد و بگوید فاطمه دختر محمد میگوید یک صاع نمرود یک صاع شعیر
 ما را بولم ده انشاء الله می پذیرد سلمان آن درع را بستند و بنزد شمعون آمد و صورت
 حال را تقریر داد شمعون آن درع را بگرفت و در دست بگردانید و اشک از دهان کاش
 بدو بد و گفت ای سلمان اینست زهادت در دنیا این است آنچه خبر داد ما را موسی بن
 عمران در تورات تا انشهد ان لا اله الا الله و انشهد ان محمدا عبده و رسوله و مسلما
 گرفت و سلمان را صاعی از نمرود و صاعی از شعیر بداد و سلمان آنچه را بنزد فاطمه آورد آنحضرت
 بدست خود طحی کرد و نان بخت و سلمان داد و فرماید که حاضر حضرت رسول
 الله کن سلمان عرض کرد یا فاطمه از برای حسن و حسین کرده از این نان فرا که فرمود این
 اشیا را در دما خدا اضا داشتیم بنسیم ماکه از این جمله چیزی باز گیریم لا جرم سلمان
 آن نان و شراب بجز رسول آورد و فرمود هان ای سلمان از کجا بدست کردی عرض کرد
 از منزل فاطمه چون رسول خدا سه روز میکند سنت که دست بطعامی نبرد بود و برخواست
 و بر دوش فاطمه آمد و در الباب ایستاده چون عبادت بود هرگاه پیغمبر فرج باب نماید

بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 و الصلوة علی سیدنا محمد
 و آله الطاهرین
 علیهم السلام
 و السلام

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۲۳

پیر و فاطمه کس فتح باب تو نماید لاجرم فاطمه عجلت کرد و بنحوتی در بیکو دهم پیغمبر
بر فاطمه افتاد چهرگان مبارکتر از زر و حدقه ها و در دهم خانه متغیر یافت فرمود که آنقدر
من این چیست که از صفه وجه و تقوی حدقه در تو میسر عرض کرد که ای پدر سر زدن
که ماد مستطعام نیده ایم و حسن حسین بعد از اضطراب از شدت جوع چون جو حنکا
پر کند که سینه بخفتند رسول خدا حسنین را از خواب برانگخت و بگریه بران راست
دان دیگر را بران چپ نشاند فاطمه را در پیش رو گجای داد و دست در گردن او افکند
اینوقت علی علیه السلام درآمد و دست در گردن پیغمبر چابک کرد پس رسول خدا بگو
آسمان نگران شد فقال الهی و سیدک و مولای هوای اهل و عیالی اللهم اذهب
عنهم الریح و طهرهم تطهیر اعرض کرد با خدای من ایستد مولای من اینجا است اهل
بیت من اند پیرون کن از ایشان هر ناشایبی را و ایشان را پاک و پاکیزه بدار اینوقت
فاطمه بخلو تکاه خویش رفت و هر دو پای مبارک را بر صف گذاشت و دو رکعت نماز بگذا
پس دست بجو آسمان برافراشت و قالت الهی و سیدک هذا محمد بنک و هذا
علی بنک و هذا الحسن و الحسین سبطا بنیک الهی ازل علیک
ما نكده من السماء كما ازلتهما علی بنی اسرائیل اكلوا من ثمرها و كفروا بها اللهم
ازله علیک فاقبلها مؤمنون عرض کرد با خدای من ایستد من این پیغمبر و محمد
و این علی و حسن و حسین فرزندان پیغمبر تواندای خدای من ماند
از آسمان بر ایشان فرست چنانکه بر بنی اسرائیل فرستادی ایشان خوردند و کفران
نعمت کردند ای پروردگار من بر ما فرزندت که با ما مؤمنانیم این عباس میگوید و کند
با خدای من و بنحویست بیاید و در بود که ندی بزرگ از قنای او ره می جو شید بوی آن

جلد چهارم از کتاب فی مرقیة النبی

۳۲۳

فوی تروینکو ترازمشک از فرمودن فاطمه علیها السلام آن صحف را بر کتف می آورد
 و در پیش روی رسول خدا حسن و حسین نهاد چون امیر المؤمنین بدان نکرست فرمود
 ای فاطمه این مانند از کجاست و حال آنکه در نزد ما معهود نبود پیغمبر فرمود کُلُّ یَا أَبَا
 الْحَسَنِ وَلَا تَسْأَلِ لِحَدِّ اللَّهِ الَّذِي لَا يُمِيتُنِي حَتَّى يَذْفِقَ وَلَدًا مِثْلَ مِثْلِ مِثْلِ
 بَنِي عِمْرَانَ كَلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهِ هَارِ كَرِيَّا الْخَرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا زَنَاقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ
 أَنْتِ لَكَ هَذَا فَأَنْتِ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِرِزْقِ مَرْيَمَ تَعْلَمُ بِغَيْرِ حِسَابٍ
 رسول خدا فرمود بخور و سؤال کن یا ابا الحسن سپاس میبخندم خدا را از آن
 پیش که از این سر ابرو من شوم عطا فرمود مرا فرزندی که مانند منم دختر عمران که
 هرگاه زکریا برود و در محراب عبادت او در نزد او طوعا میسر گشت منقوض
 ای مریم این روز که از کجاست مرقود را در پاسخ میگفت از نزد خداوند چه آورد و ز
 مدد دهد بیرون حساب هر که را میخواهد پس پیغمبر و علی و فاطمه و حسن و حسین از آن
 طعام بخوردند و رسول خدا بیرون شد و اعراب را زاد بداد و بر شتر بر نشاند
 و روان داشت چون اعراب بمقابله بنی سلیم آمد با علی صلوات الله علیه و داد که قولوا
 لا اله الا الله محمد رسول الله رجال قوم چون این ندا بشنیدند با شتر هر که
 کشیده بسوی او سرعت کردند و گفتند از بن بیرون شد و بن محمد ساحر گشت
 بنی بنی گفت محمد نه گدا بن نه ساحر قال یا معاشر بنی سلیم اِنَّ اِلَهَ مُحَمَّدٍ خَيْرُ
 اِلَهٍ وَاَنَّ مُحَمَّدًا خَيْرُ نَبِيٍّ اَنْتُمْ جَاءْتُمْ فَاَطِيعُوهُ وَغَارِبَا فَاَكْسَانِي وَذَاجِلَا
 نَحْمَانِي گفت ای مردم بنی سلیم همانا خدای محمد بهترین خدایست و محمد بنکو تر پیغمبر است
 از شما و شما را بد حال بنکه که ستر بودم مرا بر سر کرد و برهنه بودم مرا پوشاند و پیاده

در احوال حضرت فاطمه علیها السلام

۳۲۵

طریقت سر
نزدیک است
از محال نیست
بوره

بودم سوار گردانگاه قصه صفت سخن کردن او را با پیغمبر شرح کرد و آن اشعار را که در
بعضی رسول خدا رسانید بر جماعت خواند و گفت **اسْلُوا اسْلُوا مِنْ الشَّارِ**
یعنی مسلمانی که بر بد و خویش را از آن دور بفرمایند و آن روز چهار هزار تن از مردم
بنی سلم مسلمانی گرفتند و ایشان را پیرامون رسول خدا اصحاب اباان سبزند فاضل
مجلسی میفرماید این حدیث را در کتاب فیه از مؤلفان علمای عامه بدیدم و نیز این
حدیث بطریق دیگر از ابوبکر احمد بن علی الطریقی یا بن عباس منتهی می شود و دیگر
فاضل مجلسی از کتاب مر اسبل می نویسد که حسن و حسین را جامه که نه و فرسوده در بر
بود چون عید نزدیک شد در حضرت فاطمه مکتوف داشتند که دیگر مردم از برای
فرزندان جامه های نیکو دوخته اند آیا ای مادر از برای ما جامه در خور عید بخوای
و وحش فَعَالَتْ لِحَاظُ لِكَا اِنْ شَاءَ اللهُ فرمود دوخته میشود ان شاء الله چون
عید فراز آمد جبرئیل و پیراهن از حلال هشت بنزد رسول خدا آورد انحضرت
فرمود ای فرزاد من جبرئیل این چیست عرض کرد حسن و حسین از فاطمه جامه عید
خواستند و او در پاسخ فرمود **لِحَاظُ لِكَا اِنْ شَاءَ اللهُ** خداوند بخواند ان شاء الله
کذب در سخنان فاطمه راه کند و دیگر ابوسعید الخضراء دلیلی سند با فرستاد
قَالَ قَالَ رَسُولُ اللهِ بَيْنَمَا اَهْلُ الْجَنَّةِ فِي الْجَنَّةِ يَتَعَمَّوْنَ وَاَهْلُ الشَّارِ
فِي الشَّارِ يَعْذَّبُونَ اِذَا اَهْلُ الْجَنَّةِ نَوَّسَاطُجٌ يَقُولُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
مَا هَذَا النُّورُ قُلْتُ رَبِّ الْجَنَّةِ اِظْلَعَتْ فَظَرَ اِلَيْنَا فَيَقُولُ لَهُمْ رِضْوَانٌ لَا
وَلَكِنْ عَلَيَّ مَارَحٌ نَاطِمَةٌ فَيَسْتَمْتُونَ فَاصْأَاءَ ذَلِكَ النُّورُ مِنْ شَأْيَا هَا مَكُونُ
رسول خدا فرمود که ای کیم هشتاد اند بهشت متعم و دروختان اند و دروخت

جلد چهارم از کتاب فیوض مرآتیه التواریخ

۳۲۶

معذب اند از برای اهل جنت نور ساطع میشود بعضی با بعضی میگویند چیست این نور
تواند بود که خداوند باریک و عظیم ماست و مطلع شد و بجانب نظری انگذ و
جنت گفت این نیست لکن علی علیه السلام با فاطمه زهرا می کرد و آنحضرت بتی فرمود
از فروغ لعان دندانها مبارکتر این نور ساطع و لامع کشت و نیز آن عباس از
از رسول خدا روایت میکند قَالَ قَالَ النَّبِيُّ لَنَا السَّيْرُ فِي وَدَعَلْنَا الْجَنَّةَ بَلَعَتْ
الْقَصْرِ فَاطِمَةُ فَزَابَتْ سَبْعِينَ قَصْرًا مِنْ مَرْجَانَةٍ حُمْرَاءَ مُكَلَّلَةٍ بِاللُّؤْلُؤِ أَبْوَاهَا
وَحِطَّانُهَا وَاسْتَرْتَاهَا مِنْ عَرَقٍ وَاحِدٍ رَسُولُ خُدا فرمود آتش که مرا سیر دادند
و بجنت درآوردند بقصر فاطمه رسیدم هفتاد قصر و دلم از مرجان سرخ مکرل امروا
درهای آن و دیوارهای آن و سر برهای آن از اصل واحد و عرق واحد بود قَالَ الْحَسُّ
عَلَيْهِ السَّلَامُ مَا كَانَ فِي الدُّنْيَا الْعَبْدُ مِنْ فَاطِمَةَ كَأَنَّ تَقْوَمَ حَتَّى تَمُوتَ فَنَدَّهَا
امام حسن میفرمود بود در دنیا از فاطمه سنوادر و فرزند کار تر در عبادت خدا
در حضرت اله برپای ایستاد که ندما مبارکش متوهم میگشت در خبر آنکه
رسول خدا از برای نماز با جماعت اصحاب حاضر مسجد بود و انتظار میداشت که بلال
در رسد و اذان بگوید و او در درآمد فقال لَهُ النَّبِيُّ مَا جَسَسَكَ يَا بِلَالُ بِمَغْمَرٍ قَرِئْتُ
ای بلال تو را که مجوس داشت که در می آئی فقال إِنِّي اجْتَرْتُ بِفَاطِمَةَ وَهِيَ تَحْنُ
وَاضِعَةٌ أَيْدِيهَا الْحَسَّ عِنْدَ الرَّحَى وَهُوَ يَبْكِي فَقُلْتُ لَهَا أَيُّمَا أَحَبَّ إِلَيَّ أَنْ
شَيْئْتُ كَفَيْتُكَ الرَّحَى فَقَالَتْ أَنَا أَرْقُ مِنْ بَيْتِي فَأَخَذْتُ الرَّحَى فَطَحْتُ فَنَدَّكَ
الَّذِي حَبَسَنِي عَنْكَ كَرِهْتُ فَاطِمَةَ شَفِئْتُ وَأَوْشَغُولُ بَطْنِ حَبَابٍ بُوَدَّ حَسَنٌ
کار دست ام بود و میکشست عرض کردم کدام یک را پسندید میدادی اگر خواهی فرستاد

عرق بکسیر
مغز نیست

اجزای غیر کشته

در احزاب است حضرت فاطمه علیها السلام

۲۲۷

حسن و انکا اکتبا کم و اگر نه بطحی بر دازم فرمود بکا و فرزند خود اولی و ارقم لاجرم من در
 اس را ما خود ساختیم و بطحی بر داختم اینچنین مرا محبوبی داشت فقال النبی رحیم ما عجلک
 الله پیغمبر فرمود رحم کردی فاطمه را خداوندت رحم کند فاضل مجلی میفرماید این شهریه
 در کتاب فرمود سند بابی سعید میسراند قال قال النبی فاطمه سیده نساء العالمین
 ما خلا لکم ثم یلتئم غیر ان مکشوف باد که ما با احادیث کثیره دانسته ایم که فضیلت فاطمه
 بر یاقوت از مریم لاجرم در اینجاست بخوایم گفت پیغمبر مریم را مستثنی داشت از نساء
 عالمین بلکه میگوئیم لفظ ما خلا لکم هم منسوب بر او نیست پس معنی چنین می آید یعنی او
 گفت پیغمبر فرمود فاطمه سیده زنان عالمین است فاما اینجا سخن پیغمبر است انکا و راوی
 خبر میدهد که ما خلا لکم هم یعنی مریم را هم مستثنی داشت پس فاطمه از مریم هم فاضلتر
 مسور بن مخرمه سند بر رسول خدا میسراند قال النبی فاطمه بضعة منی من غضبها
 اغضبنی او اذاها فقد اذانی یعنی پیغمبر فرمود فاطمه پاره ائتن منست هر که او را بغض
 می آورد مرا بغض آورده است یا او را بیازارد مرا آزرده است و ان غیر الخطاب
 مرید است که رسول خدا فرمود فاطمه و علی و حسن و حسین و خظیره قدس و رقبه بیضا
 جانی دارند و متفق اند عرش خدا می رحمت است جل جلاله و دیگر فاضل مجلی میفرماید
 سید بن طاووس در کتاب سعد التودمر قوم داشته کرد تا یف محمد بن العباس بن علی
 بن مروان که آیات مبارکه قرآن کریم را چند که در حق پیغمبر و اهل بیت نازل شده اختیار
 نموده اینچنین مبارکه را که اسنادش بابو سعید خلعت میسر می شود یا قم میگوید
 ملک حبشه قطیفه که نزد ابابا فنی بودند بحضورت رسول هدیه فرستاد فقال رسول
 الله لا عظمیها رجلا یحب الله ورسوله و یحب الله ورسوله رسول خدا فرمود

خطیره قطیفه
 که در نزد او بود

ست
 تاب پیغمبر خلیل

تفسیر قرآن مجید
جلد چهارم

عطا می‌کنم این قطیفه را بر روی کمر و تنبیه را در خدا و رسول را و خدا و رسولش را
سیدانند احباب رسول خدا کردن کشیدند و نکران شدند که در خور این تفسیر کدام
که خواهد بود این وقت پیغمبر فرمود علی کجاست چون تمام ریاس این بشنید شنیده
بزد علی شتافت و او را الهی داد پس علی بیامد و رسول خدا آن قطیفه را با او عطا کرد
و فرمود تو را می‌باشد خراج علی و ای سوزی اللیل فقصها سیکافقه هاهنا
و الانصار رستم رجع الی منزله و ما معه منها ذیئار علی علیه السلام قطیفه را
ما خود داشت و بی توانه بیازار آمد و آنرا بکشد و پاره پاره ساخت و بر مهاجرین و
انصار بخش کرد آنکه باز منزل شد و دیناری را بآورد و روز دیگر رسول خدا او را
دعوت کرد فقال یا ابا الحسین اخذت من ثلثة آلاف مثقال من ذهب فناد
الهم اخرجون و الانصار تنفد عن عند اخذ فقال علی نعم یا رسول الله رسول
خدا فرمود یا ابا الحسین سر فرار مثقال زر خالص ما خود داشتی فرما من و مهاجرین
و انصار دزد تو را ها خواهم شکست علی عرض کرد و ابا باشد یا رسول الله دیگر
روز رسول خدا با مهاجرین و انصار اهنک نهی علی کردند و در توبه گفتند علی
بیرون شد و از حیا چهره مبارکش خوی آلود بود زیرا که در منزل او از قلیل و کثیری
چیزی بدست نمی‌شد بالجمله رسول خدا در آمد و مهاجرین و انصار در آمدند و
جلس کردند این وقت چون علی بزد فاطمه آمد بجنه آنکه از تربت دید که می‌جوشد و بوی
مشک می‌پراکند علی دست فراموش کرد آنرا حمل کند چند گمان بود که فاطمه او را در سینه
فرمود پس امیر المؤمنین آن بجنه را برداشت و در پیش رسول خدا گذاشت این
هنکام پیغمبر بزد فاطمه آمد فقال ای یبنتی انی لک هذا فالت یا ابنتی هو من

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۳۲۹

عَنْ اللَّهِ أَنْ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ فَرَمُو بَايَدِ خُرْلَمٍ مِنْ أَوْجَاءِ طَعَامِ فَرَاكَرِ فِي
عَرْشِ كُرْدِ زَرْدَنَدِ اَوْ هَرِ كَرِ اَوْ هَدِ دَوْدِ دَهْدِ وَفَكَرَانِ حَسَانُودِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ
الْحَيُّ بِاللَّهِ الَّذِي أَخْبَرُ حَبِيْبِي مِنَ الدِّيَا حَتَّى رَأَيْتُ فِي ابْنَتِي مَا رَأَى رَجُلٌ يَأْتِي مَرْيَمَ بِنْتَ
عِمْرَانَ فَقَالَتْ فَاطِمَةُ يَا أَبَتِي أَنَا خَبَرْتُكُمْ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ أَنْتِ فِي قَوْمِيكُمْ وَهُمْ
فِي قَوْمِي هُمَا رَسُولُ خُدَا فَرَمُو دَسْپَاسِ مَبْكَدَامِ خُدَا بِرَا كِبَرِ وَنِ بَرِ دَمَرِ اَزِ دِنَا چَندِ كَرِ دَبْكَ
دَوْدِ خُرْدِ اِنْجَرِ دَبْكَ زَكَرِيَّا دَرِ مَرِيْمَ فَاطِمَةُ عَرْضِ كَرْدَايِ بَدِ مِنْ سَكُوْتِ مِ يَامَرْ مِ فَرَمُو دَوْدِ
فَرَمُو دَمَرِ مِ دَرِ قَوْمِ خُودِ اَزِ اِيْنَ مَخْرُ مَكْشُوفِ اِنْ دِ چَندِ كَرِ اَمْتِ تَحْمَدِ دَرِ فُضِيْلَتِ
بَرِيَادِ اَمْتِ اَزِ اَمْتِ عَلِيٍّ فَاطِمَةُ فَاضِلَتُ اَزِ اَمْتِ اَزِ مَرِيْمَ وَدِيكِرِ دَرِ مَصْبَاحِ الْاَنْوَارِ اَزِ اَبُو جَعْفَرِ
عَلِيٍّ اَلْسَلَامِ مَرِ دِيْتِ كَرِ فَاطِمَةُ بِرِ رَسُولِ خُدَا دَامِدِ وَبِغَيْرِ دِيْهَرِ مَبَارَكِشِ اَنَّا دِ جَوْعِ
نَكْرِ اَوِ دَا بِرِ اَزِ اَوِي دَاسْتِ خُوِيْشِ نَشَانِدِ فَاطِمَةُ عَرْضِ كَرْدَايِ بَدِ كَرِ سَنَامِ بِغَيْرِ
دَسْتِ كَبُو اَسْمَانِ بَرِ دَاسْتِ فَقَالَ اَللّٰهُمَّ رَافِعِ الْوُضْعَةَ وَمَشِيْعِ الْجَمَاعَةِ اِشْبَعِ
فَاطِمَةَ بِنْتَ نَبِيِّكَ رَسُولِ خُدَا فَرَمُو دَايِ فَرَا زَنْدَه فَرَمُو دَايِ مَبْرُكْتِ دِ مَجَاجِثِ
مَبْرُكِنِ فَاطِمَةُ دِ خَيْرِ بِغَيْرِ خُوِيْ دَا اَبُو جَعْفَرِ عَلَيْهِ اَلْسَلَامُ مِيْضِرْ مَآيِدِ سُوْكِندِ بَا خُدَايِ اَزِ اِيْنَ اَنْ
رُوْزِ چَندِ كَرِ فَاطِمَةُ دَرِ اِنْجَمَانِ بُوْدِ كَرِ سَنَهْ نَكَشْتِ وَدِيكِرِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ اَلْسَلَامُ مَبْقَرْ مَآيِدِ
فَاطِمَةُ بِرِضِ كَتِ دَرِ رَسُولِ خُدَا اَوِ اَعْيَادِ دَرِ فَرَمُو دَوْدِ زَرْدِ اَوِ بِيْشْتِ اَزِ اَحَالِ اَوِ
بِرِ مَشْرِ فَرَمُو دَقَالَتْ اِنِّي اَسْتَهْمُ طَعَامًا طَيِّبًا فَضَاءَ النَّبِيِّ اِلَى طَائِفَةِ الْبَيْتِ
فَجَاءَ بِطَبْنِ زَيْدٍ وَكَفَّكَ وَاقِطُ وَقِطْفِ عِنَبٍ فَوَضَعَهُ بَيْنَ يَدَيْهِ
فَاطِمَةُ عَرْضِ كَرِ دِ طَعَامِ مَبْكَوْ هِي خَوَاهُمِ رَسُولِ خُدَا بِيْ نَوَانِيْ بِرِ خَاسْتِ اَزِ اَطَافِ بِنْتَ
طَبْنِ فَرَا كَرْنِ دَرِ دِيْشَرِ رُوْ فَاطِمَةُ كَرْدَاسْتِ اَنْ طَبَقِ اَكْمَدُ اَزِ زَيْدِ كَرِ اَنُو اَعْيَانِ مَوْزِ

دینی بفرمود
خمس که بر
کوبید
گفت که در
افطخ بفرمود
در اول بخورد
و افطخ بفرمود
و افطخ بفرمود
بفرمود و بیست
قطعه که اول
بفرمود که اول

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۳۳۱

از نیروی که فرشتگان از آسمان فرودمبشندند و او را نداد و میدادند چنانکه
 مرهم دختر غمناز که ایفا طهر خداوند نور اختیار کرد و بر کمرید بر زنان عالمندان
 همان ایفا طهر عبادت که خدا بر او سجده کن در حضر او و راع باس بار کعبین و
 حدیث میکند فاطمه با ایشان و ایشان با فاطمه یکشب فاطمه با ایشان گفت ایها بهترین
 زنان علمایان بیرون مرهم دختر عرافت عرض کردند مرهم سیده زنان عالم خوش
 و خدا تو را سیده زنان عالم تو و عالم او فرموده و تو سیده زنان او کن و این
 باشی و نیز در کتاب لائل الامامه صدوق این حدیث را بدینگونه آورده و هم در
 علل الشرائع با سند معتبره مرفوع است قال محمد بن یحیی بکر لک اقرء و ما ارسلنا من
 قبلك من رسول ولا نبي ولا محمد ثم قلت و هل محمد الملائكة الا الانبياء قال
 ان مرهم لم تكن بيتة و كانت محمدة و ام موسى بن عمران كانت محمدة ولم تكن
 نبيته و سارة امرة ابراهيم قد عاينت الملائكة فبشرتها بما يحيى و من و ذاء يحيى
 يعقوب و لم تكن نبيته و فاطمة بنت رسول الله كانت محمدة و لم تكن نبيته قال
 الصدوق قد اخبر الله محمد رجلى في كتابه بآية ما ارسل من النبأ احدا الى الناس في
 قوله مبارك و تعا و ما ارسلنا قبلك الا رجالا فوجى اليهم و لم يقل ماء و الحمد
 لبسوا و سألوا انبياء راوی میگوید گاهی که محمد بن ابی بکر این آیه مبارکه را بدینگونه
 فرستاد که ما ارسلنا من قبلك من رسول ولا نبي ولا محمد ثم قلت و هل محمد الملائكة
 قبل ان نورس و سألوا و سألوا و سألوا و سألوا و سألوا و سألوا و سألوا و سألوا و سألوا
 گفت مرهم نبی بود و ملائکه با او حدیث میکرد و ما در مونی نبود و محمد نبی بود و ساره
 زوجه ابراهيم عليه السلام نبوت نداشت و فرشتگان را دبداد نمود و ایشان او را

بیرون مرهم
 یعنی غیر از مرهم

جله چهارم از کتاب فی تراجم التواریخ

۳۳۲

نشارت دادند بولادت احمق و از پس او بولادت یعقوب فاطمه دختر محمد نبوت نداشت
 و فرشته را الوصف میکرد صدق و حق الله عنتره میگوید خداوند خبر داده است ما را در
 قرآن کریم که ما احکام از زنان را بر سالت کیو خلق نفرستادیم اینجا که میفرماید و ما
 ارسلنا قبلك الا رجالا نوحي اليهم یعنی پیش از تو و رسالت اختیار نکردیم خبر مردان را
 و بسوی ایشان وحی فرستادیم و تو فرمود زنان را همانا محمد تون بر سالت و نبوت
 نكشته اند در کتاب بصائر الدراجا سند بابی عبد الله پوستره میشود جماعتی از اصحاب
 از آنحضرت سؤال از خبر کردند فقال هو جلد ثور مملوك عليك افرو جلد كاو ای ایست
 الكنه از علم عرض کردند جامع کلام است قال تلك صحفة طولها سبعون ذراعا
 في عرض الاديهم مثل مخدات الفراش فيها كل ما يحتاج الناس اليه ولكن من فضيلة
 الا وفيها حق اشر الخدش فرمود صحفه است که طول آن هفتاد ذراع است و عرض
 آن مانند بانه پوست آن شتر و کوهانه است و آن چیز را که مردم محتاج میشوند بدان
 در آن صحفه نکاشته است هیچ حکمی و حدیثی نیست الا آنکه در آن صحفه ثبت است
 حتی خواهشیدن چیزی را و او عرض کرد این است صحفه فاطمه آنحضرت زمانی دراز ساکت
 نشست ثم قال انکم لتسبحون عما تریدون و عما لا تریدون ان فاطمة مکنت
 بعد رسول الله خمسة وسبعين يوما وقد كان دخلها حزن شديد على
 ايها و كان جبريل ياتيها و يحس عراها على ايها و يطيب نفسها و ياتيها
 عن ايها و مكانها و يخبرها بما يكون بعدها في ذريةها و كان على تلك
 فهدا المصحف فاطمة انكاه فرمود شما سخن می کنید از چیزی که اراده می کنید و از آنچه
 اراده نمی کنید همانا فاطمه بعد از رسول خدا هفتاد و پنج روز زندگانه داشت و از

تو خبر می داد

فان شتر و کوهان
 تا و بانه
 آری من خبر میداد
 خدش بقیع اول
 است از بر آن
 که بعد از فرشته
 میماند

در احوال آنحضرت باطنی علیها السلام

۳۳۱

حرمیان پدر گرفتار خزانه و اندوهی عظیم بود جبرئیل بر وی فرود آمد و او را در نوبت
و قسیت سوگواری را مشرب داد و از مکان و مقام پدر آگاه ساخت و همچنان آهی داد
از آنچه بعد از وی خواهد بود در ذریه و او علی علیه السلام ان جلدیاد و تعلیم می
آورد اینست مصحف فاطمه و دیگر در بصره از آنجا مسند بابو عبد الله بن موسی
میشود و امام بن عثمان میگوید شنیدم که آنحضرت فرمود که زنا در هر سال یکصد
بست و هشت هجری ظهور میکنند و ذلک لا یقی نظرک فی مصحف فاطمه یعنی من
در مصحف فاطمه نگران شدم و ظهور زنا در هر سال یکصد و هشت هجری را می
کرد مصحف فاطمه کدام است فقال اِنَّ الله تبارک و تعالی لما قبض نبيّه دخل
علی فاطمه من فانی من الحزن ما لا یحتمل الا الله عز و جل فارسل الیهما مملکا
یسأل عنهما غمهما و یحملهما فاشک ذلك الی امیر المؤمنین فقال لهما اذا احسنت
بذلک و سمعیت لصوت قولي فی قاعکمه فجعل یکتب کل ما سمع حتی اثبت
من ذلک مصحفا قال ثم قال اما ان الله لیس من الخلال و الحرام و لکن یشیر علم
ما یكون نمرود کاهی که رسول خدای بد بکر سرانحویل ادا می اندوه و سحر فاطمه را
فرما گرفت که هند سرانرا از خدای نداند که بزم خداوند عز و جل فرستید بد و فرستاد
تا آنحضرت را در سوگواری پدر و تحزینت و قسیت گفت و با او فرادان حدیث کرد
فاطمه خیر فریشتد و شکوای سوگواری با امیر المؤمنین علیها السلام آورد و علی فرمود
از این پس چون احساس این معنی فرمود که و اصغای صوت نمودی مرا آهی که لا جرم فاطمه
هنکام اصغای صوت علی را آگاه ساخت و آنحضرت آنچه فاطمه اصغای صوت نمود مکتوب
میفرمود و چند که مصحفی شد از پس این حدیث صادر از آل محمد فرمود این مصحف نمود

در احوال آنحضرت باطنی علیها السلام

جلد چهارم از کتاب فی سیر فاطمه الزهرا

۳۳۴

حلال و حرام نیست بلکه نمودار علم ما یكون است و در کتاب کافی و الباقی نیز ایضا
 بدینگونه روایت شده و دیگر حسن بن سلیمان در کتاب مختصر از تفسیر ثعلبی سند
 بخامد میرساند قال خرج رسول الله و قد أخذ بيد فاطمة فقال من عرف
 هذه فقد عرفها و من لم يعرفها فهي فاطمة بنت محمد و هي بضعه مني و هي
 قلبي الذي بين جنتي فمن أذاها فقد أذاني و من أذاني فقد أذى الله
 میگوید رسول خدا بیرون آمد و دست فاطمه را بدست اش گرفت فرمود هر که او را
 میشناسد واجب میکند شناس او سخن کردن و انکس که نمیشناسد او را بداند
 که او فاطمه دختر محمد است و او پاره از من است و قلب من است و ریا جنبین
 من همانا کسی که بیازد او را از من است و انکس که مرا بیازد خدا بر او زرده
 باشد و در کتاب دلائل از طبری سند بحسین بن علی علیه السلام منتهی میشود
 قال حدثتني فاطمة بنت رسول الله قالت قال لي رسول الله ألا أشر لك
 إذا أذا الله أن يحف زوجة وليه في الجنة بعث إليك تبعين إليها
 من حليتيك مبغرا يدحدثك كدم فاطمة دختر رسول خدا مرا فرمود بشناخت
 مبدل تو را هرگاه اراده بکند خداوند که زوجه خود را تحفه عطا کند در
 تو را ای فاطمه فرمان میدهد که از حلق خود چیزی بپوشد او انفاذ دارد
 خبر که سر فاطمه مکارم خلائق مختصر و سیر بعضی از خلائق علیهم السلام
 در کتاب قبلا رساند بصادق محمد پوسند میشود قال نقاضا علي و فاطمة
 إلى رسول الله في الحدمه فقضى علي فاطمة بخدمة مادون الباب فضى علي
 علي بما خلفه قال فقالت فاطمة فلا يعلم ما داخلني من السرور إلا الله بالفاء

که رسول خدا

فان
مکات
فاطمه

از احوال آن حضرت فاطمه علیها السلام

۳۳۵

رسول الله ﷺ و ابان رجال میفرماید علی و فاطمه علیهما السلام بحضور
 رسول خدای آمدند و خواستار شدند که در خدمت خانه هویات تفریق منی
 فرماید رسول خدا فاطمه را بخدا داد و درون خانه گذاشت و بیرون باب با علی
 گذاشت فاطمه فرمود انداز سر و زعفران مرا از خدای خدا انداز این که رسول خدا
 مرا مامور با مودت ساخت که حل انرا از مردان توانست بر کردن کشید کتابت
 از آنکه زنان را توانا می علمها گران و خدش ما میکان نیست و در کتاب عیون
 اخبار سند علی بن الحسین علیهما السلام منتهی میشود قال حدثتني أسماء
 بنت أبي بكر قالت كنت عند فاطمة إذ دخل عليها رسول الله ﷺ و عنقها
 قلادة من ذهب كان اشتريها لها علي بن أبي طالب من فتي فقال لها رسول
 الله ﷺ يا فاطمة لا تقول للناس ان فاطمة بنت محمد تلبس لباس الجارية ففعلت
 و باعها واشترت بهار قبة فاعنقها فاسترد ذلك رسول الله ﷺ مبغضاً
 اسماء و بنت عباس مرادش کرد گفت در خدمت فاطمه بودم تا که رسول خدا را
 و در کردن فاطمه را زرد زد و از او علی علیه السلام از سهم فی خوش خرید
 بود رسول خدا فرمود ای فاطمه مردم نخواهند گفت دختر محمد لباس جباریه در بر
 کرده است فاطمه ان کردن بند را بکشت و فروخت و عید گزید و ازا داد کرد
 رسول خدا شاد خاطر گشت و دیگر در کتاب علل الشرائع سند علی علیهما
 السلام پیوسته میشود قال رأيت أختي فاطمة قامت في محرابها ليلة الجمعة
 فلم تزل راكبة ساجدة حتى انضج عموذ الصبي و سمعها تدعو للمؤمنين
 و المؤمنات لتقيمهم و تكثر الدعاء لهم و لا تدعو لنفسها ابنتي فقلت لها

الحسن بن محمد

بِأَتَامَةٍ لَّا تَذْخِرْنَ لِنَفْسِكَ كَمَا تَذْخِرْنَ لِغَيْرِكَ فَقَالَتْ يَا بَنِي الْجَارِ ثُمَّ أَلْذَرْتُهَا مَقَرًّا
 وَرَ شَبَّحَ نَفْسَهُ مَا دَرَّ خُودَ رَادِرٍ عَرَابُ بَدَلَمَ نَا كَاهِي سَفِيدَه صَبَحَ بِرَدِ مِيدَ رَا كَعِ وَ
 سَا جِدَ بُو دَا نَكَاهِ دَسْتِ بَدَلَا بِرَدَا شَتِ وَ مُؤْمِنِينَ وَ مُؤْمِنَاتِ رَا بِدَعَايِ خَيْرِ بَا
 كَرْدِ وَ اَزْ خُودِ بَزِيَانِ چِرَی بِنَا وَ دَرِ كَهَنِمِ اِيْمَا دَرِ چَرَا خُوشْتَنِ رَا چَا نَكِهَ دِي كَرَانِ رَا
 بَدَعَا يَادِ فَرَمُودَ كَهَنَتِ نَخْتِ كَارِ هَسَا بَكَا نِ رَا بِيَا بِدَ كَرْدِ اَنكَاهِ بَخَانِ بِرَدِ خَشِ
 وَ بِنَزَرِ عَلِ الشَّرَائِعِ بَا سَمَاعِ بَرَهَ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ اَنْبِيَا نِ دَانِ خُوشِ
 حَدِيثِ مِي كُنْدَ قَالِ كَا شَتِ فَا طِمَّةٌ اِذَا دَعَتْ تَذْعُو لِلْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ
 وَ لَا تَذْعُو لِنَفْسِكُمْ هَا فَيَقْبَلُ لَهَا يَا بَنِي رَسُولِ اللَّهِ اَنَّا لِكَ تَذْعِي لِنَفْسِكُمْ
 وَ لَا تَذْعِي لِنَفْسِكَ فَقَالَتْ الْجَارُ ثُمَّ أَلْذَرْتُ مِيفَرَا يَدِ كَاهِي كَهَ فَا طِمَّةَ ذَرِ
 مَرْدِ مَسْلَمَانَا نِ هَا دَعَا بِكَ رَدِ خُوشْتَنِ نَمِي بِرَدَا خَشِ كَهَنَتَايِ دَخَرِ رَسُولِ خُدَا
 تُو مَرْدِمِ رَا بِدَعَا يَادِ مِي كُنِي وَ خُوشْتَنِ رَا فَرَا مَوْشِ مِيفَرُ مَوْشِ مَوْشِ نَخْتِ نَكِرَانِ هَمِي شَا
 وَ پِنَا هِنْدَه بَا بِدَ بُو دَا نَكَاهِ نَكِرَانِ خُوشِ شَدِ وَ دِي كَرْدِ عَلِ الشَّرَائِعِ سَنَدِ
 بَا مَبْرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَوْسُفُ بْنُ يَحْيَى قَالَ لِرَجُلٍ مِنْ بَنِي سَعْدٍ بَعْنِ مَرْثَدَانَ
 قَبِيلَةِ بَنِي سَعْدٍ رَا فَرَمُودَا اَلَا اُحَدِّثُكَ اِنِّي وَ عَنَ فَا طِمَّةَ اَنَّهَُا كَانَتْ عِنْدِي
 وَ كَانَتْ مِنْ اَحَبِّ اَهْلِي اِلَيْهِ وَ اَنَّهَُا اسْتَقْتَبَا لِقَرْبَةٍ حَتَّى اَثَرُ فِي صَدْرِهَا
 وَ طَحَنَتْ بِالرَّحِي حَتَّى فَجَلَّتْ مِي دَا هَا وَ كَحِي الْبَيْتِ حَتَّى اغْبَرَّتْ شِيَابُهَا وَ
 اَوْدَنَتْ الشَّرَا حَتَّى الْقَدِرِ حَتَّى دَكْنَتْ شِيَابُهَا فَاصَابَهَا مِنْ ذَلِكَ ضَرْبٌ
 دَرِ جِلْمِ مِيفَرَا يَدِ كَاهِي مِيدَمِ تُو دَا اَزْ خُودِ وَ اَزْ فَا طِمَّةَ كِهَ دَرِ زَرْدِ مَنِ اسْتِ هَمَا نَا فَا طِمَّةَ
 مَحْبُوبِ تَرِينِ اَهْلِ مِيفَرِ دَرِ تَزْدِ پِيغَمِ بُو دَا وَ چِنْدَانِ دَرِ حِلِ خَبِكِ اَبِ رَجَمَتِ بِدَ كَرْدِ

بَدَلَمَ نَا كَاهِي

از آن مختصر فاطمه علیها السلام

۳۳۷

نشان حمل در سینه مبارکش آشکار گشت و چندان در طعن جنات و ستان بگردید
 که پوست دشمنها مبارکش خشک گشت و چندان خانه را جبار و زور که جامه اش از
 عباد بیکر کون شد و چندان در دوز بد بکافتن فروخت که از دکان و بخار و پیش
 سیاق نام آمد و از این واردان عیال افتاد و فقلت لها لو انک اباء
 فسألنی به جاد ما یغیبک حرما انی فی من هذا العمل فانک لینی
 صلی الله علیه و آله فوجدت عنده حداثا فاستحیت فانصرفت میفرماید
 من کفتم فاطمه را کاش نزد پدر میسزد خواستار میبکشتی تا تو را کینه عطا فرماید
 و از این زحمتهای نامدار فاطمه مختصر رسول مدد و جماعتی را بگریخت که با
 آن مختصر سخن میکنند و در احیای شرح حال دفع داد ناچار اطمینان حاجت ناکرده
 مراجعت نمود لکن رسول خدا بدانست که فاطمه را حاجتی انگیز نشود و بی اطمینان حاجت
 مراجعت کرد تا فاعلم النبی انها جائت لی حاجه قال فعدا علینا و نحن فی لفت
 فقال انکم علیکم فکنتا و استجبنا لک انما قال انکم علیکم فکنتا
 ثم قال انکم علیکم فکنتا ان لم نرد علیه ان ینصرف و قد کان یفعل
 ذلک بکم فکنتا فان ادین له و الا انصرف فقلت و علیک السلام یا
 رسول الله ادخل فلم یجد ان جلس عند رؤسنا فقال یا فاطمه ما کانت
 حاجتک امیر عند محمد امیر المؤمنین فرمود روز دیگر رسول خدا بر ما دروا
 و ما در زیر پرورش خواب بودیم و جامه بیرون شدن در بر نداشتیم پیغمبر سلم
 داد ما از جامه پاسخ نگفتمیم دیگر باره سلام داد هم خاموش بودیم چون در گریخت
 سیم سلام داد بنرسیدیم که اگر جواب باز ندهیم مراجعت میفرماید چه بر عادت بود

ففعل برزگ
 مختصر و چاره
 که بر دوش انداخت
 بنمود و چهره
 سر را بر خنده داشت

جمله اخبار کتب و کتب و کتب و کتب

۳۳۸

که چون سه کث سلام دهد و جواب یا ز فستان در اجتهاد کند لاجرم من سر از خانه
خواب برون کردم و گفتم عليك السلام یا رسول الله در ایندیش این حضرت در آمد و بر
فر از باین ما بنفست و فرمود ای فاطمه دی ما من چه حاجت داشتی که ناگفته بودی
بر کاشی قال فحشیت ان لم یجبه ان یقوم قال فخرجت راضیة فانا والله
اخرک یا رسول الله انها استغفرت لفریبه حتی اثر فی صدرها و جرت
بالرحی حتی تجلب لهاها و کحی البیت حتی اغبرت ثیابها فقلت لها
لو آتیت بانی فسالته خادما ینکفیک حرما ان ینفیر من هذا العمل قال
افلا اعلمک ما هو خیر لکم من الخادم اذا اخذت ما منّا فسیحنا انکما و تلبسین
واحدا انکما و تلبسین و کبر ان یغیا و تلبسین قال فخرجت راضیة فانا لله
رضیت عن الله و رسول الله تلك مرأی امیر المؤمنین میفر ما بد چون سخن
بد بخار رسیدیم کرم که اگر با من بگویم رسول خدا باهنگام مراجعت بر پای شود ناچار
سر بر آوردم و عرض کردم یا رسول الله سوگند با خدا من اگر میسدم تو را فاطمه چند جل
سکات که نشان حمل در سینه مبارکش پدید شد و چندان در طحی حیات دستا
نکرد ایند که جلد دستهایش خشک شد و چندان فرا فرود خانه را جا روید که جامه اند
نفس غبار آکین شد او را و گفتم کاش بزد بک پدید میفر و خواستار میبکشی یا خادمی را که نقد
انجاست کند و تو را از این رحمت بر هاند با تو عطا کند رسول خدا ضرر بود تعلم میکنم
شمار اینچیزی که بنکو تراست از خادم می و سر کث سبحان الله گوشتی و سی سر کث
الحمد لله موسی و چهار کث الله اکبر فاطمه چون این بشنید سر بر آورد و سر کث فرمود
راضی شدم از خدا و رسول و دیگر در کتاب کاف در راه از ابو جعفر علیه السلام جدا

چون بالرحی
سیا را کبر و نسیه

در آموختن فاطمه علیها السلام

۳۳۹

میکنند بگوید انحضرت فرمود که هرگاه کسی که رسول خدا افتد سفر میکرد یا هر یک از اهل
خوش و راح میفرمود و آنرا که فاطمه علیها السلام بود که با او و دایه میکرد و از سرای او
طریق سفر میبرد و چون از سفر باز میآمد نخستین فاطمه را دیدار میکرد و خوش چنان
افزاد که پیغمبر راه نورد میرفت و علی علیها السلام در سهم خوش چیزی از منی
بدست که در آنرا فاطمه تسلیم ساخت و از نقای پیغمبر ساختن از پس او فاطمه را دست
آوردن از سهم ساخت و پرده در خود باب پیروا خدایان بود تا رسول خدا باز آمد
شد و از مسجد چنانکه بحدیث بود شهرای فاطمه آمد فاطمه بی نوازه برخاست و
شادمانه بنزد پدرش رفت رسول خدا از آنجا که نگران آن بود دست بند شد
و آن پرده را بر باب نکرست از پای نشست و باز شد فاطمه چون این بدید بگریه
و با خود اندیشید که پیش از ترتیب این اشیاء صنعت رسول خدا با من چنین نبود
در زمان پرده را از باب فرود آورد و هر دو سوار را از مساعد برون کرد و حسن و
حسین را پیش خواند پس دست او را بپیکر پرده را بان دیگر داد و فرمود بنزد
رسول خدا حمل دهد و سلام برسانند و عرض کنند که بعد از تو جز این اشیاء چیزی
نباشد نکرده ایم اکنون فرمان تو را است چون ایشان برسیدند و پیغام داد
بگذاشتند رسول خدا ایشان را بپرسید و برزاقوی مبارک بنشانید و فرمان
کرد تا آن دورست او را بپرسید و فرمود در هم شکستند آنگاه اهل صفه را که عشا
از مهاجرین بودند طلب فرمودند و ایشان را از منزل و مال هیچ بهره و نصیبه
نبود پس آن بارها اسم را بر ایشان بخش فرمود آنگاه مردی را از انجاعت که عربان
میزانست و هیچ شکر و سائری نداشتن پیشتر خواست و از پرده باب زاری بدرد

رسول
سوار پیغمبر
دست او را
بپیکر پرده
داد و فرمود
بنزد رسول
خدا حمل دهد
و سلام برسانند
و عرض کنند
که بعد از تو
جز این اشیاء
چیزی نیست
نکرده ایم
کون فرمان
تو را است
چون ایشان
برسیدند و
پیغام داد
بگذاشتند
رسول خدا
ایشان را
بپرسید و
برزاقوی
مبارک
بنشانید و
فرمان کرد
تا آن دورست
او را بپرسید
و فرمود در
هم شکستند
آنگاه اهل
صفه را که
عشا از
مهاجرین
بودند
طلب
فرمودند
و ایشان
را از
منزل و
مال
هیچ
بهره و
نصیبه
نبود
پس آن
بارها
اسم را
بر ایشان
بخش
فرمود
آنگاه
مردی را
از
انجاعت
که عربان
میزانست
و هیچ
شکر و
سائری
نداشت
پیشتر
خواست
و از
پرده
باب
زاری
بدرد

و بافته های آن پرده را عرض آنند و طولی فراوان بود و فرمود از آنجا بانداز که یک پرده قطع
 قطع کردند و هر مرد بر آن قطعه از بهر از آنجا که میخواستند از آنجا که زنان از بهر که میخواستند
 سجود می کردند و تاملان می کردند و فرزانگی می کردند و از آنجا که زنان بود که زنان قبل
 از مردان می برداشتند بر خورشید مردان ذکر می کردند و از آن پس در شریعت
 سنت گشت که زنان قبل از مردان می از کعبه و سجود می برداشتند ثم قال رسول
 الله رَحِمَ اللهُ فَاطِمَةَ لَيْكُ سُوْنُهُمَا اللهُ بِهَذَا الْيَوْمِ مِنْ كِسْفَةِ الْجَنَّةِ وَلَيَجْلِبُنَّهَا
 بِهَذَا الشَّوَارِبِ مِنْ حُلْبَةِ الْجَنَّةِ آنگاه رسول خدا فرمود خدایا وند رحم کن
 فاطمه را همانا بسبب بدل این پرده می پوشانند و از آن کسوف بهشت و در اندازی
 این دو دست بند او را از حلیه بهشت عطا می فرماید و دیگر حضرت زکاء طم علیه
 السلام خبر میدهد قال ان رسول الله دخل على ابنته فاطمة و فرغ منها
 قلادة فاعرض عنها فقطعها و رمت بها فقال لها رسول الله ابنتي
 يا فاطمة ثم جاء سائل فساوكتها القلادة يعني رسول خدای هر دخترش
 فاطمه در آمد و در کردن آنحضرت قلاده نکرشید پس و بگریه آمد فاطمه چون
 این بدید قلاده را از کردن باز کرد و می گفت رسول خدا فرمود ای فاطمه فراموش
 ای این هنگام سائل در رسید و فاطمه بی توانی آن قلاده را با او عطا
 کرد و دیگر در منافق ابن شهر آشوب از حلیه بی نغم و مسند بی بعلی
 از عائشه روایت قال عائشة ما رأيت أحدا قط أصدق من فاطمة
 غیر اینها گفت عائشه هرگز ندیدم راست گفتم از فاطمه بیرون رسول خدای
 و نیز ابو نعیم و ابو یعلی حدیث میکنند که در میان فاطمه و عائشه زلال مصافقا را

در اخبار حضرت فاطمه علیها السلام

۳۴۱

گدورت و مبارات باد بکشت عایشه عرض کرد یا رسول الله از فاطمه بپوشش کن و
پوش فرما که او هرگز دروغ زن نیست و این دو حدیث اعطاء عمر و بنی بنی و روایت
کرده اند و نیز از حسن بصری مرویست قال ما کان فی هذه الامة عبد من فاطمة
کانت تقوم حتی تقوم قدماها یعنی عبادت کار تراز فاطمه دوامت پیغمبر نبود و چند
دو حجر عبادت اینسانده میبود که قدمها مبارکش متورم میگشت و قال انتمی صلی
الله علیه و آله لهما اشی شئی خبر لیراة قال ان لا نری رجلا ولا یراها رجلا
فتمتها الیه و قال درین بقیه بعضیها من بعضی رسول خدا فاطمه را فرمود کدام
چیز از برای من میگوئی است عرض کردند بدن زن مرد را وند بدن او را و مردی
پیغمبر فاطمه را دبر کشید و فرمود در بقیه بعضیها من بعضی در حلیه و ذی از
زهری مرویست قال لقد طحنت فاطمة بنت رسول الله حتی تجلت بیدها
و طب الخ فی بیدها یعنی چند دست او را بکوبیدند که دستها مبارکش ابله آورد
و جز اندک نتوانست دست او را بکوبد و دیگر در صحیحین مرفوع است ان ملکنا
قال استنکی ثما انک بالقریب فقالک فاطمة و الله انی استنکی بدقی ثما اطحن
بالرخی یعنی علی علیه السلام شکایت کرد که چندان حمل مشک بخوبه ام که بدن مرا
بیازوده و پوست را پراکنده است و فاطمه نیز شکایت فرمود که دستها من از
زحمت گرانیدن امیاز شده است چون دو ایوقت در حضرت رسول خدا
گروهی از اسیران حاضر بودند امیر المؤمنین فاطمه را فرمود بنزد پاک پدر شو
خدا شکاری کن لا حرم فاطمه حضرت رسول آمد و سلام داد جواب پسندید و بآنکه
اظهار حاجت کند مراجعت فرمود امیر المؤمنین گفت بگوئی ناچار داری فقال الله

بپوشش کن و پوش
فصلی در آن
جنگ یلدا از باب
لنروم یعنی آمو
زده است بکثرت
کار و صبر است
یعنی و غیره است
طبع است و آنرا
بکثرت

مَا اسْتَطَعْتَ أَنْ أَكْلِمَ رَسُولَ اللَّهِ مِنْ هَيْبَتِهِ عَرْضَ كَرْدِ سَوَكَنْدِ بَاخْدَا اَزْهَيْبَتِ رَسُولِ
خدا نبوی سخن کردن نیافتم انوقت علی علیه السلام فاطمه را برداشت و بحضور رسول
آمد پیغمبر فرمود همانا حاجتی شما را بدینجا بنشین داد امیر المؤمنین صورت حال را
شرح کرد فقال لَا وَكَفَى اِیَّیْهِمْ وَانْفَقَ اَمَّا اَنَا فَمِنْ عَلٰی اَهْلِ الصُّفَّةِ وَعَلَيْهَا
تَسْبِیحُ الرَّفِیْعَةِ پیغمبر فرمود از جماعت سیران فاطمه را خدمتکاری غنید هم و ایشان را
میفرستم و بجا ایشان را با صحابه صفت بدی میفرمایم و درازای آن فاطمه را تسبیح
زهر ایا موخت و بروایتی در کتاب شریف از سیسطور است و قتیله فاطمه شرح حال
خویش را در حضور رسول خدا عرض رسانید و جاریه طلب نمود انحضرت بگریه فقال
يَا فَاطِمَةُ وَالَّذِي بَعْثَنِي بِالْحَقِّ اِنْ فِي الْمَسْجِدِ اَرْبَعَاةٌ رَجُلٌ مَالَهُمْ طَعَامٌ وَلَا شَأْنٌ
وَلَوْ لَا خَشْيَتِي خَصْلَةً لَا عَطَيْتُكَ مَا سَأَلْتِ يَا فَاطِمَةُ اِلَيَّ لَا اُرِيدُ اَنْ
يَنْفَكَ عَنْكَ اَحَدٌ اِلَى جَارِيَةٍ وَاِنِّي اَخَافُ اَنْ يَخْصَمَكَ عَلِيٌّ بِرَبِّطَالٍ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ بَيْنَ يَدَيَّ اَللّٰهُ عَزَّ وَجَلَّ اِذَا طَلَبْتَهُ عَنْكَ ثُمَّ عَلِمْتَ اَصْلَوَةَ
التَّسْبِيحِ رسول خدا فرمود ای فاطمه سو کند بر آنکس که مرا برستی بمعوضه مؤانک
در مسجد از اهل صفته چهار تن حاضر است ایشان را اطعامی است مهنا و نه جبار
مهیا اگر بینا که نبودم که از تو فضیلتی فوت شود تو را جاریه عطا میگردم لهذا
ای فاطمه میخواهم اجری که خاص تسبیح جاریه فرو دابد و بیم دارم که فردای قیامت
در حضور خداوند علی با تو از در خاصیت بیرون شود و حق خود را از تو طلب کند
انگاه تسبیح فاطمه را درازای کنیز یا او عطا فرمود چون فاطمه مراجعت نمود فقال
اَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ مَضَيْتَ فَرِيدُ بَنٍ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ الدُّنْيَا فَاَعْطَانَا اللَّهُ تَوَابَ

الأخوة المبرورين فاطمه زهرا بنور محمد رسول الله صلوات الله وسلامه
عليه وآله وبره ميگرد و قی بر و فسد فاطمه زهرا از نزد رسول خدا این آب
مبارک بر وی نود آمد اما تفرعن عنهم انغناء وخیر من ربك فقال
قولا مبسورا يعني الحمد لله و رحمت خدا از قرابت و فرزندی فاطمه اعرا
میزراند پس با ایشان سخن نیکو میفرماید باجمعه بعد از نزول این آب مبارک که
رسول خدا گفته که فضا نام داشت بنزد فاطمه فرستاد دیگر در تفسیر ثعلبی از
صاحب الزمخدر در تفسیر شیری از جابر انصاری مرقوم است که گاهی رسول خدا
فاطمه را دید و کرد که جامه از پوشش شتر در برداشت و بارش مبارک
دست اس میگردانید و با ایشان مبارک فرزند خود را شیر میخورد و اینست
ابن ابراهیم مبارک که روان گشت فقال يا بنتاه تعجبي من امة الدنيا يحل لاهل الأخره
فقال يا رسول الله الحمد لله على نعمائه واشكره لله على الاقامة رسول خدا فرمود
ای دختر تعجب کن در چیدن از دنیا از برایش یعنی آخرت فاطمه بر نعمت خداوند
سبب اگذاشت و شکر فرستاد پس این آب مبارک که فرود آمد و کسوفی تعجبك ربك
فرضی و دیگر این شاهین در مناقب فاطمه و احمد و مسند باستان خوش از
ابو حمزه و ثوبان روایت میکنند که رسول خدا چون از سفری باز میآمد
اول کس فاطمه را دید و میگردد چون اشدك سفره فرمود آخر کس فاطمه را و راع
میگفت و قتی چنان افتاد که فاطمه از برای ورود رسول خدا و علی مرتضی از
سج خیزیده پرده از رویا و بخت چون رسول خدا درآمد و این بدیدد
گذاشت و آثار ختم مبارکش شناخته میگشت همچنان رفت و در مسجد

مَا اسْتَطَعْنَا أَنْ نَكْلِمَ رَسُولَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِتِهِ مَعْرُضَ كَرْدِ سَوَكُنْدَ بَاخْدَا اَزْهَبْتِ رَسُوْلُ
خدا بنوی سخن کردن نیافتیم ابوقت علی علیه السلام فاطمه را برداشت و بحضور رسول
آمد پیغمبر فرمود همانا حاجتی شمارا بدی بجانب جنبش دادا امیر المؤمنین صورت حال را
شرح کرد فقال لا و لکنی ایتهم و اتفق انما انهم علی اهل الصفة و علیها
نشیخ الزهر آء پیغمبر فرمود از جمیع اسیران فاطمه را خدستکاری نمیدهم و ایشان
میفرودم و بیکای ایشان را با محاب صفتی ببلک میفرمایم و در ازای آن فاطمه را تسبیح
زهر ایاموخت و بروایتی در کتاب شپ رازی مسطور است و قتیکه فاطمه شرح حال
خویش را در حضور رسول خدا بعضی رسانید و جاریه طلب نمود آنحضرت بگفت فقال
یا فاطمة و الذی بعثنی بالحق ان فی المسجد أربعاء رجل ما لهم طعام و لا شرب
و لو لا خشبی خصله لا أعطیتک ما سألت یا فاطمة انی لا ادرید ان
ینفک عنک اجرک الی جاریرة و انی اخاف ان یخصمک علی برابط الی
یوم الیقین بین یدی الله عز وجل اذا طلب حقه عنک ثم علمها صلوة
التسبیح رسول خدا فرمود ای فاطمه سو کند بر آنکس که مرا بر استی معوضه میخواند
در مسجد از اهل صنف چهارتن حاضر است ایشانرا اطعامی است مهنا و نه جبار
مهنا اگر بینا که نبودم که از تو تفصیلی نرفت شود تو را جاریه عطا میگردم
ای فاطمه پنجاهم اجری که خاص تسبیح جاریه فرودا بد و بیم دارم که فردای قیامت
در حضور خداوند علی با تو از در خاصیت بیرون شود و حق خود را از تو طلب کند
انگاه تسبیح فاطمه را در ازای کثیر با او عطا فرمود چون فاطمه مراجعت نمود فقال
امیر المؤمنین مضیت فربین من رسول الله الدنيا فاعطانا الله ثواب

الْآخِرَةُ امير المؤمنين فاطمه وافرود نمود و مختصر رسول بطلب نیاشتانی و مهر و اخوت
یا فی ابوهریره میگوید وقتی بر وفش فاطمه زهرا از نزد رسول خدا این آب
مبارک بروی فرود آمد اما تفرض عنهم انما غافروا ورحمة من ربك فقل له
قولا مبسوورا یعنی ای محمد در طلب رزق و رحمت خدا از فرات و فرزند فاطمه اعراض
میفرونی پس یا ایسان سخن نگو منبر شما بالجملة بعد از نزول این آب مبارک که
رسول خدا اکبر که گفته نام داشت بنزد فاطمه فرستاد و دیگر در نفس ثعلبی از
صادق آل محمد و در تفسیر قشیری از جابر انصاری مرقوم است که گاهی رسول خدا
فاطمه را دید اگر چه که جامه از پوشش شتر در بر داشت و با دست مبارک
دست او میگریسید و باستان مبارک فرزند خود را شپش میخورد و اینست
ابن زبیم مبارکش و آن کشت فقال یا بنی ناه تعجبی مرارة الدنيا بحلوة الآخرة
فقال يا رسول الله الحمد لله على نعمائه واشكر الله على الاثمة رسول خدا فرمود
ای دلخیز تعجب کن در چشیدن لایحه دنیا از بر شیرینی اخوت فاطمه بر نعمتها خداوند
سپاس گذاشت و شکر فرستاد پس این آیه مبارکه فرود آمد و كَسُوْهُ يُعْطِيْكَ رَبُّكَ
فَرَضِيْ و دیگر ابن شاهین در مناقب فاطمه و احمد و مسند باستان خوش از
ابوهریره و ثوبان روایت میکنند که رسول خدا چون از سفری باز میآمد
اول کس فاطمه را دید و مبارک و چون اهنگ سفر میفرمود آخر کس فاطمه را و اداع
میگفت وقتی چنان افتاد که فاطمه از برای ورود رسول خدا و علی مرتضی از
سبج خیره پاره از دریا و میخست چون رسول خدا درآمد و این بدید در
گذشت و آثار خشم از چهره مبارکش شناخته میگشت همچنان بر رفت و در مسجد

بمنبر صعود داد فاطمه بی توانی که شایسته تیرا از در فرود آورد و گردن بند از گردن
 پیران کرد و گوشواره کانرا از گوش بر گرفت و دست او را بر بخت از دست بر آورد و
 جمله را بحضرت رسول خدا فرستاد و عرض کرد که در راه خدا بدل فرمائید **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَدْ فَعَلْتَ فَاذَاهَا أَبُو هَانِئٌ قَرَأَتْ مَا لَاحِلُ الْحَمْدِ وَلِلدُّنْيَا فَانْهَمُ**
خُلِقُوا لِلْآخِرَةِ وَخُلِقَتِ الدُّنْيَا لَهُمْ رسول خدا فرمود فاطمه کرد آنچه سزاوار
 بود و سرگشته فرمود فدای او شود پدر او را و آل محمد را با دنیا چکار است اینها
 از برای آخرت خلق شده اند و دنیا از برای ایشان خلق شده احد در مسند
 خوش از پیغمبر بدینگونه روایت میکند که آنحضرت فرمود **قَالَ هُوَ لَا أَهْلَ بَيْتِي**
وَلَا أَحِبَّ أَنْ يَأْكُلُوا طَيْبًا مِنْهُمْ فِي حَيَاتِهِمْ الدُّنْيَا یعنی ایشان اهل بیت من
 اند دوست نمیدارم که در زندگانی خود از چیزهای نیکوی دنیا بخورند و دیگر
 ابوصالح المؤذن در کتاب خود با سبنا خوش از علی علیه السلام روایت میکند
قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِنَّ ابْنَتِي عَلَى ابْنَتِي فَاطِمَةُ فَادَا فِي عَنُقِهَا قِلَادَةً
فَاءُ عَنْهَا فَقَطَعْتُمَا فَرَمْتُ بِهَا فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ أَنْتِ مِثِّي يَا فَاطِمَةُ
ثُمَّ جَاءَهُمَا سَأَلُوا فَنَأَوَّكُهُ الْقِلَادَةَ میفرماید پیغمبر بر فاطمه دامنم دارد
 گردن آنحضرت گردن بیک نکرشیت رو بگردانید فاطمه در زمان آن قلاده را
 بکسخت و بپسند و پیغمبر فرمود تو از منی ای فاطمه ای بوقت سابی بر سید
 فاطمه قلاده را بدو بخشید
كَرَّمَ اللَّهُ وَجْهَهُمَا عَلَيْهِمَا السَّلَامُ وَبَعْضُ أَصْفَاءِ أَهْلِ الْبَيْتِ
 ابوالقاسم القشیری در کتاب خود رقم کرده میگوید زنی را دیدم دیدم که در

بکسخت و بپسند
 و بکسخت و بپسند
 و بکسخت و بپسند

که از قافله بازمانده بود گفتیم کبسی و از کجائی گفتی و قُلْ سَلَامٌ قَوْلُهُمْ قُلْ
 این باب مبارکه را فرشت کرد کتابت از آنکه نخستین سلام کن انگاه سخن بگوید و
 سلام کردم و جواب بیدم و گفتیم چه صیقلی در اینجا فَا لَمْ مِنْ يَهْدِكَ اللَّهُ فَلَا
 مَضِلَّ لَهُ كِتَابًا زَانِكَةً كَسِي وَ كَرْدَا وَ فِدْ هَدَا بَسْ كَدَ بِطَرِيقِ خَلَا لَمْ يَمُوتْ
 گفتیم از جماعت جز نباشد از مردم انس فَا لَمْ يَابَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ بَعْثِي بِهَرُونَ
 فرزندان آدم نسیتم گفتیم از کجائی ای فَا لَمْ يَنَادُونِ مِنْ مَكَانٍ نَبِيْدٍ بَنُو دَكْرٍ
 از راه دور مبرهم گفتیم بیکامبر روی فَا لَمْ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَعْرُومًا
 کرد که اهل مکة فَا دَمَ گفتیم چند روز است که بیرون شده فَا لَمْ وَلَقَدْ
 خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ بَعْثِي شَرْحُ رُزَا سَتَكِ بِهَرُونَ شَدَّ
 گفتیم یا خواستار طعام واکل وشری باشی فَيَقَالُ وَمَا جَعَلْنَا لَهُمْ جَسَدًا
 لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ مَعْلُومٌ کرد که باکل طعام رغبتی دارد که لاجرم از طعام
 خورندم انگاه گفتیم اکنون عجلت کن در رفتن تا قافله را در با هم فَا لَمْ لَا يَكْفِ
 اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وَهُمْ مَا كُنْهُمْ كَرْتُوا نَعِي سَعَتْ كَرْدَ بَا مَن رَدَفَتْ سَوْ قَالَتْ لَوْ
 كَانَ فِيهِمَا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا كِتَابًا زَانِكَةً چُونِ زَن و مَرْدِ بِلَا رَكِ
 سوار شوند مورد فساد است فَا چَا مَن فِرْدَا مَدَمَ وَاوَرَا سَوَار كَرْدَمَ فَيَقَالُ
 بُشْحَانَ الَّذِي نَحْنُ لَهُ أَجُون قَا فَلَ زَا دَرَا كَرْدَمَ و دَر رَسِيدَمَ گفتیم از برآ
 تو دین تا فله یار و بار و بدست میشود فَا لَمْ يَأْذُرُوا نَا جَعَلْنَا لَكَ خَلِيفَةً
 فِي الْأَرْضِ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ يَا حَبِي خُذِ الْكِتَابَ يَا مُوسَى إِنِّي أَنَا اللَّهُ
 از این آیات مبارکه بنمود که مرا چهار کس در این قافله است نخستین داود نام

بارگی نام است

پاداشن و پاداش
بمنزله حضرت

دارد و دوم محمد و سیم دیگر محمد چهارم موسی و این هنگام هر چهار تن بسوی کعبه
شدند گفتند اینان کی مانند کافک المال و البنون زینة الحیوة الدنيا مکشوف
افتاد که پسرها و پسران بر سیدند تا انبیا سناجره ان خیر من سناجر
القیومی الا مبین ایشانرا بنمود که مرا پاداش کنند در امانی که بگوید
گردام لاجرم مرا از بعضی اشیا عطا کردند فقال الله یضاعف لمن
یشاء کثایب از آنکه عطای مراد و چندان کند و چنان کردم پس بر پیدم
که که بکشت این زن گفتند فضیله کثیر فاطمه علیها السلام اکنون بیست سال است
که بیرون فرغان سخن نگرفته است و دیگر در کتاب زهد البی ابو جعفر احدا الفی
میگوید وقتی این ایام مبارکه بر رسول خدا فرود آمد و ان حتم لم یجد لهم اعمیر
فها سبعة ابواب لکل باب منهم جزء مقسوم رسول خدا شدت بگریست
و اصحاب از گریه محض سخت بگریستند و نداشتند که جبر شل را چی چه
بوده است و خشم پیغمبر ایشانرا از پرسش این معنی دفع مباد و مقرر بود که رسول
خدا چون فاطمه را دیدار میکرد درین مسرت و فرحت میبکشت لاجرم بعضی از
اصحاب بحضرت فاطمه آمدند و انحضرت مقدار شعیری داشت اس حاضر گردشت
طن بود و میفرمود ما عند الله خیر و ابغی یعنی در نزد خدا همه نیکوتر و
خیر است صحابه سلام دادند و جواب میدادند و قصه رسول خدا و بکائی او را
بعرض رسانیدند فاطمه بی توانی بخواست و تن مبارک را بشمله محفوف داشت
و ان شعله مندرس بود و زانده جانا را البعف حرما رفته بود چون برود
شد و سلمان نگران شعله مرغ کشت بگریست و لبی در یغ خورده که فیض و گسی

سفره
فریادش
نیز فریاد

در احوالات حضرت فاطمه علیها السلام

جامه از سندس و حریر کنند و دختر محمد خود را در کاه مرقع پوشیده دارد بالجمله
 فاطمه بر رسول خدا در آمد تا آنکه یارسول الله ان سلما ن تعجب من لیا بنی فوالله انی
 بعثک بالحق ما لى ولعلی منک خمس سنه الا مسک کثیر یقلق علیها بالتهار
 بجهنم فانا اذا کان اللیل انفرشناه و ان مرقشنا لى ادم خشوها لیه عرض کرد
 ای رسول خدا همافا شما را شکفت اما از جامه من سو کند بدانکه که نور اینجوست
 نیست از برای من و علی و صدقات پنج سال مکر پوست کو سفند که روز برقراران
 ما علف بخورد و شب فراش ماست و بالث ما جر مپست که با پوست درخت خرما آتیا
 فقال النبی یا سلما ان ابنتی لى الخجل التوابی غیر فرمود یا سلما نه مادخت
 من در خیل سبقت جوان و پیش روند کانت انکاه فاطمه بختی آمد تا آنکه یا انبت
 فذلک ما الذی انکاک فلک کر لها ما نزل به جبرئیل مرض کردای پدرند
 نوشوم این چیست که تو را میگوید ماز رسول خدا باز نمودن دواست که جبرئیل فرود
 آورد فاطمه از اصفای آن کلمات بروی در افتاد و همی گفت التوبی لم التوبی من دخل
 النار سلما چون این بشنید فقال یا لبتنی کنت کبیرا لاهلنا کلاوا الحی و مرقوا
 جلدی ولم اسمع بیکر النار گفت کاش کو سفند بودم از برای اهل خود مرا بچ میگرداند
 و گوشت مرا میخوردند و پوست مرا پاره میگرداند و حدیث دوزخ را می شنیدم و قال
 ابوذر یا لبت انی عاقرا ولم تلدی ولم اسمع بیکر النار ابوذر گفت کاش ما در عقیق
 بودم مرا غمزه اد و قصه دوزخ گوش زدن نمیشد و قال مفدا یا لبتنی کنت طاربا
 فی القفار ولم تکن علی حساب ولا عقاب ولم اسمع بیکر النار مفدا و گفت کاش
 مرغی بودم در بیابانها و حشا و عقاب بر من نبود و اصحا خبر جهم میگردم و قال علی

يَا أَيُّهَا السَّاعِ مَرَّتْ لِي وَلَيْتَ إِنِّي لَمْ تَلِدْنِي وَلَمْ أَسْمَعْ بِذِكْرِ النَّبِيِّ ثُمَّ وَضَعَ عَلَى بَدْنِهِ
عَلَى رَأْسِهِ وَجَعَلَ يَبْكِي وَيَقُولُ وَالْبَعْدُ سَفَرُهُ وَاقْلُ زَادَهُ فِي سَفَرِ الْعَبِيدِ يَدْعُو
فِي النَّارِ وَيَخْطَبُونَ مَرْضَى لَا يُعَادُ مَقِيمُهُمْ وَجَرَّحُوا بِأَذَى جَرَّحَهُمْ وَأَسْرَأَ لِيْنَا
أَسْرَهُمْ مِنَ النَّارِ يَا كَاوُنَ بَيْنَهُمَا يَشْرُونَ وَيَبْنِي الطَّبَاةَ مَا يَنْقَلِبُونَ وَبَعْدَ لَيْسَ الْفُطْنُ
مُقْطَعَاتِ النَّارِ يَلْبَسُونَ وَبَعْدَ مَعَانِفَةِ الْأَرْوَاحِ مَعَ الشَّيَاطِينِ مُقَرَّنُونَ عَلَى عَلَيْهِ
الْإِسْلَامُ فَمُودُ كَاوُنَ دُرْدُكَانِ كُوشْتِ مَرَّابَارَهْ مِهْكَرْدَنْدُ وَمَادِرْ مَرَّامِيَزَادَ نَابَشُومُ خُش
نَارِ دَا انكاه دست مباركه بر سر گذاشت و بگریست و همی گفت وای از تو گداه و لبت زار دور
سفر فامان اهل محشر هر روز میگردند و جهنم ایشان از در میزبانان ایشا را اگر عیادت
نمیکند و جریح ایشان را اگر مرهم نمیکند از در میزبانان اند و رخ دهان ندارد اکل و شرب
ایشان بیرون از تن نیست در طبقات جهنم ز بر زهر میپوشد و از آتش شعله و دمار میمانند
و باز درجات شیاطین معانفت میفرمایند و دیگر در کشف القمه از مسند احمد بن حنبل
مستور است بروایت ثوبان مؤثر رسول الله میگوید هنگام مسافرت رسول خدا را فاطمه
عهد با فاطمه علیها السلام بود و چون مراجعت میفرمود او را کس فاطمه بر روی او میگوید
پنجه را از غرره مراجعت نمود و بر باب خانه فاطمه پرده میگردانید و حسرت و حسرت را نکران شد
که در ساعت از سیم خام در دست او در سخن در آمد که لاجرم بخانه در نیامد و باز شناخت فاطمه
چون این بدید پرده باب را بدید و از دست حسرتی دست بردارده و در میان ایشان
بخش کرد تا بحسرت رسول برسد هر دو زن با بدید که بان بخشیم خبر آمدند رسول
خدا دست بردار ما خوند داشت فقال يَا ثَوْبَانُ اذْهَبْ بِهَذَا إِلَى ابْنِي فَإِنَّهُ
يَلْبَسُ بِالْمَدِينَةِ وَاشْتَرِ لِنَا طِمْرَةَ قِلَادَةٍ مَرَعَصَبٍ وَسَوَاقِينَ مِنْ عِلَاجٍ فَإِنَّ هَذَا لَأَوَّلُ

دست و سخن
بمهر زینت

[illegible]

دعوتِ صغریٰ
میں ہولِ بے ہول
و دعوتِ بے ترس (است)

در احوال آنحضرت فاطمه علیها السلام

۵۱

جبرئیل فقال يا محمد هذا سلطان يقال له الدهمار وهو الذي انى فاطمه هذه
الرؤيا واذى المؤمنين في نومهم بما يسمون فامر جبرئيل فجاء به الى رسول
الله فقال له انت رايت فاطمه هذه الرؤيا فقال نعم يا محمد فبقر عليه ثلث
برفان فتجهر في ثلث مواضع ثم قال جبرئيل الحمد يا محمد اذا رايت في منامك
شيئا نكرهه او دأى احسن او مبین بلبسك اعوذ بما عادت به ملائكة الله
المؤمنون وانبياء الله المرسلون وعباده الصالحون من شر ما رايت من
رؤياي ويقره الحمد والمعوذتين وقل هو الله احد ويقتل عن قساره ثلاث
ثلاث فانه لا يضره ما راى وانزل الله على رسوله ائمتنا الخوفا من
الشيطان الابه رسول خدا برخاست و دو رکعت نماز گذاشت و خدا برا
مناجات نمود بن جبرئیل فرود آمد و گفت ای محمد شیطانى است که او را ده بار
گویند او سنگ کمر این خواب بر فاطمه عرض داد و او سنگ کمری از در غنچه میبکند
مؤمنان از خواب فرماں کردند آنحضرت رسول آمد فرمود ثواب این صورت بر فاطمه
بنمودی گفت من بنمودم پیغمبر سر کمر را بپوشان بر او انکند و سر جای از اجساد او را
بشکافد انکاه جبرئیل عز فر کرد گاهی که در خواب چیزی مکره دیدار کردی یا
بکن از مؤمنان مکره دیدند باید انکلا که مؤمنان و فرشتگان و پیغمبران
بفراشت ان پناهنده میشوند قرآن کنند و سوره حمد و معوذتین و قل
هو الله نیز تلاوت کند و سر کمر را بپوشد و در مدد دیگر زبان نبرد
ایوب علیه ائمتنا الخوفا الا اخر فرود شد و دیگر در تنفس عیاشی از ابی عبد الله
مرویت قال دأت فاطمه في التور كان الحسن والحسين ذبحا او قذرا لا ينعى

فاطمه در خواب بد که حسن و حسین را در خواب سر بریده اند یا مقول ساخته اند بکن
گشت در رسول خدا را الهی داد فقال یارو یا یعنی پیغمبر یا ناک زد بر خواب در زمان
خواب در پیش رو او مثل شد قال انت اربب فاطمه هذا البلاء فرمودنوا
صورت با بر فاطمه نمود گفت من تهمودم فقال یا اضغاث غبار فاطمه هذا البلاء
قال نعم یا رسول الله قال فما اردت بذلك قال اردت ان احزنها فقال لفاطمة
ایمهی کنی هذا یعنی پیغمبر فرمود ای اضغاث غبار تو این بلایا بر فاطمه نمودار کردی گفت
کردم فرمود از این چه خواستی گفت تا او را غمناک سازم انوقت فاطمه بغرمود بشنواين صورت
پیغمبر مکر و دیگر در کتاب نوادر را و در آن با سند معتبره مرقوم است قال علی استاذنا
اعنی علی فاطمة فحبت رسول الله لها لم تحببه وهو لا یراک فقال لانی لم
یکبرانی فانا اراه وهو ثم الیج فقال رسول الله انهم هذا ناک بضعة منی
یعنی امیر المؤمنین فرمود کوری اجازت طلبد و بر فاطمه در آمد محض در حجاب رفت
رسول خدا فرمود از چه در حجاب شک و حال آنکه انهم در کور نوراد بدار نتواند کرد
عرض کرد اگر او را نتواند دید من او را توانم دید و او استقام را پیغمبر من تواند کرد پیغمبر
فرمود شهادت میدهم که تو پاره از من منی و همین است امیر المؤمنین فرمود فاطمه
سأل رسول الله اصحابه عن المیز ما هی قالوا عورة قال فنی تكون من ریشها
فلم یدر اولنا سمعت فاطمة ذلك قالت ادنی ما لکون من ریشها ان نلزم قبعک فها
فقال رسول الله ان فاطمة بضعة منی مفر ما بد رسول خدا از اصحاب پرسش
نمود که زن چیست گفتند عورت چیست فرمود در کجا با پروردگار خود نزدیکتر است
نذاشتند چه گویند چون فاطمه این سخن شنید فرمود نزدیکتر با پروردگار خود وقتی است

گدید فطرت خود جای دارد رسول خدا فرمود هیا نافع طهر یا نافع از تن من و نفعه از گوشت

من است علیہما السلام

از ناز و خصر فاطمه صلوات الله علیها

ازین پیش بدو بل قصه در آن مختصر قوم داشتیم که در میان علما عامه و خاصه در تعبیر محل
قبوطه خلافت است بعضی ماضی المختصر را در خانه خود دانسته اند که پیوسته است

فیرا طہ خلاف است بعضی ماضی اشخاص نے در خانہ خود دانستہ اند کہ پیوستہ است
با حجر رسول خدا بعضی در وضع گفتہ اند و در وضع میان قبر پیغمبر و مسرت

با جرم رسول خدا بعضی دروغ می‌گفته‌اند و روضه میان قبر پیغمبر و مبراست
و کرده‌اند گفته‌اند در بیع در کنار قبور ائمه بیع است لاجرم در هر سه موضع زیارت

و کرده گفتند اندر بیع در کنار تپه بایع است لاجرم در هر سه موضع زیاده
کنند در نزد فاضل مجلسی استوار تر است که در خانه خود مد نوشت چهر از

گفتند در نزد قاضی محلی اسنوار نرفت که در خانه خود مدفونست چه از حضرت رضا علیه السلام سؤال کردند فرمود مضجیع او خانه اوست گاهی که

حضرت رضا علیہ السلام سؤال کردند فرمود مصلح و خاتمه اوست کاهی که
نویافته مسجد را بزرگ کردند مسجد افتاد و نیز صادق را ل محمد فرمود و خاتمه

نویسم به مسجد بزرگ کردند و مسجد انشا و نیز صادق آل محمد فرمودند و خا
مود مد فوشت هم از آنحضرت مرویست که در روز مرفوشت و پیغمبر خبر داد که

و خود مد فوشت هم از آنحضرت مرویست که در روضه مدفوشت و پیغمبر خبر داد که
روضه من از روضه کابیه مست است و در آنجا جابوی بهشت کشاوه است

وضع من از روی همگامی است در درازنای جوی بهشت کشته است
جمع نیایان احادیث تواند شد گوئیم فاطمه در خانه خود از جانب مسجد نشیب

و در منبر نوشت اینوقت داخل روضه خواهد بود و نیکوتر جای روضه خواهد

رومنہ مولوث استیوقت داخل روضہ خواہد بود و نیکو رجای روضہ خواہد
دانا بجا است کہ صادق ال محمد فرمود نماز در خانہ فاطمہ افضل است از

وہاں بجا سنے کے صادق ال محمد فرمود نماز و رخصت فاطمہ افضل اس کے
رضو و اسناد معتبرہ از امام محمد تقی علیہ الصلوٰۃ والسلام منقول ہے کہ

رضه و اسناد معتبره از امام محمد تقی علیه الصلوٰۃ والسلام منقولست
بنا بر اسنادان فرمود که چون بسوی قبر جد خود فاطمه علیها السلام میروی

بَلِّغْ أَسَادَاتِ فِرْعَوْنَ بِسَوِيِّ قُرْبَانِهِ خُودَ طَائِفَةٍ مِّنَ السَّامِ مَهْرُوى

وَبِأَمْرِ مَخْنَكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ فَوَجَدَكَ
اْمُخْنَكِ صَابِرَةٌ وَزَعَمْنَا أَنَا لَكَ وَلِيَاءُ وَمُصَدِّقُونَ وَصَابِرُونَ

لِكُلِّ مَا أَنَا بِهٖ أَبُوكَ وَأَنَا بِهٖ وَصِيُّهُ فَإِنَّا نَسْأَلُكَ إِن كُنَّا صَدَقْنَاكَ إِلَّا
 الْحَقِّقْنَا بِصِدْقِنَا لَهَا لِنُبَشِّرَ أَنْفُسَنَا بِأَنَّا قَدْ طَهَّرْنَا بِكَ لَا يَنْبَغُ لَكَ سَيِّدٌ بِن
 طَاسٍ مِّكَوَيْدُكَ وَفَاتٍ طَهْرٍ رُزْسِيمِ جَادِي الْآخِرَةِ بُوْدَه اسْتِ سِرَارِ اَرَانْسِ كِه
 رَوَانِ رُوزِ رِيَارِ كُنْدِ اَنخَضَرِ رَا وَجَامِعِ كِنَابِ مَسَائِلِ مِكَوَيْدِ كِه اِبْرَهِيْمِ بِنِ مُحَمَّدِ
 هَمْدَانِي عَرِيضِيهِ مَحْضَرِ اِمَامِ عَلِيِّ الْقَاسِمِ فَرَسَادِ كِه مَرَاخِرِيهِ اَز قَبْرِ فَاطِمِ عَلِيْهَا السَّلَامُ
 دَر جَوَابِ تَمَكُّرِ دَنْدِ كِه بَا جَدِّ مَن رَسُوْلِ خُدَا مَدْفُوْنِتِ سَيِّدِ مَرْفِيِ اللّٰهِ عَنْهُ
 مِكَوَيْدِ كِه بِرِ مِكَوَيْدِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِيْنَ السَّلَامُ
 عَلَيْكَ يَا وَالدَّةَ الْحُجَّ عَلَى النَّاسِ اَجْمَعِيْنَ السَّلَامُ عَلَيْكَ اَيُّهَا الْمَظْلُوْمَةُ الْمُنَوَّعَةُ
 حَقِّهَا بِسُكُوْنِ اللّٰهِ صَلَّ عَلَى اَمْنِكَ وَابْنِيهِ نَبِيِّكَ وَرُوحِهِ وَصِيِّ نَبِيِّكَ صَلَوَةُ
 تَزَلُّهَا فَوْقَ رُفْعِيْ عِبَادِكَ الْمَكْرُمِيْنَ مِنْ اَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَالْاَرْضِيْنَ بِحَقِّقِ
 رَوَايَتِ رَسِيْدِ اسْتِ كِه هَر كِه بَايْنِ كَلِمَاتِ اَنخَضَرِ رَا زِيَادَر كُنْدِ رَا خُدَا وَنَدَا طَلَبِ
 اَمْرِشِ نَمَايَدِ خُدَا وَنَدَا زَكَا اَهْلَا شَرِّ دَر كُنْدِ رُوَادِ رُوَادِ بِهَشْتِ رُوَادِ رُوَادِ سَيِّدِ بِنِ
 طَاسٍ مِكَوَيْدِ رُوَادِ زِيَادَر اَنخَضَرِ اَكْر قَوَانِي مَنَازِ فَاطِمِ رَا بَكَلِ رَوَانِ دُوْر كَعْتِ
 دَر دِهْرِ كَعْتِ بَعْدِ اَز حِدْ شَعْتِ كَرْتِ قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ رَا قَرَأْتِ مَبْكِيْنَ وَاَكْر بَرَقِ
 قَتِيْلِ مَيِّ اَفَنْدِ دَر رَكْعَتِ اَوَّلِ بَعْدِ اَز حِدْ سُوْرَه قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ رَا بَحْجَوَانِ وَدَر
 رَكْعَتِ دُوْمِ سُوْرَه قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُوْنَ رَا وَبَا فُسْنِيْ بِاشْ كِه زِيَادَر اَنخَضَرِ
 دَر اَوَقَاتِ شَرِّ بِفَرِ فَاضِلِ اسْتِ مَا تَنْدَرُوزِ لَا دَر اَنخَضَرِ كِه بِسْتِمِ شَهْرِ
 جَادِي الْآخِرَةِ اسْتِ وَرُوزِ وَفَاتِ اَنخَضَرِ كِه سَيِّدِ بِنِ طَاسٍ سَهْمِ جَادِي الْآخِرَةِ
 وَجَمْعِيْ بِسْتِ وَبِكَمِ رَجَبِ اَفْسَرِ اَفَنْدِ وَرُوزِ تَرْوِيْحِ اَنخَضَرِ بَا اَمْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ كِه يَارِ هَمْدَانِ

رجب یا آل ماه ذیحجه و اگر نه تسم ذیحجه دانسته اند و متب فاو انحضرت که نوزدهم ماه ذیحجه و اگر نه بیست و یکم ماه محرم گفته اند و روز مبارکه که روز بیست و چهارم ذیحجه و اگر نه روز بیست و نهم ذیحجه بود بشرحی که من سنه دو کتاب رسول خدا نکاشتم و روز نزول هلالی که بیست و نهم ذیحجه بود و جرایبان در روزی که کرامتی و فضیلتی از فاطمه ظهور رسیده زیارت انحضرت فاسلماست و دیگر در استعاذی و تسبیحی و تسبیحی حضرت نبول خدا فاطمه زهرا صلوات الله علیها بدین شرح که مرقوم میشود با مستامعتبره از صادق آل محمد علیه السلام منقول که اگر نوراد حضرت یزید کا حاجتی باشد و سخت برایشان و اسفند روزگار باشد دو رکعت نماز و چون سلام باز دای سر کرت بگوید الله اکبر انکاه تسبیح حضرت فاطمه را بخوان انکاه سی و سه کرت سبحان الله بکوی سی و سه کرت الحمد لله بکوی سی و چهار کرت الله اکبر بکوی بروایتی علمای عاتقین و یلیب فراموش می نمایند حضرت با فاطمه السلام میفرماید اول سی و چهار کرت الله اکبر بکوی و بعد ازان سی و سه کرت سبحان الله انکاه سی و سه کرت الحمد لله بالجمله ازان پس سر سجده بگذارد و صد مرتبه بکوی یا مؤلائی یا فاطمه اغیبتی انکاه طرف راست صورت را بر زمین بگذارد و اینکلمات را صد بار بکوی بعد ازان طرف چپ صورت را بر زمین بگذارد و صد بار بکوی انکاه سر از سجده بردارد و بکباره تقدیم سجد کن و یکصد و ده کرت اینکلمات را بکوی من حاجت خود دایا کن البتة فرین استعا خواهد

شدا انشاء الله تعالی

در احکام حضرت فاطمه علیها السلام و استعاذت از غار محراب حضرت میفرماید

در احکام حضرت فاطمه علیها السلام

در احکام حضرت فاطمه علیها السلام

سَبَدْرُ طَوْسٍ مَرَفِيٍّ اللَّهُ عَنْهُ بَاسًا خُودِيًّا وَبِأَيْدِي كَرَامَتٍ كَرَامَتِهَا عَلَيْهِ السَّلَامُ بَعْدَازِ
 نَرِيضُهُ ظَهَرَ لِي أَنْدَاقًا مِمَّنْ مَرُودٍ سُبْحَانَ ذِي الْفَرَسِ الشَّيْخِ الْمُنِيبِ سُبْحَانَ ذِي
 الْجَلَالِ الْبَازِجِ الْعَظِيمِ سُبْحَانَ ذِي الْمَلِكِ الْفَخِيرِ الْقَدِيمِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَنْفَعُنِي
 بِالْعَمَلِ مَا بَلَغْتُ بِهِ وَالْعَمَلُ لَهُ وَالرَّغْبَةُ إِلَيْهِ وَالطَّاعَةُ لَأَمْرِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
 لَمْ يَجْعَلْنِي جَاهِدًا شَيْءٍ مِنْ كُنَائِمِهِ وَلَا مُخَيَّرًا فِي شَيْءٍ مِنْ أَمْرِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
 هَدَانِي لِدِينِهِ وَلَمْ يَجْعَلْنِي عَبْدًا شَيْئًا غَيْرَ اللَّهِ ثُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ قَوْلَ التَّوَابِينَ وَ
 عِلْمَكَ وَنَجَاةَ الْمُجَاهِدِينَ وَتَوَاتُيَهُمْ وَفَضْلَ الْمُؤْمِنِينَ وَتَوْكَلَهُمْ وَالرَّاحَةَ عِنْدَ الْمَوْتِ
 وَالْأَمْرَ عِنْدَ الْحَيَاتِ لِجَعَلِ الْمَوْتَ خَيْرًا غَائِبًا نَظَرُهُ وَخَيْرَ مُطْلِعٍ يَطْلُعُ عَلَيَّ وَارِدُهُ
 عِنْدَ حُضُورِ الْمَوْتِ وَعِنْدَ زُرْئِهِ وَبَيْتِ عَمْرَانِهِ وَحِينَ تَنْزِلُ الْقَسَمُ مِنْ بَيْنِ التَّرَائِي
 وَحِينَ تَبْلُغُ الْحَقُوقُ فِي حَالِ خُرُوجِي مِنَ الدُّنْيَا ذَلِكَ السَّاعَةَ الَّتِي لَا أَمْلِكَ لِنَفْسِي
 فِيهَا ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا شِدَّةً وَلَا رَخَاءً وَرَحْمَةً مِنْ جَنَّتِكَ وَحُطَّائِينَ رِضْوَانِكَ
 وَبَشَرِي مِنْ كَرَامَتِكَ قَبْلَ أَنْ تَوْتِيَ نَفْسِي وَتَقْبُضَ رُوحِي فَتَسْلُطَ مَلَكَ الْمَوْتِ عَلَيَّ
 أَخْرِجْ نَفْسِي بِشَرِّ مِنْكَ بَارِئٍ لِلْبَبِّ مِنْ أَحَدٍ غَيْرِكَ بِشَيْءٍ بِهَا صَدْرٌ وَتَرْبُهَا
 نَفْسِي وَتَقْرُبُهَا عَنِّي وَتَهْمَلُ وَجْهِي وَلَا يَصْفُرُ بِهَا لَوْنِي وَتَطْمَئِنُّ إِلَيْهَا قَالِي
 وَتَبْقَى بِرُهَا سَائِرَ جَسَدِي يَغْطِي بِهَا مَنْ حَضَرْتُ مِنْ حَلْفِكَ وَمَنْ سَمِعَ بِي
 مِنْ عِبَادِكَ تَهْوُونَ عَلَيَّ بِهَا سَكْرَاتِ الْمَوْتِ وَتَفْرَحُ عَنِّي بِهَا كَرِيمَةٌ وَتُخَفِّضُ عَنِّي
 بِهَا سِدَّةً وَتَكْشِفُ عَنِّي بِهَا سَقْفَ وَتُدْهِبُ عَنِّي بِهَا هَمَّةً وَحَسْرَةً وَتَعْصِمُنِي بِهَا
 مِنْ أَسْفِهِ وَفِتْنَةٍ وَتُجِيرُنِي بِهَا مِنْ شَرِّهِ وَتَسَرُّ مَا يَحْضُرُ أَهْلَهُ وَتَرْزُقُنِي بِهَا خَيْرَهُ
 وَخَيْرَ مَا يَحْضُرُ عِنْدَهُ وَخَيْرَ مَا هُوَ كَائِنٌ بَعْدَهُ ثُمَّ إِذَا تَوَقَّيْتُ نَفْسِي وَتَقْبَضَتْ رُوحِي

ذكر آحاد الأئمة حضرت فاطمة عليها السلام

٣٥٧

فاجعل روحي في الأرواح الزكية واجعل نفسي في الأئمة الصالحين واجعل جسدي
في الأضداد المظهرة واجعل علي في الأعمال المنفصلة ثم أرزقني في خطي من الأرض
وموضع جنتي حيث يوقف الحى ويدفن عظمي وأزك وجداً لاجله لى قد
لظننى البلاء ومخلى من العباد وأمننت إلى رحمتك وأجنت إلى ضارح
علي وألقى ما مهدت لنفسي وقدمت لأخوتي وعلمت في أيام حيوتي نوراً من رحمتك
وصيأء من نورك وتبيننا من كرامتك والقول الثابت في الجموع الدنيا وفي
الآخرة أنك فضل الظالمين وتفعل ما تشاء ثم بارك لي في البعث والحيات
إذا انتفت الأرض عني ومخلى العباد مني وعشيتني الصبح وأفرغتني النخل
وقسرتني بعد الموت وجسيتني للحساب فابعثني يا رب نوراً من رحمتك يسعني
يزيدني وعن يميني وتربط به علي قلبي ونظمه به عذري وتيسر به رجائي
وتصدق به حديثي وتقبل به حجتي وتبلغني به العرف والوفى من رحمتك
يحلني الدرر العليا من جنتك وترزقني به مراقة محمد النبي عبدك وسو
صل الله عليه في أعلى الجنة درجة وأبلغها فضيلة وأبرها عطية وأرفعها
نفسه مع الذين أنعمت عليهم من النبيين والصديقين والشهداء والصالحين
وحسن أولئك رفيقا اللهم صل على محمد وآل محمد خاتم النبيين وعلى جميع
الأنبياء والمرسلين وعلى الملائكة أجمعين وعلى إله الطيبين الطاهرين
وعلى أئمة الهدى أجمعين آمين رب العالمين اللهم صل على محمد وآل محمد
كما هديتنا به وصل على محمد وآل محمد كما رحمتنا به وصل على محمد وآل محمد
كما عززتنا به وصل على محمد وآل محمد كما فضلتنا به وصل على محمد وآل محمد

الفلاح محمد والظهور
الفرزد الجاهد
والخير
نفسه
السنة الغنية

والله

كَأَشْرَفْنَا بِهِ وَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ كَمَا أَشْرَفْنَا بِهِ وَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ كَمَا
 أَفْقَدْنَا بِهِ مِنْ شَفَاعَتِهِ مِنَ النَّارِ أَلَمْ يَبْقِ وَجْهَهُ وَأَعْلَى كَبَّةً وَأَفْلَحَ حُجَّتَهُ
 وَأَتَمَّ نُورَهُ وَقَلَّ مِرْاثُهُ وَعَظَّمَ بَهَائَهُ وَأَفْخَحَ لَهُ حَتَّى يَرْضَى وَبَلَّغَهُ الدَّرَجَةَ
 وَالْوَسِيلَةَ مِنَ الْحِجَّةِ وَأَبْعَثَهُ الْمَقَامَ الْحَمِيدَ الَّذِي وَعَدْنَاهُ وَاجْعَلْهُ **الْقُدُّوسَ**
 أَفْضَلَ النَّبِيِّينَ وَالْمُرْسَلِينَ عِنْدَكَ مِثْلَهُ وَوَسِيلَهُ وَأَقْصَصْ بِلَاغَتَهُ وَأَسْمِنَا
 بِكَاسِهِ وَأَوْرِدْهُ حَوْضَهُ وَاحْشُرْنَا فِي دَرَجَتِهِ وَتَوْفَانِي بِمِلَّةِهِ وَأَسْأَلُكَ بِمَا سُبُّهُ
 وَأَسْتَعِينُكَ بِسَبِّهِ عِزَّ رَأْبَا وَأَلَا نَادِمِينَ وَلَا شَاكِلِينَ وَلَا مُضِلِّينَ بَابُ مَا بَابُهُ مَقْتُولٌ
 لِدَاعِيهِ وَحِجَابُهُ مَرْفُوعٌ لِرَاجِيهِ بِأَسَارِ الْأَمْرِ الْقَبِيحِ وَمُدَاوِي الْقَلْبِ الْحَرِجِ لَا
 تَقْضِي فِي شَهْدِ الْقِيَمَةِ مَوْثِقَاتِ الْأَنَامِ وَلَا تَقْرُضْ بِوَجْهِكَ الْكَبِيرِ عَيْنِي مِنْ بَيْنِ
 الْأَنَامِ بِأَغَاثَةِ الْمُصْطَرِّ الْفَقِيرِ بِأَحَابِرِ الْعَظِيمِ الْكَبِيرِ فِي مَوْثِقَاتِ الْحَجَرِ الْبَرِّ وَاعْفُ
 عَنِّي يَا صَاحِبَ السَّرَائِرِ وَاعْبُدْ بَلِيَّ مِنْ وَزِيرِ الْخَطَا يَا وَارِثِي حُسْنِ الْأَسْتِعْدَادِ لِنُورِ
 الْمَنَاءِ يَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ وَنُصْحِي أُمِّيَّةِ السَّائِلِينَ أَنْتَ مُوَلَّيَّ فَحْتِي بَابُ
 الدُّعَاءِ وَالْإِنَابَةِ وَلَا تَغْلُظْ عَنِّي بَابَ الْقَبُولِ وَالْإِجَابَةِ وَخُجَّتِي بِرَحْمَتِكَ مِنَ النَّارِ
 وَبَوَائِي عِزِّي بِالْحَيَاتِ وَأَجْعَلْنِي مُتَشَكِّكًا بِالْعَزَّةِ الْوَقْفَى وَاحْتَمِيَّ بِالسَّعَادَةِ
 وَأَخْنِي بِالسَّلَامَةِ يَا ذَا الْفَضْلِ وَالْكَمَالِ وَالْعِزَّةِ وَالْجَلَالِ لَا تُنِمِّ بِي عَذَابًا
 وَلَا حَاسِدًا وَلَا تَسْلُطْ عَلَيَّ سُلْطَانًا عَنِيدًا وَلَا شَيْطَانًا مَرِيدًا بِرَحْمَتِكَ يَا أَدَمَ
 الرَّاحِمِينَ وَالْحَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 تَسْلِيمًا كَثِيرًا

قص لربه
وربه ما بقته

شتم فرج
العدو

السلامة البراءة
من الذنب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

ذكر دعائه فاطمة بعد از نماز عصر قرائت مفسر مؤلف

فَأَمَّلَ عَلَى رُكْنَيْ مَقْبَرَةِ الْمَضَاجِ سَنَدَيْنِ بَيْنَ طَاوُسٍ وَخَالِدٍ اللَّهُ عَنْهُمَا مَبْرَأَتُهُ عَلَيْهِمَا
 عَلَيْهِمَا السَّلَامُ بَعْدَ زَمَانٍ خَصَرْنَا لِنَدْفِئَ أَمْتٍ مِنْهُ مَوْجِدُ سُبْحَانَ مَنْ يَكْفِي لَمْ تَوَافُرَ الْقَاوِمُ
 سُبْحَانَ مَنْ يَخْصِي عَالِدَ الذُّنُوبِ سُبْحَانَ مَنْ لَا تَحْتَمِلُهُ حَائِبَةٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا
 فِي السَّمَاءِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَجْعَلْنِي كَأَفْرِ الْأَنْعَامِ وَلَا جَاهِلًا لِنَفْسِي فَإِذَا
 الْخَيْرُ نَبِيٌّ وَهُوَ أَهْلُهُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى حُجَّتِهِ الْبَالِغَةِ عَلَى جَمِيعِ مَنْ خَلَقَ بَيْنَ
 أَطْنَةِ رُؤُوسِ عَصَاةٍ فَإِنْ رَحِمَ قَوْمًا مِنْ بَنِيهِ وَإِنْ شَاقَتْ فِيمَا قَدَّسَ أَبْدَانَهُمْ وَمَا اللَّهُ
 بِظَافِرٍ لِلْجَبِيدِ وَلِلَّهِ الْعِلَى الْمَكَانِ وَالرَّبُّعُ الْبُنْيَانِ السَّيِّدُ الْأَرْكَانِ
 الْعَزِيزُ السُّلْطَانُ الْعَظِيمُ الشَّانِ الْأَوَّاصِ الْبُرْقَانِ الرَّحِيمُ الرَّحْمَنُ الْمُنِجِمُ الْمُنِشِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَحْبَبَ عَنْ كُلِّ مَخْلُوقٍ بِرَأْيِهِ حَقِيقَةَ الرُّبُوبِيَّةِ وَتَذَكُّرَ الْوَحْدَانِيَّةِ
 فَلَمْ تَذَكُّرْكَ الْأَبْصَارُ وَلَمْ تُخْطِأْ بِهِ الْأَخْبَارُ وَلَمْ يُقْبَسْهُ مِقْدَارُ وَلَمْ يُتَوَقَّعْهُ الْخَبَرُ
 لَا تَرَى الْمَلِكَ الْخَيَّ وَاللَّهُ تَعَالَى قَدْ رَأَى مَكَانِي وَتَنَمَّعَ بِكَلَامِي وَتَطَّلَعَ عَلَى أَمْرِي
 وَقَلَّمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَبَّسَ بَحْثِي عَلَيْكَ شَيْئًا مِنْ أَمْرِي وَقَدْ سَعَيْتَ إِلَيْكَ فَخَلَّيْنِي
 وَطَلَبْتَ إِلَيْكَ فِي حَاجَتِي وَتَضَرَّعْتَ إِلَيْكَ فِي مَسْأَلَتِي وَمَا لَكَ لِفَتْرٍ وَ
 حَاجَةٍ وَذَلِكَ وَضِيقَةٍ وَبُؤْسٍ مَسْكَنَةٍ وَأَنْتَ الرَّبُّ الْخَوَّارُ بِالْمَغْفِرَةِ فَجَدُّ
 مَنْ تَعَذَّبَ فَبَرِيٍّ وَلَا أَحَدٌ مِنْ يَغْفِرُ لِي غَيْرَكَ وَأَنْتَ غَفِي عَنْ عَدَائِي وَأَنَا
 قَفِيرٌ إِلَى رَحْمَتِكَ فَاسْأَلُكَ بِغَفْرِي إِلَيْكَ وَخِيَاكَ عَنِّي وَفِدَاكَ عَلَيَّ
 وَفِيهِ أُمْتِنَاعِي مِنْكَ أَنْ يَحْتَلَّ مَعَايِي هَذَا دَعَاؤُ وَاقِفُ مِنْكَ إِجَابَةً وَيَجْلِسِي
 هَذَا الْجَلِيسُ وَاقِفُ مِنْكَ رَحْمَةً وَطَلَبِي هَذِهِ طَلِبَةٌ وَاقِفْتُ مِنْكَ تَجَاحُؤًا وَبَا
 خِفْتُ غُسْرَةً مِنَ الْأُمُورِ وَفُسْرَةً وَمَا خِفْتُ عَجْزَةً مِنَ الْأَشْيَاءِ فَوَسَّعَهُ وَمَنْ رَادَّ

يَوْمَ مِنَ الْخَلَائِقِ كُلِّهِمْ فَأَغْلِبْهُ أَمِينَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَهُوَ عَلَى مَا خَشِيتُ
سَيِّئُهُ وَأَكْثَفْتُ مَخَافَتِي كَرِيهَةً وَتَوَضَّعْتُ مَخَافَتِي عَسْرَةً أَمِينَ رَبِّ الْعَالَمِينَ
اللَّهُمَّ ارْزُقْ الْعُجْبَ وَالرِّيَاءَ وَالْكِبْرَ وَالْبَغْيَ وَالْحَدَّ وَالضَّعْفَ وَالشَّكَّ وَالْوَهْنَ
وَالْقِرَّ وَالْأَسْفَا وَالْحِذْلَانَ وَالْمَكْرَ وَالْحَدِيَّةَ وَالْبَلِيَّةَ وَالْفَسَادَ مِنْ
سَمْعِي وَبَصَرِي وَجَمِيعِ جَوَارِحِي فَخَلِّصْ بِنَاصِيئِي إِلَى مَا تَحِبُّ وَبَرِّضْنِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاعْفِرْ ذَنْبِي وَاسْرِ عَوْرَتِي وَأَمِنْ رَوْعِي
وَأَجْرِ مُصِيبَتِي وَاعِزِّ فَقْرِي وَيَسِّرْ حَاجَتِي يَا قَلْبِي عَشْرَةَ وَاجْمَعْ شَمْلِي وَافْكُنْ
مَا أَهَمَّنِي وَمَا غَابَ عَنِّي وَمَا حَضَرَنِي وَمَا اخْتَوَفَنِي مِنْكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
اللَّهُمَّ قَوِّصْ أَمْرِي إِلَيْكَ وَالْجَائِزَاتِ خَلِّصْنِي إِلَيْكَ وَأَسْلَمْتُ نَفْسِي إِلَيْكَ يَا
جَنِّتَ عَلَيْهِمَا فِرْعَاوِينَكَ وَخَوْفَا وَطَعَا وَأَنَا الْكَبِيرُ الَّذِي لَا يَقْطَعُ الرَّجَاءُ
وَلَا يَنْتَبِذُ الدُّعَاءُ فَاسْتَغْنِ عَنْهُمْ خَلِّصْ خَلِيلِيكَ وَمَوْكِلِيكَ وَعَلِيَّ رَحْلِيكَ
وَمُحَمَّدَ صَفِيَّكَ وَنَبِيَّكَ صَلِّ وَأَلِّهِمْ عَلَيْهِ وَالْإِلَهَ أَنْ لَا تُضِرَّ وَهْلَ الْكَبِيرِ
عَنِّي حَتَّى تَقْبَلَ تَوْبَتِي وَتَرْحَمَ عِزِّي وَتَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَيَا
أَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ اللَّهُمَّ اجْعَلْ تَارِي عَلَى مَنْ ظَلَمَنِي وَأَنْصُرْ عَلَى مَنْ عَادَانِي
اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلَ مُصِيبَتِي فِي دِينِي وَلَا تَجْعَلَ الدُّنْيَا أَكْبَرَ كَلْبِي وَلَا تَبْلُغْ عَلَيَّ
إِلَهِي أَصْلِحْ لِي دِينِي الَّذِي هُوَ عِصْمَةُ أَمْرِي وَأَصْلِحْ لِي دُنْيَايَ الَّتِي فِيهَا مَعَاشِي
وَأَصْلِحْ لِي آخِرَتِي الَّتِي فِيهَا مَعَادِي وَاجْعَلْ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي مِنْ كُلِّ خَيْرٍ وَاجْعَلْ
الْمَوْتَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ اللَّهُمَّ أَنْتَ عَفُوٌّ مُجِيبُ الْعُقُوفِ عَفِّرْ عَنِّي اللَّهُمَّ
أَحْسِنْ مَاعِلَتِي الْحَيَاةَ جَبْرًا وَتَوَفِّيْهَا إِذَا كَانَتْ أَلُوفًا جَبْرًا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

دُرُّ الْحِلَاحِصَةِ فَاتِحَةُ الْعَالَمِ السَّلَامِ

٣٦١

خَيْتِكَ فِي الْغَيْبِ الشَّهَادَةِ وَالْعَدْلُ فِي الْغَضَبِ الرِّضَا وَاسْأَلْكَ الْقَصْدَ فِي
الْفَقْرِ وَالْغِنَى وَاسْأَلْكَ نَيْمًا لَا يَبِيدُ وَقُرَّةَ عَيْنٍ لَا يَنْقُطِعُ فَاسْأَلْكَ لِقَاءَ
بَعْدَ الْقِتْلَاءِ وَاسْأَلْكَ لَذَّةَ النَّظَرِ إِلَى وَجْهِكَ يَا أَلْهَمَّ إِنِّي اسْتَهْدِيكَ
لِإِشْرَادِ أَمْرِي وَإِعْوِذُكَ مِنْ شَرِّ نَفْسِي اللَّهُمَّ عَلَيْكَ سُوءُ وَظَلْتُ نَفْسِي
فَاغْفِرْ لِي إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ اللَّهُمَّ إِنِّي اسْأَلُكَ بِعَجَلِ
عَافِيَتِكَ وَصَبْرٍ أَعْلَى بَلِيَّتِكَ وَخُرُوجًا مِنَ الدُّنْيَا إِلَى رَحْمَتِكَ اللَّهُمَّ إِنِّي
أَشْهَدُكَ وَأَشْهَدُ مَلَائِكَتَكَ وَحَمَلَةَ عَرْشِكَ وَأَشْهَدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَمَنْ فِي الْأَرْضِ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ
وَأَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَاسْأَلْكَ بِأَنَّكَ
الْحَمْدُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَا كَاثِرُ قَبْلِ أَنْ يَكُونَ
شَيْءٌ وَالْمَكِينُ بِكُلِّ شَيْءٍ وَالْكَارِهُ بَعْدَ مَا لَا يَكُونُ شَيْءٌ اللَّهُمَّ إِنِّي
رَحِمَتِكَ رَفَعْتُ بَصِيرَتِي إِلَى جُودِكَ بَسَطْتُ كَفِّي وَكَلِمَتِي وَأَنَا اسْأَلُكَ
فَلَا تُعَذِّبْنِي فَإِنَّكَ عَلَيَّ قَادِرٌ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ ذَا الرَّحْمَةِ
الْوَاسِعَةِ وَالصَّلَوةَ النَّافِعَةَ الرَّافِعَةَ صَلِّ عَلَى أَكْرَمِ خَلْقِكَ عَلَيْكَ
وَاجِبِيهِمُ إِلَيْكَ وَأَوْجِهِيهِمْ لَدَيْكَ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ الْخُصُوصُ بِفَضْلِكَ
الْوَسَائِلُ أَشْرَفُ وَأَكْرَمُ وَارْفَعْ وَأَعْظَمُ وَاجْعَلْ مَا صَلَّيْتَ عَلَى مُبَلِّغِ عَنْكَ
مُؤْتَمِنٍ عَلَى وَجْهِكَ اللَّهُمَّ كَمَا سَدَدْتَ بِهِ الْجَمْعَ وَفَتَحْتَ بِهِ الْفُرْقَةَ
فَاجْعَلْ مَنَاجِيحَ سُبُلِهِ لَنَا سُنُوجَ بَرْهَانِهِ لَنَا سَبِيلًا نَأْتِي بِهِ إِلَى الْقُدُومِ
عَلَيْكَ اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ مِلَادَ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَمِلَادَ طِبَاقِ قَمَرِ وَمِلَادَ الْأَنْجَلِ

وَأَنَا السَّائِلُ
اللَّهُمَّ مَا غَفَرَ لَكَ قَائِلُ
فِي عَالَمِ الْأَعْدِيَّةِ

خَلِّصْنَا مِنَ الْكُفَّارِ وَنُجِّدْنَا مِنَ النَّارِ

٣٦٢

السَّجِّعَ وَمَلَأَ مَا بَيْنَهُمَا وَمَلَأَ عِزَّ رَيْبِنَا الْكِبَرِيَّ وَمُزِينِ رَيْبِنَا الْغَفَّارِ وَمِلَّةَ
 كَلِمَاتِ رَيْبِنَا الْقَهَّارِ وَمِلَّةَ الْجَنَّةِ وَمِلَّةَ النَّارِ وَعَدَدَ الْمَاءِ وَالْثَرَى وَعَدَدَ
 مَا بَرَى وَمَا لَا يَرَى اللَّهُمَّ وَاجْعَلْ صَلَواتَكَ وَبَرَكَاتِكَ وَمَنِّكَ مَعْفِرَتَكَ
 وَرَحْمَتَكَ وَرِضْوانَكَ وَفَضْلَكَ وَسَلَامَتَكَ وَذِكْرَكَ وَنُورَكَ وَشَرَفَكَ
 وَتَعْظِيمَكَ وَجَنَّتَكَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ وَبَارَكْتَ وَتَرَجَّمْتَ
 عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ اللَّهُمَّ اعْطِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ
 الْعُظْمَى وَكِرِّمْ جِزَاءَكَ فِي الْعُقْبَى حَتَّى تَشْرِفَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَا إِلَهَ الْعَرْشِ
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى جَمِيعِ مَلَائِكَتِكَ وَأَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ
 وَسَلِّمْ عَلَى جِبْرِئِيلَ وَمِيكَائِيلَ وَإِسْرَافِيلَ وَحَمَلَةِ الْعَرْشِ وَمَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ
 الْكِرَامِ الْكَائِبِينَ وَالْكَرِيمِينَ وَسَلِّمْ عَلَى مَلَائِكَتِكَ أَجْمَعِينَ وَسَلِّمْ عَلَى
 آدَمَ وَعَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِهِ وَسَلَّمَ عَلَى الْمُرْسَلِينَ أَجْمَعِينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَ
 الشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَسَلِّمْ عَلَى الْمُرْسَلِينَ أَجْمَعِينَ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَآلِ
 الْعَالَمِينَ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَحَسْبِيَ اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ
 وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا
 زَكَرِيَّا عَالِمُ الْغُيُوبِ صَلِّ اللَّهُ عَلَيْهِمَا بَعْدَ إِزْمَارِ مَعْنَى فَرَأَيْتُمْ مِثْقَالَ
 فَاضِلٍ مَجْلِسِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ دُكْنًا بِمِقْيَاسِ الْمَصَابِيحِ أَرْسَلَتْ بَيْنَ طَاوُسٍ بِإِسْنَادِهِ
 رَوَيْتَ مَبْنُودَ كَفَا طَعْمُهَا السَّلَامُ بَعْدَ إِزْمَارِ مَغْرِبِ تَقْدِيمِ فَرَأَيْتُمْ مِثْقَالَ
 مِثْقَالِ اللَّهِ الَّذِي لَا يُحْصَى مَدْحُهُ الْقَائِلُونَ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 لَا يُحْصَى نِعْمَتُهُ الْعَادُونَ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ لَا يُودَى حَتَّى يُلَاحِظَهُ دُونَ

مَعْنَى
 فَرَأَيْتُمْ
 مِثْقَالَ

رَأَى الْوَحْدَ الْأَحْصَى فَأُظْهِرَ عَلَيْهِ السَّلَامُ

٣٦٣

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الظَّالِمُ وَالْبَاطِلُ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 الْحَيُّ الْمَيِّتُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ نَزْدَ الظَّالِمِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ نَزْدَ الْبَاقِي الدَّائِمِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا
 يَذِلُّكَ الْعَالَمُونَ عَلَيْهِ وَلَا يَخْشَفُكَ الْجَاهِلُونَ حِلْمُهُ لَا يَسْبُغُ الْمُنَادُونَ مِدْحَتَهُ
 وَلَا يَصِفُ الْوَاصِفُونَ صِفَتَهُ وَلَا يَحْجِسُ الْخَلْقُ نَعْتَهُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ ذِي الْمُلْكِ
 الْمَلَكُوتِ الْعَظِيمِ وَالْجَبَرُوتِ وَالْعِزِّ وَالْكِبَرِيَّاتِ وَالْجَلَالِ وَالْإِقْدَارِ وَالْمُهَابَةِ وَالْإِحْجَالِ
 وَالْعِزَّةِ وَالْقُدْرَةِ وَالْحَوْلِ وَالْقُوَّةِ وَالْمِنَّةِ وَالْعَلْبَةِ وَالْفَضْلِ وَالطُّولِ وَالْعَدْلِ
 وَالْحَيِّ وَالْخَلْقِ وَالْأَعْلَى وَالرَّفْعَةِ وَالْجِدِّ وَالْفَضِيلَةِ وَالْحِكْمَةِ وَالْعَنَاءِ وَالْتِمَامِ
 وَالْبَسِطِ وَالْقَبْضِ وَالْحِسْمِ وَالْعِلْمِ وَالْحُجَّةِ الْبَالِغَةِ وَالنِّعْمَةِ الشَّائِنَةِ وَالنَّشَاءِ
 الْحَسَنِ الْجَمِيلِ وَالْإِلَهِ الْأَكْبَرُ مَلِكُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَالْجَنَّةِ وَالنَّارِ وَمَا
 بَيْنَهُمَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَلَّمَ أَسْرَارَ الْغُيُوبِ وَأَطْلَعَ عَلَى مَا خِصَّ الْقُلُوبُ
 فَلَمْ يَشَفَّ لَهُ مَذْهَبٌ وَلَا مَهْرَبٌ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الْمُسْتَكْبِرِ فِي سُلْطَانِهِ الْعَبَّاسِ فِي مَكَانِهِ
 الْمُجْتَبَى فِي مَلِكِيهِ الْعَوْنِي فِي بَطْنِهِ الرَّفِيعِ فَوْقَ عَرْشِهِ الْمُطَاعِ عَلَى خَلْقِهِ وَالْمُسْتَعِ
 لِمَا أَرَادَ مِنْ غَلْظِ الْحَمْدِ لِلَّهِ الَّذِي بِكَلِمَاتِهِ قَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَنُشِئَتِ الْأَنْبُيَاءُ
 الْمُهَادُونَ وَانْقَضَتِ الْجِبَالُ الرُّوَاسِي الْأَوْدَادُ وَجَرَّتِ الرِّيحُ اللَّوَاهِنُ وَجَارَتْ
 جُودُ السَّمَاءِ الْخَابِ وَنَقَتِ عَلَى حُدُودِهَا الْجَارُ وَجَلَّتِ الْقُلُوبُ مِنْ خُفَاتِهِ
 وَانْفَعَتِ الْأَرْبَابُ لِرَبُّوبِيَّتِهِ تَبَارَكَتْ يَا مُحْصِيَ قَطْرِ الْمَطَرِ وَدَرَقِ الشَّجَرِ وَحُجِّي
 أَجْبَا الْمَوْتِ لِلْحَيِّ مُسْخَاكُ بَازِلِ الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ مَا فَعَلْتَ بِالْغَرِيبِ الْقَفِيرِ
 إِذَا أَنَاكَ مُسْجِرٌ مُسْتَعِينٌ مَا فَعَلْتَ مِنِّي أَنَاخَ فِيهَا إِلَيْكَ وَتَعَرَّضَ لِرِضَاكَ وَ
 عَدَا إِلَيْكَ فَبَارِكْ بِكَ يَكُونُ إِلَيْكَ مَا لَا يَخْفَى عَلَيْكَ فَلَا يَكُونُ بَارِبَ خَطِيئِي

مِنْ دُعَائِهِ الْحَرَمَانِ وَلَا تَجْعَلْ لِي مِمَّا ارْجُوا مِنْكَ الْخِذْلَانِ يَا مَنْ لَمْ يَزَلْ وَلَا يَزَالُ وَلَا
 يَزُولُ كَلَامُ بَرٍّ لَكَ فَهَيَّا عَلَيَّ كُلَّ نَفْسٍ هَيَّا كَبْتِ يَا مَنْ تَجْعَلُ أَيَّامَ الدُّنْيَا نَزْلًا
 وَسَهْوًا وَمَا تَحُولُ وَسَبَّحَ وَأَنْتَ الدَّامُ لَا تَنْبَلِكُ الْأَدْمَانُ وَلَا تَغِيْرُكَ الدُّوْ
 يَا مَنْ كُلُّ يَوْمٍ عِنْدَ جَدِيدٍ وَكُلُّ يَدٍ عِنْدَ عَيْنٍ لِلضَّعِيفِ وَالْقَوِي
 وَالسَّدِيدِ قَسَمْتُ الْأَرْزَاقَ بَيْنَ الْخَلْدِ بَيْنَ فَسْوَيْتَ بَيْنَ الدَّرَةِ وَالْعَصْفُورِ
 اللَّهُمَّ إِذَا خَلَقَ الْمَنَامَ بِالنَّاسِ فَتَعَوَّذِيكَ مِنْ ضَيْقِ الْمَنَامِ اللَّهُمَّ إِذَا طَالَ يَوْمُ
 الْقِيَمَةِ عَلَى الْحَرَمِ بَيْنَ فَخَصِّرْ ذَلِكَ الْيَوْمَ عَلَيْنَا كَمَا بَيْنَ الصَّلَاةِ إِلَى الصَّلَاةِ
 اللَّهُمَّ إِذَا دُنِيَ النَّفْسُ مِنَ الْحَاجِمِ فَكَانَ بَيْنَهُمَا وَبَيْنَ الْحَسَنِ مَقْدَارُ مِيلٍ
 وَزَيْدٍ مِنْ حَرِّهَا خَمْسِينَ سَنَةً فَإِنَّا نَسْأَلُكَ أَنْ تَقْضِنَا بِالْعَامِ وَتَنْصِبَ
 لَنَا الْمُنَابِرَ وَالْكَرَاسِي تَجْلِسُ عَلَيْهَا وَالنَّاسُ يَنْطَلِقُونَ فِي الْمَقَامِ آمِينَ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ بِحَقِّ هَذِهِ الْحَامِدِ الْغَفَرَةِ وَتَجَاوَزَتْ عَنِّي
 وَالْبَسِيْنَةُ الْعَافِيَةَ بَدَلِي وَرَزَقْتَنِي السَّلَامَةَ فِي رَيْبِي فَإِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَنَا
 طَائِفٌ بِإِجَابَتِكَ أَيُّهَا فِي مَسْأَلَتِي وَأَدْعُوكَ وَأَنَا عَالِمٌ بِاسْتِمَاعِكَ نَعْوِي
 نَا سَمِعْ دُعَائِي وَلَا تَقْطَعْ رَجَائِي وَلَا تَرُدَّنِي عَنْ دُعَائِي أَنَا
 حَاجٌّ إِلَى رِضْوَانِكَ وَفَقِيرٌ إِلَى غُفْرَانِكَ وَأَسْأَلُكَ وَلَا أَسْأَلُكَ مِنْ رَحْمَتِكَ
 وَأَدْعُوكَ وَأَنَا غَيْرُ مُخْزٍ مِنْ سَخَطِكَ رَبِّ وَاسْتَجِبْ لِي وَأَمِّنْ عَلَيَّ بِعَفْوِكَ
 وَتَوْفِيقِي سُلَامًا وَالْحَفْظِي بِالصَّالِحِينَ رَبِّ لَا تَمْنَعْ فُضْلَكَ يَا مَتَّانُ وَلَا
 تَكْلِفْنِي إِلَى نَفْسِي خُذْ وَلَا يَاحْتَارِبِ ارْحَمْ عِنْدَ فِرَاقِ الرَّاحِبَةِ صَاحِبِي
 وَعِنْدَ مَكُونِ الْقَبْرِ وَحْدَتِي وَفِي مَقَارَةِ الْقَبْرِ غُرْبِي وَبَيْنَ يَدَيْكَ مَقْوَنِي

لِلْجَنَابِ فَأَتَى رُبَّ اسْتَجِيرَ مِنْكَ مِنَ الشَّارِ فَأَعُوذُ بِكَ رُبَّ اسْتَجِيرَ إِلَيْكَ مِنْ الْبَاسِ
فَاعُوذُ بِكَ رُبَّ اسْتَجِيرَ مِنْكَ مِنْ الْبَاسِ فَاذْهَبِي رُبَّ اسْتَجِيرَ إِلَيْكَ مِنْ الْبَاسِ فَاذْهَبِي
رُبَّ مَذْهَبِي إِلَيْكَ الدُّنْيَا لِلْجَنَابِ إِلَيْكَ فَلَا تُؤَسِّرْ بِي كَرِيمٌ ذَا الْأَلَاءِ وَالْإِحْسَانِ
وَالْحَاوِزِ سَيِّدِي يَا بَرِّ يَا رَحِيمِ اسْحَبْ بَيْنَ الْمَضْطَرِعِينَ إِلَيْكَ دَقِيقِي وَارْحَمْ
مِنَ الْمُحْجِبِينَ مَا يُؤْمَلُ عَمَلِي وَلَجْعَلْ لِي بِكَ نَصْرًا لَمْ يَخْرُجْ مِنَ الدُّنْيَا
رَاغِبِي وَاسْتَرْبِي الْأَمْوَابِ نَاعِظِي الرِّجَاءَ عَوِزِي وَأَعِظِي عَلَى عِصْدِ
الْفُحُولِ وَبَيْدِ الْخُسْرِ إِلَيْكَ آمَلِي وَمَوْضِعِ طَلَبِي وَالْخَارِ وَمِثَارِي
فِي تَوْجِيهِ سَلَامِي بِأَقْرَبِ نَاقِصِي الْحَاضِرَاتِ حَاجِي فَإِلَيْكَ الْمُسْكِي وَأَتِ
السَّعَادِ وَالْمَرْحَى أَمْرًا إِلَيْكَ شَارِدًا مِنَ الدُّنُوبِ قَاقِلِي وَالْحَقِّي مِنْ
عَذَابِكَ إِلَى مَعِيرَتِكَ فَادْرِكِي دَائِلَتِي دُعَاؤِي لِعَقُولِكَ مِنْ نَطَاتِكَ فَاسْمَعِي وَ
اسْتَرْوِحِي رَحْمَتِكَ مِنْ عِقَابِكَ فَحَيِّ وَأَطْلُبِي لِقَاءَهُ مِنْكَ بِالْإِسْلَامِ فَصِرَا
يُسْرَ الْفَيْحِ الْأَكْبَرِ فَامْنِي وَبِطَلَبِ عَرْشِكَ طَلَبَتِي وَكَيْلَتِي مِنْ رَحْمَتِكَ
وَبِطَلَبِ الدُّنْيَا سَالِمًا فَحَيِّ وَمِنْ اظْطِلَابِ إِلَى الْوُورِ فَارْحَمِي وَيَوْمَ الْقِسْمَةِ
تَبَيَّنَ رَحْمِي وَحَسَابًا يَسِيرًا خَاسِبِي قَدِيرًا بِي فَلَا تَعْصَمِي وَعَلَى ذَلِكَ
فَصَبْرِي وَكَامَرَتِي عَنْ يَوْمِ السُّوءِ وَالْخَشَاءِ فَاصْبِرِي مَعِي وَمَا لِي بِطَاقَةٍ
لِي بِهِ فَلَا تُخْلِفِي وَإِلَى أَرَا السَّلَامِ فَأَهْدِي بِي وَيَا لَهْرَانِ فَاسْمَعِي وَمَا لِي بِطَاقَةٍ
مِثْلِي وَمِنْ السَّطَرِ الرَّحِيمِ فَاحْطَمِي وَمَحُولِكَ وَمِقْوَتِكَ وَحَرِّ نَارِكَ
فَاعْصَمِي مِنْ حِيلِكَ وَعِلْمِكَ وَسَعَةِ رَحْمَتِكَ مِنْ جَهَنَّمَ فَحَيِّ وَحَسَنِكَ الْهَوْدَى
فَاسْكِنِي وَالنَّظَرِ إِلَى فَحْمِكَ فَارْزُقِي وَبِنَدْبِكَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

عِلَّةُ الْجَاهِلِيَّةِ وَنَوَاحِي الْقَوْلِ

٣٦٦

وَاللهُ فَالْحَبِطِي وَمِنْ الشَّيَاطِينِ وَأُولَئِكَ أُولُو شَرِّ كُلِّ دِينٍ فَمَا كَانَ لَهُمْ جُودٌ فِي قَوْلِهِمْ وَاللهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَهُمْ
وَمَنْ كَانَ فِي إِنْ تَوَاتَرَتْ عَلَيْهِمْ أَجْمَعُ فَمِنْهُمْ كَلِمٌ سَلَامٌ وَتَوَاتَرَتْ عَلَيْهِمْ سَلَطُ
عَلَيْهِمُ الْعَوَاصِفُ وَالْقَوَاصِفُ بَدَأَتْ بِصَلَاتِهِمُ الْمَثَارِيزُ مِنْ صِبَا صِبْهِمْ أَمْكَتَارِ
فَوَاصِبُهُمْ أَمِينٌ رَبُّ الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ صَلَوةً يَنْهَى الدُّنُونُ
مَعَ الْبَرَارِ وَمُسَيِّدِ الْمُتَّقِينَ وَخُلَائِمِ النَّبِيِّينَ وَقَائِدِ الْحُجَرِ وَمِفْتَاحِ الرَّحْمَةِ اللَّهُمَّ
رَبَّ الْبَيْتِ الْحَرَامِ وَرَبَّ الْهَرَمِ الْأَمِيرِ وَرَبَّ الْمَشْرِعِ الْحَرَامِ وَرَبَّ الرُّكْنِ وَالْمَعْلَمِ وَرَبَّ
الْحِجْلِ وَالْحَرَامِ بَلِّغْ رُوحَ مُحَمَّدٍ مِنَ الْيَتِيمَةِ وَالْتَدَامِ سَلَامٌ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ سَلَامٌ
عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ سَلَامٌ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ سَلَامٌ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ
فَهُوَ كَمَا وَصَفَهُ بِالْمُؤْمِنِينَ وَذُوهُ دَجِيمُ اللَّهُمَّ اعْطِهِ أَفْضَلَ مَا سَأَلَكَ وَأَفْضَلَ مَا
سَأَلْتُكَ لَهُ وَأَفْضَلَ مَا لَيْسَ سَأَلْتُكَ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ آمِينَ رَبَّ الْعَالَمِينَ
رَبِّ الْعَالَمِينَ كَمَا ظَهَرَ فِي رَأْيِ بُولِي عَلَيْهِمَا الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ بَعْدَ عَزَائِهِمَا
أَزِيدَ بِنِ طَاوُسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَبَنِي كَمَا ظَهَرَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ بَعْدَ عَزَائِهِمَا بِنِ طَاوُسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
سُبْحَانَ مَنْ تَوَاضَعُ كُلُّ شَيْءٍ لِعِظَمِ نَبَاهِ سُبْحَانَ مَنْ ذُلُّ كُلِّ شَيْءٍ لِعِزِّ نَبَاهِ سُبْحَانَ مَنْ جَمَعَ
كُلُّ شَيْءٍ لَأَمْرِهِ وَمِيلَ كُلِّ شَيْءٍ لِرَأْفَتِهِ لَهْ الْأُمُورُ بِأَرْثَمِهَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
لَا يُجِيبُ مَنْ دَعَاهُ إِلَّا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ تَوَكَّلَ عَلَيْهِ كَفَاهُ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَامِعِ التَّوَكُّلِ
وَسَائِطِ الْأَرْضِ حَاصِرِ الْبَحَارِ وَفَاصِدِ الْجِبَالِ وَبَارِي الْحَبْوَانِ وَخَالِقِ النَّجْمِ
وَفَاتِحِ بَنَائِجِ الْأَرْضِ وَمُدِيرِ الْأُمُورِ وَمُسَيِّرِ السَّحَابِ وَجَرِّمِ الرِّيحِ وَالْمَاءِ وَالنَّارِ
مِنْ أَعْوَادِ الْأَرْضِ مُصَاعِدَاتٍ فِي الْهَوَاءِ وَمُهَيِّطِ الْحَرِّ وَالْبَرْدِ الَّذِي يَنْفَعُ بِهِ سَيِّئُ
الصَّاحِبَاتِ وَرَشِّكْرِهِمْ لَتُوجِبَ الرِّيَادَةُ بِأَمْرِهِ فَا مَاتِ السَّمَوَاتُ وَبَعِثْ لَهُ اسْتَمْرَارُ

رَبِّ الْعَالَمِينَ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَسْتَعِينُ مِنْ دُكْرِهِ

در احکام حضرت فاطمه علیها السلام

۳۶۷

الرَّاسِيَاتُ وَسَخَّرَ الْوُحُوشَ فِي الْأَقْلَامِ وَالطُّيُورُ فِي الْوُكَايِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
مُنْزِلِ الْبَارِ فِي أَسْبَغِ الْبَرَكَاتِ سَارِ الْعَوَارِثِ قَابِلِ الْكَسَنَاتِ مُقْبِلِ الْعَثَرَاتِ مُنْقِصِ
الْكُرْبَاتِ مُنْزِلِ الْبَرَكَاتِ مُجِيبِ الدَّعَوَاتِ مُجِيبِ الْأَمَوَاتِ لَهُ مِنْ فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَمْدٍ وَذِكْرٍ وَشُكْرٍ وَصَلَاةٍ وَرُكُودٍ وَرَبَّاعٍ وَعِبَادَةٍ وَ
مَعَادَةٍ وَبِرَّكَاهٍ وَزِيَادَةٍ وَرَحْمَةٍ وَنِعْمَةٍ وَكَرَامَةٍ وَفَرْصَةٍ وَمَرَاءٍ وَضَرَاءٍ وَشِدَّةٍ
وَدَعَاءٍ وَمُصِيبَةٍ وَبَلَاءٍ وَعُسْرٍ وَيُسْرٍ وَغَنَى وَفَقْرٍ وَعَلَى كُلِّ حَالٍ وَفِي كُلِّ أَدَانٍ
وَدَمَانٍ وَكُلِّ شَأْنٍ وَتَغْلِبِ مَقَامِ اللَّهِ إِنْ عَائِلَكَ بِكَ فَاعْلَمْ فِي مُشْجَرِكَ
فَأَجْرِكَ وَمُسْتَعِينِكَ فَأَعْنِي وَمُسْتَفِيدِكَ فَأَغْنِي وَدَاعِيكَ فَأَجْبِرْهُ
مُسْتَفْرِكَ فَأَغْفِرْهُ وَمُسْتَصْرِكَ فَأَنْصُرْهُ وَمُسْتَهْدِيكَ فَأَهْدِهُ وَمُسْتَكْفِكَ
فَاكْفِنِي وَمُلْجِيَاءُ إِلَيْكَ فَأُدْخِلْنِي وَمُسْتَمِيلَكَ بِحَبْلِكَ فَأَعْصِمْنِي وَتَوَكَّلْ عَلَيْكَ
فَاكْفِنِي وَاجْعَلْنِي فِي عِبَادِكَ وَجَوَارِكَ وَخَزَائِكَ وَحِطَائِكَ وَخِرَاسِكَ وَ
كُلِّ أَمْرِكَ وَخُرُومِكَ وَأَمْنِكَ وَنَحْتِ ظِلِّكَ وَنَحْتِ جَنَائِكَ وَاجْعَلْ عَلَى رَأْسِكَ
سِتْرَكَ وَاجْعَلْ خِطْلَكَ وَجِاطْلَكَ وَخِرَاسَكَ وَكُلَّ أَمْرِكَ مِنْ وَدَائِكَ وَأَمَانِي وَعَنْ
بَيْتِي وَعَنْ بَيْتِي وَبَيْنَ فَوْفِي وَبَيْنَ نَحْتِي وَحَوَالِي حَتَّى لَا يَصِلَ أَحَدٌ مِنَ الْخَالِقِينَ
إِلَى مَكْرُومِي وَأَذَى حَرِّ لَالِهِ إِلَّا أَنِ الْإِلَهِ الْإِلَهِ الْإِلَهِ الْإِلَهِ الْإِلَهِ الْإِلَهِ الْإِلَهِ الْإِلَهِ
وَالْإِكْرَامِ اللَّهُمَّ اكْفِنِي خَلْقَ الْخَاسِدِينَ وَبَغْيَ الْبَاغِينَ وَكَيْدَ الْكَائِبِينَ وَمَكْرَ
الْمَاكِرِينَ وَحِيلَةَ الْخُنَّائِينَ وَغِيلَةَ الْمُغْنَاءِينَ وَظُلْمَ الظَّالِمِينَ وَجَوْرَ الْجَائِرِينَ
وَاعْتِدَاءَ الْمُعْتَدِينَ وَحَقْطَ الْمُحْطَبِينَ وَتَجَبُّ الْمُنْتَجِبِينَ وَصَوْلَةَ الصَّاسِلِينَ
وَقُصَارَ الْمُقْصِرِينَ وَغُيْمَ الْغَائِمِينَ وَخَطَا الْخَاطِبِينَ وَسُعَابَةَ السَّاعِبِينَ

جلد الحجاب في كتاب مناجاة النور

٢٣

وَنَجِّهِ الشَّامِتِينَ فِي غَمْرِ الصَّغَرِ وَالْمُرَّةِ وَالشَّيَاطِينَ وَجُورَ السَّالِفِينَ وَكَرْهُهُ الْعَالَمِينَ
 اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الْخَفِيُّونَ الطَّيِّبِ الظَّاهِرِ الَّذِي فِيهِ تَامَسَتْ بِهَ التَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ
 وَاشْرُقَتْ لَهَا النُّجُومُ وَبَحَّتْ لَهُ الْمَلَائِكَةُ وَوَحِلَتْ عَنْهُ الْفُتُوبُ وَخَضَعَتْ لَهُ
 الرُّقَابُ وَاحْبَبَتْ بِهِ الْمَوْتَ أَنْ تَغْتَرِبَ كُلُّ شَيْءٍ أَدْنَاهُ فِي ظِلِّ اللَّيْلِ وَضَوْءِ
 النَّهَارِ عَدَا أَوْ خَلَاءَ سِرِّ الْأَعْلَانِ وَأَنْ تَقْبَلَ بَقِيَّتَهُ وَهَدَاؤُهُ وَتُؤَدِّيَ عَمَلَهُ
 فَهَذَا حَتَّى أَقِيمَ كِتَابَكَ وَأَحِلَّ عِلَالَكَ وَأَحْرِمَ حَرَامَكَ وَأُودِي قَرَابَتَكَ
 وَأَقِيمَ سُنَّةَ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْكَلِمَةُ الْخَيْرُ مِنْ مَضَى
 وَأَجْعَلْنِي مِنْ خَلْقِهِ مَنْ يَهْدِي وَأَحِلَّ لِي عَمَلِي بِإِحْسَانِهِ أَنْتَ غَفُورٌ رَحِيمٌ الْكَلِمَةُ إِذَا
 فِي غَمْرِي وَتَصَرَّفَتْ أَتَانِمْ حَبُونِي وَكَانَ لَا يَدْلِي مِنْ لِقَائِكَ فَأَسْأَلُكَ يَا طَهِيفُ
 أَنْ تُوجِبَ لِي مِنَ الْجَنَّةِ مَنِيرًا يَغِيظُنِي بِهِ الْأَقْلُونُ وَالْآخِرُونَ اللَّهُمَّ أَفْضَلُ
 مَدْحِي وَالْمَهَابَةِ وَأَرْحَمُ ضَرَاتِي وَهَاتِلَةِ وَأَقْرَبِي عَلَى قَبْضِي وَاعْتِرَافِي فَقَدْ
 اسْتَعْنَيْتُكَ صَوْنِي فِي الدَّاعِينَ وَخُشُوعِي فِي الصَّارِعِينَ وَمَدْحِي فِي الْعَالَمِينَ
 وَلَيْسَ بِي فِي الْمَادِحِينَ وَأَنْتَ مُجِيبُ الْمُضْطَرِّينَ وَمُعِيتُ الْمُسْتَغِيثِينَ وَغِيَاثُ
 الْمُهْمُومِينَ وَخِرُّ الْهَارِبِينَ وَصَرْحُ الْمُؤْمِنِينَ وَمَقِيلُ الْمُدْتَبِعِينَ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى
 بَشِيرِ النَّبِيِّ وَالسَّرِجِ الْمُنِيرِ وَعَلَى الْمَلَائِكَةِ وَالنَّبِيِّينَ اللَّهُمَّ دَاخِلِي الْمَدْحُورَاتِ وَ
 بَارِي الْأَسْمَاءِ كَاتِبِ الْجِبَالِ الْقُلُوبِ عَلَى فُطْرَتِهَا سَقِيَّتِهَا وَسَعِيدِهَا الْجَلِيلِ تَرَأَّفْ
 صَلَوَاتِكَ وَنَوَاحِي بَرَكَاتِكَ وَدَائِمِ تَحَنُّنِكَ وَكَرَامِ تَحَنُّنِكَ عَلَى عِبْدِكَ وَ
 رَسُولِكَ وَأَمِينِكَ عَلَى وَحْيِكَ الْقَائِمِ بِحُجَّتِكَ وَالذَّابِعِ عَنْ حَرَمِكَ وَالصَّادِعِ
 بِأَمْرِكَ وَالْمُسْتَلِمْ بِأَمْرِكَ وَالْمُتَمَرِّدُ لِنَدْرِكَ اللَّهُمَّ فَاعْطِهِ بِكُلِّ فَضِيلَةٍ مِنْ فَضَائِلِهِ

رَأَى الْجَاهِلُ الْأَحْمَرَ فَاجْتَمَعَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

٣٦٩

وَمَقْبَعَةٍ مِنْ مَنَاقِبِهِ وَخَالَ مِنْ آخِرِ أَوَّلِهِ وَمِنْ أَوَّلِ مَنَاقِبِهِ رَأَى أَنَّكَ لَمْ تَكُنْ فِيهَا
 نَاصِرًا وَاعْلَى مَكَرُوهٍ بِلَا نِكَاحٍ صَاحِبًا وَلَمْ تَكُنْ غَارًا لَكَ مَعَارِدًا وَلَمْ تَكُنْ مَوَالِدًا وَاعْتَصَمَا
 لَمْ تَكُنْ نَاصِرًا وَإِلَى مَا أَحْبَبْتَ وَلَعِبًا أَضْأَنَلْ مِنْ حِرْمَانِكَ وَحَصَائِصُ مِنْ عَطَائِكَ
 وَجِبَالُكَ تُحْسِنُ فِيهَا أَمْرَهُ وَتُعْلِي بِهَا دَرَجَتَهُ مِنَ الْقَوْمِ بِسَطِّكَ وَالذَّاتِ بِهَنْ
 عَنْ حَرَمِكَ حَتَّى لَا يَبْقَى تَبَاؤُهُ وَلَا يَهْلِكُ وَلَا رَحْمَةٌ وَلَا كَرَامَةٌ إِلَّا خَصَّ مُحَمَّدًا
 بِذَلِكَ وَأَنْتَ مِنْهُ الذَّرَى وَبَاقِيَةُ الْقَامَاتِ أَعْلَى أَمِينِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ
 إِنِّي أَسْتَوِدُّكَ بِبَنِي وَبَنِي وَجَمِيعِ نَعْمَتِكَ عَلَيَّ وَلَجْعَلَنِي فِي كَفِّكَ وَحِفْظِكَ وَحِرْمِكَ
 وَمَنْعِكَ عَرَجَارِكَ وَحَلِّ تَبَاؤِكَ وَتَهْدِئَتِ أَمْنَانِكَ وَلَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ حَسْبِيَ أَنْتَ
 فِي الشَّرِّ وَالْخَيْرِ وَالسَّيِّئَةِ وَالرَّخَاءِ وَفِيمَ الْوَكِيلِ رَبَّنَا عَلِّمْكَ تَوَكُّلَنَا وَإِلْيَاكَ
 أَنْبَأْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاعْفُ عَنَّا رَبَّنَا
 إِنَّكَ لَخَبِيرٌ بِالْحَقِّ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا إِنَّهَا
 سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا رَبَّنَا افْعَلْ بِنَا وَأَمْرًا يُرِيدُ الْإِسْلَامَ وَاتَّقِ الْيَهُودَ
 رَبَّنَا إِنَّهُمْ آتَاكَ عَفْوَكَ وَأَكْثَرَ غِلَظًا سَتَبَانًا وَتُؤْفَاقًا الْبَرَّارِ رَبَّنَا
 إِنَّا سَأَلْنَاكَ عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تَخْزِنَا يَوْمَ الْبَيْعَةِ إِنَّكَ لَأَتَّخِذُ الْمُبْعَادَ رَبَّنَا لَا
 تُوَاحِدُنَا إِنْ تَبْنَا أَوْ اخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا أَثْرَ كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ
 قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تَجْعَلْنَا مِلًّا لَظَافِرٍ لَنَا يَوْمَ الْعُقُودِ عَنَّا وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا
 فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ رَبَّنَا إِنَّا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةٌ وَقَدْ جِئْنَاكَ
 بِرَحْمَتِكَ عَذَابِ النَّارِ وَمَا اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَالْهَامِ الطَّافِينَ وَتَسْلَمُ تَسْلِيمًا
 رَأَى الْجَاهِلُ الْأَحْمَرَ فَاجْتَمَعَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

رَأَى الْجَاهِلُ الْأَحْمَرَ
 فَاجْتَمَعَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

جلالت کلمات فی منهاج التواریخ

سید بطاویس رضی الله عنه و دیگر علمای اخبار الاسلام فارسی روایت کرده اند که سلمان
 فارسی رضی الله عنه فرمود که فاطمه زهرا صاوات الله علیها یکروز رطبی مرا عطا فرمود
 که خستودر میان داشت گفت این رطب از دست حق است خداوند جل جلاله خاص من
 در بهشت غرس فرموده پیاداش کلماتی چند که رسول خدا مرا افروز کاری فرموده که در
 با مداد ان و هنگام نماز یا زینین قرائت میکنم سلمان عرض کرد ای سید من چه باشد که
 ان کلمات را با من بیاموزی فرمود اگر خواهی چند کلمه بده باشی از تب تعب نبینی در قرائت
 این کلمات مداومت بفرمای سلمان میگوید فاطمه علیها السلام ان کلمات را با من تعلیم کرد
 و من ده هزار کس را افزون آموز کاری کردم چند کس از اهل مکه و مدینه خواستار آمدند
 و از برج و مشکب درازار بودند مکان شغایا بودند و همدیگر را بسم الله الرحمن الرحیم
 بسم الله الرحمن الرحیم الله نور علی نور علی نور بسم الله الرحمن الرحیم الله نور علی نور
 بسم الله الرحمن الرحیم الله نور علی نور بسم الله الرحمن الرحیم الله نور علی نور و انزل التور
 علی الطور فی کتاب سطور فی رقی مکتوب بقدر مقدور علی نبي مجبور الحمد لله
 الذی هو بالقرمز مذکور و با تخریر مشهور و علی الشراء و القراء و مشکور و وصی الله
 علی سیدنا محمد و آله الطاهرين

مف
 در کتب
 معتبره

در کتب معتبره فاطمه صلی الله علیها و آله و سلم از غار نامدار در کتب معتبره

شیخ طوسی و تفسیر علامه حلی رضی الله عنهم این دعا را در عقب غار صبح ایراد نموده اند
 و این دعا را بدعای حریق نامیده اند چه صادق آل محمد میفرمایند که از بددم محمد باقر علیهما
 السلام شنیدم که فرمود در ملازمت بددم سید سجایا بیادست من از انضا حاضر
 شدیم هرگز در آمد عرض کرد باز خانه شوید که آتش در سرای شما افتاد و بابت بیعت

بدوم فرمود سو کند با خدای میوزدان مرد و رفت و باز شناخت و گفت بگو خرم و خوش
توانی و جماعتی در سپیدند و بجز بوی خاتم سخن بپوستند و محصور فرمود و آن خانه سوختی نیست
چون باز خانه شدیم مکتب افتاد که برای هاسپکان از چهار سو بوی خانه و خانه مادران بانی
نرسیده عرض کردم ای پدر این صیانت از کجا بود و فرمود این میراثیست که از رسول خدا
بهرو ما گشت و من از او دنیا و آنچه در دنیا است دوستو میدارم و این سرکشیست که جبرئیل
بحضرت رسول آورد و آنحضرت با اهل المؤمنین و فاطمه تعلیم فرمود هر کس این دعا را در
بامدادان فرا کند خداوند هزار فرشته بر حفظ و حواست او کارد و ناز هیچ راه و هیچ
دشمنی و زیانی نبیند و اگر در آن روز میبرد در بهشت بر بر جاکرد و دهان این فرزند
این دعا را از بر کن و میاموزد که اگر سزاوارتی جز از برای هر حاجت که قرائت شود خدا
اجابت فرماید و هر هده الله ام ای اصبحت اشهدک و کفریک شهیداً و اشهد
ملائکتک و جملة عمریک و سکان سبع سمواتک و ارضیک و ابداً تا ک و
رسلك بقدر انبیائک و الصالحین من عبادک و جمیع خلقک فاشهدکم و
کفریک شهیداً اللهم اشهد انک انت الله لا اله الا انت المعبود و حذک لا
شریک لک و ان محمداً صلی الله علیه و آله و سلم عبدک و رسولک و ان
کل معبود یمادون عرشک الی قریار و ارضک الشایعة التعلی باطل مضحک
ما خلا و همک اکثرکم فاته اعز و اکرم و اجل و اعظم من ان یصفوا اصقون
کنه جلاله و نهتدی القلوب الی کنه عظمیه یا من فانی مدح اللاحین
جز مدحیه و عدا وصف الواصلین ما ترحمه و جعل عن مقالنا طعین
تظیم شأنه صلی علی محمد و آله و افضل بنا ما انت اهلله یا اهل التقوی و اهل

جَلَّ جَاهُكَ كِتَابِي فِي مَنَاجِي النُّشُوحِ

٢٧٢

الْمُنْفِرَةِ سَهْرًا مَبْدُوعًا رَاحًا نَدْبًا يَزِيدُكَ كَرَمًا بِكُودٍ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا
شَرِيكَ لَهُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ اسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
فَمَا أَرَادَ وَالْزَّيْرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ الْحَقُّ وَبُيُوتُ
بُيُوتٍ وَبُحْبُوحٍ فَفُوحٍ لَا يَمُوتُ سَيِّدُهُ الْخَبَرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ يَزِيدُكَ
مَرْيَبًا بِكُودٍ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اسْتَغْفِرُكَ
اللَّهُ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ
الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ الْحَيُّ الْقَيُّومُ الْمُبِينُ عَدَدَ خَلْقِهِ وَزِنَةَ
عَرْشِهِ وَمِثْلَ مَعْوَانِهِ وَارْضَيْهِ وَعَدَدَ مَا حَوَى فِيهِ قَلَمُهُ وَأَحْصَاةَ كِتَابِهِ
وَمِثْلَ أَدْوَانِهِ وَرِضَا نَفْسِهِ بِسُكُونِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ
الْمُبَارَكِينَ وَصَلِّ حَبْرَ بِلْدَنِ مِيكَائِيلَ وَحَمَلَةَ عَرْشِكَ إِبْرَاهِيمَ وَالْمَلَائِكَةَ
الْمُقَرَّبِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِمْ جَمِيعًا حَتَّى يُبَلِّغَهُمُ الرِّضَا وَتَزِيدَهُمُ بَعْدَ الرِّضَا
مَا أَمْتَأْتُهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَإِلَى مُحَمَّدٍ وَصَلِّ عَلَى مَلَائِكَةِ
الْمَوْتِ أَعْوَانِهِ وَصَلِّ عَلَى رِضْوَانِ وَخَزَنَةِ الْجَنَانِ وَصَلِّ عَلَى مَلَائِكَةِ خَزَنَةِ
النَّجْوَانِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِمْ جَمِيعًا حَتَّى يُبَلِّغَهُمُ الرِّضَا وَتَزِيدَهُمُ بَعْدَ الرِّضَا
ثُمَّ أَسْأَلُكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْكِرَامِ الْكَاتِبِينَ وَالْقُرَّةِ الْكَرَامِ
الْبَرَّةِ وَالْحَفَظَةِ لِبَيْتِ أَدَمَ وَصَلِّ عَلَى مَلَائِكَةِ الْهَوَاءِ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى وَ
مَلَائِكَةِ الْأَرْضِينَ السُّفْلَى وَمَلَائِكَةِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْأَرْضِ وَالْأَقْطَارِ
وَالْجَارِ وَالْإِنْتَهَارِ وَالْبَرَارِ وَالْقُلُوبِ وَالْقِفَارِ وَالْأَشْجَارِ وَصَلِّ عَلَى
مَلَائِكَةِ الدِّينِ أَعْبَدَهُمْ عَنْ الطَّعَامِ وَالشَّرَابِ بِسَبِّحِكَ وَعِبَادِكَ اللَّهُمَّ

صَلِّ عَلَيْهِمْ حَتَّى تُبَلِّغَهُمُ الرِّضَا وَتَزِيدَهُمْ بَعْدَ الرِّضَا ثَمًّا أَنْتَ أَسْأَلُهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَصَلِّ عَلَى آيَاتِ آدَمَ وَآيَاتِ خَوَاءَ وَمَا وَلَدَا مِنَ النَّبِيِّينَ
 وَالصِّدِّيقِينَ وَالْإِمَامِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِمْ حَتَّى تُشَدِّدَهُمُ الرِّضَا
 وَتَزِيدَهُمْ بَعْدَ الرِّضَا ثَمًّا أَنْتَ أَسْأَلُهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَآهِلِ بَيْتِهِ الطَّيِّبِينَ وَعَلَى أَصْحَابِهِ الْمُتَجَبِّينَ وَعَلَى أَرْوَاحِهِ الْمُطَهَّرَاتِ وَعَلَى
 ذُرِّيَّةِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى كُلِّ نَبِيٍّ مُسْتَرْجِدٍ وَعَلَى كُلِّ نَبِيٍّ لَمْ يَلِدْ مُحَمَّدًا وَعَلَى كُلِّ مَرْثِيٍّ صَالِحٍ
 كَفَلْتُ مُحَمَّدًا وَعَلَى كُلِّ مَلَكٍ هَبْطَ إِلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى كُلِّ مَنْ فِي صَلَاتِكَ عَلَيْهِ رُحِي
 لَكَ وَلِيَّتِكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِمْ حَتَّى يَبْلُغَهُمُ
 الرِّضَا وَتَزِيدَهُمْ بَعْدَ الرِّضَا ثَمًّا أَنْتَ أَسْأَلُهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَآلِ مُحَمَّدٍ وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَارْحَمْ مُحَمَّدًا وَآلَ مُحَمَّدٍ كَأَفْضَلِ مَا صَلَّيْتَ
 وَبَارَكْتَ وَرَحَّمْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ اللَّهُمَّ اعْطِ مُحَمَّدًا
 الْوَسِيلَةَ وَالْفَضْلَ وَالْفَضِيلَةَ وَالذِّجْرَةَ الرَّقِيعَةَ وَاعْطِهِ حَتَّى يَرْضَى وَزِدْهُ
 بَعْدَ الرِّضَا ثَمًّا أَنْتَ أَسْأَلُهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ كَمَا
 يَبْتَغِي لَنَا أَنْ نُصَلِّيَ عَلَيْهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَعْدَ مَا صَلَّيْتَ عَلَيْهِ
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَعْدَ كُلِّ حَرْفٍ فِي صَلَوَاتِهِ صَلَّيْتَ عَلَيْهِ اللَّهُمَّ
 صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَعْدَ مَنْ صَلَّيْتَ عَلَيْهِ وَمَنْ لَمْ يُصَلِّ عَلَيْهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
 مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَعْدَ كُلِّ مَعْرَةٍ وَلَفْظَةٍ وَحُظَيْةٍ وَفَسٍّ وَصِفَةٍ وَسُكُونٍ وَحَرْكَةٍ
 صَلَّيْتَ عَلَيْهِ وَمَنْ لَمْ يُصَلِّ عَلَيْهِ وَبَعْدَ سَاعَاتِهِمْ وَدَقَائِقِهِمْ وَسُكُونِهِمْ وَحَرَكَاتِهِمْ
 وَحَقَائِقِهِمْ وَمُفَاتِهِمْ وَصِفَاتِهِمْ وَأَيَّامِهِمْ وَشُهُورِهِمْ وَسَنِينَهِمْ وَأَشْعَارِهِمْ

وَأَبْشَارُهُمْ رِيعًا دَرَنِيَّةً وَمَا عَلَيْهَا أَلْوَاحٌ مُنْقَلَبَةٌ وَابُلَاقُهُمْ أَوْرَاقٌ وَأَوْثَقُوا أَوْ قَطُّوا أَوْ
كَانَ مِنْهُمْ أَوْ يَكُونُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَكَأَصْعَابِ ذَلِكَ أَصْعَابًا مُضَاعَفَةً إِلَى يَوْمِ
الْقِيَمَةِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَعْدَ مَا خَلَقْتَ وَمَا
أَنْتَ خَالِقُهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَعْدَ
مَا خَلَقْتَ وَمَا أَنْتَ خَالِقُهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ صَلَوةٌ رُضِيَتْ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَعْدَ مَا ذَرَأْتَ وَبَرَأْتَ اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ وَالشُّكْرُ وَالْمُنُّ
وَالْفَضْلُ وَالْقَوْلُ وَالْخَيْرُ وَالْحَسَنُ وَالنَّعْمَةُ وَالْعِظَةُ وَالْخَيْرُوتُ وَالْمَلَكُ وَالْمَلَكُوتُ
وَالْقَهْرُ وَالسُّلْطَانُ وَالْفَخْرُ وَالتَّوَدُّدُ وَالْإِسْتِثْنَاءُ وَالْكَرَمُ وَالْجَلَالُ وَالْإِكْرَامُ
وَالْحِجَالُ وَالْكَفَالُ وَالْخَيْرُ وَالتَّوْحِيدُ وَالتَّجْمِيدُ وَالتَّهْلِيلُ وَالتَّكْبِيرُ وَالتَّقْدِيرُ
وَالرَّحْمَةُ وَالْمَغْفِرَةُ وَالْكَرِيمَةُ وَالْعِظَةُ ذَلِكَ مَا رَكِبَ وَطَابَ وَطَهَّرَ مِنَ الشَّيْءِ
الطَّيِّبِ وَالْيَدِ الْفَاخِرَةِ وَالْقَوْلِ الْحَسَنِ الْجَمِيلِ الَّذِي رَضِيَ بِهِ عَنْ قَائِلِهِ وَرَضِيَ
بِهِ قَائِلُهُ وَهُوَ رَضِيَ لَكَ حَتَّى يَتَّصِلَ حَمْدِي بِحَمْدِ أَوَّلِ الْحَامِدِينَ وَتُنَائِي بِأَوَّلِ
شَاءِ الْمُشْنِينَ عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ مُتَّصِلًا ذَلِكَ بِذَلِكَ وَتَهْلِيلِي بِتَهْلِيلِ أَوَّلِ
الْمُهْلِلِينَ وَتَكْبِيرِي بِتَكْبِيرِ أَوَّلِ الْمُكْبِرِينَ وَقَوْلِي الْحَسَنَ الْجَمِيلَ يَقُولُ أَوَّلِ الْقَائِلِينَ
الْجَمِيلِينَ الْمُشْنِينَ عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ مُتَّصِلًا ذَلِكَ بِذَلِكَ مِنْ أَوَّلِ الدَّهْرِ إِلَى آخِرِهِ
وَبَعْدَ ذِيَّةِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ وَالرِّمَالِ وَالسَّيْلَانِ وَالْفُلَانِ وَ
الْجِبَالِ وَعَدَدِ جُرْعِ مَاءِ الْبَحَارِ وَعَدَدِ قَطْرِ الْأَمْطَارِ وَوَدْقِ الْأَشْجَارِ وَعَدَدِ
الْجُودِ وَعَدَدِ التَّرَمُّيِّ وَالْحَصَى وَالتَّوْفَى وَالْمَدَدِ وَعَدَدِ ذِيَّةِ ذَلِكَ كُلِّهِ وَعَدَدِ ذِيَّةِ
ذِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ وَمَا فِيهِنَّ وَمَا بَيْنَهُنَّ وَمَا تَحْتَهُنَّ وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ

در احوال حضرت باطن علمها السلام

۳۷۵

وَمَا قَوْمُهُمْ فِي يَوْمِ الْفِتْنَةِ مِنْ لَدُنِ الْعَرْشِ إِلَى قَرَارِ اَرْضِنَا لِشَايِعَةِ الشُّرُوعِ بَعْدَ
حُرُوفِ الْقَاطِ اَهْلِيهِمْ وَعَدَدِ اَرْمَانِهِمْ وَدَقَائِقِهِمْ وَشَعَائِرِهِمْ وَسَاغِيهِمْ وَايَّامِهِمْ
وَشَهْوَرِهِمْ وَسَنِيهِمْ وَسُكُونِهِمْ وَحَرَكَاتِهِمْ وَاشْعَارِهِمْ وَابْشَارِهِمْ وَبَعْدِ زَيْنَتِهِ نَدْرَ
مَاعِلُوهُ اَوْ يَحْلُوْنَ بِهِ اَوْ يَبْلُغُهُمْ اَوْ رَاَوْا وَظَنُّوا اَوْ ظَنُّوا اَوْ كَانَ مِنْهُمْ اَوْ يَكُونُ
ذَلِكَ فِي يَوْمِ الْفِتْنَةِ وَعَدَدِ زَيْنَتِهِ ذَلِكَ وَاضْعَافُ ذَلِكَ وَكَأَضْعَافِ ذَلِكَ
اضْعَافًا مُضَاعَفَةً لَا يَعْلَمُهَا وَلَا يَحْصِيهَا غَيْرُكَ يَا نَا الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ وَاهْلُ
ذَلِكَ أَنْتَ مُسْتَجَبُهُ وَمُسْتَوْجِبُهُ مِنِّي وَمِنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا بَدِيعَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ اَللَّهُمَّ اَنْتَ لَسْتَ بِرَبِّ اسْتَحْدُثْنَاكَ وَلَا مَعَكَ إِلَهٌ يُشِيرُكَ فِي
رُبُوبِيَّتِكَ وَلَا مَعَكَ إِلَهٌ اَعَانَكَ عَلَى خَلْقِنَا اَنْتَ رَبُّنَا كَمَا تَقُولُ وَفَوْقَ مَا
يَقُولُ اَلْقَائِلُونَ اَسْأَلُكَ اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاَنْ تُعْطِيَ مُحَمَّدًا وَآلَ مُحَمَّدٍ
أَفْضَلَ مَا سَأَلَكَ وَأَفْضَلَ مَا سَأَلْتُكَ لَهُ وَأَفْضَلَ مَا اَنْتَ مُسْئِلٌ لَهُ اِلَى يَوْمِ
الْقِيَمَةِ اَعْبُدَا اَهْلَ بَيْتِ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَنَفْسِي وَبَنِي وَمَنْ
وَوَلَدِي وَاهْلِي وَقُرَابَانِي وَاهْلَ بَيْتِي وَكُلَّ ذِي رَحِمٍ لِي دَخَلَ فِي الْاِسْلَامِ اَوْ
يَدْخُلُ اِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَخَزَائِنِي وَخَاصَّتِي وَمَنْ سَلَدَ لِي دُعَاءً اَوْ اَسَدَى
اِلَيَّ يَدًا اَوْ رَدَّ عَنِّي عَيْبًا اَوْ قَالَ فِي خَيْرٍ اَوْ اَتَّخَذَ عِنْدَهُ بَدَأً اَوْ صَبَّحَاءً
وَمَخْرَاجَةً وَارْوَالَ مِنْ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِاللَّهِ وَبِاسْمَائِهِ السَّامَةِ الْعَمَّا
السَّامِلَةِ الْكَامِلَةِ الظَّاهِرَةِ الْفَاضِلَةِ الْبَارِكَةِ الْمُتَعَالِيَةِ الرَّائِكَةِ
السَّمِيْعَةِ الْمُنِيعَةِ الْكَرِيمَةِ الْعَظِيمَةِ الْخَرُوقَةِ الْمَكْنُونَةِ الَّتِي لَا يَجَاوِزُهُنَّ بَرٌّ وَلَا
فَاجِرٌ وَيَا اَلْكَبَابِرَ خَائِفِي وَمَا بَيْنَهُمَا مِنْ سُورَةٍ شَرِيفَةٍ وَآيَةٍ حَكِيمَةٍ وَشَفَاءٍ

وَمِنْ رَعْدَةٍ وَبَرَكَاتٍ مِنَ التَّوَارِثِ وَالْإِنْجِيلَ وَالزَّبُورَ وَالْقُرْآنَ وَصُحُفَ إِبْرَاهِيمَ
وَمُوسَى وَبِكُلِّ كِتَابٍ أَنْزَلَهُ اللَّهُ وَبِكُلِّ رَسُولٍ أَرْسَلَهُ اللَّهُ وَبِكُلِّ حُجَّةٍ أَنْهَضَ
اللَّهُ وَبِكُلِّ بَرِّفَانٍ أَطَهَّرَهُ اللَّهُ وَبِكُلِّ نُورٍ أَنْارَهُ اللَّهُ وَبِكُلِّ آيَةٍ أَلْهَمَهُ اللَّهُ وَعَظَمِيَّةٍ
أَعْبَدُ نَفْسِي وَاسْتَعِيذُ مِنْ كُلِّ شَرِّ كُلِّ ذِي شَرٍّ وَمِنْ شَرِّ مَا أَخَافُ وَأُخْذِرُ وَمِنْ
شَرِّ مَا رَدَّ بِي مِنْهُ الْكَبْرُ وَمِنْ شَرِّ نَفْسِي الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ وَمِنْ شَرِّ فِسْقَةِ الْحَرْبِ وَالْإِسْنِ
وَالشَّاطِئِينَ وَالسَّلَاطِينِ وَالْإِبْلِيسَ وَجُودِهِ وَأَشْيَاعِهِ وَأَتْبَاعِهِ وَمِنْ شَرِّ
مَا فِي النُّورِ وَالظُّلُمِ وَمِنْ شَرِّ مَا دَهَمَ أَوْهَمَ أَوَالَهُ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ غَتَمٍ وَمِمَّا يَنْزِلُ
وَيَنْجِي وَمَا يَزِلُّهُ وَيَقِيمُ وَمِنْ شَرِّ مَا يَحْدُثُ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا بِي مِنَ الْقَدَرِ
وَمِنْ شَرِّ مَا فِي السَّادِ وَمِنْ شَرِّ مَا فِي الْأَرْضِ وَالْأَقْطَارِ وَالْفُكَايِبِ وَالْقُفَارِ
وَالْجَارِ وَالْأَنْهَارِ وَمِنْ شَرِّ الْفُسَاقِ وَالْفُجَّارِ وَالْكُفَّارِ وَالشَّحَّارِ وَالْحَسَادِ
وَالذُّقَارِ وَالْأَسْرَادِ وَمِنْ شَرِّ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ
السَّمَاءِ وَمَا يَرْجِعُ فِيهَا وَمِنْ شَرِّ كُلِّ ذِي شَرٍّ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ آتَةٍ دَبَّ أَجْنُ
بِنَاصِيئِهَا إِنْ رُبِّيَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ وَأَعُوذُ بِكَ اللَّهُمَّ مِنَ الْهَمِّ وَالْغَمِّ وَ
الْحُزْنِ وَالْعَجْرِ وَالْكَسَلِ وَالْجَبَنِ وَالْجُلِّ وَمِنْ ضَلَعِ الدِّينِ وَغَلْبَةِ الرِّجَالِ وَمِنْ
عَمَلٍ لَا يَنْفَعُ وَمِنْ عَيْنٍ لَا تَدْمَعُ وَمِنْ قَلْبٍ لَا يَحْشَعُ وَمِنْ دُعَاءٍ لَا يَسْمَعُ وَمِنْ نَفْسٍ لَا
تَنْجُو وَمِنْ حَيَاةٍ لَا تَرُدُّعُ وَمِنْ إِجْمَاعٍ عَلَى نَكْرٍ وَتَوَدُّدٍ عَلَى خُسْرٍ وَتَوَاضُّعٍ
عَلَى خُبٍّ وَمِمَّا اسْتَعَاذَ مِنْهُ مَلَائِكَتُكَ مُحَمَّدٌ وَآلُهُ وَالْمَلَائِكَةُ الْمُفَرَّقُونَ وَ
الْأَنْبِيَاءُ الْمُرْسَلُونَ وَالْأَئِمَّةُ الْمُطَهَّرُونَ وَالشُّهَدَاءُ الصَّالِحُونَ وَ

دُرُّ أَحْوَالِ الْأَرْحَامِ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ

٣٧٧

عِنَادُكَ الْمُتَقُونَ وَاسْتِثْنَاءُكَ اللَّهُمَّ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَنْ تُطِيعَ مِنْ الْحَبْرِ
مَا سَأَلُوا وَأَنْ تُجِدَ مِنْ سِرِّ مَا اسْتَعَاذُوا وَاسْتِثْنَاءُكَ اللَّهُمَّ مِنَ الْحَبْرِ كُلِّهِ
عَاجِلِهِ وَآخِرِهِ مَا عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْلَمْ وَأَعُوذُ بِكَ يَا رَبِّ مِنْ هَؤُلَاءِ
النَّبَاطِيزِ وَأَعُوذُ بِكَ يَا رَبِّ بَانَ مُحْضَرُونَ بِسْمِ اللَّهِ عَلَى أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ
مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِسْمِ اللَّهِ عَلَى نَفْسِي وَبِسْمِ اللَّهِ عَلَى أَهْلِي وَمَا لِي
بِسْمِ اللَّهِ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ عَظَايَ رَبِّي بِسْمِ اللَّهِ عَلَى أَحْسَنِ وَوَلَدِي وَمَا لِي بِسْمِ
اللَّهِ عَلَى خَيْرِ لِي الْمُؤْمِنِينَ وَآخِرَانِي وَمَنْ فَلَدِي دُعَاءُ أَوَّلِ مُحَمَّدٍ عِنْدِي بِسْمِ
أَوَّلِ سَدَى لِي بِرَأْسِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِسْمِ اللَّهِ عَلَى مَا رَفَعِي رَبِّي وَ
تَرَفُّعِي بِسْمِ اللَّهِ الْعَلِيِّ بِصَرْفِ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لِي بِسْمِ
الْعَلِيمِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَصَلِّ عَلَى كُلِّ مُؤْمِنٍ
أَنْ نَصْرَهُمْ عَنْهُمْ مِنَ التَّوْبَةِ وَالرَّدْفِ رَبِّي مِنْ بَصْرِكَ مَا أَنْتَ أَعْلَمُهُ وَ
وَلَيْتُهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ
وَعَجِّلْ اللَّهُمَّ مَرَجَهُمْ وَمَرَجِّهِمْ عَنْ كُلِّ مَحْمُومٍ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَارْدُفِي بَصْرَهُمْ وَاشْهَدِي بِأَيَّامِهِمْ فَاجْمَعِي
بَنِي وَبَنَاتِهِمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاجْعَلِي مِنْهُمْ بَاقِيَةً حَيًّا لَا يَخْلُصُ إِلَيْهِمْ
إِلَّا بِسَبِيلِ حَبْرٍ وَعَلَى مَعَهُمْ وَعَلَى شِعْبَتِهِمْ وَحَبِيبَتِهِمْ وَعَلَى أَوْلِيَائِهِمْ وَعَلَى جَمِيعِ
الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ فَإِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ وَمَنْ اللَّهُ
وَالِ اللَّهِ وَلَا غَالِبَ إِلَّا اللَّهُ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ حَسْبِيَ اللَّهُ تَوَكَّلْتُ
عَلَى اللَّهِ وَأَقِصُّ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ وَالتَّجَاءُ إِلَى اللَّهِ وَبِاللَّهِ أُطِلُّ وَأَصَادُ وَأَكْثُرُ

حکمتی از کتاب و تفسیر تورات

۳۷۸

وَأَفْخَرُوا وَاعْتَمُوا عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَيُّ الْقَيُّومُ عَدَّ
الْثَمَنِي وَالْحَصَى وَالْجُيُومَ وَالْمَلَائِكَةَ الصُّفُوفِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ الْعَلِيمُ
الْعَظِيمُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ بُحْبُحَاتِي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ وَانْصَرَفْتُ إِلَى مُحَمَّدٍ
اللَّهُ عَلَيْهِ ابْنِ دُعَابِينَ نَفْسِي مِنْهُ لَا يَنْكَبِينَ زِيَادَتِ مِنْ بِلَاسِ اللَّهِ تَمَّ رَبُّ
التَّوْرَةِ الْعَظِيمِ وَرَبُّ الْكُرْسِيِّ الرَّقِيعِ وَرَبُّ الْخَيْْرِ الْمَجُورِ وَمُزِيلِ التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
وَرَبُّ الْفِطْلِ وَالْحَرْدِ وَمُزِيلِ التَّوْبِ وَالْقُرْآنِ الْعَظِيمِ وَرَبُّ الْمَلَائِكَةِ الْمُفَرِّقِ
وَالْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ أَنْتَ اللَّهُ مَنْ فِي السَّمَاءِ وَإِلَهُ مَنْ فِي الْأَرْضِ لَا إِلَهَ
فِيهِمَا غَيْرُكَ وَأَنْتَ جَبَّارٌ مَنْ فِي السَّمَاءِ وَجَبَّارٌ مَنْ فِي الْأَرْضِ لَا جَبَّارَ فِيهِمَا
غَيْرُكَ وَأَنْتَ خَالِقُ مَنْ فِي السَّمَاءِ وَخَالِقُ مَنْ فِي الْأَرْضِ لَا خَالِقَ فِيهِمَا غَيْرُكَ
وَأَنْتَ حَكَمُ مَنْ فِي السَّمَاءِ وَحَكَمُ مَنْ فِي الْأَرْضِ لَا حَكَمَ فِيهِمَا غَيْرُكَ اللَّهُ تَمَّ أَسْأَلُكَ
بِوَجْهِكَ الْكَبِيرِ وَبِوَجْهِكَ الْمُبِينِ وَمُلْكِكَ الْقَدِيمِ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ أَسْأَلُكَ
بِاسْمِكَ الَّذِي شَرَفْتَ بِهِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَالْجِبَالَ قَبْلَ كُلِّ حَيٍّ وَيَا حَيُّ
بَعْدَ كُلِّ حَيٍّ وَيَا حَيُّ خَيْرَ حَيٍّ وَيَا حَيُّ يَا حَيُّ الْمَوْجُودِ وَيَا حَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ يَا حَيُّ
يَا قَيُّومُ أَسْأَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَارْزُقْنِي مِنْ حَبِيبٍ أَحْتَسِبُ وَمِنْ
حَبِيبٍ لَا أَحْتَسِبُ رِزْقًا وَاسْعَاحِلًا لِطَبِيبًا وَأَنْ تُفَرِّجَ عَنِّي كُلَّ غَمٍّ وَهَمٍّ وَأَنْ
تُعْطِيَنِي مَا أَرْجُوهُ وَأَسْأَلُهُ

وَأَنْ تُعْطِيَنِي مَا أَرْجُوهُ وَأَسْأَلُهُ

كَلِمَتِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بِإِسْنَادٍ مُعْتَبَرٍ وَخُودَازِ أَحَادِيثٍ صَحِيحَةٍ مُتَابِعَةٍ رَوَاهُ مُحَمَّدُ بْنُ
مُحَمَّدٍ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ خُصْرٍ أَمَامِ مُحَمَّدٍ بَاقِرٍ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ بِرِشْرِشٍ مُؤَدَّازِ بَيْتِ فَاطِمَةَ بَعْدَ

تفسیر تورات
از شیخ فاطمه الزهرا
عزیز الله علیها
در روز جمعه
در شهر رجب
در سال ۱۰۰۰
در شهر مدینه

